CRAIG RUSSELL

Autorul romanelor de succes:
FRATELE GRIMM
VULTURUL ÎNSÂNGERAT

ROȘU
PENTRU TOTDEAUNA

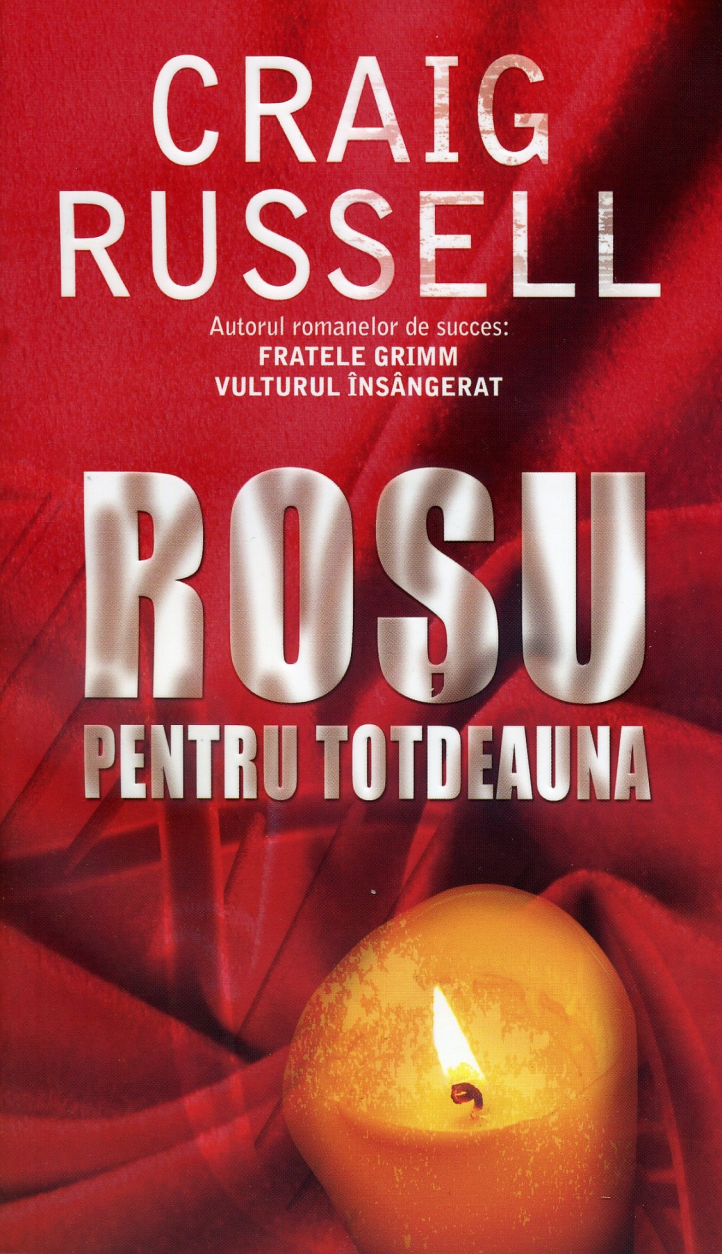

CRAIG RUSSELL

ROȘU PENTRU TOTDEAUNA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSSELL, CRAIG
Roșu pentru totdeauna / Craig Russell; trad. Lingua Connexion. –
București: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-281-4

I. Lingua Connexion

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CRAIG RUSSELL
Eternal
© 2007 Craig Russell

Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

© Editura RAO 2007
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-281-4

Dedicată memoriei lui
Gabriel Brown

„Suntem veșnici.

Budiștii sunt încredințați că fiecare viață umană, fiecare conștiință umană este asemenea unei lumânări, care își ia flacăra de la cea de dinainte și o transmite mai departe, la lumânarea următoare. Imaginează-ți că aprinzi o lumânare cu ajutorul alteia, apoi te slujești de aceasta pentru a o aprinde pe următoarea, și tot așa, la nesfârșit. O mie de flăcări, care se perpetuează fără întrerupere, de-a lungul generațiilor. Fiecare dintre ele împrăștie o lumină diferită, fiecare arde altfel. Cu toate astea, este vorba despre una și aceeași flacără.

Acum mă tem că a sosit timpul să îți sting flacăra. Dar nu te îngrijora... suferința pe care ți-o voi provoca nu înseamnă decât că, la sfârșit, flacăra ta va fi și mai strălucitoare.“

Prolog

1
LA DOUĂZECI ȘI OPT DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: JOI, 15 SEPTEMBRIE 2005

Gara din Nordenham, la o sută patruzeci și cinci de kilometri vest de Hamburg

Fabel nu putu să nu remarce ironia faptului că stația Nordenham era punctul terminus al căii ferate. Acesta era locul în care se sfârșea călătoria lor, din mai multe privințe. Ajunseseră într-un punct mort și nu mai aveau încotro s-o apuce de-aici.

Farurile mașinilor de poliție înșiruite de cealaltă parte a căii ferate luminau peronul de parcă era o scenă de teatru. Imaginea avea ceva straniu: îți dădea senzația de duritate și limpezime deopotrivă. Până și fațada tencuită a gării părea oarecum decolorată: marginile sale erau de-o claritate nefirească, asemenea unei schițe arhitecturale sau unei scene de teatru, pe care se profilau umbrele gigantice ale celor două siluete de pe peron, una stând în picioare, iar cealaltă în genunchi.

Lumina cea mai intensă, mai pătrunzătoare venea de la cuțitul ce scânteia în mâna siluetei aflate în picioare, înconjurată de o aură luminoasă, în spatele bărbatului îngenuncheat.

Mintea lui Fabel începu să analizeze febril multiplele deznodăminte posibile ale acestei situații. Orice avea să zică, orice avea să întreprindă, consecințele erau inevitabile; urma să se declanșeze un șir întreg de evenimente. Iar unul dintre acestea avea să fie, probabil, moartea mai multor persoane.

Îl durea capul de la atâta presiune. În ciuda anotimpului în

care se aflau, aerul nopții avea un gust searbăd, iar respirația sa desena fantome cenușii, ce se ridicau în văzduh, parcă nerăbdătoare să părăsească peisajul dezolant de jos, de pe pământ. Aerul părea prea rarefiat ca să poată purta orice alte sunete în afară de gâfâielile disperate ale bărbatului îngenuncheat. Fabel aruncă o privire înspre polițiștii din echipa sa, care stăteau nemișcați, în poziția de tragere. Aveau cu toții o expresie impasibilă, ce premerge în general deciziei de a ucide pe cineva. Își concentră atenția asupra Mariei, mai cu seamă: chipul acesteia era livid, ochii albaștri îi scânteiau ca de gheață, oasele și mușchii i se reliefau sub pielea întinsă a mâinii încleștate pe revolverul SIG-Sauer automat.

Fabel dădu din cap aproape imperceptibil, sperând ca echipa lui să-i observe gestul și să-l ia drept un semnal de retragere.

Îl privi cu atenție pe bărbatul care stătea în mijlocul peronului, scăldat în lumina orbitoare. Fabel și echipa lui se căzniseră luni în șir să descopere identitatea ucigașului pe care îl urmăreau. În cele din urmă se dovedise că acesta avea mai multe nume: lui îi plăcea să-și spună „Franz cel Roșu"[1], căci, în virtutea gândirii sale deformate, se considera un luptător, un cruciat, pe când media, în determinarea sa plină de înflăcărare de a semăna teama și teroarea în rândul publicului, îl botezase „Frizerul din Hamburg". Dar acum Fabel cunoștea numele lui adevărat.

Înaintea lui Franz cel Roșu, întors cu fața în aceeași direcție, se afla un bărbat de vârstă mijlocie, pe care acesta îl silise să îngenuncheze. Franz cel Roșu avea mâna înfiptă în părul cărunt al acestuia și îl trăgea cu putere, arcuindu-i și dezgolindu-i gâtul alb. Mai sus, deasupra feței schimonosite de groază, fruntea bărbatului era brăzdată de o tăietură lungă, dreaptă, ce se întindea de la o tâmplă la cealaltă, chiar dedesubtul liniei părului. Rana se căscă ușor când Franz cel Roșu îl trase de păr, smucindu-i capul pe

[1] Red Franz (Franz cel Roșu) – nume atribuit cadavrului unui bărbat descoperit în Mlaștina Bourtanger din Germania și numit astfel datorită culorii părului, a bărbii și a sprâncenelor. Se presupune că bărbatul în cauză ar fi trăit cândva între anii 200 și 400 d.Hr. (n.tr.)

spate. Sângele șiroia pe fața bărbatului îngenuncheat, care scoase un scâncet ascuțit, ca de animal rănit.

În tot acest răstimp, lama cuțitului din mâna lui Franz cel Roșu sclipea în noapte, trădându-i intențiile sinistre.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Fabel! Glasul bărbatului îngenuncheat suna ascuțit, tremurător din pricina fricii care îl gâtuia. Ajută-mă... Te rog... Ajută-mă, Fabel...

Fabel îi ignoră rugămintea și rămase cu privirea pironită pe chipul lui Franz cel Roșu. Își ridică mâna, ca pentru a dirija traficul.

– Ușurel... calmează-te. N-am de gând să-ți fac jocul. Nimeni de-aici n-are de gând să-ți facă jocul. N-o să acționăm cum ai vrea tu. În seara asta istoria nu se va repeta.

Franz cel Roșu râse cu amărăciune. Mâna în care ținea cuțitul zvâcni brusc și, din nou, lama scânteie, într-o strălucire orbitoare.

– Chiar crezi că o să-i dau drumul? Nemernicul ăsta... Îl înșfăcă din nou de păr și-l smuci cu putere pe bărbatul aflat în genunchi, care scoase un nou vaiet de durere, înecându-se în propriul sânge. Nemernicul ăsta m-a trădat, s-a lepădat de toate lucrurile în care noi credeam. S-a gândit că moartea mea avea să-i deschidă calea spre o viață nouă. La fel au gândit și ceilalți.

– Astea-s niște aiureli... rosti Fabel. Nu tu erai cel care a murit.

– Oare? Atunci cum se face că, în timp ce mă căutai, ai început să te îndoiești de toate convingerile tale de dinainte? Moartea nu există, în sensul propriu-zis al cuvântului; există doar aducerea aminte. Singura deosebire dintre mine și oricine altcineva e că mie mi s-a îngăduit să îmi aduc aminte, ca și cum aș privi pe o fereastră. Îmi amintesc totul. Făcu o pauză, iar liniștea care se așternu era întreruptă doar de sunetul îndepărtat al unei mașini ce străbătea, târziu în noapte, străzile orașului Nordenham, undeva dincolo de gară. Zgomotul părea să vină dintr-un alt univers. Bineînțeles că istoria se va repeta. Acesta e atributul istoriei. Pe mine m-a repetat... Te mândrești cu faptul că ai studiat istoria în tinerețe. Dar oare ai înțeles-o vreodată cu

adevărat? Noi, oamenii, suntem simple variațiuni ale aceleiași teme – cu toții. Ceea ce a fost va fi din nou. Cel care a trăit o dată va trăi din nou. Iar și iar. Istoria înseamnă noi începuturi. Istoria înseamnă creație, nu nimicire.

– Atunci creează-ți propria istorie, i-o aruncă Fabel. Schimbă lucrurile. Hai, renunță, omule! În seara asta istoria nu se va repeta. În seara asta nu va muri nimeni.

Franz cel Roșu zâmbi. Zâmbetul său era tăios ca un bisturiu și rece precum cuțitul din mâna sa.

– Așa să fie oare? Ei bine, o să vedem, *Herr* comisar-șef.

Lama cuțitului alunecă fulgerător de-a curmezișul gâtlejului bărbatului îngenuncheat.

Se auzi un țipăt, urmat de o împușcătură.

2.
ECHINOCȚIUL DE PRIMĂVARĂ, ANUL 324 D.HR.

O mie șase sute optzeci și unu de ani înainte de prima crimă: Mlaștina Bourtanger, Saxonia Inferioară

Cerul era senin, de un albastru șters, contrastând puternic cu întunecimea mlaștinii informe.

Se plimba cu un aer semeț, plin de demnitate. Propria goliciune nu-l stânjenea, nici nu-l înjosea: aerul și soarele îi învăluiau trupul ca niște veșminte regale. Părul său bogat, proaspăt spălat și parfumat strălucea ca aurul în lumina zilei. Chipurile atât de familiare, pe care le cunoștea de-o viață, erau înșirate de-o parte și de cealaltă a podețului de lemn ce traversa terenul mocirlos și, la apariția despuiatei procesiuni, izbucniră în urale.

Înainta înconjurat de însoțitorii săi: preotul, căpetenia oștirii, preoteasa și garda de onoare. Pe tot traseul, glasurile celor din mulțime înălțau strigăte de adulație. Printre ele se numărau și vocile femeilor care îi deveniseră soții în zilele precedente, unele dintre ele fiind de rang nobil. Iată că reușise: originea sa umilă era uitată cu desăvârșire, nu mai avea acum nici o importanță. Ziua aceasta, actul acesta îl înălța mai presus de statutul oricărei căpetenii, al oricărui rege. Era aproape un zeu.

În timp ce el își continua marșul triumfal, mulțimea începu să cânte. Era un cântec care vorbea despre începuturi și sfârșituri; despre renaștere; despre soare și lună și despre înnoirea anotimpurilor. Despre ciclul măreț, fascinant și misterios al vieții. Însă subiectul principal al cântării era propria sa renaștere. O renaștere glorioasă. Avea să fie schimbat, să se nască din nou.

Avea să primească o nouă viață, mai bună, mai curată.

Împreună cu restul cortegiului se apropie de capătul podețului de lemn. Observă pe margine mormanul de crengi de alun pe care le adunaseră spre a le așterne deasupra lui împreună cu o grămadă de pietre, astfel încât să nu le poată da la o parte înainte să vină momentul potrivit. Ajunseră la capătul podețului și suprafața sticloasă a bazinului li se ivi în fața ochilor, reflectând în apele întunecate întinderea albastră a firmamentului.

Sosise vremea.

Simți cum inima începe să-i zvâcnească în piept. Coborî de pe podețul de lemn și privi în jurul său cu înfrigurare, contemplând cu nesaț toate lucrurile din preajmă: iarba mâloasă ce-i mângâia picioarele goale; aerul și soarele ce-i dezmierdau pielea; mâinile puternice ale celor doi ostași din garda sa de onoare, care îl apucaseră strâns de braț. Cei trei bărbați păși împreună în bazinul din fața lor. Se cufundară în apă până la mijloc și în scurt timp el simți o răceală înțepătoare în jurul picioarelor goale și al organelor genitale.

Începu să respire precipitat, în timp ce inima îi bătea tot mai repede, de parcă ar fi simțit și ea că în curând avea să încremenească și căuta să profite de aceste ultime câteva clipe de viață. Trebuia să creadă. Se forța să creadă. Era singura cale de a-și păstra calmul, de a se împotrivi valului de panică ce amenința să-l sufoce, năpustindu-se parcă asupra lui de sus, de pe podeț, nevăzut și neauzit de cei din jur.

Preoteasa lăsă să-i alunece mantia jos de pe umeri și intră goală în bazin. Își duse la piept mâna în care ținea strâns cuțitul de sacrificiu. Lama cuțitului scânteie în lumina soarelui. Era un biet cuțitaș: el fusese un războinic încercat și parcă nu-i venea să creadă că acest obiect decorativ avea să-i curme viața. Preoteasa stătu în fața lui, apele întunecate încercuindu-i mijlocul, într-un contrast bizar cu pielea ei palidă. Se înălță pe vârfuri și-și așeză palma pe fruntea lui, murmurând o incantație ritualică. El se supuse apăsării blânde a mâinii femeii, cum știa că trebuie să se întâmple, și se lăsă încet pe spate, în apă. Capul i se cufundă

treptat, până când apele traseră un văl negru, de nepătruns, peste lumina soarelui.

Cei doi servitori îl țineau încă de subsuori, dar acum simți mai multe mâini pe trupul său, apucându-l de picioare. Ochii îi erau deschiși. De jur împrejurul lui, mlaștina se învolbura neagră și groasă, parcă nelămurită cărui element îi aparține: pământului sau apei. Părul auriu i se unduia în jurul capului, însă apa noroioasă îi răpise strălucirea de altădată.

Își ținu respirația. Știa că n-ar trebui să facă asta, însă instinctul îi spunea să se agațe de ultimul strop de aer din plămâni, de ultima fărâmă de viață din trupul său. Plămânii începură să îi cerșească oxigen și, pentru prima oară, se smuci de sub mâna preotesei. Aceasta îl împinse înapoi, ușurel, în timp ce strânsoarea de la nivelul brațelor și al picioarelor deveni mai puternică, scufundându-l tot mai adânc, până când cioturile ferigilor și bolovanii de pe fundul apei îi zgâriară spatele.

Panica pe care o simțise dându-i târcoale mai devreme se năpusti acum asupra lui, răcnindu-i în ureche că n-avea să urmeze nici o renaștere, nici un nou început. Nimic, doar moartea. Era rândul lui să răcnească, iar urletul său luă forma unui ciorchine uriaș de bule de aer, care își croi drum prin apa întunecată și urcă la suprafață, la lumina zilei, pe care el n-avea s-o mai vadă niciodată. Apa rece, cu gust sălciu îi năvăli în gură și în gâtlej. Avea gust de țărână și de viermi, de rădăcini și de plante putrezite. De moarte. Îi inundă plămânii înspăimântați. Se zvârcoli și se smuci din toate puterile, dar parcă tot mai multe mâini îl apucau, împingându-l spre fundul apei, trimițându-l la moarte.

În clipa aceea simți pe gât lama cuțitului din mâna preotesei, iar apa din jurul său deveni și mai întunecată. Mai roșie.

Însă se dovedi că greșise: avea să renască, la un moment dat. Dar aveau să treacă mai bine de șaisprezece veacuri până să revadă lumina zilei, iar părul său auriu avea să devină roșu ca focul.

Abia atunci avea să revină la viață. Cu numele de Franz cel Roșu.

3.
OCTOMBRIE 1985: CU DOUĂZECI DE ANI ÎNAINTE DE PRIMA CRIMĂ

Gara din Nordenham, la o sută patruzeci și cinci de kilometri vest de Hamburg

Principala gară a localității Nordenham era situată pe barajul construit pe râul Weser. Era o după-amiază de octombrie și în gară se afla o familie care aștepta sosirea trenului. Clădirea masivă a gării, peronul și șinele de oțel ale căii ferate erau scăldate în lumina soarelui de toamnă târzie, care strălucea fără să dea însă pic de căldură.

Stăteau toți trei – tatăl, mama și copilul – în capătul cel mai îndepărtat al peronului. Tatăl, înalt și slab, avea în jur de treizeci și cinci de ani. Părul său, destul de lung și bogat, închis la culoare, era pieptănat cu grijă spre spate, dezvelind o frunte largă, iar la vârfuri se ondula ușor, în bucle rebele ce se revărsau peste gulerul paltonului. Perciunii lungi și negri ce-i încadrau chipul, mustața și barbișonul, la fel de închise la culoare, îi scoteau și mai mult în evidență tenul palid și buzele de un roșu aprins. Mama era înaltă și ea: cu doar câțiva centimetri mai scundă decât bărbatul, avea ochii de un albastru-cenușiu, iar părul lung și blond îi ieșea de sub căciulița de lână. Era îmbrăcată cu un palton de culoare cafenie, lung până la glezne, iar pe umăr îi atârna o geantă mare, tricotată, viu colorată. Băiatul avea în jur de zece ani și era înalt pentru vârsta lui, trăsătură moștenită, evident, de la părinții săi. Asemenea tatălui său, avea chipul palid, cu o expresie tristă, și părul ondulat, de un negru contrastant.

– Așteaptă aici cu copilul, spuse tatăl pe un ton blând, dar ferm. Dădu la o parte de pe fața femeii o șuviță blondă-cenușie

ce-i ieșise de sub căciuliță. O să-l abordez pe Piet de unul singur, de îndată ce-și face apariția. Dacă se ivește vreo complicație, iei copilul și dispăreți din gară.

Femeia încuviință din cap, fără să comenteze, dar în ochi i se citea o expresie de teamă. Bărbatul îi zâmbi și o strânse ușor de braț, după care se îndepărtă de ea și de băiat. Se îndreptă spre mijlocul peronului și rămase acolo, în așteptare. Un lucrător la căile ferate Deutsche Bahn ieși din biroul de întreținere, coborî de pe peron pe linia ferată și începu să se plimbe de-a lungul șinelor, cu o vizibilă mulțumire de sine. O femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu opulență și lipsă de bun-gust tipice burgheziei vest-germane, ieși din agenția de bilete și se opri la o distanță de vreo zece metri în dreapta bărbatului. Acesta părea să nu dea atenție la ceea ce se petrecea în jurul său, dar în realitate ochii lui urmăreau fiece mișcare a fiecărui personaj din gară.

Dinăuntrul agenției de bilete își făcu apariția o altă persoană, care se opri tot pe peron. Era un ins înalt și uscățiv, la fel ca primul bărbat, dar părul său, lung și blond, era prins într-o coadă de cal. Fața sa îngustă, ascuțită era ciupită de vărsat, o boală de care suferise cu mult timp în urmă, probabil în copilărie. Gesturile și privirea sa păreau, la fel ca în cazul primului bărbat, voit dezinteresate; dar, spre deosebire de brunet, ochii și mișcările sale trădau încordarea, neliniștea.

Se aflau acum la doar câțiva metri distanță unul de celălalt. Expresia gravă a bărbatului cu părul negru se dizolvă într-un zâmbet larg, asemenea soarelui ce se ivește dintre nori.

– Piet! rosti el cu entuziasm, dar păstrându-și calmul.

Bărbatul cu părul blond nu schiță nici un zâmbet.

– Ți-am spus că nu e recomandabil să ne vedem aici, spuse el. Vorbea o germană în care se deslușea accentul olandez, mai ales în felul în care pronunța consoanele sibilante[1]. Ți-am spus să nu vii. N-a fost o idee bună, în nici un caz.

Brunetul continuă să zâmbească, aparent neafectat de cuvintele

[1] Consoană sibilantă sau sunet sibilant – consoană articulată prin apropierea vârfului limbii de alveola superioară; consoană șuierătoare sau siflantă (n.tr.)

celuilalt, și ridică din umeri, cu un aer fatalist.

– Toate căile pe care apucăm în viață sunt nerecomandabile, Piet, prietene, dar unele sunt absolut necesare. Cum e și întâlnirea asta. Doamne, Piet... mă bucur să te revăd. Ai adus banii cu tine?

– A intervenit o problemă, răspunse olandezul.

Brunetul aruncă o privire înspre capătul peronului, unde se aflau femeia și băiatul. Se întoarse apoi spre olandez, dar de data aceasta zâmbetul îi dispăruse de pe chip.

– Ce fel de problemă? Avem nevoie de bani ca să putem călători. Și ca să ne găsim o locuință sigură.

– S-a sfârșit, Franz, spuse olandezul. S-a sfârșit de multă vreme și ar fi trebuit să acceptăm asta. Și ceilalți... sunt de aceeași părere.

– Ceilalți? Bărbatul cu păr negru pufni disprețuitor. Nici nu mă așteptam la altceva din partea lor. Sunt doar o adunătură de diletanți din clasa de mijloc, cu pretenții de activiști. Vor să simtă că participă și ei, dar sunt morți de frică. Niște amărâți ce vor să facă pe durii. Dar în privința ta, Piet... de la tine mă așteptam la mai mult. Zâmbi din nou. Haide, Piet. Nu se poate să renunți tocmai acum. Am... *avem* nevoie de tine.

– *S-a sfârșit.* Nu pricepi, Franz? E timpul să lăsăm totul în urmă. Nu mai pot continua, Franz. Mi-am pierdut credința. Olandezul se dădu câțiva pași în spate. Am fost înfrânți, Franz. Am fost înfrânți.

Mai făcu doi pași în spate, mărind distanța dintre ei. Olandezul privi cu nervozitate în jur. Bărbatul cu păr negru îi urmări privirea, dar nu observă nimic suspect. Cu toate astea, simți un nod în stomac. Își încleștă mâna pe Makarov, pistolul automat de nouă milimetri, pe care îl avea în buzunarul hainei. Olandezul continuă, cu o expresie sălbatică în priviri:

– Îmi pare rău, Franz... Îmi pare tare rău... Se întoarse pe călcâie și o luă la fugă.

Totul se petrecuse în decurs de câteva secunde, și totuși părea că trecuse o eternitate.

Olandezul strigă ceva, din fugă, adresându-se unei persoane

nevăzute. În clipa aceea, lucrătorul de la biroul de întreținere a liniei ferate sări pe peron și, dintr-un salt, fu lângă femeie și fiul acesteia, ațintind asupra lor un pistol-mitralieră negru. Cealaltă femeie, burgheza cu aspect de soție casnică, se lăsă într-un genunchi, cu o agilitate surprinzătoare, și scoase din haină un pistol, pe care îl îndreptă în direcția bărbatului înalt și brunet, somându-l, cu glas răstit, să-și ridice mâinile deasupra capului. Acesta își întoarse privirea spre mamă și copil. Mâna femeii era vârâtă în geanta de pe umăr, care explodă în clipa în care apăsă pe trăgaciul pistolului-mitralieră Heckler & Koch MP5 ascuns înăuntru. Cu o mișcare fulgerătoare, îl împinse violent pe băiat la o parte. Glonțul țâșni din automatul Heckler & Koch și se înfipse drept în pieptul falsului lucrător la căile ferate, sfâșiindu-i salopeta de lucru.

Femeia cu părul blond se răsuci pe călcâie, ținând încă în mână pistolul-mitralieră, aflat tot în geanta tricotată de pe umăr, acum toată sfâșiată. Îl îndreptă în direcția polițistei deghizate, o membră a forțelor speciale GSG 9[1], care, mutându-și privirea de la bărbat la agresoarea înarmată, trase de două ori asupra acesteia, și apoi încă de două ori. Gloanțele o nimeriră pe mama băiatului în piept, în frunte și în plină față, omorând-o pe loc, înainte de a se prăbuși pe peron.

Bărbatul o văzu murind, dar nu era timp s-o jelească. Auzi strigătele scoase de cei zece-doisprezece ofițeri GSG 9, echipați cu veste antiglonț și căști de protecție, care năvăliră pe peron din interiorul clădirii gării. Câțiva dintre ei gesticulau furioși în direcția olandezului, răcnind la acesta să se oprească din alergat și să iasă din bătaia focului.

Polițista deghizată își ațintì din nou pistolul în direcția bărbatului cu părul negru. Acesta se căznea, la rândul lui, să-și scoată Makarovul rusesc din buzunarul paltonului, iar când izbuti, nu-l îndreptă nici spre polițistă, nici spre agenții trupelor speciale.

[1] GSG 9 – unitate de elită din cadrul Poliției Federale Germane consacrată antiterorismului și operațiunilor speciale (n.tr.)

Primul glonț tras de polițistă îl nimeri direct în piept, exact în clipa în care bărbatul apăsă pe trăgaci, împușcându-l pe olandez în ceafă.

Franz Mühlhaus – Franz cel Roșu, renumitul terorist și anarhist care îi îngrozise pe vest-germani și al cărui chip palid se regăsea pe posterele răspândite pretutindeni, de la Kiel la München – se prăbuși în genunchi, cu brațele atârnându-i pe lângă corp, cu Makarovul încă lipit de mâna-i neînsufletită și cu bărbia căzută în pieptul plin de sânge.

Dându-și ultima suflare, zări, ca prin ceață, fața lividă, cu ochii larg deschiși și gura căscată într-un țipăt mut, a fiului său. În chip straniu, Franz cel Roșu Mühlhaus izbuti, cu ultimele puteri, să articuleze un singur cuvânt, pe care îl împroșcă odată cu răsuflarea cea de pe urmă:

– *Verräter*...

Trădători.

Partea întâi

1.
CU TREI ZILE ÎNAINTE DE PRIMA CRIMĂ: LUNI, 15 AUGUST 2005

List, pe insula Sylt, la două sute de kilometri nord-vest de Hamburg

Era un moment care ar fi dorit să nu se sfârșească niciodată. Cu toate simțurile treze, iscodea fiecare colțișor și fiecare părticică de pământ, de mare sau de cer. Stătea cu picioarele goale în nisipul uscat ce-i răzuia tălpile, scurgându-i-se printre degete. Avea senzația că locul acesta, momentul acesta erau tot ce-avea să-și amintească despre sine însuși. Aici, se gândi el, nu exista trecut, nici viitor, nimic altceva decât acest moment perfect. Insula Sylt se întindea în fața ochilor săi, platâ și îngustă, scăldată de apele Mării Nordului; era lipsită de orice formă de relief care să se împotrivească vântului aprig ce părea să răscolească întinderile nesfârșite ale cerului de deasupra, dornic parcă să ajungă mai repede dincolo, pe coasta mai accidentată a Danemarcei. Cum stătea acolo, vântul își manifesta nemulțumirea față de prezența lui fluturându-i mânios pantalonii largi de bumbac, înșfăcându-l de gulerul și de marginile largi ale cămășii, răvășindu-i părul blond. Îi biciuia fața, pătrunzându-i în toți porii, în timp ce el stătea nemișcat, contemplând norii ce se fugăreau pe bolta nefiresc de albastră a cerului.

Jan Fabel era un bărbat cu o înălțime puțin peste medie. Deși aflat în pragul vârstei de patruzeci de ani, avea o alură de băiețandru, dată de fizicul suplu, ciolănos și de pletele blonde. Ochii săi de un albastru-deschis sclipeau de inteligență, trădând un ascuțit simț al umorului, dar în momentul de față nu se zăreau

mai deloc din pricina vântului furios, care îi transformase în două fante înguste pe fața încreștită. Era bronzat și nebărbierit, iar firele argintii din barba sa blondă indicau înaintarea în vârstă, la fel cum alura sa băiețească era o mărturie a tinereții pe cale să rămână în urmă.

Dintre dunele de nisip din spatele lui își făcu apariția o femeie: la fel de înaltă ca el, era îmbrăcată cu o cămașă și pantaloni de in de culoare albă. Era tot cu picioarele goale, dar ținea în mână o pereche de sandale negre, cu tocul jos. Nici ea nu era cruțată de atacurile insolente ale vântului, care îi învârtejea veșmintele albe, înfășurându-i-le în jurul trupului și învolburându-i părul lung și negru. Fabel n-o văzuse pe Susanne apropiindu-se; aceasta se opri în spatele lui, azvârlindu-și sandalele în nisip, și își încolăci brațele după mijlocul lui. El se răsuci cu fața spre ea și o sărută îndelung, după care se întoarseră amândoi și priviră marea.

– Mă gândeam, spuse el într-un târziu, că, stând aici, aproape că poți să uiți cine ești. Își privi picioarele goale și făcu o adâncitură în nisip cu degetul mare. A fost minunat. Mă bucur mult că ai venit cu mine. Îmi pare așa de rău că trebuie să plecăm mâine.

– A fost minunat, într-adevăr. Dar, din păcate, trebuie să ne întoarcem la treburile noastre... Susanne îi adresă un zâmbet încurajator, iar când vorbi, în cuvintele ei se deslușì un ușor accent bavarez. Doar dacă nu cumva, continuă ea, ai de gând să-l întrebi pe fratele tău dacă n-are nevoie de încă un ospătar.

Fabel trase adânc aer în piept, ținându-și respirația pentru o clipă.

– Ei, și? Ar fi chiar atât de rău? Să nu mai am de-a face cu toate mizeriile și cu tot stresul ăsta.

Ea râse.

– E clar că n-ai muncit niciodată ca ospătar.

– Aș putea oricând să fac altceva. Orice altceva.

– Nu, n-ai putea, îl contrazise ea. Te cunosc prea bine. În mai puțin de-o lună ți s-ar face dor.

El ridică din umeri.

– Poate că ai dreptate. Însă aici simt că sunt alt om. Unul de care îmi place mai mult.

– Asta doar fiindcă ești în vacanță... O pală de vânt răvășì părul lui Susanne, împrăștiindu-i-l pe față, iar ea îl dădu la o parte cu dosul palmei.

– Nu, nu e din cauza vacanței. Locul acesta e motivul. Nu-i același lucru. Sylt a fost întotdeauna un loc special pentru mine. Îmi aduc aminte de prima dată când am ajuns aici – am simțit că-l știam de-o veșnicie. Aici am venit după ce am fost împușcat, spuse Fabel, trecându-și involuntar mâna peste partea stângă a cutiei toracice, de parcă ar fi vrut să verifice, inconștient, dacă rana, veche de douăzeci de ani, se vindecase de-a binelea. Cred că pentru mine locul ăsta are o semnificație pozitivă, mereu îl asociez cu ceva bun. Cu pacea și liniștea, presupun. Râse. Uneori, când mă gândesc la ce se întâmplă în lume... Făcu semn cu capul înspre mare, în direcția Europei nevăzute. Când mă gândesc la ce se petrece în lumea în care trăim, mă apucă groaza. Pe tine nu?

Susanne încuviință din cap.

– Ba da, câteodată. Își petrecu brațele în jurul lui și-și puse mâna peste a lui, în locul unde fusese rănit. Îl sărută pe obraz. Mi se face frig. Haide, să mergem să mâncăm...

Fabel nu o urmă imediat. Mai rămase pe loc câteva clipe, lăsând să-i fie fața mângâiată de vântul Mării Nordului; contemplă valurile înspumate ce scăldau țărmul larg și norii rari ce alunecau în viteză pe cerul albastru, mânați de vânt. Ascultă țipetele pescărușilor, vuietul oceanului, și-și dori, cu un soi de disperare lăuntrică, să-și găsească o altă îndeletnicire, chiar dacă nu de ospătar. Oricare alta, în afară de aceea de a investiga crime.

Fabel se întoarse și o luă pe urmele lui Susanne, printre dunele de nisip, înspre hotelul și restaurantul fratelui său.

Insula Sylt, aparținând Friziei de Nord[1], e o fâșie de pământ aproape paralelă cu linia țărmului, situată chiar în zona în care

[1] Frizia – regiune situată în nordul Olandei și nord-vestul Germaniei (n.tr.)

Germania are granița cu Danemarca. În prezent, insula este legată de continent printr-un dig construit de mâna omului, cunoscut sub numele de Hindenburgdamm. Digul este străbătut de o cale ferată care îi transportă pe cei mai bogați și mai faimoși dintre locuitorii Germaniei spre casele lor de vacanță. De asemenea, insula este dotată cu un aeroport regional și, în plus, există și posibilitatea deplasării cu feribotul, de pe insulă pe continent și invers. Pe timpul verii, străzile înguste și sătucurile tradiționale ale insulei sunt înțesate de Mercedesuri și Porsche-uri sclipitoare. Întru câtva și pentru că hotelul său fusese, la origini o fermă, lui Lex, fratele mai mare al lui Fabel, îi plăcea să descrie acest aflux de turiști din timpul verii drept „turma sa estivală". Lex deținea de douăzeci și cinci de ani acest mic hotel cu restaurant, situat în List, la capătul nordic al insulei Sylt. Remarcabilul talent de bucătar al lui Lex, combinat cu priveliștea mirifică a restaurantului – un petic de nisip auriu și întinderea nesfârșită a oceanului –, asigura o clientelă numeroasă pe toată durata sezonului. Hotelul fusese pe vremuri o fermă friziană tradițională, a cărei structură solidă, din lemn de stejar, supraviețuise până în prezent, împotrivindu-se semeață vânturilor năprasnice ale Mării Nordului. Lex extinsese construcția, adăugând restaurantul modern, clădit în prelungirea a două dintre laturile clădirii originale. Hotelul avea doar șapte camere pentru oaspeți, toate rezervate cu mai multe luni în avans. Mai erau însă câteva odăi la mansardă, înghesuite sub acoperișul vechii ferme, printre grinzile groase de lemn, pe care Lex nu le închiria. Păstra aceste odăi pentru familie și pentru prieteni, dar mai cu seamă pentru fratele său, care venea aici cu mare plăcere.

Fabel și Susanne coborâră la cină în jurul orei opt. Restaurantul era deja plin de lume. Majoritatea clienților erau oameni cu bani, îmbrăcați elegant, dar, la fel ca întotdeauna, Lex le rezervase una dintre cele mai bune mese, lângă fereastra ce dădea înspre mare. Susanne își schimbase hainele de in cu o rochie neagră, fără mâneci. Își strânsese părul lung și negru ca smoala

într-un coc în vârful capului, ceea ce îi scotea în evidență gâtul suplu și grațios. Rochia mulată pe trup, coborând până deasupra genunchilor, era suficient de scurtă încât să dezvăluie privirii picioarele frumoase, dar totodată suficient de lungă încât să-i dea o notă de decență și de bun-gust.

Fabel era conștient de frumusețea lui Susanne; observă cum toți bărbații își întoarseră capetele înspre ei când intrară în restaurant. Relația lor dura de mai bine de un an, așadar, depășiseră etapa stânjenitoare a cunoașterii și descoperirii reciproce. Erau de-acum un cuplu stabil, ceea ce lui Fabel îi dădea un sentiment de siguranță și de confort. Iar atunci când Gabi, fiica lui, petrecuse un timp împreună cu el și cu Susanne, trăise, pentru prima oară de la divorțul său de Renate, sentimentul că avea o familie.

Boris, șeful ospătarilor, ceh de origine, îi conduse la masa lor. Soarele, apropiindu-se de asfințit, pictase într-o multitudine de nuanțe aurii peticul de nisip, apa și cerul ce umpleau fereastra panoramică. Odată așezați la masă, Boris îi întrebă, cu un plăcut accent german, dacă doreau să bea ceva înainte de a mânca. Comandară niște vin alb, după care Susanne se dedică ritualului studierii cu atenție a celorlalți clienți din restaurant. Cineva care ședea în spatele lui Fabel păru să-i atragă atenția în mod deosebit.

– Acela nu e Bertholdt Müller-Voigt, politicianul?

Fabel dădu să-și întoarcă privirea, dar Susanne îl strânse ușor de braț.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jan, mai subtil. Pentru un polițist, ai o tehnică de urmărire de-a dreptul jalnică.

El zâmbi.

– Asta explică numărul mic de condamnări care apare în dosarul meu...

Se întoarse din nou, de data aceasta străduindu-se fără prea mult succes să pară că aruncă o privire de ansamblu prin restaurant. În spatele lui, puțin mai la stânga, stătea un bărbat cu o înfățișare atrăgătoare, de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu un

pulover cu gât înalt și un sacou de culoare închisă. Hainele sale degajau o notă de eleganță naturală, trădându-și prețul extravagant. Părul său, ce începea să se rărească deasupra frunții, era pieptănat spre spate, iar în barba îngrijită se deslușeau pe alocuri fire cărunte. Avea un aer studiat, de regizor de filme de succes, muzician, scriitor sau sculptor. Sau de scriitor. Sau de sculptor. Fabel îl identifică însă ca fiind un om politic extrem de controversat. Blonda suplă de lângă el era, în mod evident, cu vreo douăzeci de ani mai tânără. Ședea nepăsătoare, radiind o senzualitate mieroasă, insolentă. Pentru o clipă, privirea ei se intersectă cu cea a lui Fabel. Acesta se întoarse înapoi spre Susanne.

– Ai dreptate. E Müller-Voigt. Sunt convins că Lex o să fie încântat să afle că localul lui e suficient de fițos încât să satisfacă pretențiile unui răsfățat al stângii ecologiste.

– Cine-i tipa care e cu el?

Fabel zâmbi cu maliție.

– Nu știu, dar în mod cert e o iubitoare a mediului înconjurător.

Susanne își înclină ușor capul într-o parte; era poziția ei preferată atunci se gândea intens la ceva, iar Fabel îi cunoștea prea bine această postură.

– Serios, am impresia c-am mai văzut-o undeva. E greu să ții pasul cu toate isprăvile lui în materie de sex. Pare să savureze din plin tot ce scriu tabloidele despre aventurile sale în acest domeniu.

– În schimb, nu cred că savurează articolele lui Fischmann referitoare la persoana lui.

Fabel se referea la Ingrid Fischmann, jurnalista care-și făcuse un scop în viață din a dezvălui publicului personalitățile care, în anii 1970 și 1980, avuseseră de-a face cu extremismul de stânga sau cu terorismul.

– Oare-o fi adevărat, Jan? Susanne se aplecă înspre el, cu un aer conspirativ. Se poate ca individul să aibă legătură cu cazul Wiedler?

– Nu știu... Există o grămadă de speculații și de indicii indirecte. Nimic concret însă, care să poată duce la

declanșarea unei anchete, cel puțin din punctul de vedere al poliției din Hamburg.

– Dar...?

Fabel se încruntă, dând de înțeles că subiectul îi ridica mari semne de întrebare.

– Dar cine știe ce informații au cei de la BKA[1], Biroul Federal de Investigații Criminale, cu privire la individul ăsta.

Fabel citise articolul lui Fischmann despre Müller-Voigt. Articolul aducea în discuție răpirea și asasinarea ulterioară, în anul 1977, a bogatului industriaș hamburghez Thorsten Wiedler. Wiedler îi ordonase șoferului său să oprească într-un loc care părea a fi scena unui grav accident de mașină. În realitate însă era doar o stratagemă orchestrată de membrii celebrei bande de teroriști conduși de Franz Mühlhaus. Porecla infamantă sub care era cunoscut Mühlhaus era „Franz cel Roșu". Grupul terorist condus de el era la fel de nebulos precum convingerile lor politice, iar Mühlhaus fusese singurul căruia îi dăduseră de urmă.

Cei din banda lui Franz cel Roșu îl împușcaseră pe șoferul lui Wiedler, îl azvârliseră pe acesta într-o furgonetă și dispăruseră de la locul faptei. Însă șoferul supraviețuise împușcăturii. Wiedler în schimb n-avea nici o șansă să scape cu viață. Ceea ce se întâmplase cu el rămânea un mister. Ultima imagine cunoscută publicului înfățișa un Wiedler cu fața tumefiată de la bătăi, cu o privire absentă, orbit de blițurile aparatului de fotografiat, iar dedesubtul chipului său cineva ținea un ziar pe care se vedea deslușit data calendaristică. Așa arăta poza pe care răpitorii o trimiseseră familiei sale și presei.

S-a declarat că industriașul fusese „executat", dar trupul său n-a fost găsit nicăieri, spre deosebire de alte victime ale teroriștilor. Asta a făcut ca data exactă a morții lui Wiedler să rămână un mister și, în plus, a făcut imposibilă examinarea cadavrului, în speranța descoperirii de probe. În pofida sutelor de arestări efectuate, precum și a faptului că toată lumea știa că banda lui Mühlhaus era responsabilă de răpire, până la urmă

[1] BKA – abreviere a *Bundeskriminalamt*

nimeni nu a fost condamnat pentru uciderea industriașului.

În articolul său, jurnalista Ingrid Fischmann făcuse mare caz de faptul că Bertholdt Müller-Voigt, care la vremea respectivă era cunoscut drept un om politic de extremă stângă, fusese reținut de poliție și supus unui interogatoriu timp de patruzeci și opt de ore. Adevărul era că aproape toți activiștii politici fuseseră luați la întrebări pe parcursul amplei operațiuni de căutare a lui Wiedler. Totuși, Ingrid Fischmann ținuse să sublinieze că, deși nu se știa nimic despre ceilalți membri ai bandei teroriste, existau indicii care sugerau că șoferul furgonetei cu care fusese răpit Wiedler devenise, ulterior, o figură politică proeminentă. Cu alte cuvinte, articolul insinua că șoferul respectiv era chiar Müller-Voigt, fără să formuleze însă vreo acuzație fățișă, care i-ar fi oferit acestuia posibilitatea s-o dea în judecată pe autoarea lui.

Fabel se întoarse și-i privi din nou pe bărbatul cel scund și spilcuit din spatele lui și pe partenera sa blondă. Cei doi conversau fără să se uite unul la celălalt, cu o expresie absentă pe chip, de parcă vorbeau doar ca să umple tăcerea dintre două îmbucături. În aparență, Müller-Voigt nu semăna deloc cu un terorist, dar convingerile sale politice fuseseră extremiste, acesta era un lucru incontestabil. În anii 1970 și 1980 se întovărășise cu Daniel Cohn-Bendit, Joschka Fischer și alte figuri remarcabile din rândul socialiștilor și al ecologiștilor. În prezent promova o doctrină politică greu de încadrat. În ciuda orientării sale politice ambigue, fusese ales în senatul hamburghez și deținea funcția de ministru al mediului în guvernul landului Hamburg, numit de primarul general Hans Schreiber.

– Oricum, conchise Fabel, probabil că nu vom afla niciodată cât de serioasă a fost implicarea lui. Sau dacă a fost implicat în vreun fel.

Boris își făcu din nou apariția, ca să le ia comanda. Cât luară cina, conversația lor se rezumă la subiecte ușoare, melancolice, tipice unei perechi de îndrăgostiți aflați la capătul unei vacanțe fantastice. În timp ce mâncau și povesteau, soarele se cufundă încetișor în ocean, împrăștiindu-și culoarea în apă. Cinară pe

îndelete, până când restaurantul începu să se golească, iar zumzăitul conversațiilor încetă treptat. Când, într-un târziu, sosi chelnerul cu cafeaua, fratele lui Fabel, Lex, apăru și el din bucătărie și se apropie de masa lor. Era vizibil mai scund decât Fabel, cu un păr des și închis la culoare. Chipul său era brăzdat de riduri, trădând personalitatea unui om care zâmbise toată viața. Mama lui Fabel era de origine scoțiană, însă toate trăsăturile celtice păreau să se fi concentrat în bagajul genetic al fratelui său. Lex era mai în vârstă decât Fabel, dar cu toate astea păruse mereu mai tânăr, ca spirit. Chiar și în copilărie, când locuiau în Norddeich, Fabel era mai chibzuit, văzându-se deseori nevoit să-și scoată fratele mai mare din tot felul de încurcături. Pe vremea aceea, imaturitatea de care dădea dovadă Lex îl enerva pe Fabel. Acum însă îl invidia. Lex era încă îmbrăcat în uniforma de bucătar și, deși avea pe față zâmbetul său obișnuit, gesturile lui trădau oboseala.

– A fost o seară lungă? îl întrebă Fabel.

– Toate sunt la fel, răspunse Lex, trăgându-și un scaun lângă ei. Și suntem abia la începutul sezonului.

– Ei bine, mâncarea a fost nemaipomenită, Lex, adăugă Susanne. Ca de obicei.

Lex se aplecă peste masă, luă mâna lui Susanne și o sărută.

– Ești o femeie foarte inteligentă, cu picioarele pe pământ, Susanne. Tocmai de-asta nu pricep cum ai putut să-l alegi pe fratele meu, și nu pe mine.

Susanne zâmbi larg și se pregătea să îi dea o replică pe măsură, însă atenția le fu distrasă de vocile ridicate ale celor două persoane de la masa din colț. Partenera lui Müller-Voigt se ridică brusc, împingându-și scaunul în spate, și își azvârli șervetul în farfuria cu desert. Îi aruncă lui Müller-Voigt câteva cuvinte tăioase, pe care nu reușiră să le deslușească, și ieși din restaurant valvârtej. Bărbatul rămase pe loc, cu privirea ațintită în farfuria din fața sa, de parcă aceasta îl putea sfătui ce să facă în continuare. Își flutură cardul de credit în direcția lui Boris, iar când acesta se apropie, plăti fără să verifice nota de plată și ieși

din restaurant fără să arunce vreo privire în jurul său.

– Poate-o fi fost vorba despre efectul nociv al gazelor de seră asupra mediului, rosti Fabel zâmbind.

– Tipul a venit aici de mai multe ori în ultima lună, îi informă Lex. Am auzit că are o casă undeva pe insulă. Pe fată n-o cunosc, dar nu vine cu el de fiecare dată. De fapt, s-ar zice că nici n-o să mai vină.

Susanne aruncă o privire înspre ușa pe care ieșiseră femeia și Müller-Voigt. Scuturâ din cap, ca și când ar fi încercat să-și alunge un gând care nu-i dădea pace.

– Sunt convinsă că am mai văzut-o undeva. Sorbi o înghițitură de cafea. Dar nu pot să-mi amintesc nici în ruptul capului unde anume.

2.
NOAPTEA PRIMEI CRIME: JOI, 18 AUGUST 2005

10.15 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Secretul era să treacă neobservat. Știa cum se întâmplă în astfel de situații: un trecător aruncă o privire nevinovată înăuntrul mașinii, fără să rețină ce a văzut, iar după o săptămână sau o lună, un anchetator reușește să scoată de la el un amănunt aparent nesemnificativ și face conexiunea cu alte indicii mărunte, ajungând în cele din urmă la persoana lui. Trebuia, așadar, să-și limiteze prezența strict la locul crimei, să-și restricționeze orice mișcare în afara locației cu pricina.

Prin urmare, rămase nemișcat, învăluit de liniștea și întunericul nopții, în așteptarea momentului în care avea să-și îndeplinească misiunea.

Cartierul Schanzenviertel, din Hamburg, este renumit pentru viața de noapte; chiar și la ora aceasta târzie, dintr-o seară de joi, zona era intens animată. În schimb, străduța aceasta lăturalnică, plină de mașini parcate pe ambele părți, era cufundată în liniște. Își asumase un risc când hotărâse să vină cu mașina sa, dar socotise că merita să riște: era un Volkswagen Polo închis la culoare, un model suficient de banal, încât să treacă neobservat printre celelalte mașini parcate în zonă. Nimeni n-avea să remarce mașina, în schimb exista riscul să-l observe pe el înăuntru. Așteptând.

Mai devreme pornise radioul și îl dăduse încet, neatent la ce se vorbea. Era cu gândul în altă parte; mintea sa pulsa de energie, în așteptarea rezultatelor electorale ale campaniei diferiților candidați la funcția de cancelar. Era atât de absorbit de

gândul acesta, încât uită de disprețul pe care indivizii respectivi i-l produceau în mod normal. După o vreme, pe măsură ce se apropia momentul, simți că i se uscă gâtlejul și i se accelerează pulsul. Închise radioul.

Acum ședea în liniște pe întuneric, luptându-se cu emoțiile ce se revărsau ca o cascadă din adâncul ființei sale. Trebuia să se concentreze asupra momentului prezent. Să înlăture orice factor perturbator și să fie atent. Să fie disciplinat. Japonezii aveau un termen pentru starea aceasta: *zanshin.* Trebuia să ajungă la *zanshin:* o stare de pace și relaxare, de totală absență a fricii în fața pericolului, care permite minții și trupului să acționeze cu maximă eficiență și acuratețe. Cu toate astea, avea sentimentul indubitabil că era pe cale să se împlinească mâna destinului, într-un mod spectaculos. Nu numai că se pregătise toată viața pentru acest eveniment, dar fusese nevoie de o serie de reîncarnări ca el să ajungă în locul și în momentul de față. Punctul de convergență era aproape. La doar câteva clipe distanță.

Așeză cu grijă sulul de catifea pe scaunul pasagerului. Aruncă o privire pe stradă, în toate direcțiile, înainte de a dezlega panglica înfășurată în jurul învelitorii de catifea și de a desface sulul. Strălucirea cuțitului aproape că îl orbi, în mașina slab luminată de becurile stradale. Își imagină lama sa ascuțită pătrunzând în carne. Jupuind-o de pe os. Cu instrumentul ăsta le-ar reduce la tăcere vocile trădătoare; printr-o singură mișcare fulgerătoare s-ar așterne o liniște mormântală.

Sesiză o oarecare animație în preajmă.

Înveli rapid lama splendidă în catifeaua albastră ca noaptea. Își puse mâinile pe volan și privi nemișcat înaintea sa, până când biciclistul trecu de mașină. Îl văzu coborând de pe bicicletă înainte să se oprească de tot din mers. Scoase lanțul și lacătul din coșul bicicletei, pe care o adăposti într-un pasaj lipit de zidul lateral al clădirii.

Râse încetișor urmărind toate operațiunile efectuate de biciclist pentru a asigura securitatea mijlocului său de transport. „N-are nici un rost, zise în sinea sa. Mai bine las-o s-o fure

cineva. N-o să mai ai nevoie de ea în viața asta."

Biciclistul ieși din pasaj și, scoțându-și cheile din buzunar, intră în apartament.

Învăluit în întunericul din mașină, își trase pe mâini o pereche de mănuși chirurgicale. Se întinse în spate și luă de pe banchetă o trusă medicală pe care o așeză lângă sulul de catifea.

Misiunea vieții sale.

Dintr-odată se simți foarte calm. *Zanshin.* Justiția avea să fie înfăptuită în curând. Venise momentul să treacă la fapte.

3.
A DOUA ZI DUPĂ PRIMA CRIMĂ: VINERI, 19 AUGUST 2005

8.57 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Stătu nemișcată câteva clipe și-și ridică privirea spre cer, cu ochii mijiți din pricina soarelui puternic de dimineață ce lumina cu atâta optimism Schanzenviertel-ul. Era prima programare din ziua aceea. Aruncă o privire la ceas și pe buze îi apăru un zâmbet de satisfacție. 8.57 a.m. Cu trei minute mai devreme.

Mai presus de orice altceva, Kristina Dreyer se mândrea cu faptul că nu întârzia niciodată. De fapt, la fel cum era și cu privire la multe alte aspecte ale vieții sale, Kristina era de-a dreptul obsedată de punctualitate. Asta făcea parte din noua imagine de sine pe care și-o construise, din noul om care devenise. Kristina Dreyer cunoscuse Haosul: îl cunoscuse într-un mod atât de profund, cum majoritatea oamenilor nici măcar nu cutează să-și imagineze. Își trăise fiecare clipă a vieții în haos. Haosul o despuiase de orice urmă de demnitate umană, îi furase tinerețea și, mai cu seamă, îi răpise cu desăvârșire controlul asupra propriei vieți.

Dar astăzi Kristina era pe picioarele ei. Viața sa, care înainte fusese caracterizată de o dezordine și o neliniște sufletească cu neputință de descris în cuvinte – darămite de controlat –, era bazată acum pe o disciplină absolută, în fiecare zi. Kristina Dreyer își ducea viața după niște reguli stricte, ce nu admiteau nici un compromis. Era o viață simplă, curată și ordonată, la fel ca toate lucrurile care îi aparțineau: hainele sale, inclusiv cele de serviciu, apartamentul mic, dar impecabil, automobilul Volkswagen Golf, pe ale cărei uși scria Dreyer Cleaning. Alesese să nu-și împartă cu nimeni nici viața, nici apartamentul.

Punctualitatea intransigentă a Kristinei ieșea în evidență mai ales atunci când era vorba de muncă. Era de o competență extraordinară în meseria sa. Își formase o clientelă numeroasă, ce acoperea tot cartierul Eimsbüttel, iar asta însemna că era ocupată întreaga săptămână și fiecare client în parte avea încredere în cinstea și în calitatea serviciilor sale. Și, mai presus de toate, se bizuiau cu toții pe seriozitatea ei.

Kristina făcea curățenie ca la carte. Curățenie în apartamente sau în case. Făcea curat în locuințe mari și mici, pentru tineri și bătrâni, pentru nemți și pentru străini. Fiecare locuință, fiecare sarcină o aborda cu aceeași temeinicie și rigurozitate. Nu-i scăpa nici un detaliu, nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Kristina avea treizeci și șase de ani, dar arăta mult mai în vârstă. Era o femeie mărunțică și slăbuță. Pe vremuri, cu vreo douăzeci de ani în urmă – într-o altă viață, după percepția ei –, avusese trăsături frumoase, delicate. Acum părea că pielea îi este prea întinsă pe fața osoasă. Pomeții înalți și ascuțiți se reliefau puternic sub tenul aspru și ușor îmbujorat. Avea nasul mic, însă chiar la baza acestuia osul și cartilajele păreau să protesteze și ele față de restricțiile impuse de pielea prea întinsă.

Cu trei minute mai devreme. Zâmbetul de pe chipul ei păli. Să ajungă mai devreme era aproape la fel de grav ca întârzierea. Nu că clientul său ar fi fost altfel decât ea: *Herr* Hauser era deja la serviciu. Însă punctualitatea însemna, pentru Kristina, că universul ei își păstra ordinea; că nici un fapt imprevizibil și nedorit nu putea pătrunde în el, să dea naștere, precum cancerul, letalului Haos. Așa cum se întâmplase odinioară.

Răsuci cheia în broască și deschise ușa, împingând-o cu spatele, în timp ce trase înăuntru, în hol, aspiratorul pe care îl adusese cu ea.

Kristinei îi plăcea să-și imagineze că se autoconcepuse, că se născuse pe sine însăși. Copii n-avea – și nici partener, care să i-i zămislească –, dar își crease singură propria-i ființă: își dăruise o viață nouă, lăsând în urmă tot trecutul. „Nu lăsa ca trecutul să determine cine ești sau cine vei deveni", îi spusese cineva odată,

când trecea prin cea mai cumplită etapă a vieții sale. Cuvintele astea fuseseră un punct de cotitură. Totul se schimbase din clipa aceea. Abandonase tot ceea ce ținea de trecutul ei, de viața aceea mizerabilă. O ștersese cu buretele. O aruncase la gunoi.

Acum, stând pe hol, în ușa apartamentului pe care trebuia să-l curețe în această dimineață luminoasă de vineri, avu senzația că trecutul își întinde brațele scârnave și-o strânge de gât, într-o încleștare feroce.

Mirosul acela. Duhoarea aceea pătrunzătoare, scârboasă, metalică, de sânge stătut. O recunoscu instantaneu și începu să tremure din tot corpul.

Se afla în prezența morții.

9.00 a.m.: cartierul Eppendorf, Hamburg

Neliniștea era ascunsă undeva adânc în inima ei. Pentru un observator oarecare, nimic din atitudinea ei nu trăda altceva decât siguranță de sine, o încredere neclintită în propria persoană. Însă doctorul Minks nu era un observator oarecare.

Prima sa pacientă din ziua aceea era Maria Klee, o tânără elegantă, de vreo treizeci de ani. Era o femeie foarte atrăgătoare, cu părul blond pieptănat spre spate, dezvelind o frunte largă și palidă. Avea fața ovală, cu nasul coborând o idee prea aproape de buze, ceea ce îl făcea să pară un pic prea îngust și îi răpea, din acest motiv, șansa de a fi calificată drept o „frumusețe perfectă".

Maria stătea în fața doctorului Minks. Picioarele-i lungi, îmbrăcate într-o pereche de pantaloni scumpi, erau încrucișate, iar mâinile, cu o manichiură îngrijită, și le ținea pe genunchi. Ședea cu spatele drept, foarte atentă, afișând o atitudine calmă și relaxată. Ochii ei de un albastru-cenușiu priveau țintă la psiholog, trădând o siguranță de sine lipsită de insolență. Era o privire care dădea de înțeles că anticipa o întrebare sau o afirmație, dar cu toate astea n-o deranja câtuși de puțin să aștepte, răbdătoare și politicoasă, ca doctorul să vorbească.

Acesta însă întârzia s-o facă, dat fiind faptul că examina pe

îndelete fișa pacientei. Doctorul Friedrich Minks era un bărbat de vârstă mijlocie, scund și bondoc, cu tenul întunecat și părul negru, ce începea să se rărească. În spatele ramelor de la ochelari i se vedeau ochii blânzi, închiși la culoare. În contrast cu înfățișarea impecabilă a pacientei sale, Minks arăta de parcă tocmai aterizase pe scaunul acela, iar impactul îl mototolise parcă și mai tare în costumul său deja mototolit. Își ridică privirea de pe hârtii și examină atitudinea atent studiată, de siguranță imperturbabilă, pe care o afișa Maria Klee. Cei aproape treizeci de ani de experiență în domeniu îl ajutau să vadă dincolo de orice prefăcătorie.

– Ești foarte severă cu tine însăți. Minks își petrecuse copilăria, cu mulți, mulți ani în urmă, în Svebia[1], iar lucrul acesta își lăsase, iremediabil, amprenta asupra felului în care pronunța vocalele. Și – mă văd obligat să-ți mărturisesc – asta e una dintre problemele cu care te confrunți.

Ochii cenușii ai Mariei Klee nici nu clipiră și tânăra se mulțumi să ridice din umeri.

– Ce vreți să spuneți, *Herr* doctor?

– Știi prea bine ce vreau să spun. Tu refuzi pur și simplu să-ți accepți teama. Ți-ai construit un zid de apărare în jurul tău. Se aplecă înspre ea. Teama e un lucru firesc. După tot ceea ce ți s-a întâmplat, să-ți fie teamă e mai mult decât firesc... face parte din procesul de vindecare. Este chiar un element esențial. La fel cum te-a durut atunci când ți se vindeca trupul, e necesar să îți fie teamă dacă vrei să ți se vindece mintea.

– Nu vreau decât să-mi văd în continuare de viața mea, doctore. Fără să mă cramponez de toate prostiile astea.

– Nu sunt prostii. Este vorba de un stadiu al recuperării posttraumatice, pe care trebuie să-l parcurgi, obligatoriu. Atâta timp cât tu vezi teama ca pe un eșec și te împotrivești unor reacții naturale, nu faci decât să lungești acest stadiu al recuperării... și mă tem că se va lungi la nesfârșit. Tocmai ăsta e motivul pentru care ai atacuri de panică. Ți-ai reprimat toată teama și oroarea pe

[1] Svebia (Swabia, Suabia) – regiune culturală, istorică și lingvistică din sud-vestul Germaniei (n.tr.)

care ți-o provoacă gândul la cele întâmplate, până când a ieșit la suprafață în forma asta distorsionată.

– Vă înșelați, replică Maria. N-am încercat niciodată să neg ceea ce mi s-a întâmplat. Ceea ce... ceea ce mi-a făcut el.

– Nici n-am spus asta. Tu nu negi fapta în sine. În schimb, îți refuzi dreptul de a simți teamă, oroare sau măcar indignare cu privire la lucrurile care ți s-au întâmplat. Ori cu privire la faptul că individul trebuie tras la răspundere pentru ceea ce a făcut.

– N-am timp să-mi plâng de milă.

Minks scutură din cap.

– Dar asta nu înseamnă să-ți plângi de milă. E vorba de stresul posttraumatic și de procesul firesc de vindecare. Trebuie să iei o decizie. Atâta vreme cât nu-ți rezolvi acest conflict lăuntric, nu vei fi capabilă să relaționezi corect cu lumea din jurul tău. Cu oamenii, mai precis.

– Dar eu relaționez cu oamenii în fiecare zi. Ochii cenușii ai pacientei sclipiră sfidători. Vreți să spuneți că faptul acesta îmi compromite eficiența?

– Poate nu încă... dar dacă nu începem să alungăm fantomele, la un moment dat asta se va răsfrânge asupra capacităților tale profesionale. Minks făcu o pauză. Din câte mi-ai spus, începi să dai tot mai multe semne de haptefobie[1]. Luând în considerare cu ce te ocupi, aș fi zis că lucrul acesta îți dă mari bătăi de cap. Ai discutat cu șefii tăi?

– După cum știți, ei sunt cei care mi-au sugerat să urmez o terapie fizică și psihologică. Maria își înclină ușor capul într-o parte, iar vocea sa căpătă un ton defensiv. Dar nu. N-am discutat cu ei despre aceste... *probleme.*

– Ei bine, comentă doctorul Minks, știi care sunt părerile mele în această privință. Consider că șefii tăi ar trebui să cunoască dificultățile cu care te confrunți. Făcu o pauză. Ai

[1] Haptefobie (frica de a fi atins sau de a atinge) – o fobie mai rar întâlnită, care se manifestă printr-o protecție exagerată a propriei persoane sau a spațiului personal. Haptefobicului îi este teamă că s-ar putea contamina de la persoana care îl atinge sau pe care o atinge. (n.tr.)

pomenit ceva despre un bărbat cu care ai început o relație. Cum merg lucrurile?

– Bine... Tonul defensiv dispăruse din vocea Mariei și o parte din încordarea de până atunci părea să se fi evaporat. Țin mult la el. Și el la mine. Dar încă... încă n-am reușit să trecem la relații *intime*.

– Adică n-ați avut deloc contact fizic... nici măcar o îmbrățișare sau un sărut? Sau te referi la sex?

– Mă refer la sex. Și la orice are legătură cu sexul. De atins, ne atingem. Ne sărutăm... dar apoi eu încep să mă simt... strânse din umeri, de parcă cineva ar fi avut de gând s-o înghesuie într-o cutie. Îmi revin atacurile de panică.

– El înțelege de ce te retragi?

– Oarecum. Nu e ușor pentru un bărbat – de fapt, pentru nimeni – să vadă că atingerea lui, simpla lui apropiere îți provoacă dezgust. I-am explicat în mare ce-i cu mine, iar el mi-a promis că rămâne secretul nostru. Știam că așa va fi, oricum. Dar pricepe. Știe că vin la dumneavoastră... mă rog, nu știe exact la care psiholog... Dar știe că fac terapie pentru problema mea.

– Foarte bine... Minks zâmbi din nou. Cum mai e cu visele tale? Le-ai mai avut?

Maria încuviință din cap. Atitudinea ei semeață începea să se fărâmițeze, iar spatele nu-i mai era la fel de drept ca la început. Mâinile i se odihneau în continuare pe genunchi, dar degetele cu unghii îngrijite încrețeau ușor stofa scumpă a pantalonilor.

– Visezi tot același lucru? o ajută Minks.

– Da.

Doctorul se aplecă înspre ea.

– E nevoie să ne întoarcem acolo. Trebuie să intru și eu în visul tău, împreună cu tine. Înțelegi asta, nu-i așa?

– Iarăși?

– Da, răspunse Minks. Iarăși. Îi făcu semn să se așeze cât mai confortabil pe scaun. O să ne întoarcem la visul tău. Înapoi în punctul în care îți vezi agresorul. O să încep să număr acum. Ne întoarcem înapoi, Maria... unu... doi... trei...

9.00 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Kristina lăsă ușa deschisă și sprijini aspiratorul de tocul acesteia, ca s-o împiedice să se închidă – o măsură de precauție ca să poată fugi, la o adică. Vechile instincte ieșiră brusc la suprafață, de undeva din străfundul ființei sale, trezite la viață de miasma morții ce plutea în aer. Era conștientă de zgomotul cadențat ce-i pulsa în urechi și-și dădu seama că erau bătăile inimii ei. Se aplecă, luă un spray cu soluție de curățat din tăvița pe care o așezase lângă aspirator și îl ținu strâns, cu mâna tremurătoare, ca pe o armă.

– *Herr* Hauser?

Strigătul ei se propagă de-a lungul holului, până în camerele cufundate în tăcere. Se căzni să deslușească vreun sunet, vreo mișcare. Vreun semn că cineva s-ar fi aflat în apartament. Pe stradă, prin fața casei, trecu o mașină, făcând să-i sară inima din loc. Muzica zgomotoasă ce bubuia dinăuntrul mașinii era parcă în perfect acord cu ritmul pulsului ei, ce amenința să-i plesnească în urechi. Apartamentul rămase tăcut.

Kristina se îndreptă șovăielnic spre sufragerie, umblând aproape lipită de perete. Într-o mână, ridicat în dreptul ochilor, ținea recipientul cu soluție de curățat, în timp ce cu cealaltă se sprijinea de rafturile cu cărți ce mobilau peretele holului. Chiar și în aceste momente de maximă încordare, Kristina observă, sub degetele-i tremurătoare, stratul de praf de pe rafturi.

Intră în sufrageria luminoasă și, nevăzând nimic nelalocul său, se simți puțin mai ușurată. Era doar dezordinea pe care *Herr* Hauser o lăsa de obicei în urma sa: o sticlă de whisky și un pahar pe jumătate plin cu băutură se aflau pe măsuța de lângă fotoliu; mai multe cărți și reviste zăceau împrăștiate pe canapea. Kristina se mira de fiecare dată că un om atât de preocupat de mediul înconjurător poate să fie atât de nepăsător cu privire la ambianța în care trăiește. Kristina Dreyer cea nouă, a cărei misiune în viață era să facă o curățenie de nota zece în locuințele altor oameni, își roti privirile de jur împrejur, înregistrând în minte

fiecare detaliu ce trebuia ajustat. În același timp însă, vechea Kristina, Kristina cea din trecut, țipa la ea din străfundurile ascunse ale ființei, avertizând-o că se află în prezența morții: mirosul său respingător plutea în aerul închis al apartamentului.

Se întoarse din nou pe hol. Se opri însă brusc, ciulind urechile. Un sunet. Dinspre dormitor. Un păcănit regulat. Cineva lovea ceva. Se îndreptă spre ușa dormitorului. Strigă „*Herr* Hauser" încă o dată și apoi așteptă. Nici un răspuns, doar sunetul acela de rău augur venit din dormitor. Își încleștă mâna și mai tare pe tubul spray-ului de curățat și deschise ușa cu atâta putere, încât se trânti de perete și apoi se închise la loc, în fața ei. O deschise din nou, de data aceasta cu mai multă grijă. Dormitorul era spațios și luminos, cu pereții vopsiți albi-gălbui și podeaua lustruită, de lemn. Geamul era ușor întredeschis și o adiere de vânt flutura jaluzelele verticale, făcându-le să se lovească de geam cu regularitate. Kristina expiră prelung, golindu-și plămânii cu un oftat pe jumătate amuzat, pe jumătate de ușurare. Totuși, senzația de neliniște n-o părăsise pe de-a-ntregul când se întoarse în hol.

Acesta era în formă de L. Kristina păși de data aceasta cu mai multă siguranță, îndreptându-se către punctul în care holul cotea la dreapta, ducând spre cel de-al doilea dormitor și spre baie. Dădu colțul și observă că ușa de la dormitor era deschisă, iar lumina soarelui se revărsa dinspre fereastra acestuia asupra ușii de la baie, care era închisă. Kristina înlemni.

Pe ușa de la baie era atârnat ceva. Un val de spaimă îi inundă întreaga ființă. Era o piele de animal. Un animal mic, dar de mai mult nu putu să-și dea seama. Blana era umedă și încâlcită, de culoare roșie aprinsă. Un roșu nefiresc. Ca și cum pielea ar fi fost proaspăt jupuită. Din ea curgea sânge, care se prelingea pe suprafața albă a ușii.

Se apropie încet de ușă, respirând precipitat, cu privirea pironită pe bucata de piele jupuită.

Se opri la o jumătate de metru de ușă și privi pielea oribilă, încercând să priceapă ce se întâmplase. Întinse mâna, s-o atingă, dar degetele i se opriră la câțiva centimetri de blana roșie, înmuiată în sânge.

Îi trebui o fracțiune de secundă să-și dea seama și să priceapă ceea ce vedea. Era un lucru simplu, o simplă constatare. Gândul o făcu să se sufoce și Kristina simți că întregul ei univers – cel atât de ordonat – se spulberă instantaneu. Auzi un țipăt de oroare inundând holul și rostogolindu-se apoi afară, pe ușa încă deschisă a apartamentului. În mod inexplicabil, în timp ce lumea fragilă a Kristinei Dreyer se năruia violent, realiză că țipătul venea chiar de la ea.

Câtă teroare! Câte amintiri de mult îngropate se năpusteau asupra ei! Toate trezite la viață într-o clipită de un singur gând.

Ceea ce se afla în fața ochilor ei nu era blana unui animal.

9.10 a.m.: cartierul Eppendorf, Hamburg

În visul ei, Maria se afla pe un câmp. Ca de fiecare dată, detaliile visului erau exagerate. Luna atârna pe cer supradimensionată și mult prea strălucitoare, ca reflectorul unei scene de teatru. Iarba îi gâdila picioarele goale, fremătând în liniște, ca la adierea unui vânt insesizabil, cu mișcări mult prea sinuoase. Nu se auzea nici un sunet. Nu se simțea nici un miros. În clipele acelea, universul Mariei cunoștea doar două simțuri: văzul și simțul tactil. Privi în jurul ei, pe câmp. Dintr-odată, liniștea fu spartă de o voce blândă, cu un ușor accent svebian. O voce care aparținea cuiva dintr-o altă lume decât lumea în care se afla ea acum.

– Unde te afli, Maria?

– Sunt aici, pe câmp.

– E la fel, același câmp, aceeași noapte? întrebă mai departe vocea fantomatică a psihologului.

– Nu... nu e la fel. Adică e la fel... dar totul e diferit. E mai mare. Mai vast. Ca și cum ar fi același loc, dar într-un alt univers. Într-un alt timp. În depărtare zări o corabie de război – pânzele sale albe, uriașe fluturau slab în bătaia vântului neputincios, în timp ce se îndrepta spre Hamburg. Corabia părea să alunece pe iarba ce se unduia la picioarele ei, nu pe apă. Văd o corabie. Ca acelea de pe vremuri. Se îndepărtează de mine.

– Și altceva ce mai vezi?

Ea se întoarse și privi în altă direcție. O construcție dărăpănată, ca un fel de castel în ruină, se zărea, mică și întunecată, la marginea câmpului, dar parcă era la marginea lumii. O lumină rece, sumbră licărea la una dintre ferestre.

– Văd un castel, acolo unde ar trebui să fie un hambar. Dar e foarte departe. Prea departe.

– Ți-e frică?

– Nu. Nu, nu mi-e frică.

– Ce mai vezi?

Maria se întoarse în direcția opusă și tresări. El fusese acolo, în spatele ei, tot timpul. Întrucât avusese același vis de atâtea ori până atunci, știuse că el avea să fie acolo, dar cu toate astea rămase surprinsă când se trezi din nou față în față cu el. Însă, la fel ca în toate visele de dinainte, nu simți nimic din teama brută, paralizantă, pe care chipul lui i-o provoca atunci când era trează: ori de câte ori îl vedea în poze sau când îi apărea, pe neașteptate dintr-un ungher întunecat al minții, unde se căznise să-i îngroape amintirea.

Era înalt, iar umerii săi robuști erau îmbrăcați într-o armură ciudată și acoperiți cu o mantie neagră. Își scoase coiful bogat împodobit. Chipul său avea trăsături dure, tipice slavilor, de o frumusețe aspră. Ochii lui, de un verde pătrunzător, sclipitori și înfricoșător de reci aveau o privire care parcă o ardea. Îi zâmbi: era zâmbetul unui îndrăgostit, totuși privirea îi rămase la fel de rece. Stătea foarte aproape de ea. Atât de aproape, încât putea să-i simtă respirația rece.

– E aici, spuse ea, privind țintă în ochii aceia verzi ca smaraldul, dar în același timp vorbind cu doctorul, aflat într-o altă dimensiune.

– Sunt aici, îi întări parcă spusele chipeșul slav.

– Ți-e teamă? Vocea lui Minks deveni dintr-odată mai slabă. Estompată, ca și când s-ar fi îndepărtat.

– Da, răspunse ea. Acum mi-e teamă. Dar e o teamă care-mi face plăcere.

– Mai simți ceva în afară de teamă? întrebă Minks, cu o voce abia perceptibilă.

Maria simți că teama i se transformă, că devine mai intensă.

– Vocea ți-e tot mai estompată, spuse ea. De-abia te mai aud. De ce oare?

Minks îi răspunse ceva, dar glasul lui, sună atât de îndepărtat, încât nu putu să-i deslușească spusele.

- De ce nu pot să te aud? Teama ei devenea tot mai accentuată. O mistuia, de parcă s-ar fi aflat într-un cuptor încins. De ce nu pot să te aud? Strigătul ei sfâșia cerul întunecat, cu luna sa supradimensionată.

Vasil Vitrenko se aplecă înspre ea, înclinându-și capul ca s-o sărute pe frunte. Buzele lui erau reci și uscate.

– Pentru că ai înțeles greșit, Maria. Cuvintele lui trădau un puternic accent est-european. Doctorul Minks nu e acolo. Ce vezi acum nu e una dintre ședințele tale de hipnoză. E real. Își vârî mâna dedesubtul mantiei negre, învolburate. Ăsta nu e un vis. Și nu mai e nimeni aici, în afară de noi doi. Suntem singuri.

Maria vru să țipe, dar nu izbuti. În loc de asta, privi ca hipnotizată cum lumina lunii se răsfrânge în scânteieri malefice asupra lamei lungi și late a cuțitului lui Vasil Vitrenko.

9.10 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Kristina nu mai văzuse niciodată un scalp de om, dar știu, fără dubiu, că asta avea în fața ochilor. Motivul pentru care nu-l identificase de la bun început era culoarea părului. Roșu. Un roșu nefiresc.

Dar acum nu mai avea nici cea mai mică îndoială că era vorba de părul unui om. Ud și lucios. Cu tot cu piele. O secțiune rotundă, destul de mare, ce fusese agățată de ușa băii cu trei cuie. Una dintre extremitățile scalpului era răsfrântă în afară, cu partea interioară atârnând la vedere; se vedea cum pielea, plină de sânge, fusese tăiată și desprinsă de pe craniu. Un firicel roșu, lucios, în formă de Y se prelingea de pe scalp, pe ușa de lemn a băii.

Sânge.

Kristina scuturǎ din cap. Nu. Nu din nou. Vǎzuse prea mult sânge la viața ei. Nu mai voia sǎ vadǎ. Nu acum, când izbutise sǎ-și clădească, în sfârșit, o nouǎ viațǎ. Era prea nedrept.

Se aplecă încă o dată în față, simțind că picioarele încep să-i tremure, parcă incapabile să-i susțină toată greutatea. Da, era sânge, dar era prea mult ca să fie doar sânge. Și de un roșu mult prea aprins. La fel ca părul acela ud și încâlcit.

Tâmplele îi zvâcneau de încordare și dintr-odată în minte îi încolți un gând, simplu și evident. Al cui era părul?

Kristina întinse mâna și, cu degete tremurătoare, dădu să deschidă ușa, căutând o porțiune care să nu fie mânjită de sânge.

– *Herr* Hauser...? Vocea îi sună strident.

Împinse ușa de la baie, care se deschise larg.

9.12 a.m.: cartierul Eppendorf, Hamburg

Vitrenko îi zâmbi Mariei. Își petrecu brațul pe după umerii ei și o trase mai aproape, la pieptul său, de parcă s-ar fi pregătit să danseze. Ea îi simți trupul robust, lipit necruțător de al său.

– Mă iubești? o întrebă el.

– Da, îi răspunse ea, și chiar spunea adevărul.

Teama i se mai domolise. Bărbatul se desprinse ușor de ea, continuând însă s-o țină strâns. Ridică atunci cuțitul și îi trecu lama ascuțită de-a lungul umerilor, al sânilor, oprindu-se dedesubtul toracelui, unde o apăsă ușor cu vârful rece de metal, în locul moale de sub stern.

– Vrei s-o fac? o întrebă el. Încă o dată?

– Da. Vreau s-o faci încă o dată. Își cufundă privirea în ochii verzi ce scânteiau la fel de reci și de cruzi.

Se auzi un bubuit de tunet. Apoi încă unul. Ea simți vârful cuțitului afundându-se tot mai tare în abdomen, după care urmă o durere ascuțită, când acesta îi străpunse pielea. Apoi încă două bubuituri răsunară și totul în jurul lor fu înghițit de întuneric.

Maria își deschise ochii și se trezi față în față cu doctorul Minks. Acesta își ținea mâinile împreunate, ca și când ar fi bătut din palme. Erau tunetele care o aduseseră înapoi, în realitate. Maria se îndreptă de spate și aruncă o privire împrejur, în cabinetul doctorului, ca să se asigure că era din nou în lumea reală.

– M-ai scos afară, Maria, spuse el. Nu voiai să fiu și eu acolo.

– El a preluat controlul, replică ea, tușind ușor, ca să-și dreagă vocea tremurătoare.

– Nu, n-a fost așa, insistă doctorul. Tu ai fost cea care a preluat controlul. El nu există în visurile tale. Tu l-ai *recreat*. Tu controlezi toate cuvintele și toate acțiunile sale. Tu ai fost cea care ai căutat să mă excluzi din vis. Făcu o pauză și se prăbuși la loc în scaunul său, cufundându-se din nou în examinarea fișei pacientei, rămânând cu sprâncenele încruntate. Ai văzut aceleași puncte de reper și aceleași detalii ca dățile trecute?

– Da. Corabia de război în locul unde, în noaptea aceea, se afla șalupa poliției portuare și castelul, în locul vechiului hambar. Ce nu-nțeleg este de ce toate detaliile sunt atât de sofisticate în vis? De ce el e îmbrăcat în armură? Și de ce toată povestea a fost transpusă într-un context istoric?

– Nu știu. Poate fi datorită faptului că încerci, în mintea ta, să plasezi undeva în trecut ceea ce ți s-a întâmplat în noaptea aceea... într-un trecut îndepărtat, ca și cum ar fi vorba despre o viață anterioară. Ai *senzația* că e chiar noaptea în care ai fost înjunghiată?

– Și da, și nu. Pare să fie aceeași noapte, dar într-o altă dimensiune sau în alt univers. După cum ați spus, parcă ar fi într-un cu totul alt timp.

– Și în acest scenariu îl lași pe agresor să se apropie de tine? Îi permiți să te atingă?

– Asta e ceva ce nu pot să pricep nici în ruptul capului, spuse Maria. De ce îl las tocmai pe el să mă atingă, când nu permit nimănui altcuiva lucrul acesta?

– Pentru că el este sursa traumei tale. Sursa fricii. Fără omul

acesta, n-ai suferi de stres posttraumatic, nici de haptefobie, nici de atacuri de panică.

Minks scoase un carnețel gros, învelit în piele, și începu să scrie ceva în el. Apoi rupse foaia și i-o înmână Mariei.

– Vreau să iei pastilele astea. După părerea mea, avem în față un munte mult prea înalt pentru a reuși să-l escaladăm doar cu ajutorul terapiei.

– Medicamente? Maria nu schiță nici un gest pentru a lua rețeta din mâna doctorului. Ce fel de medicamente?

– Propranolol. Un inhibitor al receptorilor beta. Se recomandă de obicei în caz de tensiune arterială ridicată. E o doză moderată și vreau să iei doar câte o pastilă de optzeci de miligrame, în zilele mai... hmmm... dificile. Dacă te simți rău de tot, poți să iei chiar o sută șaizeci de miligrame. Nu suferi de astm sau de alte afecțiuni respiratorii, nu-i așa?

Maria scuturâ din cap că nu.

– Care sunt efectele sale?

– Inhibă secreția de noradrenalină. Reduce cantitatea de substanțe chimice produse de organism atunci când ți-e teamă. Sau când ești supărată. Doctorul îi întinse din nou rețeta, pe care Maria o luă de data aceasta.

– O să-mi afecteze randamentul la locul de muncă?

Minks zâmbi și scuturâ din cap.

– Nu, n-ar trebui să se întâmple asta. Unii pacienți se simt obosiți sau ușor apatici, dar nu în aceeași măsură ca în cazul administrării de Valium. S-ar putea să te moleșească puțin, dar în rest nu vei simți nici un fel de efecte secundare. Și, după cum ți-am spus deja, vreau să le iei doar atunci când simți că ai cu adevărat nevoie de ele.

Doctorul Minks se ridică în picioare și dădu mâna cu Maria. Aceasta observă că palma psihologului era rece și moale. Și umedă. Își trase mâna puțin cam prea grăbită.

După ce stabili cu secretara doctorului următoarea ședință din săptămâna viitoare, Maria o porni către lift. Pe drum se opri câteva clipe pentru a scoate două obiecte din geanta de pe umăr.

Mai întâi o batistă cu care își șterse energic mâna cu care-l atinsese pe Minks. Și, în al doilea rând, pistolul SIG-Sauer de nouă milimetri, din dotarea poliției, pe care îl scoase din tocul său și și-l prinse la cureaua de la pantaloni. Abia după aceea apăsă pe buton pentru a chema liftul.

9.12 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Kristina Dreyer rămase încremenită în ușa băii. Deschise gura să țipe, dar teama o sufoca. De patru ani încoace, de două ori pe săptămână, Kristina spăla baia lui *Herr* Hauser până când o făcea să sclipească de curățenie. Freca fiecare centimetru, curăța fiecare colțișor, lustruia fiecare robinet și fiecare țeavă. Baia aceasta ajunsese să-i fie atât de familiară, încât o cunoștea și cu ochii închiși.

Dar nu astăzi. Astăzi se transformase într-un iad străin.

Încăperea era mare și luminoasă. Un geam înalt, fără perdele, cu sticlă mată în partea de jos, dădea în curticica pătrată din spatele apartamentului. La ceasul acesta al dimineții, când soarele se afla chiar în dreptul ferestrei, lumina sa puternică inunda baia. Pentru unii, ar fi putut părea o baie de spital. Dar nu și pentru Kristina, căci pentru ea nimic nu putea fi prea curat, prea steril. Întreaga încăpere era pardosită cu plăci mari de gresie de culoare albastră deschisă, în timp ce pereții erau îmbrăcați în faianță albă strălucitoare. Îi făcuse de fiecare dată plăcere să curețe baia lui *Herr* Hauser pentru că lumina scălda fiecare ungher, iar plăcile de gresie și de faianță își manifestau recunoștința față de sârguința și dezinfectantele Kristinei prin scânteieri vesele.

Pe gresia albastră precum cerul se întindea o pată mare de sânge, în formă de curcubeu. La capătul curcubeului zăcea prăbușit *Herr* Hauser, al cărui trup fusese târât în colțul băii, între vasul de toaletă și perete. Pe suprafața albă, de porțelan, a closetului se prelingeau șiroaie de sânge. Hauser se holba fioros la Kristina, cu gura căscată larg; expresia de pe chipul său ar fi putut fi una

de surpriză, dacă sprâncenele nu i-ar fi fost atât de încruntate. În încăpere domnea o liniște de mormânt, cu excepția picăturilor ce se scurgeau de pe robinetul de la cadă, lovindu-se regulat de fundul acesteia, într-o cadență abia perceptibilă. Kristina simți din nou un nod în gât care parcă se zbătea să iasă afară sub forma unui țipăt sau urlet de groază.

Fața lui Hauser era brăzdată de firișoare de sânge vâscos, de un roșu strălucitor. Cineva îi făcuse o incizie, destul de dreaptă, deși pe alocuri zdrențuită, de-a lungul frunții, cu vreo cinci sau șase centimetri deasupra sprâncenelor. Tăietura era adâncă. Până la os. Se întindea circular, de jur împrejurul craniului, pe deasupra urechilor. Pielea, țesutul și părul de deasupra inciziei fuseseră smulse de pe capul lui Hauser, iar calota craniană, împânzită de vase de sânge, era expusă vederii. Fața sa, scăldată în sânge, și craniul dezgolit aduceau în chip grotesc cu un ou fiert și decojit parțial, așezat într-un păhărel. Cămașa și pantalonii lui Hauser erau și ele scăldate în sânge, iar Kristina observă o a doua tăietură, ce-i cresta gâtul de jur împrejur. Scăpă spray-ul din mână pe dușumea și se rezemă cu umărul de perete. Dintr-odată simți că o părăsesc puterile și se lăsă să alunece în jos, pe perete, cu obrazul lipit de faianța rece. Prăbușită în colțul băii, lângă ușă, arăta ca imaginea în oglindă a mortului ce fusese clientul ei. Începu să plângă în hohote.

Era atât de mult de lucru. Prea multă mizerie.

9.15 a.m.: Polizeipräsidium, Alsterdorf, Hamburg

Noul sediu al poliției din Hamburg – Polizeipräsidium – era situat la nord de Winterhuder Stadtpark, parcul central al orașului. Lui Jan Fabel nu-i luase niciodată prea mult timp să ajungă, cu mașina, de la apartamentul său din Pöseldorf până în Alsterdorf, dar astăzi era prima sa zi de serviciu după vacanța de patru zile. Trecuseră mai puțin de două zile de când stătea cu Susanne pe plaja largă și șerpuitoare din List, pe insula Sylt, la Marea Nordului. Doar două zile, care îi păreau lungi cât o viață de om.

Conducând în lumina soarelui, ale cărui raze se furișau printre copacii din Stadtpark, Fabel nu se grăbea deloc să se întoarcă la realitatea vieții sale de zi cu zi, la cârma Departamentului Omucideri. Însă în timp ce asculta știrile la radio, fiecare nouă informație părea să i se strecoare în suflet și să-l înlănțuiască în mrejele ca de plumb ale universului său cotidian, iar amintirea nisipului auriu și a cerului albastru rămânea tot mai mult în urmă.

Fabel prinse finalul unui comunicat de presă referitor la alegerile generale ce urmau să aibă loc cât de curând: coaliția social-democrată, condusă de Angela Merkel, se bucura de un avans substanțial în sondaje. Se părea că decizia hazardată a cancelarului Gerhard Schröder de a solicita alegeri anticipate nu-și atinsese ținta. Crainicul de la radio comenta schimbarea survenită în stilul vestimentar și în înfățișarea doamnei Merkel; se părea că aceasta găsise de cuviință să copieze frizura lui Hillary Clinton. Fabel oftă la auzul modului în care liderii politici se raportau la electorat: avea impresia că oamenii de stat din Germania nu mai erau călăuziți de convingeri ferme sau de năzuințe politice, ci exclusiv de interesele individuale. La fel cum pățiseră englezii și americanii înaintea lor, germanii începeau și ei să pună învelișul mai presus de esență; individul mai presus de principiu.

Conducând prin parcul însorit, atenția lui Fabel fu absorbită de dialogul dintre doi oameni politici de marcă. Hans Schreiber, primarul general social-democrat al Hamburgului, era angajat într-o polemică acerbă cu Bertholdt Müller-Voigt, ministrul mediului – care în trecut fusese membru al Verzilor – Partidului Ecologist. Același Müller-Voigt pe care Fabel și Susanne îl văzuseră în Sylt, în restaurantul lui Lex. Social-democrații făceau parte împreună cu ecologiștii din coaliția aflată la guvernare, iar conducerea politică a landului Hamburg era și ea de culoare mixtă – roșie[1] și verde, însă din dialogul respectiv nu reieșea mai deloc faptul că Müller-Voigt era, într-adevăr, numit de Schreiber în funcția de ministru. Fisurile preelectorale din

[1] Culoare atribuită, în mod simbolic, partidelor de stânga (n.tr.)

structurile politice germane începeau să iasă la suprafață. Animozitatea existentă între cei doi interlocutori în ultimele luni era rezultatul unor acuze bine documentate: Müller-Voigt o numise pe Karin, soția lui Schreiber, „Lady Macbeth", făcând aluzie la ambițiile lipsite de scrupule ale acesteia cu privire la cariera soțului ei și în mod special la aspirația ei de a-și vedea soțul cancelar al Germaniei. Fabel îl cunoștea pe Schreiber – chiar mai bine decât i-ar fi convenit acestuia – și știa că el împărtășea întru totul ambițiile soției sale.

Fabel opri la semaforul din parcul Winterhuder. Privi absent la biciclistul îmbrăcat în costum special de ciclism, care traversă prin fața mașinii, după care își întoarse privirea către automobilul din spatele său. La volanul acestuia era o femeie de vreo treizeci de ani, care îi dojenea aspru pe cei doi copii aflați pe bancheta din spate, uitându-se la ei în oglinda retrovizoare. Buzele i se mișcau fără întrerupere, însă mânia ei rămânea mută, zăvorâtă în spatele geamurilor închise ale mașinii. Dincolo de automobilul mamei furioase, un lucrător de la spații verzi mătura gunoiul de pe aleea ce șerpuia printre arborii falnici până la giganticul Winterhuder Wasserturm[1], cu acoperișul său în formă de cupolă.

Rutina cotidiană a orașului. Vieți mărunte, cu griji mărunte legate de lucruri mărunte. Oameni care nu se întâlneau cu moartea în fiecare zi la serviciu.

La radio începură alte știri, de data aceasta din Londra, care fusese zguduită recent de o serie de atentate sinucigașe cu bombă. Urmase apoi o nouă serie de atacuri, care eșuaseră însă, în principal din cauza detonatoarelor de slabă calitate. Fabel își spuse că Hamburgul era ferit de astfel de nenorociri. Căută să-și alunge îngrijorarea, gândindu-se că lucrurile acelea se petreceau în altă țară. Actele de terorism care zguduiseră Germania între anii 1970 și 1980 erau de domeniul trecutului,

[1] Winterhuder Wasserturm – Turnul de Apă din Manheim, un reper și un simbol al orașului, a fost terminat în 1886 și, având o înălțime de șaizeci de metri, era la acea vreme una dintre cele mai impresionante edificii. (n.tr.)

începând aproximativ odată cu căderea Zidului Berlinului. Pe de altă parte, în Germania circula o vorbă: Dacă plouă la Londra, la Hamburg se scoate umbrela. Era un sentiment care lui Fabel, la origini pe jumătate englez, îi făcuse plăcere întotdeauna, căci îi dădea o senzație de apartenență; astăzi însă nu simțea nici o plăcere. Astăzi nicăieri nu s-ar fi aflat în siguranță.

Chiar și în Hamburg, terorismul și efectele sale se infiltrau perfid în viața de zi cu zi a oamenilor. Până și traseul de la el de acasă, din Pöseldorf, până în centrul Hamburgului se schimbase după cumplitele atentate din SUA de pe 11 septembrie. Consulatul american din Hamburg se afla pe malul râului Alster, iar strada ce mergea de-a lungul râului fusese închisă definitiv după atacuri, așa că Fabel se văzuse nevoit să renunțe la traseul pe care-l urmase zi de zi, de când se mutase în Pöseldorf.

Se făcu verde la semafor, iar șoferița din spatele său apăsă pe claxon, trezindu-l pe Fabel din reverie. O luă din loc, virând în direcția sediului poliției.

În chip ironic, următoarea știre difuzată la radio se referea la protestele față de închiderea Consulatului General al Marii Britanii din Hamburg. Cel mai anglofil oraș din Germania era împietrit de uimire la o astfel de sugestie. Hamburgul se mândrea cu faptul că, după New York, era orașul cu cele mai multe consulate străine din întreaga lume. Însă „Războiul împotriva terorismului" începea să-și pună amprenta asupra relațiilor dintre state. În timp ce oprea mașina în parcarea securizată din fața Polizeipräsidium, viitorul se profila tot mai sumbru în mintea lui Fabel, întunecându-i și mai mult starea de spirit de după vacanță.

Sediul poliției hamburgheze – Polizeipräsidium – fusese construit în urmă cu mai puțin de cinci ani și avea încă aerul acela de clădire nouă, asemenea unei haine proaspăt croite, care încă nu se mulează perfect pe trupul noului său posesor. Conceptul arhitectural al edificiului avea la bază simbolul polițienesc în formă de stea, așa-numita *Polizei Stern,* ce se regăsea în structura clădirii cu cinci etaje a Polizeipräsidium.

Colțurile stelei erau orientate înspre cele patru puncte cardinale, centrul fiind reprezentat de un atrium circular neacoperit.

Departamentul Omucideri – brigada ce se ocupa cu investigarea crimelor în cadrul poliției hamburgheze – se afla la etajul al treilea. Când ieși din lift, Fabel fu salutat de o namilă de bărbat de vârstă mijlocie, cu părul scurt și țepos. Sub braț avea un dosar, iar în mâna cealaltă ținea o cană de cafea. Expresia gravă de pe chipul său se destinse într-un zâmbet la vederea lui Fabel.

– Bună, *Chef,* cum a fost vacanța?

– Prea scurtă, Werner, răspunse Fabel și dădu mâna cu comisarul criminalist de rang superior Werner Meyer.

Werner lucra cu Fabel de foarte multă vreme și reușise să se apropie de acesta mai mult ca oricare alt coleg din departament. Fizicul său intimidant contrasta radical cu metodele sale de lucru. Werner era un fel de procesor ambulant al probelor, de o rigurozitate obsesivă, a cărui atenție la detalii se dovedise a fi un factor decisiv în numeroase cazuri dificile. În același timp, era cel mai bun prieten al lui Fabel.

– Trebuia să mai stai o zi, spuse Werner. Să-ți prelungești vacanță peste weekend.

Fabel ridică din umeri.

– Mai am doar câteva zile de concediu, pe care vreau să mi le petrec tot în Sylt, peste două-trei luni. Când va fi ziua fratelui meu. Cei doi bărbați o luară pe coridorul lung și curbat, care urma, ca de altfel toate coridoarele din Polizeipräsidium, linia circulară a atriumului central. Oricum, de-o vreme încoace lucrurile par să fie prea liniștite, iar asta mă cam îngrijorează. Am senzația că suntem în urmă cu ceva major. S-a petrecut ceva în lipsa mea?

– În nici un caz ceva pentru care să fi meritat să te deranjăm în vacanță, îl liniști Werner. Maria a reușit să închidă cazul Olgăi X, iar în St. Pauli a avut loc o încăierare soldată cu un omor, dar în afară de asta nu s-a întâmplat mai nimic. Am convocat o ședință cu toată echipa, ca să te punem la curent.

Membrii echipei se adunară în sala principală de ședințe a Departamentului Omucideri, cu puțin timp înainte de prânz. Werner și Fabel erau însoțiți de comisarul criminalist de rang superior Maria Klee, o femeie înaltă și elegantă, de vreo treizeci de ani. După înfățișarea sa, n-ai fi zis că e ofițer de poliție. Părul blond se vedea de la distanță că fusese coafat de un profesionist, iar costumul gri, sobru, combinat cu o bluză crem, elegantă, o făcea să semene mai mult cu o avocată a unei mari companii. La fel ca Werner Meyer, Maria era adjuncta lui Fabel. În decursul ultimului an și jumătate, relația dintre Werner și Maria începuse să se sudeze, dar asta numai după ce echipa fusese pe punctul s-o piardă, într-o operațiune în care un alt coleg de-ai lor își pierduse viața.

În sală se aflau deja doi ofițeri mai tineri când Fabel își făcu apariția. Comisarii criminaliști Anna Wolff și Henk Hermann erau amândoi protejații lui Fabel. Îi alesese, pe fiecare din ei în parte, pentru stilul și atitudinea lor diferită. Asta era strategia lui Fabel, să pună la un loc oameni cu însușiri dintre cele mai diferite: acolo unde alții se așteptau la conflict și dezbinare, Fabel vedea șansa de a echilibra anumite aptitudini complementare. Anna și Henk erau încă în stadiul în care căutau să ajungă la echilibrul respectiv; fostul partener al Annei, Paul Lindemann, era polițistul care fusese împușcat. Mai mult decât atât, acesta murise ca s-o salveze pe ea.

Anna Wolff arăta și mai puțin a polițistă decât Maria Klee, deși nu semăna cu aceasta nici cât negru sub unghie. Arăta mult mai tânără de cei douăzeci și opt de ani ai săi și de obicei se îmbrăca în blugi și o jachetă de piele. Fața atrăgătoare îi era încadrată de un păr negru, tuns scurt și țepos, iar ochii mari, închiși la culoare și-i punea în evidență cu ajutorul rimelului, în timp ce gura cu buze pline îi era rujată cu roșu aprins. Era mult mai ușor să ți-o imaginezi lucrând într-un salon de coafură decât ca detectiv în Departamentul Omucideri. Dar Anna Wolff era o femeie puternică. Provenea dintr-o familie de supraviețuitori ai Holocaustului și servise în armata israeliană înainte de a reveni

în Hamburg, orașul ei natal. De fapt, probabil Anna era cea mai dură membră a echipei lui Fabel: inteligentă, extrem de hotărâtă, dar teribil de impulsivă.

Henk Hermann, partenerul Annei, era exact la polul opus. Un bărbat înalt și pletos, afișând în permanență o expresie gravă pe chipul palid. Dacă Anna n-avea câtuși de puțin alură de polițist, ei bine, Henk avea alura perfectă. La fel arăta și Paul Lindemann, iar Fabel știa că, la început, asemănarea fizică dintre Henk și răposatul lui predecesor îi luase prin surprindere pe membrii echipei sale.

Fabel aruncă o privire în jurul mesei. Îl uimea de fiecare dată să observe cât de diferiți erau membrii acestui grup eterogen. O familie neverosimilă. Indivizi atât de deosebiți între ei, care își aleseseră, din varii motive, această profesie aparte și care se treziseră într-o dependență nerostită unul de celălalt.

Werner îi expuse cazul la care lucrau în momentul de față. Cât timp Fabel fusese în vacanță, se petrecuse o singură crimă: o încăierare ce avusese loc într-o seară de sâmbătă, pe fondul consumului de alcool, în fața unui club de noapte din St. Pauli, se soldase cu moartea unei persoane. Victima, un tânăr în vârstă de douăzeci și unu de ani, sângerase în stradă până-și dăduse ultima suflare. Mai departe Werner le dădu cuvântul Annei Wolff și lui Henk Hermann, care făcură un rezumat al investigațiilor efectuate și al rezultatelor obținute până în prezent. Un caz cât se poate de simplu, de clar: un moment de furie irațională, cauzat de regulă de consumul de alcool, soldat cu pierderea unei vieți și distrugerea altor câteva.

– Altceva mai avem? întrebă Fabel.

– Doar de cârpit ultimele petice în cazul Olgăi X. Maria dădu înapoi câteva pagini din carnețelul său.

Olga X nu doar că n-avea nume de familie, dar erau mici șanse și ca prenumele Olga să fi fost cel real. Însă echipa simțise nevoia să-i dea o identitate. Nu se știa cu precizie de unde venea Olga, dar era sigur că de undeva din Europa de Est. De meserie prostituată, fusese bătută și strangulată de un client: un agent de

asigurări gras și chel, în vârstă de treizeci și nouă de ani. Thomas Wiesehan locuia în Heimfeld, era căsătorit, avea trei copii și nu avea antecedente penale.

Möller, medicul legist, estimase că vârsta Olgăi era de aproximativ optsprezece-douăzeci de ani.

Fabel rămase descumpănit.

– Dar Werner mi-a spus că povestea Olgăi e un caz încheiat, Maria. Avem o recunoaștere deplină a faptei și probe criminalistice incontestabile care o confirmă. De ce spui că mai trebuie „cârpite niște petice"?

– Păi, nu mă refer la crima propriu-zisă. Nu știu de ce, dar am senzația că aici e vorba de ceva mult mai amplu, ce implică traficul de persoane. Niște fete amărâte venite din Rusia sau mai știu eu de unde, ce ajung să se prostitueze în urma promisiunii unei slujbe și a unei vieți mai bune în Occident. Olga devenise o victimă a sclaviei înainte să fie ucisă. Wiesehan a fost cel care a omorât-o, de acord... dar vina e și a șefului de bandă care a obligat-o să se prostitueze, condamnând-o în felul ăsta la moarte.

Fabel o studie pe Maria cu atenție. Aceasta îi întâmpină privirea cu ochii ei cenușii, în care nu puteai citi ce simte. Ei nu-i stătea în fire să se implice atât de tare într-un caz; Annei, da; chiar și lui Fabel. Dar nu Mariei. Eficiența ei în munca de detectiv fusese dată mereu de faptul că își păstra controlul și detașarea față de cazurile investigate.

– Înțeleg ce simți, oftă Fabel. Vorbesc serios. Dar asta nu e treaba noastră. Noi am avut de soluționat o crimă și am soluționat-o. Nu spun că n-o să mai facem nimic în continuare. O să transmitem toate informațiile pe care le deținem la departamentul abilitat, precum și la Biroul Federal de Investigații.

Fabel se referea la Secția Șase Criminalistică, recent reorganizată, din cadrul poliției hamburgheze, în care lucrau nouăzeci de ofițeri cu experiență; așa-numitul Birou Superior, ce fusese anume înființat pentru investigarea crimei organizate.

Maria ridică din umeri. Ochii ei cenușii nu trădau nici un sentiment.

– Bine, *Chef.*

– Altceva? întrebă Fabel.

Telefonul începu să sune înainte să primească vreun răspuns. Werner ridică receptorul și, mormăind a încuviințare, își notă ceva într-un carnețel.

– La țanc, spuse el, punând receptorul în furcă. Pe un șantier arheologic din Speicherstadt a fost descoperit un cadavru.

– Vechi?

– Încă nu i-au stabilit vechimea, dar Holger Brauner și echipa lui sunt pe drum într-acolo.

Era vorba de șeful echipei de medici legiști.

– Cui să-i dau cazul ăsta, *Chef?*

Fabel își întinse mâna peste masă.

– Dă-mi-l mie. Voi ați avut destulă bătaie de cap cu încăierarea de la club. Fabel luă carnețelul și-și notă informațiile în agenda sa. Apoi se ridică și-și luă haina de pe spătarul scaunului. Unde mai pui că mi-ar prinde bine să ies un pic la aer.

Ora amiezii: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Kristina știu instinctiv că se afla din nou față în față cu Haosul. Doar trăise cu el atâția ani de zile. O adusese în pragul nebuniei, până când îl scosese cu forța din viața ei: operațiunea de extirpare fusese la fel de traumatizantă și de dureroasă ca și când ar fi fost vorba de tăierea propriilor ei mădulare.

Și iată că acum Haosul năvălea, cu răgete de furie, asupra ei. Zidul înalt pe care îl ridicase în timp se fisurase și un torent năprasnic se năpustea spre ea, în tăcere, așteptând s-o izbească din clipa în care intrase în apartamentul lui *Herr* Hauser. În momentul acela își dădu seama că o aștepta cea mai cruntă bătălie din viața ei: trebuia să înfrunte din nou Haosul și să-l învingă.

Era ora amiezii. Făcuse curățenie în baie toată dimineața. Din nou, plăcile de porțelan străluceau reci și sterile; își recăpătaseră sclipirea obișnuită. *Herr* Hauser ședea acum în cadă.

Kristina se războise cu Haosul printr-o muncă metodică, meticuloasă. Refuzase să se lase copleșită de groază și-și făcuse o strategie de restaurare a ordinii în baie.

Începuse prin a sălta în cadă trupul lui Hauser, ca să restrângă murdăria la o singură zonă. În timp ce se căznea să mute cadavrul, craniul dezgolit, rece și lipicios din cauza sângelui și a fâșiilor de țesut rămase îi atinsese obrazul. Kristina dădu fuga la closet și vomă; avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină, după care se apucă din nou de treabă. Îl dezbrăcă pe *Herr* Hauser și vârî hainele îmbibate în sânge într-un sac de plastic. Apoi luă dușul și spălă cu mâna sângele scurs de pe trupul acestuia. Îi trase pe cap alt sac de plastic, legându-l strâns în jurul gâtului și al umerilor cu o bandă adezivă pe care o găsise într-un sertar din apartament. Apoi desprinse cu atenție perdeaua de la duș și înveli cu ea trupul lui Hauser, legând din nou cu bandă adezivă „coletul" improvizat.

După toate aceste manevre, Kristina se văzu încă o dată nevoită să ridice cadavrul. Scoase trupul lui Hauser din cadă și-l așeză pe dușumeaua strălucind de curățenie, după care se apucă să spele cada. *Herr* Hauser insistase mereu să folosească soluții ecologice: oțet pentru curățarea vasului de toaletă și alte lucruri de genul acesta. Asta îngreuna mult munca Kristinei, dar ea nu se plânsese niciodată. Îi plăcea să frece, să lustruiască și să dea cu peria. Însă de data asta era prea mult. Folosi clor pentru albirea căzii, a closetului și a chiuvetei și curăță gresia și faianța cu un lichid dezinfectant. Apoi pulverizează pe toate suprafețele o soluție antibacteriană.

Acum isprăvise. Nu reușise să învingă Haosul, știa asta, ci doar îi deviase traseul. Zăbovise în baie toată dimineața, ceea ce însemna că-l lăsase pe dinafară pe un alt client, care era programat vinerea înainte de prânz. Dacă ar fi fost doar să întârzie la clientul cu pricina n-ar fi fost o catastrofă, dar ea nici măcar nu se prezentase acolo. Iar asta putea să aibă un efect în lanț asupra întregii zile, precum și asupra zilei următoare și mai apoi asupra întregii săptămâni de lucru. Toată încrederea și bunul

renume pe care le câștigase în atâția ani aveau să fie nimicite în doar câteva ore. Telefonul ei mobil începu să sune imediat după ce se făcu ora la care ar fi trebuit să fie la următoarea programare, iar din clipa aceea Kristina fu nevoită să și-l închidă, ca să se poată concentra asupra sarcinii prezente.

Kristina cercetă baia din priviri. Cel puțin ordinea fusese restaurată. În afară de cadavrul lui *Herr* Hauser care zăcea dezordonat pe dușumea, lângă cadă, înfășurat riguros în plastic, baia arăta mai curată ca niciodată.

Se rezemă cu spatele de perete, cu cârpa de curățat în mâna pe care-și trăsese o mănușă de cauciuc, și își îngădui un mic zâmbet de satisfacție. În clipa aceea observă pe cineva stând în spatele ei, în ușa băii. Se întoarse brusc și scoase un țipăt. La fel și individul respectiv. Un bărbat tânăr, înalt și subțire, cu părul închis la culoare și trăsăturile delicate o privea țintă pe Kristina, cu ochii albaștri măriți de uimire. Abia atunci păru să observe mumia de lângă cadă, înfășurată în perdeaua de la duș. Chipul îi deveni livid și, cu un strigăt de spaimă, se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă pe coridor.

Kristina privi absentă în urma lui, pe coridorul acum pustiu, după care își întoarse privirea în baie.

Acolo era un ungher pe care probabil îl trecuse cu vederea.

Ora amiezii: situl HafenCity, lângă Speicherstadt, Hamburg

Dacă ar fi fost să aleagă o zonă anume care să definească cel mai bine orașul Hamburg, Fabel ar fi ales în mod negreșit Speicherstadt.

Străbătând bulevardul Mattenwiete și traversând podul Holzbrücke peste Elba, orizontul se deschise înaintea sa, iar acoperișurile și frontoanele sofisticate ale Speicherstadtului îi apărură în fața ochilor, străpungând cerul mătăsos, de un albastru neîntinat.

Speicherstadt înseamnă „Orașul-Antrepozit", și denumirea

aceasta îl descrie întocmai. Depozitele impunătoare, bogat ornamentate, din cărămidă roșie sunt dispuse în șiruri paralele, la malul apei, coabitând cu canalele navigabile și străduțele pietruite. Aceste frumoase construcții datând din secolul al nouăsprezecelea au fost plămânii prin care comerțul hamburghez și-a inhalat oxigenul vital.

Pentru Fabel, arhitectura Speicherstadtului întruchipa însăși esența orașului său de adopție. Era un stil bogat ornamentat și pretențios, dar în același timp practic și inspirând sobrietate. Acesta era modul în care cel mai prosper oraș al Germaniei și locuitorii săi își etalau bogăția și succesul: pe față, dar în limitele bunei-cuviințe. Speicherstadt era, totodată, un simbol al independenței Hamburgului și al statutului său aparte, de oraș de sine stătător înăuntrul Germaniei. O independență care, de-a lungul istoriei Hamburgului, fusese de multe ori în pericol. Statuile celor două zeițe, Hammonia și Europa, ce personificau una Hamburgul, iar cealaltă continentul cu același nume, străjuiau de-o parte și de alta intrarea pe podul Brooksbrücke, privind la Fabel, care tocmai intra în Speicherstadt.

Până nu demult, Speicherstadt fusese cea mai mare zonă de depozite din lume, cu puncte vamale postate la fiecare intrare. Fabel trecu pe lângă vechiul birou vamal, care între timp fusese transformat în cafenea, și încă una foarte la modă. Peste drum de cafenea, de cealaltă parte a străzii pietruite purtând numele de Kehrwieder Brook, cel mai vechi depozit din Speicherstadt își aflase și el o nouă menire: o grămadă de turiști și localnici stăteau la coadă pentru a intra în „Donjonul Hamburg", o idee împrumutată de la britanici, ca multe altele. Fabel nu putea să înțeleagă dorința oamenilor de a experimenta frica, teroarea autoindusă; el unul era sătul până peste cap de astfel de lucruri, pe care le trăise din plin.

Fabel vră la stânga pe Kehrwieder Brook, după care o luă pe Kibbelsteg, strada care tăia Speicherstadtul de-a curmezișul, ca o linie dreaptă și neîntreruptă; de-o parte și de cealaltă se înălțau uriașele depozite de cărămidă, cu fațadele lor împodobite

și acoperișurile din bronz coclit, sclipind roșiatic în văpaia soarelui de după-amiază. Aici se derulau și în prezent tot soiul de tranzacții comerciale. Podurile rulante montate pe acoperișul depozitelor ridicau mormane imense de covoare orientale și, când trecu pe lângă Kaffeerösterei, aerul cald se umplu de mirosul tipic Speicherstadtului – o aromă intensă și inconfundabilă, ce se revărsa din cuptoarele unde se prăjeau boabele de cafea, pregătindu-le de depozitare.

Fabel conduse mai departe și, în cele din urmă, secolul al nouăsprezecelea capitulă în fața celui de-al douăzeci și unulea, în momentul când pătrunse în pădurea de macarale gigantice, aflate în continuă mișcare, care împânzeau cel mai mare șantier de construcții din toată Germania – renumitul HafenCity[1], din Hamburg.

Hamburgul a fost mereu un oraș al oportuniștilor, fie ei comercianți sau antreprenori. Independența de-a dreptul sălbatică a acestui oraș s-a bazat tocmai pe abilitatea sa de a privi dincolo de orizontul imediat și de a se conecta cu restul civilizațiilor de pe glob. În Evul Mediu, oamenii politici ai Hamburgului au fost întotdeauna negustori, adică oameni de afaceri. Și întotdeauna au pus comerțul mai presus de politică. Ei bine, la fel e și în prezent.

HafenCity era o idee măreață, așa cum fusese și Speicherstadtul la vremea sa. O viziune îndrăzneață, ce se preconiza să fie finalizată în aproape douăzeci de ani. Rând pe rând, noile temple închinate comerțului, gigantice edificii de sticlă și oțel, degajând o energie proaspătă și viguroasă, își făceau apariția, înghesuite una-ntr-alta, în locul vechilor și falnicelor depozite din cărămidă roșie ale Speicherstadtului. Două viziuni, zămislite în veacuri diferite, se contopeau acum în vâltoarea aceleiași ambiții: aceea de a transforma Hamburgul în cel mai mare port comercial al Europei. Construirea HafenCity-ului avea loc

[1] HafenCity – un proiect de urbanizare a vechii zone de depozite din Hamburg, prin care se urmărește înlocuirea acestora cu birouri, hoteluri, magazine, clădiri oficiale și locuințe. Este cel mai de anvergură proiect de reconstrucție din întreaga Europă, din punctul de vedere al suprafeței alocate, de 2,2 kilometri pătrați. (n.tr.)

potrivit etapelor prestabilite. Clădirile amplasate pe același șir aveau să fie ridicate simultan, reunind sub acoperișurile lor apartamente de lux și birouri moderne, ultrafinisate, demne de era electronică; odată terminat un șir, se trecea la următorul. Și, cu toate că în măruntaiele fiecărei noi clădiri erau implantate rețele de internet de mare viteză, mirosul boabelor de cafea prăjite continua să plutească în aer, ca pentru a-i reaminti cutezătorului secol douăzeci și unu că vechiul Speicherstadt făcea încă parte din viața orașului.

Hamburgul a ales să-și împărtășească viziunea sa pentru viitor, așa că pe malul Elbei a fost construită o platformă de observație, înaltă de treisprezece metri, semănând cu o punte de comandă, pe a cărei balustradă de culoarea teracotei era inscripționat numele locului în limba engleză: *HafenCity VIEWPOINT*. Platforma cu pricina le oferea vizitatorilor o priveliște panoramică asupra viitorului. Într-o direcție, pe vechiul chei, se zărea noua clădire a Operei, cu acoperișul său ultramodern, arcuit ca un talaz sau ca o pânză uriașă de corabie ce se unduiește în bătaia vântului. În cealaltă direcție, privirea spectatorului zbura pe deasupra noii și extravagantei aerogări, poposind apoi asupra podurilor arcuite de oțel care leagă Hamburgul de Harburg, după ce au încălecat Elba chiar în locul unde aceasta face un cot, schimbându-și traseul de până atunci. De jur împrejurul turnului de observație, pământul fusese curățat și nivelat, iar acum zăcea gol-goluț, așteptându-și noile veșminte.

Fabel își lăsă mașina în parcarea improvizată, la vreo două sute de metri distanță de platformă. Doi reprezentanți în uniformă ai poliției hamburgheze erau deja la fața locului și împrejmuiseră zona, așa cum se obișnuia. În cazul de față însă, eforturile lor păreau fără rost: arheologia este o știință care seamănă mult cu munca celor de la criminalistică, în privința metodologiei. Situl fusese deja încercuit și împărțit în patru cadrane. În timp ce se îndrepta spre situl arheologic, Fabel zări figura familiară a lui Holger Brauner, șeful echipei de criminaliști. Brauner era îmbrăcat în salopeta albă de lucru, iar peste încălțăminte își

trăsese galoșii albaștri de protecție, însă nu avea gluga pe cap și nu purta mască. Era angajat într-o discuție cu un tânăr mai înalt, cu părul lung și negru, prins într-o coadă de cal. Tricoul de un verde-deschis și pantalonii tip cargo, puțin mai închiși la culoare, atârnau lejer pe silueta sa uscățivă. La apropierea lui Fabel, amândoi se întoarseră înspre el.

– Jan... i se adresă Holger Brauner. Fă cunoștință cu *Herr* doctor Severts, de la Catedra de Arheologie din cadrul Universității Hamburg. Dumnealui coordonează lucrările șantierului. Doctore Severts, acesta este comisarul-șef Fabel, de la Omucideri.

Fabel dădu mâna cu Severts. Palma acestuia era aspră și bătătorită, de parcă țărâna cu care lucra i se impregnase în piele. Se potrivea cu culoarea hainelor sale, completând senzația că Severts era una cu pământul și cu nisipul de care era nedespărțit.

– Eu și *Herr* doctor discutam despre faptul că profesiile noastre sunt foarte asemănătoare. De fapt, chiar îi explicam că asistentul meu, Frank Grueber, ar fi fost mai potrivit pentru cazul acesta. El a făcut Arheologia înainte de a veni la noi, la Criminalistică.

– Grueber? întrebă Fabel. Habar n-aveam că a fost arheolog.

Frank Grueber se alăturase echipei lui Brauner abia de vreun an, dar Fabel înțelegea de ce acesta îl făcuse deja asistentul său: Grueber dădea dovadă de aceeași competență la locul crimei, fiind capabil să descifreze atât detaliile, cât și contextul general. Acum i se părea firesc faptul că Grueber optase mai întâi pentru profesia de arheolog: deslușirea secretelor unui sit arheologic reclama același tip de inteligență ca în cazul locului unei crime. Fabel își aduse aminte că îl întrebase odată pe Grueber de ce și-a ales profesia de criminalist. „Din cauza obligației pe care o avem față de cei morți" fusese răspunsul acestuia. Un răspuns care îl impresionase pe Fabel și care se potrivea la fel de bine profesiei de arheolog.

– O pierdere pentru arheologie și un câștig pentru criminalistică, spuse Brauner. Sunt norocos să-l am în echipa mea. Știi, Frank mai desfășoară colateral o muncă foarte interesantă. Se

ocupă cu reconstrucția facială, pornind de la rămășițele de schelet descoperite de arheologi. O grămadă de universități îi trimit cranii pe care să le refacă. Mereu m-am gândit că s-ar putea ca, într-o bună zi, lucrul ăsta să se dovedească util pentru identificarea rămășițelor necunoscute... cine știe, poate chiar azi e ziua aceea...

– Mă tem că nu, replică Severts. Victima de azi are față... Pe-aici, *Herr* comisar-șef. Arheologul așteptă până când Fabel își puse galoșii de protecție pe care i-i dăduse Brauner, după care îl conduse de-a curmezișul șantierului arheologic. Într-un colț, solul fusese adânc excavat, pe mai multe etaje largi. Am profitat de faptul că zona aceasta a fost curățată cu desăvârșire ca să săpăm puțin, în căutarea unor așezăminte medievale timpurii. Aici era o zonă mlăștinoasă, care la un moment dat a fost complet inundată, dar a reprezentat întotdeauna un port natural și un punct de trecere...

Brauner îl întrerupse:

– Comisarul-șef Fabel a studiat istoria europeană medievală.

Evident, gândul că un polițist de la Omucideri putea să dețină o diplomă universitară îl șocă pe Severts, care se opri pentru o clipă și-i aruncă lui Fabel o privire apreciativă. Arheologul avea o față lungă și slabă. În clipa următoare, gura i se lărgi într-un zâmbet.

– Serios? Grozav.

Apoi porni mai departe, conducându-i pe Fabel și pe Brauner spre colțul șantierului. Acolo fură nevoiți să coboare două etaje, pe o platformă de aproximativ cinci metri pătrați. Fiecare etaj era drept și uniform nivelat, iar Fabel observă că putea să vadă afară din groapă, peste nivelul de la suprafața solului. Nu-și putea imagina de câtă răbdare era nevoie pentru o astfel de muncă; zâmbi în sinea sa când se gândi la Werner.

Solul de sub ei era stratificat, la fel ca pereții laterali din jurul lor: un amestec ciudat de nisip deschis la culoare, pământ negru, uscat și un soi de silicat sclipitor, cu granulație mare, ce strălucea în lumina soarelui. Din loc în loc se zăreau fragmente

ce păreau a fi dintr-un material aspru, gen sac, pentru ca mai încolo, înspre marginile zonei respective, solul să devină tot mai plin de pietre și moloz. Într-unul dintre colțurile excavației se zărea jumătatea superioară a cadavrului unui bărbat. Stătea întins pe-o parte, cu spatele la ei, însă înclinația ușoară a trupului făcea ca partea inferioară a acestuia să rămână îngropată. Îți dădea impresia că e un om întins în pat.

– L-am găsit azi-dimineață devreme, explică Severts. Oamenii mei preferă să înceapă lucrul cât mai devreme... așa că ajung aici înaintea orei de vârf.

– Cine l-a descoperit? întrebă Fabel.

– Franz Brandt, un student masterand care lucrează cu noi. După ce l-am dezgropat suficient cât să ne dăm seama că nu e vorba de un cadavru străvechi, ne-am oprit și am anunțat poliția. Am fotografiat și am consemnat fiecare etapă a dezgropării.

Fabel și Brauner se duseră mai aproape de cadavru. Cu siguranță nu data din vremuri străvechi. Bărbatul purta un sacou din mătase albastră, de proastă calitate. Se învârtiră în jurul lui până când putură să-i vadă fața. Era slabă, palidă și schimonosită, brăzdată de șuvițe roase de păr blond. Ochii închiși îi erau adânciți în orbite și gâtul sfrijit părea prea subțire pentru gulerul încă alb al cămășii. Pielea bărbatului arăta ca pergamentul, iar maxilarul ascuțit era întunecat la culoare, din cauza bărbii nerase. Din cauza faptului că bărbatul era atât de slab, stabilirea vârstei sale ridica mari dificultăți, însă chipul și barba nerasă sugerau că era vorba despre o persoană destul de tânără. Buzele îi erau ușor întredeschise, de parcă ar fi vrut să zică ceva, și unul dintre pumni îi era încleștat, ca și când ar fi vrut să apuce un obiect nevăzut. În orice caz, nevăzut de ființele vii.

– Nu cred că stă de mult timp aici, spuse Fabel, lăsându-se pe vine. Din câte văd eu, nu se află într-o stare de descompunere avansată. Însă e cel mai ciudat cadavru pe care mi-a fost dat să-l văd în ultima vreme. Arată de parcă ar fi murit de foame. Se ridică în picioare și privi în jurul lui, pe șantier, cu o expresie descumpănită. A fost nevoie de niște eforturi colosale pentru a-l

îngropa atât de adânc. Și de foarte mult timp. Nu înțeleg cum au putut face asta fără să observe nimeni, chiar noaptea.

– Păi nici n-avea ce să observe, replică Severts. Nu era nici un semn că pământul din jurul său ar fi fost răscolit.

Brauner se aplecă deasupra cadavrului. Îi atinse fața cu degetele învelite în mănușile de cauciuc, dar apoi, oftând frustrat, își scoase o mănușă și atinse pielea pergamentoasă cu mâna goală. Zâmbi sumbru și se întoarse spre Severts, care încuviință din cap, cu subînțeles.

– N-a murit de foame, Jan, îl lămuri Brauner. Absența umidității și a aerului l-au făcut să arate în felul acesta. E deshidratat. Complet. O mumie.

– Poftim? Fabel se lăsă din nou pe vine, lângă bărbatul mort. Dar arată ca un cadavru normal. Eu credeam că mumiile au pielea închisă la culoare, tare și scorțoasă.

– Doar cele descoperite în mlaștini sau în medii mocirloase.

Un tânăr înalt și deșirat, cu părul roșcat prins într-o coadă de cal, se apropie de ei.

– Iată-l pe Franz Brandt, îi informă Severts. După cum v-am spus, Franz e cel care a descoperit cadavrul.

Fabel se ridică și dădu mâna cu tânărul roșcovan.

– Când l-am zărit, am bănuit de la bun început că a fost mumificat. Brandt își continuă explicațiile. Doctorul Severts, aici de față, este specialist în acest domeniu și mărturisesc că și pe mine mă interesează mumiile. Cadavrele îngropate în terenuri mlăștinoase, la care vă referiți, trec printr-un cu totul alt proces: acizii și taninul ce se găsesc în mlaștinile de turbă înnegresc pielea cadavrelor cu care vin în contact. Acestea realmente se transformă în niște carcase de piele: uneori nu mai rămâne din ele decât învelișul, în timp ce organele interne și chiar și oasele se dezintegrează complet. Dădu din cap în direcția cadavrului. Tipul ăsta are înfățișarea unei mumii din deșert. Aspectul descarnat, precum și textura pergamentoasă a pielii... a fost supus deshidratării la scurt timp după moarte, într-un mediu lipsit de oxigen.

– Și, în ciuda aparențelor, n-a murit recent. Pe de altă parte însă, după cum arată hainele sale, nu vine din Evul Mediu. Severts făcu un gest cu mâna, indicând zona excavată în care se aflau. Probele din imediata vecinătate a cadavrului mi-au furnizat câteva indicii referitoare la ceea ce s-a întâmplat. Datele geofizice și informațiile pe care le deținem cu privire la sit sugerează faptul că locul acesta în care ne aflăm a fost, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un debarcader.

Brauner studie cu atenție stratul de pământ presărat cu mici fragmente sclipitoare. Luă un astfel de fragment și-l învârti între degete, nedumerit.

– Sticlă?

Severts dădu din cap aprobator.

– A fost nisip la origine. Practic tot ce vedeți aici e nisip. Atâta doar că o parte din el s-a amestecat cu cenușă neagră, iar la exterior a fost supus unei temperaturi atât de intense, încât s-a transformat în cristale de sticlă brută.

Fabel încuviință, cu o privire încruntată.

– Să fie vorba de bombardamentele britanice din 1943?

– Eu, unul, așa aș zice, confirmă Severts. Ipoteza s-ar potrivi cu ceea ce știm despre acest loc. Precum și cu forma de mumificare pe care o avem în fața ochilor, foarte probabil rezultată în urma temperaturilor ridicate generate de un bombardament. După părerea mea, individul s-o fi adăpostit într-un refugiu antiaerian improvizat din saci cu nisip, undeva în zona debarcaderului. Probabil că-n apropiere o fi fost vreo explozie, iar incendiul produs l-a ars și l-a îngropat pe loc.

Fabel nu-și putea desprinde privirea de la cadavrul mumificat. Operațiunea Gomora[1]. Opt mii trei sute patruzeci și patru de tone de proiectile incendiare și materiale explozive fuseseră lansate asupra Hamburgului de către britanici în timpul nopții și

[1] Operațiunea Gomora – numele de cod al unei operațiuni militare întreprinse de către forțele aeriene aliate (SUA, Marea Britanie, Canada), de bombardare a orașului german Hamburg. Operațiunea s-a desfășurat timp de o săptămână și a dus la moartea a aproximativ 50.000 de civili și la distrugerea aproape în întregime a orașului. (n.tr.)

de către americani în timpul zilei. În unele zone ale orașului, temperatura aerului depășise o mie de grade. În jur de patruzeci și cinci de mii de locuitori ai Hamburgului muriseră arși sau din pricina căldurii intense. Privi la fața suptă a cadavrului, cu osatura extrem de reliefată din cauza deshidratării excesive a țesuturilor de sub piele. Brusc își dădu seama că greșise. Bineînțeles că mai văzuse cadavre de genul acesta în vechile fotografii alb-negru din Hamburg și din Dresda. Multe trupuri fuseseră mumificate, fără să fie îngropate mai apoi: se uscaseră instantaneu, sub efectul temperaturilor uriașe ce transformaseră străzile lipsite de oxigen și adăposturile antiaeriene în adevărate cuptoare. Însă nu mai văzuse niciodată un astfel de cadavru în carne și oase – de fapt, în piele și oase.

– Greu de crezut că omul acesta e mort de mai bine de șaizeci de ani, spuse el într-un târziu.

Brauner zâmbi forțat și-l bătu ușor pe umăr cu palma.

– E pură biologie, Jan. Descompunerea presupune acțiunea unor bacterii, iar bacteriile au nevoie de oxigen. Fără oxigen, adio bacterii, deci adio descompunere. Când o să-l dezgropăm de tot, o să constatăm probabil un grad limitat de descompunere la nivelul toracelui. În intestinele noastre se găsesc bacterii, iar atunci când murim ăsta e primul loc unde încep să acționeze. Oricum, o să examinez amănunțit tot cadavrul, după care o să-l predau Institutului de Medicină Legală din Eppendorf, pentru autopsia generală. Poate vom putea confirma cauza morții, care pariez pe tot salariul meu pe un an că e asfixierea. Și atunci vom putea stabili și vârsta aproximativă a cadavrului.

– În regulă, spuse Fabel. Apoi se întoarse spre Severts și studentul acestuia, Brandt. Nu cred că e nevoie să interzicem accesul pe șantier, cu excepția acestei zone. Dar dacă găsiți ceva ce vi se pare că are vreo legătură cu cadavrul de-aici, vă rog să mă anunțați.

Zicând acestea, îi înmână lui Severts cartea sa de vizită.

– Așa vom face, îl asigură Severts. Făcu un gest în direcția cadavrului, care părea că stă dinadins cu spatele la ei, ca și când

ar fi încercat să-și continue somnul întrerupt în chip nepoliticos. Până la urmă, se pare că n-a fost victima unei crime.

Fabel ridică din umeri.

– Asta depinde din ce punct de vedere privești.

1.50 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Fabel primise vestea în timp ce se întorcea la Polizeipräsidium. Werner îl sunase pentru a-i spune că el și Maria se aflau în cartierul Schanzenviertel. Un criminal fusese prins asupra faptei, în timp ce curăța locul crimei și era pe punctul de a scăpa de cadavru.

Era evident că Werner avea situația sub control, dar Fabel simțea nevoia să participe la o anchetă „pe viu" după cazul din dimineața aceasta, care era vechi de șaizeci de ani și nici măcar nu era vorba de o crimă. Îi spuse lui Werner că merge direct la adresa pe care acesta i-o dăduse.

– Dacă tot veni vorba, Jan, adăugă Werner, află că victima e un personaj oarecum celebru... Hans-Joachim Hauser.

Fabel recunoscu numele numaidecât. Hauser fusese un membru destul de proeminent al extremiștilor de stânga în anii 1970; astăzi era un adept vocal al mișcării ecologiste, mereu dornic să se afle în lumina reflectoarelor.

– Doamne... e ciudat... mormăi Fabel, mai mult pentru sine decât pentru Werner.

– Ce e ciudat?

– Mă gândesc la sincronizarea evenimentelor. Știi la ce mă refer, când un lucru la care nu te aștepti să se întâmple îți răsare în față de mai multe ori într-un interval scurt de timp. Azi, când eram în drum spre sediu, l-am auzit la radio pe Bertholdt Müller-Voigt. Ministrul mediului, știi tu. Era într-o dispută aprigă cu Schreiber, șeful său. Cu două-trei seri în urmă eu și Susanne l-am văzut în restaurantul fratelui meu. Dacă îmi amintesc bine, Müller-Voigt și Hauser formau un cuplu

nedespărțit în anii 1970 și 1980. Fabel făcu o pauză, după care adăugă trist: Exact de asta aveam nevoie. De asasinarea unei persoane publice. Presa încă nu s-a sesizat?

– Nu, răspunse Werner. Să nu uităm că, în ciuda eforturilor sale, și spre deosebire de fârtatul său, Müller-Voigt, steaua lui Hauser a apus demult.

Fabel oftă.

– O să renască acum...

Cartierul Schanzenviertel deborda de energie și exuberanță. Era o parte a Hamburgului care asemenea multor alte zone din oraș trecea prin schimbări majore. Acesta se întindea la nord de St. Pauli și nu se bucurase întotdeauna de cea mai bună reputație. Mai existau și în prezent unele probleme, dar în ultima vreme zona atrăsese rezidenți foarte prosperi.

Fără îndoială, era cartierul ideal în care să locuiești dacă erai un militant al mișcării ecologiste. Schanzenviertel îți conferea doza optimă de prestigiu: se număra printre cartierele multiculturale cele mai de seamă ale Hamburgului și totodată dispunea de o vastă colecție de restaurante mondene ce ofereau clienților cele mai alese și mai variate meniuri. Cinematografele sale de artă, teatrele în aer liber din Sternschanzen Park, precum și nelipsitele cafenele amplasate direct în stradă erau suficient de șic încât să facă din el un standard al bunului-gust; dar în același timp se confrunta cu destule probleme de natură socială, în principal legate de droguri, care nu erau privite cu același entuziasm. Era genul de loc unde treceai prin cicluri repetitive, unde puteai etala o eleganță de mâna a doua, dar totodată, în timp ce-ți sorbeai cafeaua la o masă, pe stradă, țăcăneai la tastatura laptopului de ultimă generație.

Locuința lui Hans-Joachim Hauser se afla la parterul unui bloc cu apartamente construit în anii 1920, în inima cartierului, aproape de punctul în care se intersectau Stresemannstrasse și Schanzenstrasse. În fața clădirii erau parcate mai multe mașini de poliție, vopsite în argintiu și albastru, culorile poliției

hamburgheze, iar zona din fața intrării în bloc era împrejmuită cu o bandă albă cu dungi roșii. Fabel își parcă și el BMW-ul la întâmplare, în spatele uneia dintre mașinile de poliție, moment în care un agent în uniformă se îndreptă spre el cu pași hotărâți, ca să-l apostrofeze. Fabel se dădu jos din mașină, își scoase insigna ovală, pe care scria *Kriminalpolizei,* și i-o arătă polițistului, care se retrase din calea lui.

Werner Mayer aștepta în ușa apartamentului lui Hauser.

– Nu putem intra încă, Jan, i se adresă el, făcând un gest înspre antreu, unde Maria stătea de vorbă cu un tânăr îmbrăcat în salopetă albă de criminalist, având o alură de băiețandru.

Masca chirurgicală îi atârna la gât, iar de sub gluga lăsată pe spate se ițea un smoc de păr des și negru, ce-i încadra chipul palid, cu ochelari. Fabel îl recunoscu numaidecât pe Frank Grueber, asistentul lui Holger Brauner, despre care vorbise cu acesta și cu Severts. Grueber și Maria discutau, fără îndoială, despre crima comisă, dar tânărul avea o atitudine degajată și familiară, spre deosebire de Maria, care părea mult mai rigidă, cu spatele rezemat de perete și cu brațele încrucișate pe piept.

– Parc-ar fi *Harry Potter și Fecioara de gheață*... spuse Werner sec. E adevărat că cei doi au o legătură?

– Habar n-am, minți Fabel.

Maria păstra o tăcere absolută asupra vieții sale personale, la fel cum făcea și cu sentimentele legate de munca sa. Dar Fabel era singurul care fusese acolo când Maria zăcuse aproape moartă după ce fusese înjunghiată de unul dintre cei mai periculoși ucigași cu care criminaliștii se confruntaseră vreodată. Îi împărtășise sentimentele de teroare din minutele acelea cumplite, când așteptau sosirea elicopterului medical. Spaima pe care o trăiseră împreună îi apropiase, dând naștere unei legături nerostite între ei și, în cei doi ani care trecuseră de atunci, Maria îi făcuse șefului ei mici confidențe legate de viața sa personală – însă doar atunci când era vorba despre lucruri care ar fi putut să-i afecteze munca. Cu un astfel de prilej îi mărturisise faptul că avea o legătură cu Frank Grueber.

Înăuntru, în antreu, Grueber își încheie discuția cu Maria, discuție prin care o pusese la curent cu concluziile la care ajunsese. Îi atinse ușor cotul, în semn de rămas-bun, și se întoarse înapoi în apartament. Ceva din gestul său îl deranjă pe Fabel. Nu intimitatea sa, ci mai degrabă încordarea imperceptibilă cu care reacționase Maria. Ca și când ar fi străbătut-o un curent electric.

Maria veni la ușă.

– Încă nu putem intra, le explică ea. Grueber are mari bătăi de cap. Ucigașul – o femeie – a fost prins chiar în timp ce curăța locul faptei. Se pare că a făcut o treabă strașnică, pentru că echipa de criminaliști n-a reușit să găsească mai nimic. Ridică din umeri. Dar n-are a face, presupun. Dacă-l prinzi pe ucigaș la locul faptei nu cred că mai ai nevoie de vreun indiciu.

Fabel se întoarse către Maria.

– Suspectul a fost prins în timp ce curăța locul crimei... de către cine?

– De un amic de-ai lui Hauser... răspunse Maria. Un prieten foarte tânăr și atrăgător, pe nume Sebastian Lang, care a găsit ușa descuiată... deși se pare că avea oricum cheia de la apartament.

Fabel încuviință din cap. Hans-Joachim Hauser nu făcuse niciodată un secret din faptul că era homosexual.

– Lang s-a întors să ia ceva din apartament, înainte de a merge să ia prânzul în oraș, continuă Maria. A auzit un zgomot venind din baie și, presupunând că era Hauser, s-a dus acolo și a surprins-o pe făptașă în timp ce făcea curățenie.

– Unde e acum suspecta? întrebă Fabel.

– A fost dusă la sediu, îi răspunse Werner. Pare o persoană destul de dezechilibrată... nimeni n-a priceput mare lucru din spusele ei; nu contenea să mormăie că n-a terminat de curățat.

– Bun. Dacă tot nu putem să intrăm încă în apartament, poate ar fi bine să ne întoarcem la sediu, să o interogăm pe suspectă. Dar mai întâi aș vrea ca *Frau* doctor Eckhardt să-i facă o evaluare psihologică. Fabel își deschise telefonul mobil și apăsă pe un buton.

– Institutul de Medicină Legală... doctor Eckhardt la telefon... Vocea de la capătul celălalt al firului îi aparținea unei femei: era caldă și adâncă, cu un plăcut accent bavarez.

– Bună, Susanne... eu sunt. Ce faci?

Femeia oftă.

– Mă gândesc ce bine a fost în Sylt... Ce s-a întâmplat?

Fabel îi relată povestea cu femeia arestată în Schanzenviertel, precum și rugămintea ca Susanne să-i facă o evaluare înainte de a se trece la interogarea acesteia.

– Sunt ocupată până după-masă. La ora patru îți convine?

Fabel se uită la ceas. Era unu și jumătate. Dacă voiau să-i facă mai întâi evaluarea psihologică însemna că nu puteau să o interogheze pe suspectă decât în cursul serii, în nici un caz mai devreme.

– În regulă. Însă cred că ar trebui s-o pregătim în prealabil.

– Prea bine. Atunci ne vedem la sediu, la ora patru, spuse Susanne. Cum se numește suspecta?

– O clipă... Fabel se întoarse către Maria. Cum o cheamă pe femeia arestată?

Maria răsfoi carnețelul și își cercetă însemnările preț de câteva secunde.

– Dreyer... îl informă în cele din urmă.

– Kristina Dreyer?

Maria îl privi surprinsă.

– Da. O cunoști cumva?

Fabel nu-i răspunse, ci i se adresă din nou Susannei:

– Te sun eu din nou, zise, după care închise mobilul. Apoi se întoarse spre Maria: Ia legătura cu Grueber. Spune-i că nu-mi pasă unde au ajuns cu investigațiile – vreau să văd locul crimei și victima. În momentul ăsta.

2.10 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Evident, Grueber era conștient de faptul că nu avea cum să interzică accesul echipei de la Omucideri la locul crimei. Totuși,

cu o fermitate ce făcea parcă notă discordantă cu aspectul său de băiețandru, insistă ca, pe lângă galoșii albaștri și mănușile de cauciuc, polițiștii să se îmbrace cu salopete din cap până-n picioare și să-și acopere fața cu măști de protecție.

– N-a lăsat practic nici o urmă, explică Grueber. E cea mai meticuloasă curățare a locului crimei pe care am văzut-o vreodată. A spălat toate suprafețele cu dezinfectante pe bază de clor. Asta a distrus practic toate urmele și a compromis orice posibilă rămășiță de ADN.

După ce se echipară, Grueber îi conduse pe Fabel, Werner și Maria de-a lungul coridorului. Fabel aruncă o privire în fiecare încăpere pe lângă care trecură și peste tot zări cel puțin un criminalist făcându-și treaba cu minuțiozitate. Remarcă ordinea și curățenia care domneau în tot apartamentul. Era un apartament spațios, dar cu toate astea îți dădea senzația de înghesuială, din pricina rafturilor cu cărți ce ocupau aproape fiecare porțiune liberă de pe perete. Pe câteva dintre ele se aflau grămezi de reviste, aranjate cu grijă, în timp ce rafturile de pe hol erau pline de cărți, discuri de vinil și CD-uri. Fabel se opri și examină câteva dintre preferințele muzicale ale victimei. Erau mai multe albume de-ale lui Reinhard Mey, majoritatea creații mai vechi, reeditate sub formă de CD. Se părea că Hauser simțise nevoia să asculte cântecele de protest ale unei generații trecute apelând la tehnologia actuală, a generației tinere. Fabel chicoti scurt la vederea albumului „Ewigkeit"[1] al lui Cornelius Tamm. Tamm se dorise a fi versiunea germană a lui Bob Dylan și se bucurase de un oarecare succes în anii 1960, după care căzuse în obscuritate. Fabel scoase de pe raft o carte groasă cu coperte lucioase; era un album cu fotografii de-ale lui Don McCullin, făcute în Vietnam. Mai încolo se afla un album de călătorie, scris în limba engleză, și diverse cărți pe tema ecologismului. Toate erau exact așa cum te-ai fi așteptat. Acolo unde nu erau rafturi, spațiul fusese umplut cu poze înrămate. Fabel se opri în fața unei astfel de poze: era o fotografie alb-negru înfățișând un tânăr cu părul lung

[1] *Ewigkeit* – Eternitate (în lb. germ., în orig.) (n.tr.)

până la umeri și cu mustață. Era dezbrăcat până la brâu și ședea pe o bancă rustică, ținând un măr în mână.

– Cine-i hipiotul?

Werner se apropiase între timp și se opri chiar în spatele lui Fabel.

– Ia uită-te la data de pe fotografie: 1899. Tipul ăsta era hipiot cu șaptezeci de ani înainte ca măcar cineva să se fi gândit la conceptul acesta. Individul – Fabel ciocăni ușor în sticla fotografiei cu degetul învelit în mănușa de cauciuc – este Gustav Nagel, sfântul protector al ecologiștilor germani. Cu un secol în urmă, el se străduia să convingă Germania să se împotrivească industrializării și militarismului, să adopte o politică pacifistă, să devină vegetariană și să se întoarcă la natură. Interesant este faptul că a încercat și să impune să nu se mai folosească majuscule la scrierea substantivelor în limba germană. Nu știu ce legătură avea chestiunea asta cu protejarea mediului. Poate pentru că s-ar fi făcut economie de cerneală.

Fabel studie preț de câteva clipe privirea limpede, sfidătoare a lui Nagel, după care îl urmă pe Grueber și pe ceilalți spre capătul coridorului.

Atenția echipei de criminaliști se concentra asupra zonei de la capătul coridorului și în mod deosebit asupra băii.

– Am găsit vreo doi saci de gunoi aici, le comunică Grueber când se apropiară de ușa băii. Am ridicat câteva obiecte separat, dar sacii au fost duși la Butenfeld.

Grueber se referea la laboratorul lor din cadrul Institutului de Medicină Legală, unde lucra și Susanne ca psiholog criminalist. Institutul ținea de Clinica Universității din Butenfeld, situată în nordul orașului.

– Iată una dintre descoperirile noastre...

Grueber îi aruncă o privire unuia dintre tehnicieni, care îi înmână o pungă mare, pătrată și transparentă, destinată probelor criminalistice. Punga era făcută dintr-un plastic gros și semirigid; în interiorul său se afla un fragment circular de piele acoperită cu păr. O bucată de scalp uman. În colțurile

pungii, ca și pe pereții interiori ai acesteia se adunaseră pete vâscoase de sânge.

Fabel examină conținutul pungii fără să o ia din mâna lui Grueber. Își stăpâni senzația de greață care-i întorcea stomacul pe dos și încercă să ignore murmurul de dezgust scos de Werner în spatele său. Părul avea culoarea roșie. Prea roșie. Grueber îi citi gândurile.

– Părul a fost vopsit. De asemenea, există urme proaspete de vopsea de păr pe scalp și pe pielea din apropiere. Încă nu pot spune cu precizie dacă ucigașul a folosit vopsea de păr sau alt tip de colorant. Dar indiferent ce-ar fi folosit, părerea mea este că a aplicat substanța cu puțin timp înainte de îndepărtarea scalpului.

– Ce-ar fi să vorbim puțin și despre trup... unde-i?

Fabel era dornic să treacă peste acest subiect oribil – scalpul. Chiar și după atâția ani în Brigada Omucideri, după atât de multe cazuri care-i trecuseră prin mâini, tot i se mai întâmpla să fie șocat de cruzimea pe care o pot manifesta oamenii unii față de alții.

Grueber clătină din cap.

– Pe-aici – după cum bănuiți, n-o să fie prea plăcut la vedere...

Din clipa în care păși în baie, Fabel fu nevoit să-i dea dreptate lui Grueber cu privire la dificultatea sarcinii criminaliștilor. Absolut nimic din încăpere nu-ți dădea de bănuit că aici s-ar fi petrecut o crimă, cu excepția cadavrului înfășurat cu meticulozitate de lângă cadă. Până și aerul mirosea a clor, cu un iz ușor de lămâie. Toate suprafețele sclipeau de curățenie.

– Această Kristina Dreyer... o fi ea suspecta noastră, spuse Werner pe un ton aspru, dar cred că am s-o întreb ce tarif are pe oră... Să vedem ce-ar putea face la mine acasă.

– Ce ciudat că spui asta, replică Maria, fără să dea cel mai mic semn că ar fi sesizat gluma lui Werner. Chiar asta e meseria ei, face curățenie în locuințe. Are propria firmă, iar în fața casei e parcată o mașină plină cu materiale și ustensile de curățat... Astfel se explică faptul că baia arată impecabil.

– În regulă, interveni Fabel. Hai să vedem ce-avem aici.

Era ca și cum specialiștii criminaliști ar fi adăugat încă un strat de bandaje în jurul mumiei. Ucigașul înfășurase deja trupul în perdeaua de la duș, legându-l apoi cu bandă adezivă. Acum însă tehnicienii criminaliști lipiseră fâșii de bandă numerotate individual pe fiecare centimetru pătrat din stratul exterior al perdelei ce învelea trupul. Cadavrul fusese fotografiat din toate unghiurile posibile, iar acum urma să fie transportat la laboratorul din Butenfeld. Odată ajuns acolo, banda specială pentru prelevarea probelor avea să fie dezlipită fâșie cu fâșie și transferată pe niște coli curate de plexiglas; în felul acesta, toate potențialele urme aveau să fie conservate spre a fi examinate cu atenție. Dacă se constata că, dedesubtul perdelei de duș, trupul era îmbrăcat, procesul avea să fie repetat pentru prelevarea de fibre sau orice alte urme existente pe îmbrăcăminte.

Fabel își coborî privirea la pachetul având forma unui trup omenesc.

– Desfă-l puțin la față. Vreau să mă asigur că este vorba de Hauser.

Grueber dădu la o parte perdeaua de duș. Dedesubtul acesteia, capul și umerii fuseseră vârâți într-un sac de plastic. Fabel făcu un gest nerăbdător din cap și Grueber tăie cu grijă banda adezivă, dezvelind fața victimei. Hans-Joachim Hauser se holba la ei cu ochii sticloși ascunși sub sprâncenele încruntate. Fabel se așteptase să i se facă iarăși greață, însă de data aceasta nu simți nimic la vederea chipului din fața sa. Acesta nu mai avea în el nimic uman. Era doar rămășița grotescă a unei ființe omenești. Să fi fost din cauza feței desfigurate, din cauza craniului dezgolit sau din cauza chipului livid, ca de ceară, al lui Hauser... În orice caz, cadavrul fusese despuiat de orice urmă de umanitate.

De asemenea, Fabel se așteptase să recunoască figura mortului; la urma urmei, Hans-Joachim Hauser fusese un militant de frunte al mișcării radicale în anii 1970 și 1980. De-a lungul timpului, fusese fotografiat alături de o seamă de personalități emblematice ale stângii radicale – Daniel-Cohn Bendit, Petra

Kelly, Joschka Fischer, Bertholdt Müller-Voigt –, însă, în ciuda eforturilor sale asidue, nu izbutise să ajungă în centrul scenei mediatice. Fabel căzu pe gânduri, reflectând la felul în care oamenii se împotmolesc în anumite imagini, de care mai apoi le este cu neputință să se descotorosească. Imaginea pe care o avea el întipărită în minte era cea a unui Hauser tânăr și subțirel, delicat ca o fetișcană, cu părul lung și bogat, protestând vehement împotriva senatului hamburghez în anii 1980. Nimic din fața pământie și buhăită, cu aspect de ceară, a mortului nu-i amintea lui Fabel de tânărul Hans-Joachim Hauser. Încercă să-și imagineze cadavrul cu păr pe cap. Nici asta nu-i fu de nici un folos.

– Interesant, spuse Werner, ca și când ar fi avut un gust neplăcut în gură. Foarte interesant. O femeie de serviciu care scalpează oameni. Bănuiesc că nu e vorba despre o indiancă dintre pieile-roșii, nu?

– Scalparea e o tradiție străveche, de sorginte europeană, replică Fabel. Noi am născocit chestia asta cu o mie de ani înaintea amerindienilor. Probabil că aceștia au preluat ideea de la coloniștii europeni.

Grueber desfăcu și mai mult din perdeaua ce înfășura cadavrul, dezvelind gâtul lui Hauser.

– Ia uitați-vă aici...

Gâtul mortului era brăzdat de o tăietură adâncă. Incizia era dreaptă și nezdrențuită, efectuată cu o precizie chirurgicală, iar dedesubtul tegumentului Fabel observă țesuturile interne, de culoare albă și cenușie. Mai observă că tăietura nu sângera; Kristina Dreyer spălase trupul, iar asta îi dădea aspectul unui cadavru de la morgă.

Fabel se întoarse spre Werner și Maria. Era pe punctul de a spune ceva, când observă că Maria privea fix la capul și la gâtul mutilat al lui Hauser. Nu era o privire îngrozită, nici privirea ei obișnuită, de evaluare a situației: era mai degrabă o privire goală, lipsită de orice expresie, parcă hipnotizată de ceea ce mai rămăsese din Hans-Joachim Hauser.

– Maria? se încruntă Fabel întrebător.

Aceasta păru să se trezească brusc din reverie.

– Trebuie să fi fost extrem de ascuțit... murmură ea pe un ton plat. Cuțitul, vreau să zic. Ca să taie cu atâta precizie, trebuie să fi fost grozav de ascuțit.

– Da, a fost ascuțit, încuviință Grueber, stând în continuare aplecat asupra cadavrului. Fabel observă că, deși vorbise pe un ton profesional, în ochii lui Grueber se deslușea o umbră de îngrijorare în clipa când își ridică privirea spre Maria. S-ar putea să fi fost un bisturiu chirurgical sau chiar un brici.

Fabel se îndreptă de spate. Gândul îi fugi la femeia care fusese dusă în arest. La un chip pe care își aducea vag aminte că îl întâlnise în urmă cu mai bine de zece ani.

– Totul a fost făcut cu maximă rigurozitate, spuse el într-un târziu. Se întoarse către Werner. Ești sigur că suspecta, Kristina Dreyer, chiar a fost prinsă curățând locul crimei? Adică știm cu certitudine că ea a comis fapta?

– Nu există nici urmă de îndoială, răspunse Werner. Ba mai mult, polițiștii au fost nevoiți să-i pună cătușe. Pur și simplu nu se oprea din curățat, chiar și după ce a fost surprinsă în flagrant.

Fabel examină baia încă o dată. Încăperea strălucea de curățenie, rece și sterilă ca un bloc operator.

– E lipsit de sens, spuse el în cele din urmă.

– Ce anume? întrebă Maria.

– Ce rost avea să-l mutileze în halul ăsta? Să-l scalpeze, să-i taie gâtul... Toate astea par să aibă o semnificație... ca și cum ar ascunde un anumit mesaj.

– De obicei există un mesaj, încuviință Grueber, care își îndreptase de-acum silueta deșirată și stătea alături de cei trei detectivi.

Așezați în semicerc, cu toții priveau grămada de carne și oase care altădată fusese o ființă umană. Parcă i se adresau cadavrului ori de câte ori vorbeau: un moderator tăcut prin intermediul căruia le era mai ușor să-și comunice gândurile.

– Și mai e ceva: atunci când scalpezi pe cineva, principalul scop e păstrarea scalpului, ca pe un trofeu, adăugă el. Nu pricep

de ce ucigașa noastră și-a scalpat victima, pentru ca apoi să arunce scalpul la gunoi.

– Exact, ăsta e alt lucru ciudat, spuse Fabel. Toate astea te fac să te gândești că e vorba de un mesaj. De un simbolism macabru. Dar aproape întotdeauna făptașul procedează așa dinadins, pentru ca alții să-i descifreze mesajul. Rareori se întâmplă ca ținta exclusivă a eforturilor sale să fie victima, care de regulă este ucisă înainte de-a fi mutilată.

Maria dădu din cap.

– Și-atunci de ce să strice totul? De ce să depună atâta efort doar pentru ca mai apoi să curețe locul crimei și să ascundă cadavrul? Și, mai ales, de ce să-și arunce la gunoi trofeul?

– Întocmai. Vreau să ne întoarcem la sediu. Trebuie să stau de vorbă cu Kristina Dreyer. Mie, unul, mi se pare că lucrurile nu se leagă.

Chiar în momentul acela, unul dintre tehnicienii criminaliști îl strigă pe Grueber. Fabel, Maria și Werner se înghesuiră în spatele tânărului, care se lăsă pe vine ca să examineze dușumeaua în locul indicat de tehnician. Era chiar la îmbinarea dintre cadă și pardoseala de gresie. Fabel nu observă nimic ciudat.

– La ce ne uităm?

Tehnicianul luă o pensetă chirurgicală, extrase dintre plăcile de ceramică ceva foarte mic și ridică acel ceva în dreptul ochilor. Era un fir de păr.

– Nu pricep... spuse tehnicianul. Am mai verificat aici o dată și nu l-am văzut.

– Nu-ți face griji. I se poate întâmpla oricui, îl liniști Grueber. Și eu am cercetat locul ăsta și uite că mi-a scăpat. Important e că l-am găsit până la urmă.

Fabel se aplecă în față, ca să vadă mai bine firul de păr.

– Mă mir că l-ați văzut.

Grueber luă penseta din mâna tehnicianului și ridică firul de păr în lumină. Apoi scoase din servieta sa o lupă cu care îl examină, asemenea unui bijutier care studiază un diamant de mare valoare.

– Ciudat...

– Ce-i ciudat? întrebă Fabel.

– Firul ăsta e roșu. Roșu natural, nu vopsit, cum era scalpul. Și oricum e prea lung ca să aparțină victimei. Suspecta are cumva părul roșcat?

– Nu, răspunse Fabel, iar Maria și Werner schimbară între ei o privire contrariată.

Kristina Dreyer fusese luată de la locul crimei înainte ca Fabel să fi ajuns acolo.

3.15 p.m.: Polizeipräsidium, Alsterdorf, Hamburg

În clipa în care Fabel intră în camera de interogatoriu, pe chipul Kristinei Dreyer se citi o expresie de ușurare. Femeia ședea pe scaun, mică și deznădăjduită, îmbrăcată într-o salopetă albă de-ale criminaliștilor, care îi era mult prea mare și pe care o primise în schimbul hainelor sale, ce-i fuseseră luate pentru a fi examinate.

– Bună, Kristina, o salută Fabel, trăgându-și un scaun alături de Werner și de Maria. În același timp îi întinse lui Werner un dosar.

– Bună, *Herr* Fabel. Ochii albaștri ai Kristinei erau plini de lacrimi, dintre care una i se prelinse pe unul din pomeți. Vorbea cu o voce tremurătoare. Speram să fii dumneata. Iar am dat de necaz, *Herr* Fabel. Totul... a luat-o razna... din nou.

– De ce-ai făcut-o, Kristina? o chestionă Fabel.

– Trebuia s-o fac. Trebuia să curăț totul. Nu-l puteam lăsa să învingă din nou.

– Cine să învingă? se interesă Maria.

– Haosul. Mizeria... tot sângele acela.

Werner, care între timp răsfoise dosarul, îl închise și se lăsă pe spătarul scaunului, cu o expresie care dădea de înțeles că lucrurile îi deveniseră dintr-odată limpezi.

– Îmi pare rău, Kristina, spuse Werner. Nu ți-am recunoscut numele de la bun început. Noi doi ne-am mai întâlnit, nu-i așa?

Kristina îi aruncă lui Fabel o privire înspăimântată și rugătoare, deopotrivă. Acesta observă că femeia începea să tremure, în timp ce respirația îi devenea tot mai greoaie și mai precipitată. Mai văzuse suspecți speriați, dar teroarea ce părea s-o fi cuprins dintr-odată pe Kristina avea ceva bizar, și în mintea lui Fabel se declanșă semnalul de alarmă.

– Te simți bine, Kristina? o întrebă el.

Ea dădu din cap că da.

– De data asta nu e la fel. Nu e deloc la fel... spuse ea, adresându-i-se lui Werner. Data trecută... glasul i se stinse, iar Fabel sesiză că trupul femeii, care la început tremura ușor, acum se zguduia de-a dreptul.

– Ești sigură că te simți bine? repetă el întrebarea.

Totul se petrecu atât de rapid, încât Fabel nici nu apucă să reacționeze. Respirația Kristinei deveni șuierătoare, fața i se înroși intens, cuprinsă parcă de friguri, după care deveni lividă. Dădu să se ridice de pe scaun, încleștându-și mâinile pe marginile mesei cu atâta putere, încât degetele înroșite de la soluțiile de curățat i se albiră de tot. De câte ori inspira, trupul i se zgâlțâia spasmodic, dar cu toate astea expirațiile deveneau tot mai scurte și inconsistente. Arăta ca și cum ar fi fost închisă într-un mediu lipsit de oxigen: se căznea cu disperare să tragă aer în plămânii neputincioși. Kristina se aplecă peste tăblia mesei, încovoindu-și spinarea, iar capul i se lovi brutal de masă. Apoi, ca și când ar fi fost trasă cu o funie invizibilă, se prăbuși într-o parte, mai-mai să cadă de pe scaun. Fabel se repezi s-o prindă.

Maria se mișcă atât de rapid, încât Fabel nici nu observă că se ridicase, trântindu-și scaunul la pământ. Îi tăie brusc calea și o prinse de brațe pe Kristina, cu putere, așezând-o ușurel pe podea. Apoi îi desfăcu la gât fermoarul salopetei.

– O pungă... comandă scurt Maria, adresându-li-se lui Fabel și lui Werner, care o priveau fără să priceapă ce se întâmplă. Dați-mi o pungă. O pungă de hârtie, de cumpărături, orice fel de pungă.

Werner țâșni afară din încăpere. Fabel îngenunche lângă

Maria. Aceasta cuprinse în palme fața Kristinei și o privi drept în ochi.

– Ascultă-mă cu atenție, Kristina, totul va fi bine. Ai doar un atac de panică. Încearcă să-ți controlezi respirația. Maria se întoarse spre Fabel. Se află într-o stare de panică extremă. Sângele din organism i s-a supraoxigenat... Cheamă un doctor.

Werner năvăli înapoi în cameră, aducând cu sine o pungă de hârtie. Maria o poziționă peste nasul și gura Kristinei, pe care le acoperi ermetic. La fiecare inspirație, punga de hârtie se strângea, absorbită de forța cu care femeia trăgea aer în piept. În cele din urmă respirația Kristinei aproape că-și recăpătă ritmul normal. În camera de interogatoriu își făcură apariția doi paramedici, iar Maria se ridică și-i lăsă să-și facă treaba.

– O să fie în regulă, spuse ea. Dar cred că ar fi bine s-o lăsăm pe *Frau Doktor* Eckhardt să-i facă evaluarea înainte s-o mai luăm la întrebări.

– A fost foarte impresionant ce-ai făcut, spuse Werner. De unde-ai știut cum trebuie procedat?

Maria ridică din umeri, fără să zâmbească.

– E o tehnică elementară de prim ajutor.

Însă, pentru a doua oară în ziua aceea, ceva din atitudinea Mariei îi insuflă lui Fabel o senzație de neliniște.

Fabel, Maria și Werner erau la cantina din Polizeipräsidium și beau cafea, așezați la o masă de lângă fereastra mare ce dădea înspre clădirea Jandarmeriei, aflată la celălalt capăt al parcării instituției.

– Deci tu te-ai ocupat de cazul respectiv? întrebă Werner.

– A fost unul dintre primele mele cazuri de omucidere, îl lămuri Fabel. Cazul Ernst Rauhe. Tipul era un sadic sexual periculos – un violator și un criminal în serie, care a făcut șase victime în anii 1980, înainte de-a fi prins. A fost declarat bolnav psihic, fiind internat în aripa de maximă securitate a spitalului Ochsenzoll. Era internat deja de câțiva ani când am început eu să lucrez la Omucideri.

– Și a evadat? întrebă Maria.

– Evident... De data asta Werner a fost cel care a răspuns. Pe vremea aceea eram un simplu polițist și am luat parte la urmărire... o goană nebună prin mlaștini, în căutarea unui dezaxat. Care însă a avut parte de ajutor.

– Din partea Kristinei?

– Da. Fabel privi fix în cana din fața ochilor, amestecând în cafea cu linguriță, de parcă ar fi răscolit printre amintiri. Ea era asistentă la spital. Ernst Rauhe nu era un tip deosebit de inteligent, dar se pricepea de minune să manipuleze oamenii. Și, după cum ai văzut, Kristina nu are o personalitate foarte puternică. Rauhe a convins-o că era dragostea vieții lui, singura lui cale de scăpare. Kristina s-a îndrăgostit de el orbește și era absolut convinsă de faptul că e nevinovat de acuzațiile formulate împotriva lui. Dar, evident, din cauză că fusese internat într-un spital de boli mintale, n-avea nici o șansă să i se dea crezare. Cel puțin așa pretindea el. Fabel făcu o pauză, sorbind din cafea. S-a aflat mai târziu că Kristina ar fi vrut să pornească o campanie pentru eliberarea lui. Însă el a convins-o că ar fi inutil și că ar fi mai bine ca sprijinul și simpatia ei să rămână secrete, până când avea să se ivească momentul potrivit.

– Voia să zică momentul potrivit ca să evadeze, cu ajutorul ei... completă Werner. Dacă îmi aduc bine aminte, nu doar l-a ajutat să evadeze, dar l-a și adăpostit la ea în apartament.

– Oh, Doamne... murmură Maria. Îmi amintesc!

Fabel încuviință din cap.

– Așa cum a spus Werner, aproape toți polițiștii și detectivii din Hamburg, Niedersachsen și Schleswig-Holstein au fost trimiși în căutarea lui. Nimănui nu i-a trecut prin minte că ar fi putut să aibă ajutor din interior, nici că ar fi fost scos fără probleme din aripa de maximă securitate. Vreme de aproape două săptămâni au răscolit fiecare hambar, fiecare dependință și fiecare adăpost care le-a ieșit în cale. Abia după mai bine de o lună au luat legătura cu cei din conducerea spitalului. Aceștia erau tot mai îngrijorați cu privire la una dintre asistentele lor. Femeia

slăbise mult și în mai multe rânduri venise la serviciu plină de vânătăi. Apoi încetase să mai vină la muncă, fără să anunțe în prealabil. Abia atunci conducerea spitalului a descoperit faptul că Kristina avusese anumite contacte, deși limitate, cu Rauhe. Pe lângă scăderea în greutate și vânătăile multiple, colegii declaraseră că atitudinea ei la locul de muncă devenise tot mai suspectă în săptămânile de dinaintea dispariției.

– Iar asistenta cu pricina era Kristina Dreyer, concluzionă sec Maria.

Fabel încuviință din cap.

– Primul gând care ne-a trecut prin minte a fost că Rauhe pusese ochii pe ea încă din spital, iar după ce a evadat, a urmărit-o și a răpit-o, iar în cele din urmă a ucis-o. Asta a declanșat implicarea Brigăzii Omucideri. Am mers împreună cu echipa la apartamentul Kristinei din Harburg. Din interiorul locuinței se auzeau tot felul de zgomote... vaiete și gemete... așa că am spart ușa. După cum bănuiam, înăuntru ne aștepta o imagine de coșmar. Însă, contrar așteptărilor, nu Kristina era victima. Ea stătea în picioare, goală, în mijlocul apartamentului. Era mânjită cu sânge din cap până-n picioare. De fapt, toată camera era murdară de sânge. Kristina ținea în mână un topor, iar jos, la picioarele sale, zăcea ce mai rămăsese din Ernst Rauhe.

– Și acum istoria se repetă? întrebă Maria.

Fabel oftă.

– Nu știu. Nu prea se leagă lucrurile. Din investigațiile efectuate a reieșit faptul că, în ultima perioadă a libertății sale, Ernst Rauhe s-a distrat violând-o și torturând-o în mod repetat pe Kristina. Se pare că înainte aceasta fusese o femeie atrăgătoare, dar în ultimele câteva zile el o lovise peste față până o desfigurase. Însă ceea ce a împins-o să-l ucidă a fost tortura psihică pe care i-o provocase individul, mai degrabă decât abuzurile fizice la care fusese supusă. O obliga să umble în patru labe, ca un câine, goală pușcă. N-o lăsa să se spele. Era cumplit. O strânsese de gât în repetate rânduri, aproape sufocând-o. Kristina își dăduse seama că era doar o chestiune de timp până avea să se

sature de ea. Iar atunci era convinsă că avea s-o ucidă, așa cum făcuse și cu celelalte femei.

– Deci ea a fost cea care a acționat prima?

– Da. L-a lovit în ceafă cu toporul. Dar era prea mică și prea slăbuță, așa că lovitura nu l-a ucis. Când s-a năpustit asupra ei, l-a lovit din nou cu toporul și a continuat să-l lovească și după ce a căzut. Ernst Rauhe a sângerat până la moarte, dar probele indicau că Kristina a continuat să-l lovească mult timp după ce murise. Era sânge peste tot, fragmente de carne și de oase. Fața i-o zdrobise complet. La momentul respectiv a fost cel mai îngrozitor loc al unei crime pe care îl văzusem vreodată.

Maria și Werner rămaseră tăcuți câteva clipe, de parcă povestirea i-ar fi transportat înapoi în timp, în micul apartament închiriat din Harburg, împreună cu tânărul Fabel care privea încremenit și îngrozit scena de coșmar.

– Kristina n-a fost condamnată pentru uciderea lui Rauhe, continuă Fabel. S-a concluzionat că își pierduse temporar discernământul, ca urmare a actelor de sadism suferite, și, în plus, femeia avea toate motivele să se teamă că Rauhe avea de gând s-o ucidă. Totuși, a petrecut șase ani la Fuhlsbüttel pentru că l-a ajutat să evadeze. Dacă individul ar fi ucis pe cineva cât timp s-a aflat în libertate, mă îndoiesc că Kristina ar fi scăpat cu mai puțin de cincisprezece ani de detenție.

– Așa e, spuse Maria într-un târziu. N-are nici un sens. Din câte știm, Kristina n-avea nici o legătură cu Hauser, în afară de faptul că săptămânal îi făcea curățenie în casă. Am văzut cu toții cât de mutilat era cadavrul. Asta a necesitat destul de mult timp. A fost un act premeditat, care a presupus... un plan de acțiune. Iar făptașul a urmărit să transmită un mesaj. Din câte ne-ai spus, Kristina l-a ucis pe Rauhe într-un moment de nebunie, pe fondul unei terori prelungite, care s-a transformat subit într-o panică sau furie intensă. Cu alte cuvinte, a fost provocată. În schimb, uciderea lui Hauser a fost premeditată, în mod cert. A fost o faptă săvârșită cu sânge-rece.

Fabel încuviință din cap.

– Așa cred și eu. Gândiți-vă la atacul de panică pe care l-a suferit adineaori. E evident că femeia are nervii întinși la maximum. Iar starea asta nu se potrivește câtuși de puțin cu ceea ce am văzut la locul crimei.

– Numai puțin, îl întrerupse Werner. Oare nu scăpăm din vedere faptul că a fost surprinsă în timp ce încerca să-și ascundă fapta...? Dacă ești nevinovat, de ce să cauți să-ți acoperi urmele? Și-n plus, culmea coincidenței, persoana surprinsă la locul faptei se dovedește a fi o fostă condamnată pentru crimă.

– Știu, replică Fabel. Nu spun că Kristina e nevinovată, ci doar că sunt câteva piese de puzzle care nu se potrivesc și că ar trebui să ne păstrăm mintea deschisă.

Werner ridică din umeri.

– Tu ești șeful...

5.30 p.m.: Polizeipräsidium, Alsterdorf, Hamburg

Când Susanne își dădu în sfârșit acordul cu privire la interogarea Kristinei Dreyer, presiunea intensă acumulată pe parcursul acestei prime zile de muncă, după revenirea din vacanță, începuse să-și pună amprenta asupra stării de spirit a lui Fabel. Acesta se afla în biroul său împreună cu Susanne, la o cafea, discutând despre starea psihică a Kristinei. În ochii negri ai femeii se regăsea aceeași oboseală resemnată ca în privirea lui Fabel. Ziua aceasta, care debutase atât de liniștit, se transformase pe parcurs într-un vârtej de evenimente dificile și încâlcite.

– Va trebui să o iei cu binișorul, îl avertiză Susanne. Se află într-o stare extrem de fragilă. Aș vrea să fiu și eu de față la interogatoriu.

– În regulă... Fabel se frecă la ochi, încercând parcă să-și alunge oboseala. Care e concluzia ta în ceea ce-o privește pe Kristina?

– E clar că suferă de o nevroză severă, mai degrabă decât de psihoză. Trebuie să-ți mărturisesc că, în pofida probelor care o incriminează, am impresia că nu este deloc candidata potrivită

pentru rolul de autor al acestei crime. Părerea mea este că Kristina Dreyer este o victimă, și nu o ucigașă.

– Prea bine... Fabel deschise ușa, lăsând-o pe Susanne să iasă prima. O să aflăm imediat.

Kristina Dreyer părea atât de mică și de vulnerabilă în salopeta albă pe care o purta încă de dimineață! Fabel se așeză lângă perete, lăsându-i pe Maria și pe Werner să conducă interogatoriul. Susanne stătea lângă Kristina, care renunțase la dreptul său legal de a fi reprezentată de un avocat.

– Te simți în stare să vorbești, Kristina? o întrebă Maria, fără ca în vocea ei să se deslușească vreo undă de îngrijorare, și porni reportofonul de pe masă înainte să primească vreun răspuns.

Kristina încuviință din cap.

– Vreau să lămurim odată povestea asta, spuse ea. Nu l-am ucis eu. Nu l-am ucis pe *Herr* Hauser. Nici nu mă întâlneam cu el decât foarte rar.

– Dar, Kristina, interveni Werner, tu ai mai omorât pe cineva în trecut. Și acum ai fost surprinsă în timp ce curățai locul crimei. Dacă vrei să „lămurim" situația, de ce nu ne spui adevărul? Știm că l-ai ucis pe *Herr* Hauser și apoi ai încercat să-ți acoperi urmele. Dacă n-ai fi fost întreruptă, ai fi scăpat basma curată.

Kristina se uită la Werner, dar nu răspunse nimic. Lui Fabel i se păru că tremură ușor.

– Ia-o mai moale, *Herr* comisar, i se adresă Susanne lui Werner. Se întoarse apoi spre Kristina, îndulcindu-și tonul: Kristina, *Herr* Hauser a fost ucis. Faptul că tu ai curățat mizeria de la locul crimei a îngreunat foarte mult sarcina polițiștilor de a descoperi ce s-a întâmplat acolo. Și cu cât le ia mai mult timp să descâlcească lucrurile, cu atât mai dificil va fi să-l prindă pe făptaș, dacă nu tu l-ai omorât. Trebuie să le spui domnilor ofițeri tot ceea ce știi despre cele întâmplate.

Kristina Dreyer dădu din nou din cap, după care aruncă o privire în direcția lui Fabel, peste umărul Mariei, de parcă

i-ar fi cerut ajutorul celui care o arestase cu mai bine de zece ani în urmă.

– Știți bine cum s-a întâmplat atunci, *Herr* Fabel. Știți ce mi-a făcut Ernst Rauhe...

– Da, știu, Kristina. Dar vreau să aflu ce s-a întâmplat de data asta. Ți-a făcut ceva *Herr* Hauser?

– Nu... nici vorbă de așa ceva. După cum v-am spus, pe *Herr* Hauser îl vedeam foarte rar. Era întotdeauna la serviciu când mergeam la el la curățenie. Îmi lăsa banii într-un plic, pe măsuța din hol. Nu mi-a făcut nimic, niciodată.

– Atunci ce s-a întâmplat, Kristina? Dacă nu tu l-ai ucis pe *Herr* Hauser, cum se face că ai fost surprinsă curățând locul crimei?

– Era atâta sânge. Atât de mult sânge. Peste tot. Am crezut că-mi pierd mințile. Kristina făcu o pauză; apoi, deși încă tremurătoare, vocea îi deveni mai aspră, de parcă și-ar fi recăpătat subit stăpânirea de sine. Azi-dimineață m-am dus la locuința lui *Herr* Hauser ca să fac curățenie, ca de obicei. Cum am cheia de la apartament, am intrat singură. Am știut că ceva nu-i în regulă din clipa în care am pășit înăuntru. Apoi am descoperit... Apoi am descoperit lucrul acela...

– Scalpul? vru să se asigure Fabel.

Kristina încuviință din cap.

– Unde era? continuă Maria interogatoriul.

– Era prins în cuie de ușa băii. Mi-a trebuit o veșnicie să fac curățenie.

– Stai o clipă, interveni Werner. La ce oră ai ajuns acasă la *Herr* Hauser?

– La opt și cincizeci și șapte de minute. Exact la opt și cincizeci și șapte dimineață. În timp ce dădu acest răspuns, Kristina frecă suprafața mesei cu degetul arătător. Eu nu întârzii niciodată. Niciodată. Puteți să verificați în agenda mea.

– Așadar, după ce ai descoperit scalpul, l-ai vârât în sacul de gunoi și ai început să ștergi ușa? întrebă Werner.

– Nu. Mai întâi am intrat în baie și l-am găsit pe *Herr* Hauser.

– Unde se afla acesta?

– Între cadă și vasul de toaletă. Pe jumătate șezând, ca să zic așa...

– Și spui că era deja mort în momentul acela? vru să știe mai departe Maria.

– Da. Ochii Kristinei se umplură de lacrimi. Zăcea acolo cu pielea de pe cap smulsă... era îngrozitor.

– În regulă, interveni Susanne. Poți să faci o pauză, până te liniștești.

Kristina trase cu putere aer în piept, încuviințând din cap. În mod inconștient își umezi vârful degetului cu limba și începu din nou să frece suprafața mesei, ca și când ar fi vrut să șteargă o pată pe care doar ea o vedea.

– Era îngrozitor, reluă ea într-un târziu. Îngrozitor. Cum poate cineva să-i facă așa ceva unei ființe umane? *Herr* Hauser părea atât de drăguț. După cum v-am spus, era la serviciu aproape de fiecare dată când mergeam eu să fac curat, dar atunci când ne întâlneam era foarte politicos și amabil. Pur și simplu nu pricep cum a putut cineva să-i facă un lucru atât de oribil...

– Ce nu știm sau nu pricepem noi, spuse Maria, este cum de cineva care descoperă o asemenea atrocitate nu cheamă numaidecât poliția, ci în loc de asta se apucă să facă ordine... distrugând în felul ăsta probe esențiale. Dacă ești nevinovată, Kristina, de ce ai încercat să acoperi toate urmele crimei?

Kristina continua să frece pata invizibilă de pe suprafața furniruită a mesei. În cele din urmă răspunse, fără să-și ridice privirea:

– Au spus despre mine că nu eram în deplinătatea facultăților mintale când l-am ucis pe Rauhe. Că suferisem un dezechilibru psihic. Nu știu ce să vă spun despre asta. Știu însă că în pușcărie am fost ca nebună, pentru o vreme. Aproape că mi-am pierdut complet mințile. Asta din cauza a ceea ce mi-a făcut Rauhe. Și din cauza a ceea ce i-am făcut eu lui. Când își ridică privirea, chipul ei avea o expresie dură, iar

ochii îi erau roșii și umezi de lacrimi. Aveam atacuri de panică, unele grave de tot. Mult mai grave decât cel de azi. Simțeam că mă sufoc, că mă înăbuș cu aerul pe care îl respiram. Ca și cum toate temerile mele, toată teroarea prin care am trecut din cauza lui Rauhe... toate lucrurile acelea îngrozitoare se năpusteau asupra mea dintr-odată. Prima oară când mi s-a întâmplat am crezut că am un atac de cord... și m-am bucurat. Credeam că o să scap din acel infern. Cei de la închisoare m-au pus sub supraveghere, ca nu cumva să mă sinucid, și m-au trimis la psihiatrul penitenciarului. Au spus că sufăr de stres posttraumatic sever și de tulburare obsesiv-compulsivă.

– Și ce formă a luat această tulburare obsesiv-compulsivă? întrebă Susanne.

– Am dezvoltat o formă severă de fobie... față de mizerie, de microbi. Îndeosebi față de sânge. Fobia a devenit atât de gravă, încât mi-a încetat chiar și menstruația. În pușcărie mi-am petrecut cea mai mare a timpului intrând și ieșind din spital. Cel mai mărunt lucru îmi declanșa o criză. Atacurile de panică au devenit tot mai grave, până când, în cele din urmă, am rămas internată permanent în spitalul închisorii.

– Și ce ți-au administrat acolo? întrebă din nou Susanne.

– Clordiazepoxid și amitriptilină. Dar după o vreme mi-au scos amitriptilina, pentru că mă moleșea prea tare. În plus, am făcut multă terapie, care mi-a fost de mare ajutor. Dacă v-ați uitat în dosarul meu, ați văzut că am fost eliberată înainte de termen.

– Deci terapia a dat rezultate? i se adresă Werner.

– Și da, și nu... Starea mea s-a îmbunătățit și am început să relaționez cu oamenii. Dar de-abia după ce am fost eliberată am început cu adevărat să mă simt mai bine. Am fost trimisă la o clinică specială de aici, din Hamburg. Una care se ocupă doar de fobii, tulburări anxioase și obsesiv-compulsive.

– Clinica Fricii, condusă de doctorul Minks? se interesă Maria.

– Da... chiar aceea. Kristina părea surprinsă.

În încăpere se așternu liniștea; toți așteptau ca Maria să-și continue întrebările. Dar aceasta nu mai zise nimic, ci se mulțumi doar s-o fixeze pe Kristina cu privirea ei albastră-cenușie.

– Doctorul Minks a făcut minuni, reluă Kristina. M-a ajutat să-mi refac viața. Să mă pun din nou pe picioare.

– Într-adevăr, pare să fi fost foarte eficient. Werner se lăsă pe spătarul scaunului și zâmbi. Fiindcă ai început să faci curat. Adică mi se pare că în meseria asta te confrunți zi de zi cu dușmanul tău cel mai de temut, nu-i așa?

– Dar tocmai ăsta-i secretul! Kristina se însufleți brusc. Doctorul Minks m-a ajutat să-mi înfrunt demonii. Temerile. Am început cu pași mici, avându-l mereu alături pe *Herr Doktor,* ca să mă sprijine. M-a expus tot mai mult la lucrurile care îmi declanșau în mod normal atacurile de panică.

– Așa-numita tehnică a contraatacului... Susanne încuviință din cap. Obiectul groazei devine treptat un lucru familiar.

– Exact – așa a numit-o și doctorul Minks. A spus că pot învăța să-mi controlez fobia și s-o învinge, până la urmă. Din felul în care vorbea, era clar că Kristina preluase de la psihologul ei un limbaj care nu-i era familiar. Mi-a arătat că pot să țin sub control haosul și să-mi pun viața-n ordine. Într-o asemenea măsură, încât am ajuns să fac curat în casele oamenilor. Făcu o pauză și chipul ei își pierdu din nou însuflețirea. Când am intrat în apartamentul lui *Herr* Hauser... când l-am văzut pe *Herr* Hauser în halul acela, am simțit că viața mea se destramă. Era ca și cum aș fi fost iar în vechiul meu apartament, pe vremea când... Se opri, fără să-și ducă gândul până la capăt. Dar doctorul Minks m-a învățat că trebuie să-mi păstrez controlul. Mi-a spus că nu trebuie să las ca trecutul sau frica să mă definească, să definească ceea ce aș putea deveni. Doctorul Minks mi-a explicat că trebuie să înfrunt lucrurile de care mă tem și, în felul ăsta, să-mi înving frica. Era atâta sânge! Atât de mult sânge. Parcă m-aș fi aflat pe marginea unei prăpăstii. Simțeam realmente că sunt la un pas de a-mi pierde mințile. Trebuia să fac ceva ca să preiau controlul. Trebuia să îmi înving frica, înainte

să mă învingă ea pe mine.

– Așa că te-ai apucat să faci curățenie? Asta vrei să spui? întrebă Werner.

– Da. Mai întâi sângele. Mi-a luat mult timp. Apoi restul. Nu l-am lăsat să câștige. Kristina începu din nou să frece pata invizibilă de pe masă. De data aceasta cu și mai multă hotărâre. Nu pricepeți? Haosul nu m-a învins. Am păstrat controlul.

7.10 p.m.: Polizeipräsidium, Alsterdorf, Hamburg

După încheierea interogatoriului, echipa se reuni într-o scurtă ședință. Kristina era în continuare principalul suspect, așa că avea să rămână în arest peste noapte, deși era evident că nici unul dintre membrii echipei nu era convins de vinovăția ei.

După ce puse punct ședinței, Fabel îi ceru Mariei să mai rămână puțin.

– Totul e-n ordine, Maria? o întrebă el de îndată ce rămaseră singuri. Expresia de pe chipul tinerei îi dădu de înțeles că era nerăbdătoare și derutată, deopotrivă. Mi s-a părut că n-ai avut prea multe de spus la interogatoriu.

– Cred că nu sunt prea multe de zis, ca să fiu sinceră, *Chef*. Părerea mea e că ar trebui să așteptăm raportul celor de la laboratorul criminalistic și al celor de la medicină legală, ca să vedem ce s-a întâmplat exact. Deși Kristina Dreyer ne-a cam lăsat cu mâinile goale.

Fabel încuviință din cap, gânditor, apoi întrebă:

– De unde știai de Clinica Fricii, pe care a menționat-o Kristina?

– A făcut mare vâlvă când s-a deschis. A fost chiar și un articol în *Abendblatt* pe tema asta. E singurul așezământ de genul ăsta, iar când Kristina Dreyer a spus că s-a dus la o clinică specială, a fost singura posibilitate care mi-a venit în minte.

Dacă Maria îi ascundea ceva, cu siguranță Fabel nu și-ar fi putut da seama după expresia de pe fața ei. Se simți – și nu era pentru prima oară – extrem de iritat de figura ei impasibilă.

După câte împărtășiseră de-a lungul timpului, i se părea că merită mai multă încredere din partea ei. Simțea nevoia s-o ia la întrebări; să afle ce nu e în regulă cu ea. Însă, pe de altă parte, Fabel era conștient că felul lui de-a fi este tipic unui bărbat de vârsta sa și cu trecutul său, care își reprimă în mod automat orice exteriorizare a sentimentelor lăuntrice. Cu alte cuvinte, avea tendința de a aborda lucrurile cu mai mult sânge-rece; în același timp însă, sentimentele pe care și le tot înfrâna ajungeau să îl macine pe dinăuntru. Decise să abandoneze subiectul. Nu-i comunică Mariei că îl îngrijorează comportamentul ei. N-o întrebă dacă se simte în continuare bântuită de amintirea celor întâmplate. Și, mai cu seamă, se feri să pronunțe numele acelui monstru care, în momente precum cel de față, se ridica între ei, negru și amenințător: Vasil Vitrenko.

Vitrenko intrase în viața lor ca suspect obscur în cadrul anchetării unei crime și, pe parcurs, își lăsase amprenta asupra fiecărui membru al echipei. Acesta, ucrainean la origine, era un fost ofițer Spetsnaz[1], extrem de priceput în mânuirea instrumentelor morții. Se folosise de Maria ca să scape: cu o cruzime ieșită din comun, o lăsase să zacă între viață și moarte, forțându-l în felul acesta pe Fabel să renunțe la a-l urmări.

– Care e părerea ta, Maria? spuse el într-un târziu. Mă refer la Dreyer... Crezi că e vinovată?

– Sunt toate șansele ca boala ei psihică să fi recidivat. Poate nici nu-și mai aduce aminte că l-a ucis pe Hauser. Poate curățarea locului crimei i-o fi șters din memorie amintirea faptei. Sau poate că spune adevărul. Maria făcu o pauză. Teama îl poate face pe om să acționeze nefiresc.

8.00 p.m.: suburbia Marienthal, Hamburg

Era, la urma urmei, principalul scop în viață pentru doctorul Gunter Griebel. Din clipa în care dădu ochii cu tânărul palid, cu

[1] Spetsnaz – trupe de elită rusești, aflate în subordinea Agenției Federale de Securitate sau a Ministerului Afacerilor Interne (n.tr.)

păr negru, avu senzația că îl știe de undeva; simți instinctiv că persoana din fața sa îi este familiară, că o cunoaște.

Însă tânărul nu era o cunoștință a lui Griebel. Pe măsură ce discutau, deveni tot mai clar că cei doi nu se mai întâlniseră niciodată. Totuși, sentimentul de familiaritate persista împreună cu senzația tulburătoare că avea să se lămurească dintr-o clipă în alta. Bătrânul era convins că, dacă reușea să plaseze chipul respectiv în contextul de care aparținea, lucrurile aveau să se lămurească numaidecât. Între timp, privirea tânărului îl descumpănea; era ca o rază laser ațintită asupra sa.

Intrară în birou, iar Griebel îi oferi musafirului său un pahar cu băutură, pe care acesta îl refuză politicos. Era ceva straniu în felul în care tânărul se mișca prin casă, de parcă își calcula fiecare pas, fiecare gest. După câteva clipe de ezitare, Griebel îl pofti să ia loc.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim, spuse tânărul. Îmi cer scuze pentru maniera neobișnuită în care v-am abordat. N-am avut intenția să vă deranjez în timp ce erați la mormântul răposatei dumneavoastră soții, a fost o pură întâmplare să vă văd acolo, chiar în momentul când mă pregăteam să vă sun ca să vă propun o întrevedere.

– Spuneați că sunteți om de știință? întrebă Griebel, mai mult pentru a evita o nouă tăcere stânjenitoare decât din curiozitate. Care este domeniul dumneavoastră de interes?

– Nu are nici o legătură cu munca dumneavoastră, *Herr Doktor* Griebel. Personal, sunt fascinat de cercetările dumneavoastră, îndeosebi de ideea că traumele suferite de un individ pot avea repercusiuni asupra urmașilor săi. Sau că amintirile cuiva se adaugă la cele ale predecesorilor săi, generație după generație. Tânărul își întinse mâinile pe brațele fotoliului de piele. Își privi pe rând propriile mâini, apoi brațele fotoliului, contemplându-le absent. În felul meu, și eu sunt în căutarea adevărului. S-ar putea ca adevărul pe care îl caut să nu fie unul de rang universal, ca al dumneavoastră, dar răspunsul se află în același loc. Își ațintă din nou privirea pătrunzătoare asupra lui Griebel.

Însă motivul pentru care mă aflu aici nu este de natură profesională. E vorba de ceva personal.

– Personal în ce sens?

Griebel se căzni iarăși să-și amintească unde și când îl mai întâlnise pe tânărul din fața lui, sau de cine îi aducea aminte acesta.

– După cum v-am explicat când ne-am întâlnit în cimitir, sunt în căutarea unor răspunsuri privitoare la viața mea. De când mă știu am fost bântuit de amintiri care nu-mi aparțin... parcă trăiesc o *viață* care nu e a mea. Acesta este motivul pentru care cercetările întreprinse de dumneavoastră mă interesează atât de mult.

– Cu tot respectul – în vocea lui Griebel se deslușea o undă de iritare –, am mai auzit lucrurile astea. Eu nu sunt un filosof. Nu sunt nici psiholog și, în nici un caz, nu sunt vreun guru de tip New Age. Sunt un om de știință care cercetează realități științifice. N-am acceptat să ne întâlnim ca să explorăm enigmele existenței dumneavoastră. Am fost de acord să stăm de vorbă doar din cauza... ei bine, din cauza trecutului... din cauza numelor pe care le-ați pomenit. De unde ați aflat numele acelea? Ce v-a făcut să credeți că persoanele la care v-ați referit au vreo legătură cu mine?

Tânărul afișă un zâmbet larg, dar rece, lipsit de veselie.

– Pare să fi trecut foarte multă vreme, nu-i așa, Gunter? O viață de om. Tu, eu și ceilalți? Văd că tu ai încercat să mergi mai departe... să-ți vezi de viață. Dacă poți numi viață existența aceasta banală, de mic-burghez, în spatele căreia te ascunzi, prefăcându-te că trecutul nici n-a existat.

Griebel îi aruncă o privire încruntată. Se concentra să-și aducă aminte. Până și vocea îi era cunoscută: avea un timbru pe care îl mai auzise cândva.

– Cine ești? îl întrebă într-un târziu. Ce vrei de la mine?

– A trecut atât de mult timp, Gunter. Toți vă simțiți în largul vostru cu noile vieți pe care vi le-ați construit, nu-i așa? Ați vrut să lăsați trecutul în urmă. Și pe mine la fel. Dar nu uitați că aceste vieți noi pe care vi le-ați creat sunt întemeiate pe trădare. Tânărul făcu un gest larg cu mâna în direcția biroului lui

Griebel, indicând aparatura și cărțile acestuia. Ți-ai dedicat atâta timp, aproape întreaga viață, cercetărilor științifice. În căutarea unor răspunsuri. Mi-ai spus că ești un om de știință care sondează realități științifice; dar eu te cunosc, Gunter. De fapt, tu cauți cu disperare același adevăr ca și mine. Tânjești să deslușești trecutul, ca să înțelegi cum am ajuns ceea ce suntem. Dar, după atâta muncă, tot n-ai reușit să afli mare lucru. În schimb, eu am aflat, Gunter. Am găsit răspunsurile pe care le cauți tu. Eu *sunt* răspunsul pe care îl cauți.

– Cine naiba ești tu? îl întrebă Griebel din nou.

– Ei, Gunter... doar știi prea bine cine sunt eu... Tânărul continua să zâmbească, privindu-l fix. Nu-mi spune că nu ți-ai dat seama.

Se ridică în picioare și scoase din servieta pe care o așezase jos, lângă el, un sul gros de catifea.

8.50 p.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

Fabel era mort de oboseală. Prima zi de muncă după vacanță, despre care crezuse că avea să fie lejeră și lipsită de evenimente, se dovedise a fi copleșitoare, presărată cu dificultăți și piedici insurmontabile. Avea impresia că cele petrecute îi întunecaseră ziua, lăsându-l lipsit de vlagă.

Susanne stabilise cu o prietenă să ia împreună cina în oraș, așa că Fabel se trezi singur la sfârșitul primei seri de după revenirea din vacanță. Înainte de a pleca de la serviciu, o sunase pe Gabi, fiica sa, care locuia cu mama ei, să o invite să ia cina împreună, însă aceasta își făcuse deja alte planuri. Gabi îl întrebă cum a fost în vacanță și pălăvrăgiră o vreme, iar în final căzură de acord să se întâlnească mai încolo, în cursul săptămânii. Conversațiile cu fiica sa aveau de obicei darul de a-l binedispune – Gabi moștenise ceva din voioșia lipsită de griji a fratelui său, Lex –, însă în seara aceasta faptul că avea alte planuri nu reuși decât să-i amplifice proasta dispoziție.

N-avea nici un chef să-și gătească singur. Simțea nevoia de

a fi înconjurat de oameni, așa că hotărî să treacă pe acasă, ca să se spele, iar apoi să iasă în oraș să mănânce.

Fabel locuia de șapte ani de zile în același loc. Era la un bloc distanță de Milchstrasse, într-un loc considerat, în mod discutabil, cea mai fițoasă zonă din Hamburg: cartierul Pöseldorf, din districtul Rotherbaum. Apartamentul lui era, de fapt, o mansardă transformată în locuință, într-o clădire ce fusese construită la începutul secolului trecut. Edificiul, pe vremuri o vilă impunătoare, era împărțit în prezent în trei apartamente elegante. Din nefericire, performanța economică a Germaniei la momentul respectiv nu fusese în stare să satisfacă ambițiile investitorilor, așa că prețurile de pe piața imobiliară din Hamburg suferiseră o cădere accentuată. În condițiile respective, Fabel întrevăzuse șansa de a deveni proprietar, nu doar un simplu chiriaș, așa că își cumpărase apartamentul de la mansardă. I se întâmpla adesea să cugete la ironia situației: ajunsese să dețină acest apartament cochet, cu o adresă de invidiat, doar pentru că mariajul său și economia germană se prăbușiseră simultan.

Chiar și în condițiile scăderii prețurilor la proprietățile imobiliare, apartamentul acesta de tip studio fusese singura variantă pe care Fabel și-o putuse permite în Pöseldorf. Era un apartament mic, dar în toți anii de când locuia aici se convinsese că beneficiile zonei compensau din plin lipsa de spațiu. Atunci când investitorii transformaseră vechea vilă și o recompartimentaseră, își dăduseră seama că priveliștea era un atu ce trebuia exploatat, prin urmare instalaseră ferestre uriașe, aproape pe toată înălțimea peretelui, de-a lungul fațadei care dădea înspre Magdalenen Strasse și înspre verdeața din Alsterpark, până departe, la lacul Aussenalster. De la ferestrele apartamentului său, Fabel putea să vadă feriboturile vopsite în roșu și alb ce traversau lacul Alster, iar în zilele senine se vedeau, în depărtare, vilele albe, impozante și cupola strălucitoare, de culoare turcoaz, a moscheii iraniene din Schöne Aussicht, pe țărmul îndepărtat al lacului Alster.

Fusese pentru el locul perfect. Spațiul său personal pe care nu trebuia să-l împartă cu nimeni. Dar acum, pe măsură ce

relația sa cu Susanne evolua, lucrurile începeau să se schimbe. Se afla în pragul unei noi etape a vieții; poate chiar în pragul unei noi vieți. Îi propusese lui Susanne să se mute cu el și era evident că mica mansardă din Pöseldorf avea să fie neîncăpătoare pentru amândoi. Apartamentul lui Susanne era suficient de spațios, dar era închiriat, iar Fabel, care se obișnuise cu statutul de proprietar, nu mai era dispus să se întoarcă la cel de chiriaș. Prin urmare, luaseră hotărârea de a-și uni resursele pentru a cumpăra împreună un apartament. Economia începea în sfârșit să-și revină, după letargia în care zăcuse timp de opt ani de zile, astfel încât apartamentul lui Fabel avea să le aducă o sumă frumușică, ori puteau să-l închirieze, la o adică, iar veniturile lor combinate le-ar fi permis să-și cumpere ceva decent, nu foarte departe de centru.

Totul suna bine și promițător; chiar Fabel fusese acela care venise cu ideea de a se muta împreună. Însă de fiecare dată când se gândea că trebuie să plece din Pöseldorf și din micuțul său apartament cu priveliște superbă, simțea că i se strânge inima. La început Susanne se arătase mai reținută. Fabel știa că ea avusese înainte o relație nefericită cu un bărbat dominator. Acesta îi zdruncinase serios respectul de sine, iar relația fusese o catastrofă pentru Susanne. În consecință, era foarte atentă să-și protejeze propria independență. Cam atât știa Fabel în această privință: Susanne era o persoană sinceră și deschisă, dar se părea că nu era pregătită să vorbească despre trecutul ei. Acesta rămânea un subiect închis pentru Fabel, ca pentru toți ceilalți. Totuși, încetul cu încetul, ea îmbrățișă ideea de a se muta împreună, ba mai mult, deveni principala forță motrice din spatele acestei idei.

Fabel își lăsă mașina în parcarea privată din fața clădirii și urcă la el în apartament. Făcu un duș rapid, îmbrăcă o cămașă neagră, o pereche de pantaloni și o jachetă ușoară din stofă englezească, după care ieși din clădire și o luă înspre Milchstrasse.

Pöseldorful fusese la început un fel de *Armeleutegegend* – o zonă destinată săracilor – și mai avea încă aerul acela ușor

distonant, de sat adăpostit în inima unei metropole. Totuși, începând cu anii 1960, Pöseldorful devenise tot mai la modă și, în consecință, statutul financiar al rezidenților săi basculase de la o extremă la cealaltă. Imaginea sa prosperă și cochetă se datora și aportului unor nume de designeri renumiți, precum Jill Sander, al cărei succes în lumea modei debutase cu un butic și o garsonieră în Pöseldorf. Milchstrasse se afla în inima Pöseldorfului: o străduță îngustă înțesată cu baruri, cluburi de jazz, buticuri și restaurante.

Lui Fabel îi trebuiră mai puțin de cinci minute să ajungă la localul său preferat. Înăuntru era deja plin, așa că fu nevoit să se strecoare printre numeroșii clienți îngrămădiți la bar. Își croi drum spre partea din fund a localului și se așeză la o masă liberă din colț, cu spatele la peretele de cărămidă netencuită. Dintr-odată se simți obosit. Și bătrân. Prima zi de muncă îl secătuise de vlagă; îi fusese destul de greu să se acomodeze cu ritmul nebunesc în care păreau să se petreacă lucrurile în jurul său.

Încercând să-și facă poftă de mâncare, se căzni să-și alunge din minte imaginea creștetului scalpat al lui Hans-Joachim Hauser. Dar constată că în locul acestei imagini îi apăru alta, la fel de oribilă: fotografia de la morgă a unei tinere frumoase, cu pomeți înalți, specifici slavilor, pe care traficanții de carne vie o despuiaseră de identitate și de orice urmă de demnitate, pentru ca mai apoi un ticălos gras și chel să-i ia viața. Fabel fusese de acord cu Maria, chiar dacă îi era greu să admită: ar fi vrut din toată inima să-i dea undă verde să ancheteze cazul Olgăi X și să dea de urma criminalilor care o târâseră pe fată în mocirla prostituției, amăgind-o cu promisiunea unei vieți mai bune. Dar asta nu era treaba lor.

Gândurile lui Fabel fură întrerupte de chelnerul care se apropie de masa lui. Acesta îl mai servise de câteva ori până atunci, așa că schimbară câteva vorbe pe-ndelete, înainte să-i ia comanda. Era un mic ritual rezervat doar clienților fideli; totodată, îi insufla lui Fabel un sentiment de familiaritate, de apartenență. Acesta știa că, de felul său, este un om ancorat în

obișnuință, în rutină. Un om previzibil, pentru care deprinderile și regularitatea reprezentau un etalon și totodată un instrument de menținere a ordinii din propria viață. Stând acolo, în cafeneaua unde lua cina de fiecare dată, se trezi dintr-odată iritat de propriul său fel de-a fi: îl enerva faptul că nu era în stare să-și asume și în viața personală riscurile pe care și le asuma la muncă. Acesta era adevărul: în viața privată era mereu calculat și fiecare impuls și-l ținea în frâu. Pentru o clipă cochetă cu ideea de a invoca un pretext oarecare și de a pleca; de a hoinări pe Milchstrasse, în căutarea altui restaurant. Însă n-o făcu; în schimb, își comandă o bere Jever și o salată de hering. Ca de obicei.

Chelnerul tocmai îi adusese berea, când sesiză prezența cuiva alături de el. Își ridică privirea și zări o femeie înaltă, de vreo douăzeci și cinci de ani, cu părul lung și negru și cu ochii mari, căprui. Purta o fustă și o bluză elegante, care însă nu-i puteau ascunde în totalitate formele apetisante. Femeia îi zâmbi, dezvelindu-și dinții albi, încadrați de buzele pline, rujate intens.

– Bună seara, *Herr* Fabel... Sper că nu vă deranjez.

Fabel dădu să se ridice de pe scaun. Chipul tinerei îi era cunoscut, dar nu-și putea da seama de unde anume. Apoi își aduse aminte.

– Sonja... Sonja Brun... Ce mai faci? Te rog... Făcu un gest cu mâna spre scaunul din fața sa. Te rog, ia loc...

– Nu... nu, mulțumesc. Făcu un semn vag cu mâna în direcția unui grup de femei așezate la altă masă, mai aproape de fereastră. Sunt cu niște colege de serviciu. V-am văzut și am vrut doar să vă salut.

– Te rog, ia loc câteva secunde. Nu te-am mai văzut de mai bine de-un an. Ce mai faci? o întrebă el din nou.

– Sunt bine. Chiar foarte bine. Am un loc de muncă bun. Am fost promovată. Și despre asta voiam să vă vorbesc... Sonja făcu o pauză. Am vrut neapărat să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine.

Fabel zâmbi.

– Nu-i nevoie. Mi-ai mulțumit deja. De multe ori.

Mă bucur că îți merge bine.

Expresia de pe chipul Sonjei deveni foarte serioasă.

– E puțin spus că îmi merge bine, *Herr* Fabel. Am o nouă viață acum. O viață frumoasă. Nimeni nu știe despre... despre trecut. Iar asta datorită dumneavoastră.

– Nu, Sonja. E datorită ție însăți. Ai muncit din greu ca să obții tot ceea ce ai acum.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare preț de câteva secunde, după care se apucară să vorbească una-alta despre serviciul Sonjei.

– Trebuie să mă întorc la prietenele mele. Este ziua lui Birgit și am ieșit să o sărbătorim. Mă bucur că v-am revăzut. Sonja zâmbi și-i întinse mâna.

– Și eu mă bucur, Sonja. Sunt încântat de faptul că îți merge bine.

Dădură mâna, iar Sonja mai zăbovi un pic la masa lui. Continua să zâmbească, dar se vedea pe chipul ei că ezită. În cele din urmă scoase un carnețel din poșetă și scrise în grabă ceva, după care rupse foaia și i-o înmână lui Fabel.

– Ăsta e numărul meu de telefon. În caz că vă aflați vreodată prin zonă...

Fabel se uită la bucata de hârtie.

– Sonja... eu...

– E-n regulă... spuse ea zâmbind. Înțeleg. Păstrați-l totuși – pentru orice eventualitate.

Își luară rămas-bun, și Fabel o urmări cu privirea în timp ce se întorcea la masă, la prietenele sale. Avea picioarele lungi și suple, iar mersul ei avea ceva din eleganța unei feline. Sonja se alătură prietenelor ei și începură să râdă împreună, dar la un moment dat își întoarse capul spre Fabel și îl privi fix pentru o clipă, după care fu absorbită din nou de veselia grupului de fete ieșite la distracție.

Fabel se uită din nou la bilețelul din fața sa și la numărul de telefon scris cu cifre mari, rotunde.

Sonja Brun.

O cunoscuse în timpul anchetării unui caz în care un polițist

sub acoperire, Hans Klugmann, își pierduse viața. În virtutea rolului asumat sub acoperire, Klugmann devenise amantul Sonjei Brun, o tânără plină de viață care se lăsase atrasă în industria pornografică și în practicarea ocazională a prostituției. Klugmann se îndrăgostise însă de Sonja și încercase s-o smulgă din ghearele acelei vieți degradante și autodistructive. După uciderea lui Klugmann, Fabel își luase un angajament, în onoarea colegului său căzut la datorie: își promisese că avea să ducă misiunea lui Klugmann la bun sfârșit, ajutând-o pe Sonja să scape din lumea aceea a corupției și a depravării.

Se folosise de relațiile sale pentru a-i găsi Sonjei un mic apartament în celălalt capăt al orașului, precum și o slujbă într-un magazin de haine. Se interesase ce fel de cursuri putea să urmeze, și în scurtă vreme Sonja își găsise de lucru în cadrul unei firme de curierat.

Niște pași simpli, care însă îi schimbaseră viața într-un moment când existau toate șansele să se cufunde și mai adânc în mizerie, fie din pricina durerii provocate de pierderea bărbatului iubit, fie de furie, la descoperirea faptului că acesta îi ascunsese adevărul cu privire la propria identitate. Fabel era bucuros s-o vadă pe calea cea bună și se simți ușurat să constate că fata reușise să-și lase în urmă trecutul sordid.

În clipa în care îi dăduse numărul ei de telefon, Fabel fusese hotărât să rupă hârtia și s-o arunce la gunoi. Dar acum se trezi privind îndelung bucata de hârtie și gândindu-se ce să facă totuși cu ea. În cele din urmă o împături și o vârî în portofel.

Fabel tocmai își terminase de băut cafeaua când îi sună telefonul mobil. Îl irită faptul că uitase să și-l închidă. De multe ori i se întâmpla să se simtă depășit, bulversat de toate aceste accesorii indispensabile ale lumii moderne: telefoanele mobile în restaurante și baruri constituiau una dintre nenumăratele intruziuni ale secolului douăzeci și unu, pe care el o găsea inadmisibilă. Pe tot parcursul cinei avusese o senzație de gol lăuntric. Știa că asta avea legătură cu revederea Sonjei și cu noul ei mod

de viață. Gândul îi zbură la Kristina Dreyer. Poate că într-adevăr aceasta curățase locul crimei din nevoia imperioasă de a-și păstra neîntinat universul pe care și-l crease singură, un univers al ordinii și punctualității.

Fabel răspunse la telefon.

– Bună, Jan, sunt eu. Fabel recunoscu vocea lui Werner. Ar fi trebuit să m-asculți și să-ți prelungești vacanța peste weekend...

10.00 p.m.: Speicherstadt, Hamburg

Majoritatea luminilor erau stinse de-acum, doar reflectorul central își revărsa lumina, ca de lună plină, asupra machetei arhitecturale așezate pe masă, în fața ochilor săi. Paul Scheibe rămase cu privirea pironită pe aceasta. Încă mai simțea un fior de mândrie ori de câte ori se uita la reprezentarea tridimensională a măreței sale viziuni. Era întruchiparea gândurilor sale, a imaginației sale transpuse în realitate, chiar dacă sub formă de miniatură. Însă cât de curând ideile lui aveau să prindă viață cu adevărat, influențând pentru totdeauna chipul orașului. Proiectul său referitor la *KulturZentrumEins* – Primul Centru de Cultură – avea să fie elementul principal din Überseequartier, în HafenCity, și avea să ofere o priveliște panoramică înspre Magdeburger Hafen. Monumentul creat de el avea să fie situat chiar în inima noului și senzaționalului HafenCity. Avea să se armonizeze perfect cu noua sală de concerte și opera din Kaispeicher A, rivalizând în eleganță cu Strandkai Marina.

Lucrările de construcție aveau să înceapă în 2007, dacă proiectul său avea să primească autorizația senatului și votul comisiei de urbanism. Existau, desigur, și alte proiecte concurente cu al său, dar Scheibe era absolut convins că acestea nu aveau nici o șansă în fața viziunii sale îndrăznețe și inovatoare. La conferința de presă își asumase riscul de a descrie propunerile rivale ca fiind niște simple concepte pedestre. Se referise, evident, nu la menirea edificiului, ci la abilitățile pedestre ale concurenților săi.

Petrecerea de dinaintea lansării decursese cât se poate de bine. Presa se implicase masiv, iar prezența primarului general al Hamburgului, Hans Schreiber, a ministrului mediului, Müller-Voigt, precum și a altor câțiva membri de seamă ai senatului scosese în evidență importanța proiectului. Lansarea publică propriu-zisă urma să aibă loc abia peste două zile.

Acum, după plecarea oaspeților, Scheibe rămase singur și putea să-și admire opera în voie. Era atât de aproape. Succesiunea de evenimente deja puse în mișcare avea să ducă la concretizarea ideii sale. Peste câțiva ani avea să se plimbe de-a lungul aleii pavate cu scânduri de lemn, pe marginea râului, contemplând galeriile de artă, teatrul, spațiile destinate concertelor în aer liber și amfiteatrul pentru concerte. Și toți spectatorii aveau să fie uluiți de temeritatea, de măreția și de frumusețea proiectului său, materializat sub forma mai multor edificii îngemănate. Spațiile și structurile aveau să se întrepătrundă, atât sub aspect arhitectural, cât și sub aspectul funcționalității. Asemenea unor organe separate, dar la fel de importante, fiecare element avea să se combine cu celelalte, spre a da viață și energie întregului ansamblu. Și toate astea cu un impact absolut neglijabil asupra mediului.

Avea să fie un triumf în materie de arhitectură ecologică și de inginerie în construcții. Dar, mai presus de toate, avea să fie testamentul pe care el, Scheibe, avea să-l lase în beneficiul radicalismului. Sorbi o înghițitură prelungă din paharul cu vin.

– Mă gândeam eu că te găsesc aici.

Cel care vorbise era un bărbat a cărui siluetă se profila în cadrul ușii.

Scheibe nu se întoarse, dar scoase un oftat.

– Credeam c-ai plecat. Ce s-a întâmplat? Nu putea să mai aștepte până mâine?

Se auzi un foșnet, și un exemplar împăturit al ziarului *Hamburger Morgenpost* ateriză pe masă, exact peste machetă. Scheibe înșfăcă ziarul și se aplecă deasupra mesei, cercetând cu atenție să vadă dacă nu se produsese nici o stricăciune.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ai grijă...

– Uită-te pe prima pagină... Vocea suna rigid, neutru. Bărbatul era tot în pragul ușii, în umbră, și nu dădea semne că ar fi intenționat să intre.

Scheibe desfăcu ziarul. Fotografia de pe prima pagină înfățișa un avion Airbus 800 gigantic, aflat la primul său zbor. Avionul fusese surprins chiar când trecea pe deasupra bisericii St. Michaelis, iar titlul articolului declara că o sută cincizeci de mii de locuitori ai Hamburgului asistaseră, plini de mândrie, la zborul inaugural. Scheibe se întoarse în direcția de unde venea vocea și ridică din umeri.

– Nu... articolul mai mic, din josul paginii...

Scheibe îl găsi în sfârșit. Moartea lui Hans-Joachim Hauser umplea doar câteva rânduri scrise cu font mai mic dedesubtul titlului care suna în felul următor: *Militant ecologist, adept al radicalismului anilor 1970, a fost găsit ucis în apartamentul său din Schanzenviertel.* Articolul furniza doar detaliile – sărace – ce răsuflaseră în presă, iar în rest descria cariera lui Hauser. *Morgenpost* socotise necesar să apeleze la relațiile lui Hauser cu alte figuri, mai remarcabile, ale extremei stângi pentru a-i contura imaginea. Ca și cum viața acestuia ar fi avut relevanță doar prin prisma anturajului său. Existau foarte puține informații legate de el după mijlocul anilor 1980.

– Hans e mort? întrebă Scheibe.

– Mai mult decât atât – a fost ucis. L-au descoperit azi-dimineață.

Scheibe se întoarse spre bărbatul din umbră.

– Crezi că asta are vreo însemnătate?

– Bineînțeles că are, tâmpitule. Glasul bărbatului ascuns în umbra ușii trăda nu atât furie, cât mai degrabă iritare, ca și cum părerile sale referitoare la inteligența interlocutorului său se confirmau. Faptul că unul dintre ai noștri a murit de-o moarte violentă poate fi doar o coincidență, însă trebuie să ne asigurăm că întâmplarea nu are nici o legătură cu... ei bine, cu fosta noastră viață, ca să mă exprim așa.

– Se știe cine l-a ucis? În ziar scrie că au arestat pe cineva.

– Contactele mele din cadrul poliției nu mi-au dat nici o informație în privința asta. Doar că e prea devreme să se emită vreo concluzie.

– Ești îngrijorat? întrebă Scheiber, dar își reformulă numai-decât întrebarea: *Eu* ar trebui să fiu îngrijorat?

– Poate că nu-nseamnă nimic. Hans era homosexual și ducea o viață destul de promiscuă, știi și tu. E cam sumbru acolo, în lumea nenorociților de pederești.

– Nu te știam un homofob atât de înverșunat... probabil că această latură a personalității ți-ai păstrat-o bine ascunsă față de presă.

– Scutește-mă de toată scamatoria asta cu corectitudinea politică. Să sperăm că are legătură doar cu stilul său de viață – un act pur întâmplător. Bărbatul din ușă făcu o pauză. Pentru prima oară glasul său păru puțin nesigur. Am luat legătura cu ceilalți.

– Ai vorbit cu ceilalți? Tonul lui Scheibe trăda uluirea și o undă de furie, deopotrivă. Dar cu toții *am căzut de acord*... eu și cu tine – căile noastre trebuiau să se intersecteze, n-aveam încotro –, însă cu ceilalți n-am mai luat legătura de mai bine de douăzeci de ani. Am convenit ca nici unul dintre noi să nu inițieze vreun contact cu ceilalți. Scheibe își lăsă privirea să alerge de la un capăt la celălalt al machetei fragile de pe masă, de parcă ar fi vrut să se asigure că e tot acolo, întreagă și neafectată de cele auzite. Nu vreau să am de-a face cu ei. Nici cu tine. Câtuși de puțin. Și în nici un caz acum...

– Ascultă-mă bine, păduche neînsemnat ce ești... Prețiosul tău proiect nu face nici cât o ceapă degerată. E un gunoi... nimic altceva decât expresia anostă a egocentrismului tău și a ideilor tale mediocre. Nu-ți dai seama că nimeni nu va da doi bani pe rahatul ăsta dacă iese la iveală adevărul despre tine? Despre noi? Nu uita care îți sunt prioritățile. Ești în continuare *implicat*, așa că încă trebuie să te supui ordinelor mele.

Scheibe azvârli ziarul pe jos și sorbi cu sete o înghițitură

lungă din paharul cu vin. Pufni apoi disprețuitor.

– Doar nu vrei să spui că mai crezi în toată aiureala asta?

– De-acum nu mai e vorba despre ceea ce cred eu, Paul. E vorba despre supraviețuire. Supraviețuirea noastră. N-am făcut mare lucru pentru „revoluție", nu-i așa? Dar am făcut destul totuși, destul încât să ne distrugă tuturor carierele dacă s-ar afla acum.

Scheibe rămase cu privirea pironită pe paharul cu băutură, pe care îl învârtea în mână, cu un aer meditativ.

– „Revoluția"... Doamne, cum ne-am putut imagina că *asta* e soluția ca să avansăm? Adică ai văzut cum era în Est atunci când a căzut zidul – zău, pentru asta ne-am luptat?

– Eram tineri pe-atunci. Eram cu totul alți oameni.

– Eram niște naivi.

– Eram idealiști. Nu știu cum a fost pentru tine, dar noi, ceilalți, am luptat împotriva fascismului. Împotriva înfumurării păturii mic-burgheze și împotriva acestui capitalism turbat și necruțător ce transformă în prezent întreaga Europă, întreaga lume într-un parc de distracții de-ale americanilor.

– Tu te-auzi cum vorbești? Ești o caricatură, o imitație neizbutită, și sunt de-a dreptul uluit de ce aud, pentru că tu ești primul care a îmbrățișat capitalismul plin de entuziasm. Și eu la fel... Scheibe își plimbă din nou privirea pe modelul miniatural de pe masă. În felul meu. Totuși, nu am chef să intru într-o polemică pe teme politice cu tine. Ideea este că mi se pare o nebunie să reluăm legătura după atâția ani.

– Până vom ști cu siguranță cine se află în spatele morții lui Hans-Joachim trebuie să fim extrem de vigilenți. Poate că ceilalți au observat ceva... *neobișnuit* în ultima vreme.

Scheibe se întoarse spre interlocutorul său.

– Chiar crezi că s-ar putea să fim în pericol?

– Nu pricepi? Bărbatul din umbră se enervă din nou. Chiar dacă moartea lui Hans nu are legătură cu trecutul nostru, totuși e vorba de o crimă. Iar crimele stârnesc curiozitatea poliției care o să răscolească trecutul lui Hans-Joachim. Un trecut din care

facem parte și noi. Iar asta înseamnă că suntem în pericol.

Scheibe rămase tăcut pentru câteva clipe. Când vorbi, într-un târziu, glasul său era șovăielnic, de parcă se temea să nu trezească o fiară adormită.

– Crezi cumva... E posibil ca toate astea să aibă vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat în trecut? Cu Franz?

– Tu nu trebuie decât să mă anunți dacă observi ceva neobișnuit. Bărbatul din umbră lăsă întrebarea lui Scheibe fără răspuns. O să iau eu legătura cu tine. Între timp, bucură-te de jucăria ta.

Scheibe auzi ușa de la sala de conferințe închizându-se cu zgomot. Își goli paharul, după care contemplă din nou macheta de pe tăblia rotundă a mesei; dar în locul unei viziuni măreție, nu văzu decât un morman de cartoane și plută.

10.00 p.m.: suburbia Marienthal, Hamburg

Doctorul Gunter Griebel se uita la Fabel, lipsit de interes, pe deasupra ramei ochelarilor ce-i atârnau aproape pe vârful nasului lung și subțire. Îl privea pe polițist din fotoliul său de piele cu o mână așezată pe cartea pe care o ținea în poală, în timp ce cealaltă i se odihnea pe brațul fotoliului. Doctorul Griebel se apropia de vârsta de șaizeci de ani, iar statura sa înaltă, greoaie, deși mai păstra ceva din robustețea tinereții, se îngroșase în ultima vreme în jurul mijlocului, așa încât îți dădea senzația că era format din contopirea a două trupuri incompatibile. Era îmbrăcat cu o cămașă cadrilată, cu un pulover gri de lână și cu o pereche de pantaloni lejeri, tot gri. Toate hainele sale, la fel și fotoliul și cartea din poala sa, erau împroșcate cu sânge.

Imaginea îți dădea impresia că doctorul era atât de absorbit de conținutul cărții pe care o ținea în poală, încât nici nu sesizase că cineva se furișase în spatele său și îi tăiase gâtul cu cuțitul. După cum nu părea să-l deranjeze nici faptul că agresorul îi făcuse o incizie de-a lungul frunții, de jur împrejurul capului, pentru ca mai apoi să-i smulgă scalpul. Dedesubtul craniului dezvelit, chipul lung și ascuțit al doctorului era absolut inexpresiv, cu

privirea absentă. Câteva pete de sânge fuseseră împroșcate pe lentila dreaptă a ochelarilor, semănând cu o mostră recoltată special pentru a fi examinată la microscop. Fabel urmărea cum stropii de sânge se adunau în colțul lentilei, sub forma unei globule vâscoase, după care se prelinseră pe puloverul deja pătat.

– Văduv. Werner, aflat în spatele lui Fabel, se referea la statutul civil al mortului. Locuia singur de șase ani, de la moartea soției sale. Se pare că era om de știință.

Fabel cercetă din priviri încăperea. În afară de el, de Werner și de răposatul doctor Griebel, în cameră se mai afla o echipă formată din patru tehnicieni criminaliști, condusă de Holger Brauner. Locuința lui Griebel era o vilă impozantă, dar nu ostentativă. Era situată pe strada Nöpps, în suburbia Marienthal, trădând prosperitatea tipică în Hamburg, combinată cu o notă de austeritate, rămășiță a modestiei luterane ce caracterizează nordul Germaniei. Camera în care se aflau era mai mult decât un simplu birou de lucru. Emana un aer practic și organizat, de încăpere în care se muncea asiduu: pe lângă computerul de pe birou și cărțile înșiruite pe rafturile de pe pereți, într-un colț mai erau două microscoape profesionale, ce păreau să fi costat mult. Alături de ele se găseau și alte aparate și instrumente științifice, care, deși Fabel nu-și putea da seama la ce foloseau, păreau la fel de sofisticate.

Însă principalul punct de atracție al încăperii părea să fi fost adăugat de curând. Pereții fiind acoperiți în totalitate de biblioteca mare ce nu mai lăsase nici un locșor liber, ucigașul atârnase scalpul lui Griebel de unul dintre rafturi, de unde sângele picura pe podeaua de lemn. Scalpul era acoperit cu un păr rar, căci Griebel începuse să chelească în creștet. Avea aceeași culoare, roșu aprins, ca scalpul lui Hans-Joachim Hauser, însă părul rărit îl făcea și mai dezgustător la vedere.

– Când a fost ucis? îl întrebă Fabel pe Holger Brauner, fără să-și ia privirea de la scalp.

– Și de data asta va trebui să aștepți raportul lui Möller pentru un răspuns cert, dar aș zice că moartea s-a produs cu foarte

puțin timp în urmă. De vreo două-trei ore, cel mult. Rigiditatea cadaverică începe să se instaleze în zona pleoapelor și a maxilarului inferior, însă încheieturile degetelor, care vor fi următoarele victime ale *rigor mortis,* sunt încă perfect mobile. Prin urmare, să fi trecut cel mult două-trei ore. Iar asemănările existente între crima asta și cea din Schanzenviertel sunt evidente... am aruncat o privire pe însemnările lui Frank Grueber.

– Cine a oprit alarma? se interesă Fabel, întorcându-se spre Werner.

– Un prieten. Aparent tot văduv. Obișnuiau să se întâlnească vinerea seara. În casa fiecăruia, pe rând. Însă de data asta, când a ajuns, a găsit ușa întredeschisă.

– S-ar putea să-l fi întrerupt pe făptaș. A văzut pe cineva când a sosit?

– Nu-și aduce aminte; omul, un bărbat de vreo șaizeci de ani, e într-un hal fără de hal. Un pensionar, fost inginer de profesie, suferind de afecțiuni cardiace. Descoperirea – Werner făcu un gest înspre cadavrul mutilat al doctorului – l-a făcut să intre în stare de șoc. Acum e sub supravegherea medicului, dar după părerea mea va mai trece o bună bucată de vreme până să putem sta de vorbă cu el.

Pentru o clipă, Fabel căzu pe gânduri; parcă nu-i venea să creadă că cineva poate să trăiască șaizeci de ani fără să se confrunte vreodată cu ororile care lui îi erau hărăzite zilnic. Gândul acesta îl umplu de uimire și de invidie.

Maria Klee își făcu apariția în încăpere. Privirea acesteia fu atrasă numaidecât de creștetul scalpat, ceea ce îi aminti lui Fabel de fascinația cu care ea studiase cadavrul mutilat al lui Hauser. Maria dăduse întotdeauna dovadă de mult sânge-rece la vederea victimelor, însă de o vreme Fabel sesizase o schimbare în comportamentul ei la locul crimei, mai cu seamă când era vorba de răni de cuțit. Schimbarea devenise vizibilă doar de când își reluase munca, după perioada de refacere ulterioară agresiunii pe care o suferise. Maria își desprinse privirea de la cadavru și se întoarse către Fabel.

– Oamenii noștri au mers din ușă-n ușă, îl informă ea. Nimeni nu a văzut nimic neobișnuit în decursul zilei sau în seara asta. Însă, dată fiind întinderea proprietății, vecinii locuiesc la o distanță considerabilă, așa că nu e deloc surprinzător.

– Grozav... mormăi Fabel. Era frustrant să știe că omorul fusese comis doar cu puțin timp în urmă și totuși să nu poată descoperi nici o pistă.

– Dacă te consolează cu ceva, măcar de-un lucru putem fi siguri acum, interveni Werner. Kristina Dreyer a spus adevărul, căci se află încă în arest – deci n-a putut fi ea făptașa.

Fabel îi urmări pe criminaliști începând operațiunea meticuloasă de căutare și recoltare a probelor.

– Nu mă prea consolează, spuse el pe un ton sec. Cert e că avem de-a face cu un ucigaș obsedat de scalpuri, care acționează nestingherit...

4.
LA DOUĂ ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: SÂMBĂTĂ, 20 AUGUST 2005

10.00 a.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

Fabel știu că era vorba de ceva foarte important din clipa în care auzi vocea șefului său, comandantul Horst van Heiden, la celălalt capăt al firului. Faptul că acesta îl sunase acasă era suficient ca să-i dea un semnal de alarmă; mai mult decât atât, faptul că asta se întâmpla într-o zi de sâmbătă dovedea că motivul apelului era extrem de serios. Fabel se întorsese acasă abia la ora trei dimineața și stătuse treaz în pat, pe întuneric, preț de încă o oră, căznindu-se să-și alunge din mintea extenuată imaginea celor două capete mutilate. Telefonul lui van Heiden îl trezise dintr-un somn adânc. Prin urmare avu nevoie de câteva secunde să-și vină în fire și să înțeleagă ce-i spunea acesta.

Se părea că bărbatul ucis în seara precedentă, doctorul Gunter Griebel, era unul dintre acei membri obscuri ai comunității științifice care nu se înghesuie să acapareze scena publică, nici măcar să apară pe ea, dar a căror muncă în anumite domenii tainice ale științei ar putea să schimbe în totalitate destinul rasei umane.

– Era un specialist în genetică, îi explică van Heiden. Din păcate, știința nu e punctul meu forte, Fabel, așa că nu pot să te lămuresc cu privire la activitatea lui Griebel. Dar se pare că cercetările sale vizau un domeniu al geneticii care-ar fi putut aduce beneficii colosale. Griebel și-a consemnat în scris toate studiile efectuate, desigur, însă experții spun că, în pofida acestui fapt, moartea sa va face ca toate cercetările întreprinse de el – de o importanță extremă – să stagneze vreo zece ani.

– Și nu știți despre ce fel de cercetări este vorba? întrebă Fabel. Era de acord cu afirmația lui van Heiden, cum că „știința nu era punctul lui forte". Comandantul poliției nu avea nici un punct forte în afară de slujba sa, care includea o cantitate considerabilă de activitate birocratică.

– Mi-au spus, dar mi-a intrat pe-o ureche și mi-a ieșit pe cealaltă. Ceva legat de ereditatea genetică, ce-o fi însemnând și asta. Tot ce *știu* este că presa e pe punctul de-a da în clocot. Se pare că s-au scurs niște informații referitoare la modul de comitere a crimei – știi tu, treaba asta cu scalparea.

– Nici unul dintre oamenii mei n-a ciripit, replică Fabel. Vă garantez lucrul ăsta.

– Ei bine, cineva a ciripit. Din tonul lui van Heiden era evident că nu se lăsase convins pe deplin de asigurările lui Fabel. În orice caz, vreau să fiți cât mai operativi în cazul ăsta. Moartea lui Griebel reprezintă o pierdere majoră pentru comunitatea științifică, ceea ce înseamnă că va face mare vâlvă. La asta se adaugă faptul că prima victimă este o figură relativ cunoscută pe scena politică.

– Evident, am să tratez acest caz ca pe o prioritate, zise Fabel, fără să-și ascundă iritarea provocată de spusele lui van Heiden. Iar asta nu din cauza statutului victimelor. Și dacă era vorba de niște anonimi neînsemnați, aș fi acordat situației aceeași importanță. Principala mea preocupare este faptul că avem de-a face, în mod evident, cu două crime strâns legate între ele, iar desfigurarea celor două cadavre sugerează c-ar fi vorba de un psihopat.

– Să mă ții la curent cu evoluția anchetei, Fabel. Van Heiden închise telefonul.

Fabel îi spusese lui Susanne că avea să lucreze până seara târziu, așa că n-avea rost să vină la el. Se întâlniră să ia prânzul la Friesenkeller, lângă Rathausmarkt, principala piață din Hamburg. Deși Susanne, ca psiholog, avea să lucreze cot la cot cu Fabel pentru a alcătui profilul criminalului, în timpul mesei evitară să discute despre caz: instituiseră de comun acord regula

nerostită de a nu amesteca relația lor profesională cu cea personală. În schimb, sporovăiră despre vacanța pe care o petrecuseră în Sylt, despre faptul că aveau de gând să meargă din nou, de ziua lui Lex, și despre alegerile din viitorul apropiat.

După prânz, Fabel merse la sediu. Își programase o întrunire cu restul echipei și în acest scop îi sunase pe toți, cerându-le să-și anuleze planurile de weekend. Holger Brauner și Frank Grueber își făcură apariția în sala de ședințe la scurtă vreme după el; Fabel fu mulțumit să constate că doi dintre „veteranii" echipei de criminaliști își făcuseră timp să participe la întrunire. Brauner avea la el două pungi destinate depozitării probelor, ceea ce trezi în Fabel speranța că descoperiseră niște indicii prețioase la locul celei de-a doua crime.

Tabla specială destinată expunerii diverselor informații legate de caz fu instalată cu maximă operativitate, și pe ea fură înșirate fotografii ale celor două victime, atât din timpul vieții, cât și cele efectuate la locul crimei. Maria întocmise o scurtă biografie a victimelor. În ciuda faptului că cei doi bărbați erau cam de aceeași vârstă, nu exista nimic care să sugereze că ei s-ar fi cunoscut.

În mod evident, Hans-Joachim Hauser s-a bucurat de o oarecare faimă la vremea sa.

Maria indică una dintre fotografiile de pe tablă. Fusese făcută spre sfârșitul anilor 1960 și-l înfățișa pe Hauser, tânăr și efeminat, dezbrăcat până la brâu, cu părul lung și ondulat căzându-i pe umerii goi. Cel fotografiat dorise să pară cât mai natural, însă nu izbutise; atitudinea sa era una afectată, vizibil forțată. Fabel își dădu seama că tânărul și arogantul Hauser intenționase să exprime o anumită poziție, să transmită o anumită idee prin intermediul acelei fotografii. Ea semăna izbitor cu imaginea pe care o văzuse în apartamentul lui Hauser, cea a lui Gustav Nagel, pionierul ecologismului din secolul al nouăsprezecelea. Cascada de păr negru din prima fotografie contrasta în chip grotesc cu imaginea alăturată, a lui Hauser ajuns la vârsta a doua, mort și scalpat.

– Gunter Griebel, pe de altă parte, continuă Maria, mutându-se la celălalt capăt al tablei, pare să fi căutat cu tot dinadinsul să evite luminile rampei. Cunoștințele sale cu care am stat de vorbă, inclusiv șeful său, cu care am discutat la telefon, toți au spus că nu-i plăcea nici măcar să fie fotografiat de ziariști sau cu prilejul evenimentelor de la universitate. Așa că nu poate fi vorba de un act motivat de invidie.

– Există vreun indiciu cum că Griebel ar fi fost homosexual? întrebă Henk Hermann. Știu că i-a murit soția nu demult, dar având în vedere că prima victimă era un homosexual declarat, mă întreb dacă nu cumva e vorba de un ucigaș homofob.

– Nimic din ceea ce am găsit până în prezent nu sugerează o astfel de ipoteză, răspunse Maria. Dar continuăm să investigăm trecutul victimelor. Dar dacă Griebel a fost un homosexual nedeclarat, cu siguranță a ținut secret lucrul acesta, așa că s-ar putea să nu știm niciodată cu certitudine.

– Dar ai dreptate, Henk... e o pistă pe care trebuie s-o cercetăm.

Fabel era mereu atent să încurajeze inițiativa și aportul celui mai nou membru al echipei. Merse lângă Maria, la tablă, și examină în detaliu fotografiile celor doi bărbați, atât pe cele din timpul vieții, cât și pe cele post-mortem. Singura poză a lui Griebel din timpul vieții era una de grup, în compania unor tovarăși de breaslă. Acesta stătea țeapăn între doi colegi cu halate albe, iar atitudinea stingheră și expresia încordată de pe chipul său exprimau fără tăgadă disconfortul pe care i-l provoca faptul că e fotografiat. Fabel privi cu atenție fața lungă și îngustă, cu ochelarii atârnându-i pe nas într-un echilibru precar; era identică, constată el, cu cea care mai deunăzi îl privea fix, de sub calota dezgolită a craniului. De ce era Griebel atât de stânjenit în fața aparatului de fotografiat? Șirul gândurilor îi fu întrerupt de Holger Brauner.

– Cred că ar trebui să discutăm despre probele prelevate, spuse acesta. Sau, mai degrabă, despre absența acestora. De aceea eu și *Herr* Grueber ne aflăm aici. Presupun că o să

vi se pară interesant.

– Când spui „absența probelor" bănuiesc că te referi la prima crimă – acolo unde Kristina Dreyer a distrus toate potențialele indicii, nu?

– Păi, tocmai asta-i problema, Jan, spuse Brauner. Situația e identică în ambele cazuri. Ucigașul pare să fi știut cum să-și șteargă toate urmele... cu excepția acelora pe care le-a lăsat în mod deliberat, tocmai ca să le găsim.

– Și anume?

Brauner puse cele două pungi cu probe pe masă.

– După cum știi, Kristina Dreyer a distrus toate probele de la locul primei crime, în afară de acest fir de păr roșu. Împinse una dintre pungi de-a lungul mesei. Însă am senzația că nici n-a avut ce să distrugă. Nici de la locul celei de-a doua crime n-am reușit să ridicăm vreo probă, iar acolo știm că locul a fost neatins până la venirea noastră. Practic e imposibil ca cineva să se afle într-un anumit loc și să nu lase absolut nici o urmă recuperabilă. Doar dacă respectivul sau respectiva face eforturi nemaipomenite ca să-și acopere urmele. Dar chiar și atunci, ar trebui să știe cu precizie ce are de făcut.

– Iar făptașul nostru știe?

– Așa s-ar părea. N-am descoperit decât o singură urmă, care nu poate fi atribuită victimei, nici locului respectiv.

Brauner împinse și cea de-a doua pungă de-a lungul mesei.

– Și anume... încă un fir de păr.

– Dar asta-i bine, interveni Maria. Dacă cele două fire sunt identice, asta înseamnă că avem dovada că cele două crime sunt legate una de cealaltă. Precum și o mostră de ADN. Evident, omul nostru a făcut o greșeală.

– Ei bine, cele două fire sunt identice, într-adevăr, confirmă Brauner. Culmea este însă că firul acesta are exact aceeași lungime ca primul. Și nici unul dintre ele nu are folicul la capăt. Nu doar că provin de la aceeași persoană, dar au fost tăiate exact în același timp.

– Grozav... mormăi Fabel. Avem de-a face fără îndoială cu o semnătură...

– Încă nu v-am spus tot... adăugă Frank Grueber, asistentul lui Brauner. Cele două fire au fost tăiate deodată, de pe același creștet – însă asta cu douăzeci până la patruzeci de ani în urmă.

5.
LA PATRU ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: LUNI, 22 AUGUST 2005

11.15 a.m.: suburbia Marienthal, Hamburg

Fabel era singur în grădina din spatele vilei ce-i aparținuse răposatului doctor Griebel și scruta împrejurimile, mijindu-și ochii din pricina soarelui orbitor. Casa, care se înălța pe trei niveluri, avea zidurile albe, iar acoperișul din țiglă roșie și ambele pante ale acestuia coborau până la nivelul parterului. Era înconjurată de alte vile, care se deosebeau doar ca design. Alt șir de case, la fel de impozante, se zărea la capătul unor grădini învecinate cu cea în care stătea Fabel acum.

Grădina lui Griebel era o pajiște întinsă, presărată cu tufișuri și cu pâlcuri de copaci ce formau un paravan menit să protejeze intimitatea locatarului. Grădina fusese cercetată în amănunt. Ucigașul nu venise pe aici. Însă prin față sau prin lateral șansele de a pătrunde înăuntru erau și mai mici, cu excepția cazului în care ucigașul se pricepea la spargeri tot atât pe cât se pricepuse să-și acopere urmele. Brauner și echipa sa de tehnicieni nu descoperiseră încă nici un semn de intrare prin efracție, nici aici, nici în apartamentul lui Hans-Joachim Hauser.

– Ei ți-au dat drumul înăuntru, spuse Fabel, vorbind de unul singur; mai precis, cu stafia ucigașului de mult dispărut de la fața locului.

Cu pași hotărâți, dădu ocol casei și se opri în fața intrării principale; aceasta era acoperită cu fâșii de bandă de sigilare, la care se adăuga un avertisment al poliției prin care se interzicea accesul.

– Nu te-a văzut nimeni prin împrejurimi. Asta înseamnă că

Griebel ți-a deschis foarte rapid. Oare te așteptă? V-ați înțeles să vă întâlniți aici?

Fabel își scoase telefonul mobil și apăsă pe butonul de apelare automată a numărului de la sediu. Imediat îi răspunse Anna Wolff.

– Am nevoie de desfășurătorul convorbirilor telefonice efectuate de Griebel în decursul ultimei luni. Pentru toate telefoanele. De acasă, de la serviciu, telefonul mobil, toate. Am nevoie de numele și de adresele tuturor celor cu care a stat de vorbă. Începând de săptămâna trecută. Și vreau ca Henk să facă același lucru cu telefoanele lui Hauser.

– În regulă, *Chef,* ne apucăm de treabă numaidecât, răspunse Anna. Te întorci la sediu?

– Nu. Am stabilit că mă întâlnesc cu colegii lui Griebel după-masă. Ce știi de Werner și de Maria, au mai aflat ceva în cazul Hauser?

– Habar n-am, *Chef.* Din câte știu, sunt încă în Schanzenviertel. Te-am întrebat dacă te mai întorci la sediu pentru că te-a sunat un oarecare doctor Severts.

– Severts? Fabel rămase o clipă descumpănit, după care își aminti de arheologul tânăr și înalt, cu pielea, părul și hainele de aceeași nuanță cu țărâna în care scormonea cu pasiune. Trecuseră doar trei zile de când Fabel stătuse în fața cadavrului mumificat al unui bărbat mort cu mai bine de șaizeci de ani în urmă. Și doar patru zile de când se aflase în restaurantul fratelui său, în Sylt, vorbind vrute și nevrute cu Susanne, despre lucrurile cele mai firești și mai neînsemnate.

– A întrebat dacă n-ai putea să te întâlnești cu el la universitate. Anna îi dădu numărul de telefon mobil al arheologului.

– Bine, o să-i dau un telefon. Între timp voi faceți rost de desfășurătoarele alea.

– Că veni vorba, spuse Anna, ai văzut ziarele de azi?

Fabel se simți străbătut de un fior de neliniște.

– Nu. De ce?

– Se pare că s-au scurs o mulțime de informații referitoare la locurile crimelor. Toată presa vorbește despre părul vopsit și

despre faptul că victimele au fost scalpate. Anna făcu o pauză, apoi adăugă, fără nici o tragere de inimă: Și i-au dat ucigașului o poreclă. *Der Hamburger Haarschneider.*

– Fantastic. Absolut fantastic, fir-ar să fie... mormăi Fabel, înainte de a închide telefonul.

„Frizerul din Hamburg" – porecla perfectă ca să sperie întreaga populație din Hamburg.

1.45 p.m.: cartierul Blankenese, Hamburg

Scheibe puse receptorul în furcă. Membrul comisiei care fusese însărcinat să-i dea vestea cea bună rămăsese cu siguranță uluit de reacția lui Scheibe. Mai bine zis, de lipsa vreunei reacții din partea sa. Scheibe fusese politicos, dar rezervat, aproape modest. Oricine îl cunoștea pe egocentricul Paul Scheibe ar fi fost uimit să vadă reacția rezervată a acestuia la primirea veștii că proiectul său referitor la *KulturZentrumEins* câștigase competiția arhitecturală pentru Überseequartier.

Însă lui Paul Scheibe triumful acesta, pe care în urmă cu doar câteva zile l-ar fi considerat o încununare glorioasă a carierei sale, i se părea acum un lucru neînsemnat, ce îi trezea o senzație neplăcută. Era o victorie amară, ba chiar o ironie crudă, în situația actuală. Scheibe era măcinat în clipa de față de un sentiment mult prea stringent, prea fundamental – teama – ca să mai poată simula măcar entuziasmul.

Se întorcea cu mașina la vila sa din Blankenese, când auzi știrea la radio. Gunter. Gunter era mort. Scheibe trase pe dreapta, ieșind cu Mercedesul de pe șosea, și frână atât de brusc, încât mașinile din spatele său fură nevoite să vireze puternic pentru a-l evita, iar șoferii claxonară furioși, gesticulând vehement în direcția lui. Dar Scheibe nici nu băgă de seamă. Întregul său univers părea să graviteze în jurul frazei pe care o auzise la radio și care înghițise totul, asemenea unei găuri negre: doctorul Gunter Griebel, un genetician din Hamburg, a fost găsit ucis în locuința sa din Marienthal. Restul știrii îl lovi din plin: anumite

surse din poliție refuzau să confirme faptul că Griebel fusese ucis în același mod ca Hans-Joachim Hauser, militantul ecologist, al cărui cadavru fusese descoperit vinerea trecută.

Fuseseră șase. Acum mai erau doar patru.

Paul Scheibe ședea în bucătărie, la el acasă, având încă mâna pe telefonul agățat de perete; se uita absent pe fereastră, în grădină, fără să privească la ceva anume. Urmărea adierea ușoară a vântului și soarele ce dansa printre crengile și frunzele roșii ca sângele ale arțarului pe care îl plantase și-l îngrijise cu mâna sa. Dar el nu se putea gândi la nimic altceva decât la moartea-i iminentă. Dintr-odată, ca străbătut de un curent electric, înșfăcă receptorul și formă un număr. Îi răspunse o voce de femeie, căreia îi comunică numele persoanei cu care dorea să vorbească. La scurt timp se auzi vocea unui bărbat care vru să zică ceva, dar Scheibe i-o reteză scurt:

– Gunter e mort. Mai întâi Hans, și acum Gunter... nu e vorba de o coincidență... Glasul lui Scheibe tremură de emoție. Nu poate fi o coincidență – cineva e pe urmele noastre. Ne vor ucide, unul câte unul.

– Taci din gură! șuieră vocea de la celălalt capăt al firului. Tâmpit nenorocit ce ești, ține-ți gura. O să te contactez eu mai târziu, în cursul după-amiezii. Sau diseară. Rămâi acolo unde ești... și nu face nimic, nu vorbi cu nimeni. Acum închide naibii telefonul.

Tonul de apel zbârnâi strident în urechea lui Scheibe. Acesta puse încet receptorul în furcă. Privi țintă la propria mână, care tremura violent deasupra telefonului. Scheibe se încovoie și, aplecându-se peste blatul de marmură al mesei din bucătărie, se prăbuși cu capul pe masă. Pentru prima oară după douăzeci de ani, Paul Scheibe începu să plângă.

2.30 p.m.: Complexul Clinic Universitar, Hamburg-Eppendorf, Hamburg

Fabel găsi cu ușurință aripa destinată cercetărilor de genetică, în care lucrase Griebel. Se afla în același complex de clădiri

care adăposteau atât Institutul de Medicină Legală, cât și Clinica de Psihiatrie și Psihoterapie, unde își avea cabinetul Susanne. Complexul Clinic Universitar era centrul unde se efectuau cele mai importante cercetări clinice și biomedicale din Hamburg, fiind totodată sediul principalelor activități medicale din oraș. Pentru Fabel, punctul de interes în cadrul acestui complex îl reprezenta sediul laboratorului criminalistic, unul dintre cele mai dotate și mai performante din întreaga lume. Acesta fusese extins de-a lungul anilor, așa încât astăzi se întindea până la nord de Martinistrasse, ca un mic oraș de sine stătător.

Profesorul von Halen, directorul laboratorului, îl aștepta pe Fabel la recepție. Von Halen era mult mai tânăr decât s-ar fi așteptat Fabel și nu se potrivea cu ceea ce-și imagina acesta despre un om de știință. Poate din pricina imaginii stereotipe pe care o avea în minte, la care se adăuga, probabil, și fotografia aceea de grup în care Griebel părea stânjenit, Fabel se așteptase ca von Halen să fie îmbrăcat cu un halat alb și uzat. Însă acesta purta un costum scump, închis la culoare și o cravată viu colorată, poate un pic cam stridentă. În momentul în care îl pofti dincolo de ușa de la recepție, Fabel aproape că se așteptă să-l conducă într-un showroom plin cu Mercedesuri de ultimă generație, expuse spre vânzare. Dar se liniști când străbătu laboratoarele și birourile și văzu că toți angajații purtau tradiționalul halat alb. Totodată, Fabel observă că cei mai mulți dintre aceștia se întrerupeau din ceea ce făceau și îl studiau cu curiozitate. Era evident că se răspândise deja vestea cu privire la moartea lui Griebel sau poate că von Halen făcuse vreun anunț oficial în această privință.

– A fost un șoc imens pentru toată lumea. Von Halen păru să-i citească gândurile lui Fabel. *Herr Doktor* Griebel era un om foarte retras, care-și ținea părerile doar pentru sine, dar cu toate astea cei care lucrau cu el îl îndrăgeau.

Fabel iscodi în jur cu privirea, în timp ce străbăteau laboratoarele. Erau mai puține eprubete decât s-ar fi așteptat, în schimb

se zăreau peste tot o grămadă de computere.

– Au circulat vreodată bârfe pe seama lui? întrebă Fabel. Uneori se întâmplă să aflăm mai multe amănunte prin intermediul zvonurilor decât din informațiile concrete legate de victimă.

Von Halen scutură din cap.

– Doctorul Griebel era genul de om pe care nu l-ai fi putut asocia în nici un caz cu bârfa – nici ca autor, nici ca victimă. Precum am spus, trasase o linie de demarcație foarte clară între viața personală și cea profesională. Nu știu pe nimeni de-aici care să-l fi cunoscut în particular sau care să-i fi cunoscut prietenii și cunoștințele din sfera vieții personale. Nimeni nu-l cunoștea îndeajuns ca să aibă motive să-l bârfească.

Ieșiră din laborator, pășind printr-o ușă dublă. La capătul unui coridor larg, von Halen îl pofti pe Fabel într-un birou. Era luminos și spațios, mobilat într-un stil modern și extravagant. Von Halen se așeză la un birou din lemn masiv de fag și-l invită pe Fabel să ia loc. Acesta fu din nou uimit de aspectul „corporatist" al biroului. Dacă adăuga la asta aerul de oportunism pe care îl degaja von Halen, era evident că directorul laboratorului trata știința ca pe o afacere ca oricare alta.

– Munca dumneavoastră include și aspecte comerciale? întrebă Fabel.

– În ziua de azi, *Herr* Fabel, orice activitate de cercetare cu potențial biotehnic sau cu aplicabilitate pe plan medical trebuie să includă și un aspect comercial. Unitatea noastră oscilează între sfera academică și cea comercială... funcționăm în cadrul universității, dar suntem, în același timp, o companie înregistrată. E o afacere, cu alte cuvinte.

– Cercetările doctorului Griebel se înscriau în sfera comercială?

– După cum am mai spus, toate cercetările au, în cele din urmă, aplicabilitate în plan comercial. Și au un preț. Dar, ca să vă dau un răspuns simplu: nu. Doctorul Griebel era preocupat de un domeniu care, în ultimă instanță, va aduce beneficii enorme pe planul diagnosticării și prevenirii unei game largi de boli și

afecțiuni. Rezultatele cercetărilor întreprinse de doctorul Griebel vor avea o valoare comercială inestimabilă. Dar asta peste mulți ani de acum încolo. Doctorul Griebel era *eminamente* un om de știință. Motivația sa primordială era posibilitatea, de-a dreptul incitantă pentru el, de a face o descoperire fulminantă – un pas înainte pentru știință, menit să aducă beneficii inimaginabile. Von Halen se lăsă pe spătarul de piele al scaunului său directorial. Și, între noi fie vorba, i-am trecut multe cu vederea lui Gunter. Se întâmpla uneori să „o ia razna", ca să mă exprim așa. Avea și el demonii lui cu care se confrunta din când în când, dar știam că nu și-ar fi abandonat niciodată cercetările.

– Așadar, după părerea dumneavoastră, nu există nici o legătură între munca doctorului Griebel și uciderea sa?

Von Halen schiță un zâmbet trist.

– Nu, *Herr* comisar-șef, nu văd nici un motiv posibil legat de munca sa. Și nici de alte domenii ale vieții sale. Gunter Griebel era un om de știință inofensiv, sârguincios, devotat și nu văd de ce i-ar face cineva... în fine, ceea ce i-a făcut... Pur și simplu depășește puterea mea de înțelegere. E adevărat? Ceea ce se scrie în ziare?

Fabel nu-i răspunse la întrebare.

– Care era, mai exact, domeniul de cercetare al doctorului Griebel?

– Epigenetica. Este o ramură a științei care se ocupă cu studiul modificărilor genetice și al modului în care lucrul acesta împiedică sau accelerează dezvoltarea anumitor boli și afecțiuni. E un domeniu relativ necunoscut încă, dar în viitor va deveni una dintre cele mai importante ramuri ale științei.

– Cu cine lucra Griebel?

– Păi, avea în subordine alți doi oameni de știință. Alois Kahlberg și Elisabeth Marksen. Vă pot face cunoștință cu ei, dacă doriți.

– Da, aș dori să stau de vorbă cu ei, dar în altă zi. O să sun ca să stabilesc o întrevedere. Fabel se ridică de pe scaun. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, *Herr* profesor.

– Cu mare plăcere.

În timp ce se îndrepta spre ieșire, ochii îi căzură pe un tablou atârnat pe perete, chiar lângă ușă. Era o poză de grup cu întreaga echipă de cercetare: aceleași personaje pe care le văzuse în drum spre biroul lui von Halen.

– Aceasta e o fotografie recentă? îl întrebă el pe savantul cel spilcuit.

– Da. De ce întrebați?

– Doctorul Griebel pare să lipsească din ea.

– Ba nu, iată-l acolo. Von Halen indică o siluetă înaltă, aflată pe rândul din spate. Persoana respectivă se retrăsese în spatele colegului de pe rândul din față și-și lăsase capul în piept, așa încât nu i se putea desluși chipul. Ăsta-i Gunter... făcând figuri, ca de obicei, în fața camerei. Von Halen oftă. Presupun că n-o să ne mai lovim de problema asta de-acum...

4.10 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

De îndată ce ajunse în biroul său din Polizeipräsidium, Fabel îl sună pe Severts, arheologul, și se înțelese cu acesta să se întâlnească în dimineața următoare, la biroul său de la universitate. Severts îi spuse lui Fabel că descoperiseră în situl din HafenCity niște obiecte care îi aparțineau în mod clar bărbatului mumificat.

Însă Fabel era mai preocupat de ultima victimă, așa că, imediat ce termină convorbirea cu Severts, îi chemă pe Anna Wolff și pe Henk Hermann la el în birou.

– Am obținut înregistrarea convorbirilor telefonice ale ambelor victime, răspunse Anna la întrebarea lui Fabel. Acum încercăm să identificăm cui aparțin numerele respective. Trebuie să vă spun că Griebel nu era un om foarte sociabil – lista sa de convorbiri e destul de săracă. Hauser, în schimb, pare să-și fi petrecut cea mai mare parte din timp vorbind la telefon. Ne-am apucat să cercetăm mai întâi numerele la care a sunat sau de la care a fost sunat cel mai des.

– Da, e logic, încuviință Fabel. Dar numărul care mă interesează s-ar putea să nu apară în mod frecvent pe listă. Poate chiar o singură dată. Și s-ar putea să fie numărul unui telefon public.

– Dar ce anume vă interesează, *Chef?* vru să știe Henk.

– Se pare că ambele victime i-au deschis de bunăvoie ucigașului, îl lămuri el. Asta ar putea sugera fie că Hauser și Griebel îl cunoșteau pe ucigaș – sau pe ucigași –, fie că acesta stabilise dinainte o întrevedere cu ei.

– Dar avem de-a face cu un individ care s-a dovedit a fi extrem de atent să nu lase urme, interveni Anna. Nu e într-u câtva nerealist din partea noastră să sperăm că ar fi folosit un telefon ușor de depistat?

– Ba da, este... Fabel oftă la gândul că toată munca lor s-ar putea dovedi zadarnică. Însă mă bazez pe faptul că a fost nevoit să ia legătura cu victimele într-un fel sau altul. După cum spuneam, bănuiesc că e vorba de un telefon public sau de o cartelă pe care apoi o aruncă – o pistă care să nu poată fi urmărită. Bineînțeles, există la fel de bine posibilitatea să îi fi contactat pe altă cale. Să îi fi acostat pe stradă, prezentându-le vreo poveste plauzibilă. Cu toate astea, telefonul mi se pare o modalitate mai probabilă, în primă fază. Vreau doar să știu dacă teoria mea e întemeiată, înainte s-o apucăm într-o direcție greșită.

– Și oricum, spuse Henk, există totuși șansa ca omul nostru să fi comis o greșeală din neglijență, să-și fi zis că n-o să examinăm lista de convorbiri.

Fabel zâmbi strâmb.

– Mi-aș dori să pot crede una ca asta... dar „neglijența" nu pare să-i stea în fire ucigașului nostru.

– Mai există un amănunt interesant... Henk aranjă pe biroul lui Fabel mai multe foi dintr-un dosar. Erau niște decupaje din ziare și fotografii cu Hans-Joachim Hauser. Cea mai recentă dintre ele era o poză din cadrul unui buletin de știri al canalului public de televiziune. Nu sesizați un numitor comun?

Fabel ridică din umeri.

Henk puse degetul pe fiecare imagine, pe rând.

– Hans-Joachim Hauser a căutat mereu să pozeze într-un om pentru care practica și teoria sunt în deplină concordanță. N-avea mașină și nu mergea niciodată cu mașina altcuiva.

Fabel se uită din nou la fotografii. Vreo două dintre ele îl înfățișau pe Hauser mergând cu bicicleta pe străzile aglomerate ale Hamburgului. În celelalte, bicicleta se zărea undeva în spate, fiind fie așezată acolo în mod deliberat, fie surprinsă în chip accidental.

– Ei bine, asta lipsește... spuse Henk.

– Bicicleta?

Henk încuviință din cap.

– Am căutat-o peste tot și nu e de găsit. Era o bicicletă deosebită, acoperită cu tot felul de abțibilduri cu mesaje ecologiste. Nu mergea nicăieri fără ea. L-am întrebat pe Sebastian Lang, prietenul lui Hauser, dacă știe ceva în această privință... Henk rosti cuvântul „prieten" pe un ton plin de subînțelesuri. A spus că Hauser își ținea bicicleta legată cu lanț în curticica din spatele apartamentului. Bineînțeles că cei de la Criminalistică au căutat amprente prin curte, precum și pe ferestrele din spate. N-au găsit nimic. Potrivit spuselor lui Lang, Hauser avea bicicleta aceea încă de pe vremea studenției. Era pentru el un motiv de mândrie și de bucurie, se pare.

Fabel se uită din nou la fotografiile din fața lui. Era o bicicletă absolut obișnuită și, pe deasupra, și foarte veche; greu de imaginat că ucigașul ar fi luat-o drept trofeu. Doar dacă acesta știa că Hauser era foarte atașat de ea. Dar de ce să fi lăsat scalpul și să fi luat bicicleta?

– Se știe dacă lipsește ceva din locuința doctorului Griebel?

– Nimic care să ne fi sărit în ochi... Răspunsul veni de data aceasta din partea Annei. Doctorul Griebel avea și el o menajeră – probabil nu la fel de riguroasă precum Kristina Dreyer –, dar femeia spune că nu a observat să lipsească ceva.

– În regulă... Fabel îi dădu fotografiile înapoi lui Henk. Luați legătura cu agenții noștri: vreau să devină cea mai căutată

bicicletă din toată istoria poliției germane.

După ce Henk și Anna ieșiră din birou, Fabel o sună pe Susanne la Institutul de Medicină Legală. Susanne îi făcea o evaluare completă Kristinei Dreyer, pentru a se decide dacă avea să fie pusă sub acuzația de distrugere de probe. Oficial, aceasta era în continuare principala suspectă pentru prima crimă, însă firul de păr roșu găsit la ambele locuri ale crimelor, precum și modul identic de scalpare a celor două victime indica faptul că era vorba despre unul și același autor.

– Am să-mi finalizez raportul până mâine, Jan, îi explică Susanne. Ca să fiu sinceră, recomandarea mea este să fie supusă unei evaluări clinice efectuate de psihologul unui spital și, în plus, să solicităm implicarea serviciilor de asistență socială. După părerea mea, femeia nu poate fi trasă la răspundere pentru că a curățat locul crimei.

– Tind să-ți dau dreptate, în urma discuției pe care am avut-o cu ea și cunoscându-i trecutul. Însă vreau să stau de vorbă cu doctorul Minks, psihologul acela de la Clinica Fricii. Fabel făcu o pauză. Aproape că nici n-a meritat să plecăm, nu ți se pare? De cum ne-am întors, ne-am și cufundat în tot rahatul ăsta.

– Nu-ți mai bate capul... Vocea lui Susanne era caldă, adormită parcă. Vino la mine diseară, o să gătesc ceva bun. Răsfoim paginile cu anunțuri imobiliare și vedem ce ni se potrivește.

– Știu două proprietăți disponibile în viitorul apropiat, spuse Fabel pe un ton ursuz. Locatarii nu mai au nevoie de ele de-acum.

5.30 p.m.: cartierul Blankenese, Hamburg

Când sună telefonul, Paul Scheibe bea deja de trei ore. Totuși, căldura vinului franțuzesc nu reușea să-i alunge fiorii reci de teamă ce-i strângeau stomacul. Chipul îi era livid, scăldat de o sudoare rece și lipicioasă.

– Du-te la un telefon public și sună-mă la numărul pe care ți-l dau. Nu folosi telefonul mobil. Vocea de la celălalt capăt al

firului înșiră mai multe cifre, după care convorbirea se întrerupse. Scheibe apucă stângaci un creion și o bucățică de hârtie și-și notă numărul de telefon.

Lumina după-amiezii târzii părea să-l amețească în timp ce străbătea drumul de la el de-acasă spre malul Elbei. Cartierul Blankenese era construit pe un țărm abrupt, fiind renumit pentru aleile sale cu mii de trepte. Simțindu-și picioarele grele din pricina numeroaselor pahare cu băutură, Scheibe merse împleticindu-se până la telefonul public de jos, de pe plajă.

Telefonul apucă să sune doar o singură dată. Lui Scheibe i se păru că aude în fundal huruitul unor utilaje.

– Eu sunt, spuse Scheibe. Cele trei sticle de Merlot făceau ca vocea să-i sune răgușită și neclară.

– Imbecil ce ești! șuieră vocea de la celălalt capăt al firului. Niciodată, *cu nici un chip,* să nu mă suni la birou sau pe telefonul mobil, decât dacă este vorba de o chestiune oficială. După atâția ani, și mai cu seamă acum, când se întâmplă ceea ce se întâmplă, aș fi zis că ai destulă minte să nu riști să ne dai în vileag.

– Îmi pare rău...

– Nu cumva să-mi pronunți numele, tâmpitule... i-o reteză vocea de la capătul firului.

– Îmi pare rău, repetă Scheibe pe un ton umil. Apoi vocea i se îngroșă, de data aceasta nu din cauza vinului. M-am speriat. Dumnezeule... mai întâi Hans-Joachim, acum Gunter. Nu e vorba de nici o coincidență. Cineva ne elimină, unul câte unul...

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului.

– Știu. Fără îndoială, așa pare să fie.

– Așa pare să fie? pufni Scheibe. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, n-ai citit ce le-au făcut ambelor victime? Chestia cu scalparea?

– Am citit.

– E un mesaj. Asta e – un mesaj. Nu pricepi? Ucigașul le-a vopsit părul roșu. Cineva e pe urmele membrilor grupului. O să dispar. O să mă fac nevăzut. Poate fug în străinătate sau...

În vocea lui Scheibe se desluşea o undă de disperare, disperarea omului care n-are nici un plan, dar pretinde că ştie cum să înfrunte o situaţie ce nu poate fi, de fapt, înfruntată.

– Vei rămâne exact acolo unde eşti, rosti scurt glasul de la capătul firului. Dacă o iei la fugă, vei atrage atenţia asupra ta – şi asupra noastră, a celorlalţi. În clipa de faţă poliţia crede că are de-a face cu un ucigaş la întâmplare.

– Aşadar, să stau pur şi simplu cu mâinile-n sân, aşteptând să fiu scalpat?

– Să stai şi să aştepţi noi instrucţiuni. O să-i contactez şi pe ceilalţi...

Legătura telefonică se întrerupse. Scheibe rămase cu receptorul la ureche, privind absent la fâşiile de iarbă ce mărgineau plaja acoperită cu nisip a Elbei. Urmări cu privirea vaporul uriaş care trecea încet şi fără zgomot prin faţa lui. Simţi că-l ustură ochii, şi o tristeţe grea, ca de plumb, îi răscoli sufletul când se gândi la alt Paul Scheibe: tânărul arogant de odinioară, care se împăuna cu certitudinile inerente vârstei. Un Paul Scheibe la timpul trecut, ale cărui decizii şi acţiuni iată că acum se întorseseră să-l bântuie.

Trecutul îi sfărâma prezentul în bucăţi. Trecutul îl ajungea din urmă... şi avea să-i fure totul.

6.
LA CINCI ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MARȚI, 23 AUGUST 2005

10.00 a.m.: Departamentul de Arheologie, Universitatea din Hamburg

Severts afișa un zâmbet larg, pe cât de larg îi permitea fața sa lungă și îngustă. Nu mai era îmbrăcat ca data trecută, la situl din HafenCity: avea o pereche de pantaloni de stofă, o jachetă groasă de tweed cu revere demodat de înguste și o cămașă în carouri, descheiată la gât, dedesubtul căreia se vedea un tricou de culoare închisă. Dacă ținuta sa era mai oficială ca data trecută, pe șantier, în schimb cromatica pământie rămăsese în mare aceeași. Biroul lui Severts era luminos și spațios, deși înțesat cu nenumărate obiecte arheologice, cărți și dosare. O fereastră panoramică inunda încăperea cu lumină, deși nu oferea ca priveliște decât o altă aripă a clădirii universității.

Arheologul îl pofti pe Fabel să ia loc. Conformându-se invitației, acesta fu surprins să constate că ceva din îmbrăcămintea lui Severts, din biroul și din accesoriile muncii acestuia trezea în el un ușor sentiment de invidie. Pentru un moment, Fabel se gândi la faptul că și el urmase același traseu, până la un punct: pasiunea lui fusese istoria Europei, iar pe vremea studenției era sigur de felul în care aveau să evolueze lucrurile și de parcursul viitoarei sale cariere. Iar apoi, printr-un singur act de violență absurdă, prin moartea șocantă a unei persoane dragi lui – ucise de mâna unui necunoscut –, toate reperele bine stabilite fuseseră înlăturate instantaneu din peisajul vieții sale.

În loc să devină un explorator al trecutului, devenise un

explorator al morții. Pe peretele din spatele biroului lui Severts se afla o hartă uriașă, înfățișând în detaliu toate siturile arheologice importante din Germania, Olanda și Danemarca. Lângă ea se afla un afiș mare. Imaginea era frapantă: o femeie moartă, întinsă pe spate. Era îmbrăcată cu o mantie de lână cu glugă, strâns înfășurată în jurul trupului lung și subțire. Gluga era acoperită cu pene, iar părul lung, castaniu-roșcat al femeii era pieptănat cu cărare pe mijloc. Tenul său, ca și pielea de pe picioare care se zărea între marginea mantiei și mocasinii de blană, avea același aspect pergamentos ca al cadavrului din HafenCity, dar mai închis la culoare.

– Ah... Severts observă că afișul îi atrăsese atenția lui Fabel. Văd că și pe dumneavoastră vă fascinează... E iubirea vieții mele. Are o putere inegalabilă de a fura inima bărbaților. Și de a ne tulbura – și-a îndeplinit mai mult decât onorabil rolul de a ne furniza cunoștințele pe care le deținem în prezent cu privire la Europa. *Herr* Fabel, permiteți-mi să v-o prezint pe femeia misterioasă... Frumoasa din Loulan.

– Frumoasa din Loulan, repetă Fabel. Loulan... unde se află, mai exact?

– Tocmai asta-i chestia! exclamă Severts cu însuflețire. Spuneți-mi, de unde credeți că provine? De ce etnie este?

Fabel ridică din umeri.

– Presupun că e de origine europeană, după culoarea părului și după trăsături. Deși penele de pe cap îi dau un aspect amerindian.

– Și ce vârstă credeți că are preaiubita mea?

Fabel privi afișul mai îndeaproape. Trupul femeii fusese evident mumificat, dar era mult mai bine conservat decât toate celelalte mumii din mlaștină pe care le văzuse vreodată.

– Nu știu... o mie de ani... o mie cinci sute cel mult.

Severts scutură din cap, cu același zâmbet radios pe chip.

– V-am spus eu că e o femeie misterioasă. Trupul acesta mumificat, *Herr* Fabel, are mai bine de patru mii de ani. Femeia avea aproape doi metri înălțime, iar părul său era

blond sau roșcat pe când trăia. Cât despre locul unde a fost găsită... ăsta e aspectul cel mai curios, un adevărat mister. Se îndreptă spre un dulap tip fișet și scoase dinăuntru un dosar voluminos. Albumul meu de familie, îl lămuri Severts. Mumiile mă pasionează grozav. Se așeză la birou și răsfoi prin dosar, care părea compus în cea mai mare parte din fotografii de mari dimensiuni, fiecare dintre ele având atașat cu o agrafă câte un bilețel galben. La un moment dat îi înmână lui Fabel o coală mare și lucioasă. Acest domn vine din aceeași parte a lumii. Este cunoscut sub numele de Omul din Cherchen. Oricum aveam de gând să vi-l arăt, pentru că seamănă mult cu trupul mumificat descoperit în HafenCity, lângă Elba. Ia priviți-l. Bărbatul acesta e mort de trei mii de ani.

Fabel privi fotografia. Era uimitoare. Pentru o clipă, polițistul redeveni studentul de altădată și simți din nou emoția aceea care îl înfiora de fiecare dată când se deschidea o ușă spre trecut. Bărbatul din fotografie era perfect conservat. Asemănarea cu cadavrul din HafenCity era de-a dreptul șocantă, cu excepția faptului că omul din fotografie, mort de trei milenii, își păstrase chiar și culoarea tenului. Avea pielea deschisă la culoare, iar părul era de un blond-închis. Barba îi era rasă uniform, iar buzele pline îi erau ușor întredeschise, lăsând să se vadă o dantură perfectă.

– Omul din Cherchen a fost conservat atât de bine pentru că a zăcut netulburat vreme de trei mii de ani într-un mediu lipsit de oxigen. Procesul de mumificare s-a derulat exact ca în cazul cadavrului din HafenCity. Ambii bărbați au fost răpuși instantaneu și mai apoi trupurile li s-au păstrat neatinse, astfel încât astăzi le putem examina în voie.

– E uluitor... murmură Fabel. Cercetă din nou fotografia. Era chipul unui om pe care l-ar fi putut întâlni chiar în ziua aceea pe străzile Hamburgului contemporan.

– Vorbim aici despre un trecut foarte îndepărtat. Severts păru să-i citească gândurile lui Fabel. Însă, cu toate că omul a trăit cu

trei mii de ani în urmă, ne despart de el doar o sută de generații. Ia gândiți-vă: între noi și bărbatul acesta stă un număr atât de mic de oameni, tată și fiu, mamă și fiică. *Herr* Brauner mi-a zis că ați studiat istoria, prin urmare veți înțelege ce vreau să spun prin faptul că noi nu ne putem desprinde de istorie, de trecutul nostru, așa cum avem impresia. Dar mai sunt multe de spus despre domnul aici de față. Asemenea Frumoasei din Loulan, Omul din Cherchen era înalt de peste doi metri și avea în jur de cincizeci și cinci de ani când a murit. După cum vedeți, avea părul blond și tenul deschis la culoare. Severts se aplecă în față. Vedeți dumneavoastră, *Herr* Fabel, noi nu suntem, nici unul, ceea ce credem. Frumoasa din Loulan și Omul din Cherchen se numără printre mumiile, toate extrem de bine conservate, care au fost descoperite în aceeași zonă, cu aceiași indicatori culturali. Toți acești oameni purtau veșminte multicolore, asemănătoare kilturilor scoțiene, și toți erau înalți, cu părul blond. Toți au trăit în aceeași parte a lumii, cu două mii până la patru mii de ani în urmă. Vedeți dumneavoastră, *Herr* Fabel, Cherchen și Loulan se găsesc pe teritoriul Chinei de azi. Mumiile respective sunt cunoscute sub numele de mumiile din Tarim și provin din bazinul râului Tarim, situat în regiunea autonomă Uyghur, din vestul Chinei. Este o regiune aridă, iar trupurile au fost îngropate în nisip, un nisip extrem de fin și de uscat. Se spune că arheologul chinez care a descoperit-o pe femeia din Loulan a plâns când i-a văzut frumusețea. Descoperirea a stârnit mare vâlvă, iar autoritățile chineze și instituțiile arheologice resping cu vehemență premisa că europenii ar fi migrat și mai apoi s-ar fi stabilit în această regiune, cu mii de ani în urmă. Uyghur se află chiar la granița dintre populația turcică și cea chineză, așa că naționaliștii turcici au revendicat Frumoasa din Loulan, ca simbol al dreptului lor ereditar de-a ocupa regiunea respectivă. Însă adevărul este că aceste mumii nu aparțin nici uneia dintre cele două etnii menționate. Oamenii aceștia sunt de origine celtică. Poate chiar preceltică. Testele ADN efectuate în 1995 au demonstrat o dată pentru totdeauna că erau de origine

europeană. Prezentau indicatorii genetici caracteristici finlandezilor și suedezilor din zilele noastre, precum și ai unora dintre locuitorii din Corsica, Sardinia și Toscana.

– Cum să nu, spuse Fabel. Îmi aduc aminte că am citit ceva despre aceste descoperiri. Dacă îmi amintesc bine, guvernul chinez a făcut tot ce s-a putut să minimalizeze importanța descoperirilor. Își simțeau amenințată însăși identitatea etnică, națională.

– Știm cu toții care sunt riscurile unei astfel de mentalități, replică Severts. După cum am mai spus, noi nu suntem ceea ce credem. Se răsuci pe scaun și privi din nou fotografia femeii mumificate. Indiferent de controversele pe care le-au iscat, Frumoasa din Loulan și Omul din Cherchen fac acum parte din lumea noastră. Din vremurile actuale. Și au venit tocmai ca să ne vorbească despre viața lor de dinainte. La fel cum bărbatul din HafenCity are ceva de spus despre vremurile, mult mai recente, în care a trăit el. Severts făcu un gest spre fotografia din mâna lui Fabel, cea a bărbatului mort de trei mii de ani. În pofida deosebirilor enorme dintre perioadele istorice în care au trăit oamenii aceștia, este de netăgăduit faptul că starea lor de conservare este aproape identică. Dacă noi n-am fi dat peste el, Omul din HafenCity putea să zacă acolo nestingherit încă trei mii de ani. Și într-o bună zi ar fi fost scos la iveală, neschimbat. Ar fi arătat exact ca acum... Desigur, noi beneficiem de mijloace tehnologice care ne permit să stabilim vechimea, în linii mari, dar cu toate astea, de cele mai multe ori, ne bazăm pe artefacte și pe lucrurile găsite în imediata vecinătate pentru a determina cu precizie perioada căreia îi aparține trupul descoperit. Iar asta readuce în discuție mumia noastră din secolul douăzeci.

Severts își vârî mâna în sertarul biroului și scoase o pungă de plastic sigilată. Înăuntru se afla un portofel mic, negru, și un fel de cartelă maro-închisă la culoare, de dimensiuni reduse, cât să încapă într-un buzunar.

Fabel luă punga și o deschise. Cartela era îndoită, ca o mică broșură. Pe copertă erau desenate un vultur și o svastică,

emblema regimului nazist.

– E buletinul său de identitate, precizează Severts. Acum aveți și un nume pentru omul acesta.

Cartonul din care fusese confecționat buletinul era uscat și sfărâmicios. Era în întregime maro, deși de diferite nuanțe; inclusiv poza. Cu toate acestea, se putea desluși chipul serios al unui tânăr cu părul blond. Era abia ieșit din anii adolescenței, însă trăsăturile bărbătești ferme își făceau deja apariția. Fabel fu surprins să constate că poza semăna foarte bine cu bărbatul descoperit pe șantierul arheologic.

Karl. Bărbatul pe care îl privea acum, același pe care îl privise și în HafenCity, era Karl Heymann, născut în februarie 1927, cu domiciliul în Hammerbrook, Hamburg. Fabel mai citi o dată aceste informații. Astăzi ar fi avut șaptezeci și opt de ani. Parcă îi venea greu să cuprindă ideea. Timpul se oprise, pur și simplu, pentru Karl Heymann, de șaisprezece ani, în 1943. Acesta fusese condamnat la tinerețe veșnică.

Fabel examină portofelul de piele. Și acesta își pierduse elasticitatea, iar suprafața sa era aspră la pipăit, cu o textură pergamentoasă. Înăuntru se găseau câteva bancnote și o fotografie a unei fete blonde. Primul gând al lui Fabel fu acela că era iubita lui Karl, dar apoi desluși o oarecare asemănare între cele două chipuri. Poate sora sa.

Fabel îi mulțumi lui Severts și, ridicându-se de pe scaun, îi înapoie fotografia Omului din Cherchen. Pe când Severts deschidea dosarul să așeze poza la locul ei, privirea lui Fabel fu atrasă de o altă imagine.

– Iată un chip cunoscut... zâmbi detectivul. Din Saxonia Inferioară, la fel ca mine. Pot să arunc o privire?

Fabel scoase poza cu pricina. Spre deosebire de celelalte mumii, din fața acesteia rămăsese numai scheletul și doar pe alocuri se mai zăreau fragmente de piele întunecată, lipite direct de oase. Interesant însă la această mumie era faptul că părul bogat, ca și barba rămăseseră absolut intacte. Asta îi adusese și o poreclă. Într-adevăr, deși în mod oficial mumia era cunoscută

sub numele satului saxon în care fusèse descoperită în anul 1900, chica sa bogată, de un roșu izbitor, aprinsese imaginația arheologilor și a publicului deopotrivă.

– Da, așa e, spuse Severts. Faimosul Franz cel Roșu. Sau, mai corect, Omul din Neu Versen. Magnific, nu-i așa? Spuneți că sunteți din același loc?

– Oarecum. Eu sunt mai din nord. Din Norddeich. Neu Versen e lângă Mlaștina Bourtanger. Dar am auzit de Franz cel Roșu încă din copilărie.

– Ei bine, el este exemplul perfect cu privire la ceea ce spuneam adineaori, că oamenii aceștia trăiesc o a doua viață – acum, în prezent. În momentul de față, Franz cel Roșu face înconjurul lumii, în cadrul unei expoziții intitulate „Misterioșii oameni ai mlaștinilor". Acum se află în Canada, dacă nu mă înșel. El e expresia vie a ceea ce v-a spus Franz Brandt atunci, în HafenCity, despre diferitele tipuri de mumificare. E un cadavru care a zăcut în mlaștină, iar asta îl face complet diferit de mumiile din Tarim. Carnea sa a putrezit, rămânând doar pielea, întărită și înnegrită din cauza acizilor din mlaștină, care practic l-au transformat într-un sac de piele plin cu oase. Însă părul său este de-a dreptul uimitor. Evident, nu asta era culoarea sa originală. A devenit roșu din cauza acidului tanic din mlaștină.

Fabel privea cu atenție poza din mâna sa, în timp ce asculta explicațiile lui Severts. Franz cel Roșu, cu coama sa de păr roșu ca focul, ce-i învăluia craniul ca un nimb de flăcări, cu gura căscată larg, părea că strigă ceva înspre el. Părul. Părul vopsit roșu.

Fabel se simți străbătut de-un fior rece.

11.00 a.m.: cartierul Altona-Nord, Hamburg

Maria îl întrebă pe Werner dacă poate să se descurce fără ea timp de o oră. Adresându-i această întrebare, se ridică și-și luă haina de pe spătarul scaunului, de parcă n-ar fi vrut să-i dea colegului său posibilitatea de-a o refuza. Werner se lăsă pe

spătarul scaunului și o privi întrebător.

– N-o să-i placă dacă află... Werner își cuprinse cu ambele palme creștetul cu păr scurt și țepos.

– Cui? întrebă Maria. Și ce să afle?

– Știi bine la ce mă refer. Te duci să scormonești un pic povestea cu Olga X, nu-i așa? *Chef* ți-a spus clar s-o lași baltă.

– Nu fac decât ceea ce mi-a cerut. Mă duc până la cei de la Crimă Organizată ca să-i pun la curent cu ultimele amănunte. Deci ai de gând să-mi ții locul sau nu?

Werner sesiză tonul iritat al Mariei și răspunse ridicând din umerii săi masivi:

– Mă descurc singur aici.

Locul o deprima de câte ori îl vedea.

Edificiul avusese un scop bine definit odinioară. Pe vremuri, aici munceau oameni, luau prânzul la cantină, stăteau la taclale sau discutau lucruri serioase, de pildă despre productivitate, profituri și mărirea salariilor. Clădirea aceasta masivă, cu un singur nivel, din Altona-Nord, fusese pe vremuri o fabrică. De fapt, o fabricuță de confecții sau ceva asemănător, care astăzi arăta ca o carapace pustie, părăsită. Aproape nici un geam nu mai rămăsese întreg; de pe ziduri căzuseră bucăți mari de tencuială, iar unele porțiuni erau acoperite de graffiti; pe dușumea se așternuse un strat gros de praf de ipsos și din loc în loc se zăreau mormane de moloz.

Era un loc complet nepotrivit pentru o întâlnire amoroasă.

Însă clădirea era un adăpost prielnic al prostituției de cea mai joasă speță: majoritatea prostituatelor erau femei dependente de heroină sau de alte droguri, care își vindeau trupul la un preț mult mai mic decât pretențioasele lor surate de pe Herbertstrasse și alte târfe de cartier. Fetele care își desfășurau activitatea în această clădire munceau ca pe bandă rulantă, oferind toată gama de servicii în timp record, ca să-și poată satisface viciile sau portofelele proxeneților. Dovezile puteau fi observate pretutindeni, în decorul mohorât și slab luminat: prezervative folosite,

împrăștiate peste tot pe dușumeaua mizerabilă a fabricii.

Olga X nu era consumatoare de droguri. Autopsia demonstrase lucrul acesta. Olga ajunsese să-și vândă trupul în locul acesta sordid din alte motive decât propriul viciu.

Maria străbătu spațiul vast al încăperii centrale a fabricii, oprindu-se la câțiva metri de colțul încăperii. În mod ironic, acesta era curat: echipa de criminaliști care fusese la fața locului ridicase tot molozul, pentru a-l examina. Asta se întâmplase în urmă cu trei luni și se părea că, de atunci, zona respectivă fusese ocolită de fetele care își aduceau clienții aici. Probabil credeau că locul acela era blestemat. Sau bântuit. Un singur lucru apăruse între timp: un buchețel de flori ofilite, care zăcea părăsit pe jos. Cineva îl lăsase – jalnic memento – în amintirea vieții ce fusese curmată acolo.

Maria își aduse aminte cum arăta colțul acela prima oară când îl văzuse. Ca și când mintea ei ar fi fotografiat și ar fi clasat scena respectivă, așa încât să-i revină în fața ochilor exact ca la început, de fiecare dată. Olga nu avea o constituție robustă, ci era o fată slăbuță, cu osatura delicată. Când o găsiseră, trupul ei contorsionat zăcea într-o baltă de sânge care, amestecat cu praful de pe dușumea, formase o pastă vâscoasă, dezgustătoare. Maria dăduse mereu dovadă de sânge-rece și nu se lăsa afectată de cele văzute la locul crimei, cum li se întâmpla colegilor săi de sex masculin. Însă cazul acesta o tulburase profund. Nu-și putuse explica niciodată de ce imaginea rămășițelor fragile ale unei prostituate necunoscute îi dăduse atâtea insomnii, însă îi trecuse adesea prin minte gândul că ar putea fi din cauză că și ea fusese la un pas de moarte. Un alt aspect care o tulburase în privința Olgăi era faptul că aceasta fusese atrasă într-o capcană. Majoritatea criminalilor cu care aveau de-a face polițiștii din Hamburg aparțineau unui mediu specific: alcoolici înrăiți și consumatori de droguri, hoți, traficanți și, bineînțeles, prostituate. Însă Olga fusese silită să pășească în lumea aceasta. Visul ei de a începe o nouă viață în Occident, cu o slujbă decentă și perspective promițătoare se dovedise a fi o amăgire. În loc de

asta, Olga – sau cum o fi chemat-o în realitate – își dăduse toți bănuții pe care reușise să-i agonisească doar pentru a cădea în lanțurile sclaviei și pentru a-și pierde viața într-un mod îngrozitor.

Maria îngenunche și examină buchețelul veștejit. Nu însemna prea mare lucru, dar măcar cineva înțelesese faptul că o persoană, o ființă umană cu visuri și speranțe, își pierduse viața în locul acesta. Cuiva îi păsase destul încât să aducă un buchețel de flori; iar acum, după o seamă de investigații discrete, Maria știa cine era acel cineva.

Se ridică în picioare când auzi o ușă trântindu-se, undeva în capătul îndepărtat al fabricii, și, imediat după aceea, un zgomot de pași.

11.10 a.m.: cartierul Eppendorf, Hamburg

– E absolut ilegal, știți asta. Doctorul Minks îl conduse pe Fabel în cabinetul său și îi făcu semn să ia loc în fotoliul de piele din fața biroului. Adică n-o să violez dreptul pacientului la confidențialitate, după cum vă dați seama. Minks se cufundă în fotoliul celălalt și-l privi pe comisar pe deasupra ramelor ochelarilor. În mod normal n-aș discuta despre un pacient în absența unui mandat în acest sens, însă *Frau* Dreyer m-a încredințat că pot să vă dezvălui orice aspect legat de afecțiunea dânsei și de tratamentul pe care îl urmează. Vă mărturisesc însă că eu, în situația dată, nu mă simt la fel de lejer ca dânsa.

– Înțeleg lucrul acesta, răspunse Fabel. Se simțea extrem de vulnerabil în fața acestui omuleț ciudat, îmbrăcat într-un costum necălcat. Își dădu seama că ședea chiar pe locul unde stăteau pacienții doctorului Minks; asta îl făcu să se simtă și mai stânjenit. Trebuie să vă spun din capul locului că nu o consider pe Kristina Dreyer vinovată de nimic altceva decât de distrugerea unor probe judiciare importante. Însă până și acest aspect am putea să-l facem uitat. Este evident că starea sa mentală a fost de vină pentru ceea ce a făcut.

– Dar cu toate astea o țineți în arest, spuse doctorul Minks.

– Va fi eliberată în cursul zilei de azi, vă asigur. În orice caz, va fi supusă unor evaluări psihologice suplimentare.

Minks scutură din cap.

– Kristina Dreyer e pacienta mea și eu vă spun că poate fi eliberată fără nici un risc pentru comunitate. Psihologul criminalist cu care colaborați mi-a solicitat și mie un raport de evaluare psihologică. I l-am trimis chiar în dimineața asta. Că veni vorba, am fost surprins să aflu că psihologul respectiv este *Frau* doctor Eckhardt.

– O cunoașteți pe Susanne? întrebă Fabel surprins.

– Evident, nu la fel de bine ca dumneavoastră, *Herr* comisar-șef.

– *Frau* doctor Eckhardt și cu mine avem... Fabel se căznea să găsească cele mai potrivite cuvinte. Îl irita faptul că-și simțea fața inundată de un val de fierbințeală. ... avem o relație atât pe plan profesional, cât și pe plan personal.

– Înțeleg. Am cunoscut-o pe Susanne Eckhardt la München. Îi eram profesor. Era o studentă extraordinar de inteligentă și de intuitivă. Sunt convins că reprezintă un câștig pentru Poliția Hamburg.

– Este... dădu să replice Fabel.

Îi spusese lui Susanne că avea să-l întâlnească pe doctorul Minks, dar, în mod inexplicabil, ea nu pomenise nimic despre faptul că îl cunoștea.

– De fapt, nu lucrează în slujba poliției. Este angajata Institutului de Medicină Legală de-aici, din Eppendorf... dar activează pe post de consultant special al Brigăzii Omucideri.

Se lăsară câteva momente de tăcere, timp în care Minks continuă să-l studieze pe Fabel ca și când acesta era un pacient ce trebuia evaluat. Detectivul fu cel care sparse tăcerea, în cele din urmă.

– Ați tratat-o pe Kristina Dreyer pentru fobiile sale, corect?

– Strict vorbind, nu. Am tratat-o pe *Frau* Dreyer pentru o pleiadă întreagă de probleme psihologice. Temerile ei iraționale erau doar manifestările exterioare, simptomele acestor tulburări.

Elementul-cheie în tratamentul ei a fost să dezvoltăm niște strategii care s-o ajute să ducă o viață relativ normală.

– Cunoașteți circumstanțele în care a fost surprinsă Kristina Dreyer, ca și afirmația ei că ar fi simțit nevoia imperioasă de a face curățenie la locul crimei. Trebuie să vă întreb fără ocolișuri: credeți că Kristina Dreyer ar fi fost capabilă să-l ucidă pe Hans-Joachim Hauser?

– Nu. Nu am obiceiul de a face presupuneri legate de posibilele acțiuni ale pacienților mei, dar vă spun că nu cred. Pot afirma cu toată hotărârea că o consider pe Kristina, la fel ca dumneavoastră, nevinovată de uciderea lui Hauser. Kristina e o femeie înspăimântată. Tocmai de aceea a venit aici, la Clinica Fricii. Atunci când a ucis, în trecut, a fost din cauză că frica ei s-a amplificat până la un nivel pe care dumneavoastră sau eu nu-l putem înțelege. Asta i-a dat o putere inimaginabilă pentru o persoană de statura sa. A reacționat în fața unei amenințări directe și imediate la adresa propriei vieți după o bună bucată de vreme în care a fost abuzată în fel și chip. Dar, din nou, cred că știți toate astea, nu-i așa, *Herr* Fabel?

– Vă mulțumesc pentru opinia dumneavoastră, *Herr* doctor...

Fabel se ridică și așteptă ca Minks să se dezlipească, la rândul său, de fotoliu. Însă acesta rămase așezat, cu privirea sa blândă ațintită asupra lui. Era o privire total inexpresivă, dar Fabel sesiză că doctorul își căuta cu prudență cuvintele. Se așeză la loc în fotoliu.

– Îl cunoșteam pe Hans-Joachim Hauser, să știți, continuă Minks. Victima primei crime.

– Oh, se arătă surprins Fabel. Erați prieteni?

– Nu... Doamne, nu. Poate ar fi mai corect să spun că l-am cunoscut pe vremuri. Cu mulți ani în urmă. De-atunci l-am mai întâlnit de câteva ori, dar nu prea aveam ce să ne spunem unul altuia. Adevărul e că niciodată nu mi-a fost prea simpatic tipul. Minks făcu o pauză. După cum știți, eu mă ocup cu tratarea cauzelor și efectelor fricii. A fobiilor și a factorilor care o declanșează. Unul dintre principalele lucruri pe care le spun

pacienților mei este că nu trebuie sub nici o formă să permită acestor fobii să le influențeze personalitatea. Să nu le îngăduie să îi definească, să determine ceea ce sunt ei ca oameni. Dar, desigur, lucrul acesta nu corespunde realității. Tocmai frica *este* ceea ce ne definește. Pe măsură ce ne maturizăm, învățăm să ne temem de respingere, de eșec, de singurătate, ba chiar de dragoste sau de succes. Am devenit expert în analizarea trecutului unui om în funcție de fricile sale. Dumneavoastră, de pildă, *Herr* Fabel... aș zice că veniți dintr-o provincie din nordul Germaniei și ați trăit în nord toată viața. Aveți o atitudine tipică acestei zone: vă țineți la distanță, cântăriți cu grijă tot ceea ce vi se întâmplă, înainte de-a vorbi sau de-a acționa. După care aveți nevoie să vă confirme cineva că ați procedat corect în observațiile sau în acțiunile dumneavoastră. Vă temeți să nu faceți un pas greșit. Să nu comiteți o eroare. Ca și de consecințele acelui pas greșit. De aceea ați avut nevoie ca eu să vă confirm ceea ce credeați despre *Frau* Dreyer.

– Nu am nevoie să-mi confirmați opiniile, *Herr* doctor. Fabel nu-și putu ascunde iritarea din glas. Tot ce v-am cerut este părerea dumneavoastră despre un pacient pe care l-ați tratat. Și, dacă e să vorbim despre asta, să știți că greșiți. N-am trăit în nordul Germaniei toată viața. Mama mea e scoțiană la origine, iar eu am locuit în Marea Britanie o vreme, când eram copil.

– Atunci e vorba de aceeași mentalitate. Minks ridică din umeri, boțindu-și și mai tare jacheta deja șifonată. În orice caz, cu toții avem frici, iar fricile acestea au tendința de-a influența modul în care reacționăm la lucrurile din jur.

– Și ce legătură are asta cu *Herr* Hauser?

– Una dintre fricile cele mai obișnuite este teama de expunere publică. Cu toții avem anumite laturi ale personalității noastre pe care ne temem să le arătăm lumii. Unii oameni se tem, de exemplu, de trecutul lor. De ceea ce au fost odinioară.

– Vreți să spuneți că Hauser făcea parte din această categorie?

– Poate că vă vine greu să credeți, *Herr* Fabel, dar în tinerețe

am fost un adept al radicalismului. Eram student pe vremea aceea, în 1968, iar pe-atunci aceasta era o mișcare foarte la modă. Dar sunt perfect împăcat cu tot ce am făcut și ce am fost în anii aceia. Cu toții am făcut la un moment dat lucruri poate... nechibzuite... însă în cazul meu a fost din pricina zelului tinereții și emoțiilor de moment. Cel mai important este însă faptul că *am schimbat* niște lucruri. Germania arată astăzi altfel datorită generației mele și sunt mândru de rolul pe care l-am jucat în acest sens. În schimb, s-ar putea să fie unii care nu se mândresc cu faptele lor din trecut. Pe vremea aceea, în anul 1968, l-am cunoscut pe Hauser. Era un tânăr infatuat, plin de sine și incredibil de arogant. Îi plăcea în mod special să fie înconjurat de admiratori și să dea glas unor idei și remarci preluate de la alții, dar pe care și le însușea fără scrupule.

– Tot nu înțeleg care este relevanța acestor lucruri. De ce l-ar fi făcut toate astea să se teamă de trecut?

– Mda, nu pare a fi un lucru prea grav, nu-i așa? Să furi ideile altora... Minks se cufundase cu totul în fotoliul său, de parcă ar fi studiat toată viața arta repausului; în ochi avea însă o sclipire rece, în timp ce continua să-l fixeze pe Fabel cu privirea. Însă întrebarea este de la *cine* a furat idele respective... de la *cine* a împrumutat „veșmintele" pe care mai apoi și le-a însușit? Când trăiești vremuri primejdioase, există pericolul ca turbulențele din jurul tău să te orbească, astfel încât să nu mai vezi primejdia ce te amenință. Rareori cel în cauză își dă seama de faptul că, printre oamenii din jurul său, se ascund unii de-a dreptul periculoși.

– *Herr* doctor Minks, aveți să-mi spuneți ceva concret despre trecutul lui Hauser?

– Concret? Nu. Nu există nimic concret care să-mi vină acum în minte... însă vă pot sugera o pistă. Sfatul meu este să vă apucați de arheologie, *Herr* comisar-șef. Să faceți niște săpături în trecut. Nu știu exact ce veți descoperi... dar sunt sigur că veți descoperi ceva.

Fabel îl privi pe omulețul din fotoliu, îmbrăcat în costumul său boțit, cu fața ridată. Oricât de mult se căznea, nu reușea să

și-l imagineze pe Minks ca pe un revoluționar. Cochetă cu ideea de a continua discuția, dar știa că ar fi fost zadarnic. Minks nu i-ar fi dezvăluit nimic în plus față de ceea ce-i destăinuise până acum. În pofida discreției sale, era evident că Minks făcuse tot ce-i stătea în putere ca să îi ofere anumite indicii.

– Nu cumva l-ați cunoscut și pe doctorul Gunter Griebel? încercă totuși Fabel. A fost ucis în același mod ca Hauser.

– Nu... nu pot spune că l-am cunoscut. Am citit despre moartea lui în ziar, dar nu l-am cunoscut.

– Așadar, nu știți dacă între Hauser și Griebel a existat vreo legătură?

Minks scutură din cap.

– Cred că Griebel și Hauser erau cam de aceeași vârstă. Poate că săpăturile pe care le veți face vor scoate la iveală un trecut comun al celor doi. În fine, *Herr* comisar-șef, v-am comunicat opinia mea referitoare la Kristina. Femeia este incapabilă de genul de crimă cu care vă confruntați.

Fabel se ridică și așteptă ca Minks să facă și el la fel. Dădură mâna, iar Fabel îi mulțumi psihologului pentru ajutorul său.

– Oh, apropo, adăugă detectivul când ajunse la ușă, am impresia că o cunoașteți pe una dintre colegele mele. Maria Klee.

Minks râse scurt și scutură din cap.

– Ei, *Herr* Fabel, dacă mi-am permis să vă vorbesc deschis despre Kristina Dreyer, având permisiunea ei în acest sens, n-am de gând să-mi încalc obligația de confidențialitate pe care i-o datorez unui pacient, chiar dacă este vorba despre colega dumneavoastră.

– N-am zis că ar fi vorba de o pacientă, i-o întoarse Fabel, ieșind pe ușă. Doar că am impresia că o cunoașteți. La revedere, *Herr* doctor.

11.10 a.m.: cartierul Altona-Nord, Hamburg

Zgomotul de pași se auzea tot mai clar, așa că Maria se furișă în colțul acela fatidic, unde tânăra femeie fusese bătută

și strangulată. Deși majoritatea geamurilor fabricii erau sparte, aici se simți învăluită de un aer cald, apăsător. În pragul ușii își făcu apariția o femeie, care aruncă o privire neliniștită înăuntru înainte de a intra. Maria ieși din colțul întunecos. Femeia o zări și, parcă alungându-și neliniștea, străbătu încăperea cu pași încrezători.

– Nu pot să stau mult timp... spuse ea în loc de salut, apropiindu-se de Maria.

Cuvintele ei trădau un puternic accent est-european, vădind o cunoaștere deficitară a limbii, de parcă ar fi învățat germana de pe stradă. Maria nu i-ar fi dat mai mult de douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani, însă de la distanță părea mai în vârstă. Era îmbrăcată cu o rochie ieftină, în culori țipătoare, atât de scurtă încât de-abia îi acoperea partea de sus a coapselor. Era cu picioarele goale, încălțate în niște sandale cu toc înalt și cu barete în jurul gleznei. Rochia, confecționată dintr-un material subțire, i se mula pe sâni, scoțându-i sfârcurile în relief. Avea niște bretele subțiri, ce-i lăsau gâtul și umerii dezgoliți. Întreaga ei ținută trăda o sexualitate ieftină, ușor de cumpărat. Însă culorile vii ale rochiei contrastau izbitor cu pielea spălăcită, respingătoare, care, împreună cu umerii săi osoși și brațele uscățive, îi dădeau o înfățișare bolnăvicioasă, jalnică.

– Nici nu-ți cer să stai mult, Nadia, o liniști Maria. Am nevoie doar de un nume.

Nadia privi peste umărul Mariei, înspre colțul fabricii dezafectate. Colțul unde lăsase florile.

– Ți-am mai spus, nu-i știu numele adevărat.

– Nu numele *ei* mă interesează, Nadia, spuse Maria pe un ton impasibil. Vreau să știu cine a scos-o pe stradă.

– Ea nu avea pește. Cel puțin nu unul anume. Era nou-venită în grup.

– În grup?

– Noi toate lucrăm pentru aceiași indivizi. Dar n-o să-ți zic pentru cine. M-ar ucide dac-ar ști că stau de vorbă cu tine în

momentul ăsta.

Maria o prinse de mână și i-o întoarse cu palma în sus. Cu cealaltă mână îi îndesă în palmă câteva hârtii de cincizeci de euro, strângându-i apoi degetele în jurul bancnotelor.

– Este foarte important pentru mine. Maria o privi țintă pe Nadia, cu ochii ei de un albastru-cenușiu. *Eu* sunt cea care te plătește pentru această informație. Nu poliția.

Nadia își deschise pumnul și se uită la bancnotele mototolite. Apoi i le întinse înapoi Mariei.

– Păstrează-ți banii. Nu de-aia am venit, ca să-mi dai bani. Și oricum, pot să fac mai mult de-atât în vreo două ore, la noapte.

– Dar n-o să fie ai tăi, nu-i așa? Maria nu schiță nici un gest pentru a-și lua banii înapoi. Cum ai ajuns s-o cunoști pe Olga?

Nadia râse sec și scutură din cap. Fiecare gest al ei trăda teama. Făcu o pauză ca să-și aprindă o țigară, iar Maria îi văzu mâinile tremurând. Fata își lăsă capul pe spate și suflă un jet de fum în aerul cald și apăsător.

– Crezi că banii tăi au vreo însemnătate? Eu aveam impresia că banii sunt soluția la toate problemele. Și am crezut că Germania era locul unde puteam să fac rost de ei. Dar iată cum s-a sfârșit povestea. O să-ți iau banii, totuși. Îi iau pentru că trebuie să le dovedesc că mi-am petrecut fiecare clipă muncind ca să le aduc un câștig.

Nadia păstră trei bancnote de cincizeci de euro, iar restul i-i înapoie Mariei.

– Fata la care îi zici Olga nu era rusoaică, ci ucraineancă. A fost adusă aici de aceiași indivizi care m-au adus și pe mine.

Maria fu străbătută de un fior la auzul acestor cuvinte, care îi confirmau bănuielile.

– Traficanți de carne vie?

Se auzi un zgomot venit de undeva din afara clădirii, din apropierea intrării principale. Ambele femei se întoarseră și priviră în direcția ușii preț de o clipă, înainte de a-și relua discuția.

– Cred că trebuie să afli asta, spuse Nadia. Lucrurile s-au

schimbat în Hamburg. Înainte erau doar două tipuri de târfe: fetele care lucrau în St. Pauli – acolo puteai da chiar și de studente, care-și făceau în felul ăsta rost de bani de buzunar – și drogatele care o făceau ca să-și poată cumpăra droguri. Astea sunt ultimele scursuri. Dar acum a mai apărut o categorie. Noi. Celelalte fete ne zic Târgul de animale... pentru că am fost aduse din Est ca niște vite și scoase la vânzare. Majoritatea fetelor vin din Rusia, Belarus sau Ucraina. Altele din Albania și câteva din Polonia și Lituania.

– Cine controlează acest Târg de animale?

– Dacă-ți spun, o să mergi să-i cauți. Atunci ei o să afle cine ți-a spus despre asta și o să mă ucidă. Dar mai întâi o să mă tortureze. Apoi o să-mi ucidă familia. Habar n-ai ce fel de oameni sunt. Atunci când aduc fete noi, primul lucru pe care-l fac este să le violeze. Apoi le bat și le amenință că le omoară toată familia dacă nu câștigă destul pentru ei.

– Asta ți s-a întâmplat și ție?

Nadia nu răspunse, însă de-a lungul nasului i se prelinse o lacrimă, pe care o îndepărtă brusc, cu dosul palmei.

– Și fetei la care tu îi spui Olga i-au făcut la fel. Ea avea încredere în ei. I-au spus că au o slujbă bună pentru ea în Occident. I-a crezut pentru că erau ucraineni, ca ea.

– Ucraineni? Maria simți o împunsătură în inimă, cam în dreptul vechii sale răni. Vrei să spui că indivizii care controlează Târgul de animale sunt ucraineni?

Nadia aruncă o privire neliniștită înspre ușa fabricii.

– Trebuie să plec...

Maria se uită la prostituata cea tânără și slăbuță.

– Numele Vasil Vitrenko îți spune ceva?

Nadia dădu din cap că nu. Maria începu să-și scotocească prin geantă și, în cele din urmă, scoase o poză color înfățișându-l pe un bărbat îmbrăcat într-o uniformă militară sovietică.

– Vasil Vitrenko. Nu cumva ai auzit numele acesta în legătură cu fetele aduse din Europa de Est? S-ar putea ca el să fie capul acestei bande?

– Nu știu. Nu-l recunosc. Eu dau banii pe care-i câștig altui bărbat.

– Ești sigură că nu l-ai văzut niciodată? Maria ținu fotografia mai aproape de fața Nadiei, iar glasul îi deveni poruncitor. Uită-te la chipul lui. *Uită-te.*

Nadia examină fotografia cu mai multă atenție.

– Nu... nu l-am mai văzut în viața mea. E un chip pe care nu-l poți uita cu una, cu două.

Maria păru să se destindă. Își coborî privirea la fotografia pe care o ținea în mână. Vasil Vitrenko o privea cu niște ochi verzi ca de smarald, în care se citea răceala, cruzimea și o sclipire malefică.

– Nu... murmură ea. Chiar că nu-l poți uita.

12.30 p.m.: Portul Hamburger, Hamburg

Dirk Stellamanns era un simplu polițist pe vremea când Fabel intra și el în poliție. Dirk era o namilă de bărbat, jovial și prietenos, cu un zâmbet cât toată fața. El fusese cel care îl învățase pe Fabel toate subtilitățile meseriei de polițist, care nu ți se predau la Academia de Poliție: tot soiul de nuanțe și abilități fine, cum ar fi, de pildă, aceea de a evalua potențialele pericole din prima clipă când ai pășit într-o încăpere.

Lui Dirk Stellamanns îi fusese arondată zona St. Pauli, având sediul în renumita stație Davidwache. Într-un loc în care două sute de mii de oameni colindau în fiecare weekend barurile, teatrele, sălile de dans, cluburile de noapte ce se întindeau pe o suprafață de doi kilometri pătrați și, bineînțeles, faimosul bulevard Reeperbahn, cea mai eficientă armă cu care putea fi echipat un polițist era abilitatea de a vorbi cu oamenii. Dirk îl învățase pe Fabel cum se poate „dezamorsa" un conflict pe cale să explodeze prin doar câteva cuvinte bine alese; cum e posibil să-l convingi pe un individ pus pe harță să-și vadă de treabă, ba chiar să-l faci să plece cu un zâmbet pe față. Totul depinde de felul în care te raportezi la lucrurile

din jur. Fabel era în culmea admirației față de talentul verbal al lui Dirk. O admirație nu rareori amestecată cu invidie. Era conștient de puterea pe care i-o conferea statutul de polițist, la fel cum era conștient și de slăbiciunile sale. Uneori își dădea seama că ar fi putut să scoată mult mai mult de la un suspect sau de la un martor dacă i-ar fi descusut cu mai multă măiestrie.

Dirk era de față când Fabel și partenerul său fuseseră împușcați. Un jaf banal, comis de membrii unui grup terorist, îl lăsase grav rănit. Partenerul său nu supraviețuise. Franz Webern, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, căsătorit de mai puțin de trei ani, tată al unui copilaș de doar optsprezece luni, fusese ucis în plină stradă, în fața Băncii de Comerț; zăcuse tremurând pe asfaltul rece, privind neputincios cum viața i se scurge afară din trup, odată cu sângele-i cald ce formase o baltă întunecată.

A fost cea mai neagră zi din cariera lui Fabel. Nu-i ieșea din minte imaginea lui, zăcând rănit pe chei, pe malul Elbei, iar în fața lui o puștoaică de șaptesprezece ani care debita clișee politice și ținea în mână un pistol automat, pe care refuza să-l lase jos.

Fata refuza să lase jos pistolul... Fabel își repetase aceste cuvinte de nenumărate ori de-a lungul anilor, ca pe o mantra[1], în încercarea disperată de a-și ușura povara îngrozitoare a gândului că o omorâse; o împușcase direct în cap, iar fata se prăbușise, ca o păpușă ruptă, în apele reci și întunecate. Dirk îi fusese alături. Zi de zi, de câte ori scăpa de la serviciu. De îndată ce își recăpătase cunoștința, Fabel îi simțise prezența, masivă și tăcută, la căpătâiul patului său de spital.

Sunt unele legături – învățase lucrul acesta – care, odată sudate, nu se mai rup niciodată.

În prezent Dirk nu mai lucra în poliție. De trei ani de zile avea un chioșc cu gustări, jos în port. Fabel venea aici o dată la două săptămâni, cel puțin; nu pentru că i-ar fi plăcut în mod deosebit sendvișurile lui Dirk, ci pentru că amândoi bărbații duceau dorul glumelor nesărate și umorului banal ce le condimentase relația, cel puțin la suprafață.

Însă uneori Fabel simțea nevoia să discute cu Dirk lucruri serioase. De câte ori era implicat în vreun caz mai aparte, de câte ori avea de-a face cu vreo crimă care îl tulbura, chiar și după atâția ani de experiențe sumbre, nu mergea la Otto Jensen, prietenul lui cel mai bun, cu care avea foarte multe lucruri în comun, ci la Dirk Stellamanns.

Chioșcul acestuia era ca o prelungire a personalității sale extraordinare. Era de-o curățenie impecabilă, înconjurat de câteva mese înalte până la nivelul pieptului, dotate cu umbrele de soare albe. Dirk, a cărui statură masivă părea să protesteze față de restricțiile impuse de tunica și șorțul alb de bucătar, afișă un zâmbet larg în clipa în care îl zări pe Fabel apropiindu-se.

– Măi, să fie... se pare că te-ai săturat de restaurantele scumpe din Pöseldorf... Dirk i se adresase în dialectul frizon. Amândoi erau din Saxonia Inferioară și aveau obiceiul să vorbească în limba specifică regiunii respective: un amestec străvechi de germană, olandeză și engleză veche. Pot să-ți ofer niște mâncare adevărată?

– O bere Jever și un rulou cu brânză ar fi grozav, spuse Fabel, zâmbind neputincios.

De fiecare dată când venea aici comanda același lucru. Se enervă din nou pe faptul că era atât de previzibil. Luă o înghițitură din berea reconfortantă, făcută din plante. Era o bere originară din Saxonia Inferioară.

– Ești plin de viață, ca de obicei. Dirk se aplecă înspre el, cu coatele pe tejghea. Ce s-a întâmplat?

– Ai citit despre uciderea lui Hans-Joachim Hauser?

– Povestea cu Frizerul din Hamburg? Dirk își țuguie buzele. Hauser și încă un tip, un om de știință parcă. Tu te ocupi de asta?

Fabel încuviință din cap și mai luă o gură de bere.

– O poveste bizară. Dumnezeu știe cum o fi aflat presa toate detaliile, dar în mare sunt corecte. Tipul ăsta chiar ia scalpul victimelor.

– E adevărat că le vopsește părul roșu?

Fabel încuviință din nou.

– Oare despre ce-o fi vorba? Pe chipul lui Dirk apăru o expresie sceptică. Dumnezeu știe că am văzut o grămadă de grozăvii la vremea mea, dar mereu apare câte-un dement care te lasă cu gura căscată. Tipul ăsta trebuie să fie nebun de legat.

– Da, așa se pare. Fabel privi îndelung la paharul cu bere, înainte să mai ia o înghițitură. Chestia e că nu-și ia trofeul cu el. Îl agață într-un cui, ca să-l vadă toată lumea.

– O fi un mesaj?

– Așa m-am gândit și eu. Fabel ridică din umeri. În pofida soarelui orbitor, se simți cutremurat de un fior. Poate din cauza berii. Sau poate din cauza tulburării care i se strecurase în suflet din momentul în care văzuse poza aceea a Omului Neu Versen: Franz cel Roșu, al cărui păr devenise roșu ca focul după ce zăcuse vreme de o mie de ani în mlaștina rece și întunecată.

– Dar de ce ar face una ca asta? întrebă Fabel, mai mult pe sine decât pe Dirk. Care o fi semnificația culorii roșii?

– Roșu? E o culoare ce semnifică pericolul, nu? Sau poate avea o conotație politică. Roșu e culoarea revoluționarilor, a vechiului sistem din Germania de Est, a comunismului, ceva în genul ăsta. Dirk făcu o pauză, ca să servească o clientă. Așteptă ca aceasta să se îndepărteze înainte de a continua. Parcă Hauser a fost implicat în astfel de treburi prin anii 1960 și 1970, nu-i așa? Poate că ucigașul are ceva împotriva comuniștilor.

– S-ar putea... Fabel oftă. Cine poate ști ce-o fi în mintea lui bolnavă? În dimineața asta am stat de vorbă cu cineva care mi-a sugerat să scormonesc puțin prin trecutul lui Hauser. Îndeosebi prin trecutul său politic. Cu mai multă atenție decât aș face-o în mod normal. Însă nu-mi amintesc ca Hauser să fi luat parte la vreo „acțiune directă".

– Nu se știe niciodată, Jan. Există o grămadă de oameni politici care în prezent ocupă poziții înalte și au un trecut mai mult decât dubios.

Fabel sorbi din paharul cu bere.

– O să verific, oricum... Numai Dumnezeu știe câtă nevoie am să mă agăț de ceva, de orice.

9.30 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Așezată pe canapea, Maria își ridică paharul gol deasupra capului și-l legănă de câteva ori, de parcă ar fi scuturat un clopoțel. Frank Grueber veni din bucătărie și i-l luă din mână.

– Să ți-l umplu din nou?

– Să mi-l umpli din nou. Vocea Mariei era plată și mohorâtă.

– Te simți bine? Grueber trebăluise prin bucătărie, așezând în aparatul de spălat vase farfuriile din care luaseră cina pregătită de el. Deși avea treizeci și doi de ani, Grueber avea alura unui băietan. Își suflecase mânecile bluzei până la coate, dezvelindu-și antebrațele uscățive, iar părul des și închis la culoare îi cădea peste sprâncene, care îi erau încruntate într-o expresie îngrijorată. Ai băut deja destul de mult...

– Am avut o zi grea. Maria își ridică privirea la el și zâmbi. Am răscolit puțin trecutul acelei tinere rusoaice care a fost ucisă cu trei luni în urmă. Se corectă numaidecât. De fapt, era ucraineancă.

– Dar parcă l-ați prins pe făptaș, nu? strigă Grueber din bucătărie. Ieși având în mână un pahar plin cu vin roșu, pe care îl puse pe masă, în fața Mariei, după care se așeză și el pe canapea, lângă aceasta.

– L-am prins... l-am prins. Doar că nu am aflat numele ei. Numele ei adevărat, vreau să spun. Vreau să-i ofer măcar asta. Tot ce și-a dorit a fost să aibă o viață nouă. Să ajungă altundeva și să devină altcineva. Dumnezeu știe că și eu îmi doresc asta uneori.

Maria sorbi o înghițitură lungă din paharul cu vin. Grueber își trecu brațul pe după umerii ei și îi mângâie blând părul blond. Ea îi zâmbi trist.

– Sunt îngrijorat pentru tine, Maria. Ai mai fost la doctorul acela?

Maria ridică din umeri.

– Sunt programată săptămâna aceasta. Detest să merg acolo. Și n-am idee dacă mă ajută cu ceva. Nu știu dacă există *ceva*

care să mă ajute. În fine, hai să schimbăm subiectul... Făcu un gest cu mâna în direcția unui bufet masiv, în stil *vintage,* așezat lângă peretele sufrageriei. E nou? întrebă ea.

Grueber oftă în timp ce continua să-și plimbe mâna prin părul ei.

– Da... l-am cumpărat în weekend. Tonul său trăda dorința de a schimba subiectul. Aveam nevoie de ceva pentru peretele ăla.

– Pare scump, spuse Maria. Ca tot restul... Își legănă paharul cu vin, arătând de jur împrejur.

– Îmi pare rău, spuse Grueber.

– Pentru ce?

– Pentru că sunt bogat. Știi, nu poți alege familia în care te naști. Eu n-am cerut să am părinți bogați, după cum nici cei săraci nu cer să se nască în sărăcie.

– Nu mă deranjează... spuse Maria.

– Chiar? Mă descurc și singur, știi asta. Am fost mereu pe picioarele mele.

Maria ridică din nou din umeri.

– Precum am spus, nu mă deranjează. Cred că e plăcut să ai bani.

Privi în jurul ei, prin încăpere. Aceasta era decorată cu bun-gust, cu lucruri scumpe. Maria știa că Grueber era proprietarul acestui apartament ce se întindea pe două niveluri. Era situat într-o vilă uriașă din zona Hochkamp, în cartierul Osdorf. Bănuia că tot al lui era și restul vilei, care era dat în chirie. Cât despre apartamentul acesta, el valora enorm pe piața imobiliară; nici nu-și putea imagina cât valora întreaga vilă. Hamburg era cel mai bogat oraș din Germania, iar părinții lui Grueber erau bogați chiar și pentru standardele acestui oraș. Mai mult de-atât, Frank Grueber era singur la părinți. El îi spusese mai demult că, la un moment dat, părinții săi renunțaseră la speranța de-a avea un copil. În consecință, Grueber avusese mereu tot ceea ce-i poftise inima. În plus, îl aștepta o moștenire considerabilă și, evident, dispunea de pe-acum de resurse financiare aproape

nelimitate. De ce ar alege cineva profesia de tehnician criminalist, se întreba adesea Maria, când ar fi putut face orice și-ar fi dorit?

– Banii nu sunt o garanție a fericirii, spuse Grueber.

– Interesant. Maria zâmbi amar. În schimb, lipsa lor e o garanție a nefericirii...

Gândul îi fugi din nou la Olga X, la Nadia și la speranța lor de a-și făuri o nouă viață în Occident. Pentru Olga, apartamentul lui Grueber ar fi însemnat, probabil, întruchiparea tuturor visurilor sale; un lucru pe care s-o fi gândit, în naivitatea ei, că ar putea să-l obțină prin munca asiduă într-un restaurant sau într-un hotel nemțesc. Maria își imaginase mediul din care provenea Olga mereu în același fel: un sătuc obișnuit, aflat în mijlocul stepei întinse, cu femei robuste, purtând baticuri negre pe cap și cărând coșuri mari și grele. Iar pe Olga și-o imaginase mereu privind, cu un zâmbet plin de speranță, înspre Vest. Maria știa că era mult mai probabil ca Olga să fi venit dintr-o metropolă postcomunistă, cenușie și deprimantă, dar cu toate astea nu-și putea alunga din minte imaginea respectivă.

– Ești un om bun, Frank, spuse Maria, zâmbind. Știi asta? Ești inimos, ești blând. Un om bun. Nu înțeleg de ce te mai complici cu mine, care am tot felul de probleme. Viața ar fi mult mai simplă pentru tine dacă n-aș fi eu.

– Chiar așa? spuse Grueber. E alegerea mea. Și sunt fericit cu ea.

Maria îl privi pe Grueber. Îl cunoștea deja de-un an. Erau împreună de șase luni de zile, dar încă nu făcuseră dragoste. Se uită la ochii lui mari, albaștri, la chipul de băiețandru și la părul lui negru și des. Îl dorea. Își lăsă jos paharul și se aplecă spre el, prinzându-l cu mâinile de ceafă și trăgându-l înspre ea. Se sărutară, iar ea își strecură limba în gura lui. Frank o cuprinse de mijloc, iar Maria îi simți căldura trupului lipit de-al ei.

– Haide să mergem în dormitor, spuse ea, ridicându-se și trăgându-l de mână.

Maria se dezbrăcă cu atâta repeziciune, că își pierdu un nasture de la bluză. Nu voia să rateze momentul; nu voia ca această

portiță de normalitate să se închidă brusc. Se întinse pe pat și-l trase deasupra ei. Îi simți trupul greu peste ea și dintr-odată avu senzația că se înăbușă. Un val de scârbă o copleși și-i veni să țipe la el, să se dea jos de pe ea și să n-o mai atingă. Își ridică privirea la chipul blând și atrăgător al lui Frank Grueber și fu cuprinsă de o repulsie profundă, violentă. Grueber își dădu seama că ceva nu e-n regulă și se opri. Dar Maria închise ochii și-l trase înapoi peste ea. În fața ochilor închiși îi apăru un alt chip, care o privea țintă, și repulsia dispăru pe loc.

Maria continuă să-și țină ochii închiși și, în clipa când Frank Grueber pătrunse în ea, își stăpâni dezgustul gândindu-se la fața cealaltă: o față ascuțită și crudă. O față care o privea cu ochii verzi plini de ură.

7.

LA NOUĂ ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: SÂMBĂTĂ, 27 AUGUST 2005

8.30 p.m.: promenada de pe Neumühlen, Hamburg

Susanne nu-i reproșase asta în mod explicit, dar Fabel își dădea seama că o nemulțumea faptul că nu se arătase mai entuziast cu privire la apartamentele pe care ea le încercuise cu roșu. Știa că motivul era acela că, în loc să vadă ofertele respective ca pe o șansă, ca pe un pas înainte în relația lor, el le privea mai mult ca pe o pierdere. Pierderea independenței sale. Pierderea spațiului personal. Fusese absolut convins că își dorea lucrul acesta, dar acum, pe măsură ce lucrurile evoluau în direcția respectivă, Fabel se simțea cuprins de o ușoară neliniște.

Celălalt motiv pentru care nu reușea să se implice mai energic în găsirea unui apartament era faptul că mintea lui era dedicată, în întregime, elucidării cazului Frizerului din Hamburg; găsirea unui nou apartament nu mai avea loc, pur și simplu, în sfera preocupărilor sale.

Sentimentul de nesiguranță i se amplifică după ce-și petrecu după-amiaza în compania fiicei sale, Gabi. Se întâlniseră în centru și Fabel avusese brusc o senzație de panică văzând-o pe fata de șaisprezece ani apropiindu-se. Gabi creștea mult prea repede, iar asta îi dădea cumva impresia că pierduse noțiunea timpului; că lipsise prea multă vreme din viața fiicei sale și nu mai era la curent cu ea.

Își petrecură după-amiaza făcând cumpărături pe Neuer Wall; cu doar un an în urmă, lucrul acesta ar fi fost de neconceput pentru băiețoasa Gabi. De asemenea, Fabel simți o împunsătură în inimă observând cât de mult începea aceasta să semene cu mama ei, fosta lui soție, Renate. În ultima vreme își lăsase părul să crească și nuanța aceea de roșcat aprins, a mamei sale, începea să fie tot mai vizibilă. În timp ce o privea făcându-și târguielile, urmări cu atenție gesturile fetei. La fel ca părul, și gesturile îi semănau cu cele ale Renatei, în timp ce zâmbetul ei îi aducea aminte de fratele său. Asta îl făcu să se gândească la spusele lui Severts, cum că oamenii sunt mult mai legați de trecutul lor decât își imaginează.

După ce terminară de făcut cumpărături, Fabel și Gabi merseră să bea o cafea în Alsterarkaden. Rathausmarkt și împrejurimile Alsterului erau înțesate de turiști. Biroul de turism din Hamburg anunțase nu demult că fusese cel mai prolific an ca număr de turiști, lucru pe care Fabel și Gabi îl simțiră pe propria piele când fură nevoiți să aștepte zece minute ca să se elibereze o masă. Chelnerul avu nevoie de ceva timp ca să curețe resturile lăsate de familia de americani de dinainte și, într-un final, cei doi se așezară la masă, cu fața spre Alsterfleet și cu spatele la Rathausmarkt. Fabel îi mărturisi lui Gabi dilema în care se afla.

– Dacă te stânjenește ideea de a vă muta împreună, n-ar trebui să te simți obligat s-o faci, opină ea.

– Dar eu am fost cel care a propus lucrul ăsta. A fost ideea mea.

– E evident că ai îndoieli, *Dad*. Gabi se obișnuise să folosească termenul englezesc de câte ori îi spunea „tată". E un pas mult prea important, trebuie să-l faci doar dacă ești absolut sigur. Poate că nu Susanne e aleasa până la urmă.

Dintr-odată, Fabel se simți stingherit de faptul că discuta cu fiica lui despre viața sa amoroasă. La urma urmei, fusese o vreme când crezuse că mama lui Gabi era „aleasa lui".

– Credeam că-ți place de Susanne, spuse el.

– Îmi place. Chiar îmi place. E perfectă. Gabi făcu o pauză,

în care scrută cu privirea canalul Alsterfleet. Tocmai asta e, *Dad*... că e perfectă. E frumoasă, deșteaptă, prietenoasă... are o slujbă de invidiat... Cum am spus, e perfectă.

– Oare de ce am senzația că o spui ca și când ar fi un lucru rău?

– Nu vreau să spun asta; doar că uneori Susanne *e prea* perfectă.

– Nu înțeleg ce vrei să zici, minți Fabel.

– Nu știu... e o tipă de gașcă, pe bune, dar câteodată pare chiar mai rezervată decât... Gabi își lăsă propoziția în aer.

– Decât mine? zise Fabel zâmbind.

– Păi... da. Ca și când i-ar fi frică să-și dea frâu liber, să nu cumva să facă vreo greșeală. Poate cu tine e cu totul altfel, dar în ceea ce mă privește, am senzația că noi, ceilalți, vedem numai acea parte a Susannei pe care vrea ea să ne-o arate – Susanne cea *perfectă*. Gabi ridică din umeri, ușor iritată. Știi ce vreau să spun... Dar, oricum, problema nu e legată de ea. Problema e legată de tine. Întrebarea este dacă ești sau nu pregătit să faci pasul ăsta.

Fabel îi aruncă un zâmbet strâmb. Avea doar șaisprezece ani, dar, cu toate astea, în unele momente părea infinit mai înțeleaptă decât el. Și, în timp ce stăteau acolo, printre sutele de turiști și trecători, privind lebedele ce pluteau pe Alsterfleet, Fabel își dădu seama că Gabi avea perfectă dreptate cu privire la Susanne.

Oricare avea să fie decizia finală, Fabel știa că Susanne era tot mai agasată de pasivitatea lui în această privință. Se hotărî să rezerve o masă la un restaurant scump din Neumühlen. Acesta se afla la doar câteva minute distanță de apartamentul lui Susanne din Övelgönne, așa că se întâlniră la ea acasă și luară un taxi până acolo. Localul avea niște ferestre panoramice, cu vedere spre Elba. Undeva în depărtare se zărea un pâlc de macarale. Containerele cargoboturilor gigantice alunecau tăcute pe ape, într-o dâră de lumină. Era un peisaj industrial care avea însă o frumusețe stranie, hipnotizantă, după cum remarcă Fabel

pe chipurile vrăjite ale celorlalți clienți din local. Sosiră la restaurant în jurul orei opt și jumătate seara, o oră la care lumina caldă a înserării se revărsa prin deschiderea uriașă a ferestrelor și, pentru prima oară de multe zile, Fabel se simți relaxat. Buna dispoziție îi spori când chelnerul îi conduse la o masă aflată lângă fereastră.

„În seara asta, își spuse în sinea lui, n-o să stric atmosfera vorbind despre serviciu." Îi adresă un zâmbet lui Susanne, admirându-i forma desăvârșită a gâtului și a capului. Era o femeie frumoasă, inteligentă și generoasă. Era perfectă. Exact cum spusese Gabi. Își comandară de mâncare și sporovăiră până sosi primul fel.

Deodată Fabel simți prezența cuiva în apropiere și-și ridică privirea, așteptându-se să-l vadă pe chelner. Bărbatul de lângă masa lor era înalt și purta haine scumpe. De îndată ce îl văzu, Fabel realiză că îl cunoaște de undeva pe insul acela elegant, dar nu-și putea aminti de unde anume.

– *Jannick?* rosti bărbatul cel înalt. Era diminutivul de la prenumele lui Fabel. Așa îi spuneau pe vremuri părinții și fratele lui; așa i se spunea și la școală. Însă în Hamburg, singurul om care îi spunea *Jannick* era prietenul și compatriotul său, Dirk Stellamanns. Jannick Fabel... tu ești? Bărbatul se întoarse către Susanne și făcu o ușoară plecăciune. Îmi cer scuze că vă deranjez... dar sunt un vechi prieten și coleg de școală al soțului dumneavoastră.

Susanne râse, dar nu-l corectă pe necunoscut.

– Nici o problemă... Se întoarse spre Fabel și îi zâmbi malițios. Nu ai de gând să ne faci cunoștință... *Jannick?*

– Desigur. Fabel se ridică în picioare și dădu mâna cu bărbatul. În clipa aceea i se făcu lumină în minte și îi întoarse zâmbetul lui Susanne cu un aer superior. Susanne, permite-mi să ți-l prezint pe Roland Bartz. Roland a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai mei în timpul școlii.

Susanne dădu, la rândul ei, mâna cu Bartz, care se scuză din nou pentru intruziune.

– Ascultă, Jan, spuse Bartz. Nu vreau să vă deranjez acum, dar trebuie neapărat să ne întâlnim să mai stăm de vorbă. Sunt aici cu soția mea...

– Ce-ar fi să veniți la masa noastră? sugeră Susanne.

– Oh, nu, n-aș vrea să vă stricăm seara.

– Dar nici nu se pune problema, interveni Fabel și-i făcu semn chelnerului. Ar fi grozav să stăm la taifas...

Bartz merse într-un suflet la masa lui și se întoarse cu o femeie atrăgătoare, evident mult mai tânără decât el. Fabel auzise – prin intermediul mamei sale, probabil – că Bartz divorțase de prima lui soție cu doi-trei ani în urmă. Noua doamnă Bartz, care se prezentă cu numele de Helena, dădu mâna cu Susanne și cu Fabel și apoi luă loc la masă.

Fabel și Bartz se adânciră destul de curând într-o discuție legată de foștii lor colegi de școală. Nume pe care Fabel le uitase erau acum readuse la viață și nu o dată se trezi căznindu-se să-și aducă aminte de chipurile celor pomeniți. Iar când izbutea, era, evident, chipul unui adolescent pe care nu putea nici în ruptul capului să și-l imagineze drept un bărbat între două vârste. Până și Bartz i se părea ciudat, cumva nefiresc. Pe vremuri acesta fusese un tânăr stângaci și neîndemânatic, primul din clasă care se apucase de fumat. Fapt care nu-l ajutase nicidecum să scape de acneea ce-i păta tenul palid. Și iată că acum era un bărbat elegant, cu părul grizonant și nu mai avea tenul palid și plin de bube, ci era bronzat de razele unui soare străin, nu ale celui care strălucea în Hamburg. Era clar că se descurcase în viață, așa că, inevitabil, discuția atinse la un moment dat subiectul respectiv. Bartz rămase surprins să afle că Fabel era detectiv criminalist.

– Doamne, Jannick... nu te supăra, dar mi se pare așa de ciudat. Nu mi te-aș fi imaginat niciodată în ipostaza asta. Credeam că ai studiat istoria...

– Așa am și făcut, replică Fabel. Doar că m-am abătut de la traseu mai apoi.

– Dumnezeule... polițist. Și nu orice fel de polițist, ci comisar-șef. Cine-ar fi crezut?

– Chiar așa, încuviință Fabel. Începea să-l enerveze uimirea exagerată a lui Bartz, care sesiză lucrul acesta.

– Scuză-mă... nu vreau să te jignesc. Doar că erai atât de hotărât să devii istoric. Adică, e grozavă profesia ta... eu cu siguranță n-aș putea să fiu polițist.

– Câteodată și eu am aceeași impresie. E o slujbă care te stoarce de vlagă, până la urmă. Dar zi-mi despre tine.

– Despre mine? Oh, eu mă ocup de mulți ani de afaceri în domeniul software. Am propria firmă. Suntem specializați pe programele de cercetare în scopuri academice. Am mai bine de patru sute de angajați și exportăm în toată lumea. Nu sunt prea multe universități în Occident care să nu dețină vreun program de-ale noastre, într-un departament sau altul.

Cele două cupluri trecură apoi la alte subiecte, de interes mai general. Helena, soția lui Bartz, era o femeie veselă și prietenoasă, însă nu se putea spune că era cel mai strălucit partener de conversație. Era evident că Bartz n-o luase de nevastă pentru abilitățile ei intelectuale. Fabel constată că îi făcea plăcere să discute cu vechiul său coleg de școală și, încet-încet, începu să-l simpatizeze din nou pe bărbatul acesta cu care fusese prieten în copilărie. Susanne, ca de obicei, îi cuceri pe cei doi soți cu felul ei natural de-a fi. De mai multe ori Fabel îl surprinse pe Bartz privindu-l într-un fel ciudat. Cumva admirativ.

Își terminară cina și mai stătură de vorbă până când restaurantul începu să se golească. Bartz insistă să plătească el pentru tot și chemă un taxi ca să-i ducă pe el și pe soția sa în Blankenese, unde aveau „o locuință drăguță", după cum se exprimă.

Aerul nopții era cald și plăcut când Fabel și Susanne ieșiră din restaurant, ca să-i conducă pe Roland și pe Helena până la taxi. Cerul era senin, iar stelele sclipeau sus de tot, deasupra luminițelor de la șantierul naval, ce licăreau în depărtare, pe malul Elbei.

– Nu vreți să vă lăsăm și pe voi undeva, pe traseu? întrebă Bartz.

– Nu, mulțumesc, e în regulă. A fost fantastic să te revăd,

Roland. Trebuie să încercăm să păstrăm legătura.

Cele două femei se sărutară și-și luară rămas-bun, iar Helena Bartz urcă în taxi, pe bancheta din spate. Roland mai zăbovi câteva clipe.

– Ascultă, Jan. Sper să nu te superi pe mine pentru ce-ți voi spune, dar nu păreai foarte încântat când ai vorbit de munca ta. Bartz îi înmânã o carte de vizitã. Întâmplarea face cã tocmai caut un director de vânzări care să coordoneze afacerile de peste hotare. Cineva care să negocieze cu americanii și cu britanicii. Știu că tu vorbești limba engleză ca un nativ și, în plus, mereu ai fost cel mai deștept din școală.

Fabel fu luat prin surprindere de spusele lui Bartz.

– Uau... mulțumesc, Roland. Dar eu nu mă pricep deloc la computere...

– Asta nu contează așa de mult. Am patru sute de oameni care muncesc pentru mine și care toți se pricep la computere. Eu am nevoie de cineva care să se priceapă la oameni. Și sunt convins că, în meseria ta, trebuie să cunoști omul, să știi ce anume îl motivează, ce-l pune în mișcare. Iar despre computere sunt convins că vei putea să înveți în câteva luni de zile. După cum ți-am spus, ai fost mereu cel mai inteligent din școală.

– Roland, dar nu știu dacă...

– Ascultă, Jan, câștigul pe care ți l-ar aduce postul ăsta ar face ca salariul pe care îl ai acum, ca polițist, să pară de-a dreptul penibil. Iar programul de lucru va fi incomparabil mai convenabil. Și mult mai puțin stresant. Susanne a spus în seara asta că vă căutați un apartament. Crede-mă, slujba asta ți-ar schimba complet standardul de viață. Întotdeauna mi-a plăcut de tine, Jannick. Știu că acum suntem alți oameni. Suntem adulți. Dar nu cred că pe dinăuntru ne-am schimbat chiar atât de mult. Tot ce-ți cer este să te gândești la propunerea mea.

– O să mă gândesc, Roland. Fabel scutură cu afecțiune mâna vechiului său prieten. Îți promit.

– Dă-mi un telefon, și slujba îți aparține. Dar nu aștepta prea mult. Trebuie să găsesc pe cineva cât de curând.

După ce se despărțiră, Susanne îl luă de braț pe Fabel.

– Despre ce ați vorbit?

– Nimic important. Fabel se întoarse cu fața spre ea și o sărută. Drăguți oameni, nu? spuse el, strecurându-și în buzunar cartea de vizită a lui Bartz.

8.

LA UNSPREZECE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: LUNI, 29 AUGUST 2005

9.30 a.m.: cartierul Neustadt, Hamburg

Cornelius Tamm stătea și reflecta la prăpastia dintre generații, atât de vizibilă între el și flăcăul din fața sa: acesta era suficient tânăr, ca să-i fie fiu, ba chiar nepot, fără prea mari artificii cronologice sau de imaginație. Vârsta destul de înaintată a lui Cornelius nu părea însă a-l descuraja pe junele care se prezentase cu numele de Ronni să recurgă la neprotocolarul pronume personal *tu* când i se adresa. Tânărul își dăduse părul cu gel și avea niște urechi urâte și un barbișon ridicol, ca de țap. În mod clar, îl trata pe Cornelius ca pe un coleg de breaslă, având impresia că poziția lui de director de producție îl îndrituia să aibă o atitudine atât de familiară.

– Cornelius Tamm... Cornelius Tamm... Ronni își petrecuse ultimele zece minute vorbind despre cariera lui Cornelius, și modul în care folosea timpul trecut cu referire la realizările acestuia era de-a dreptul ostentativ. Acum repeta numele lui Cornelius, privindu-l țintă peste biroul imens de parcă s-ar fi uitat la un suvenir care îți trezește nostalgia, dar care nu se ridică la valoarea unui obiect antic. Spune-mi, Cornelius... Buzele băiețandrului cu idei îndrăznețe și urechi clăpăuge se lățiră într-un rânjet nesincer. Sper că nu te superi, dar dacă tot vrei să lansezi un CD cu cele mai bune piese ale tale, de ce nu o faci prin compania de înregistrări cu care colaborezi? Ar fi mult mai

simplu cu drepturile de autor și așa mai departe.

– N-aș spune că există o colaborare în acest sens. N-am mai lucrat cu ei de o grămadă de ani. În prezent munca mea constă în cea mai mare parte în susținerea de concerte live. E mult mai bine așa... Îmi place teribil să interacționez cu...

– Am văzut că vinzi CD-uri pe site-ul tău, i-o reteză tânărul. Cum merg vânzările? Reușești să te descurci?

– Mă descurc...

Lui Cornelius îi fusese antipatic interlocutorul său încă de la bun început cu tot cu bărbița lui de țap. Ronni era scund și enervant, în plus, lucru curios, una din uriașele sale urechi, cea dreaptă, era mult mai depărtată de cap decât cealaltă. Într-un timp extrem de scurt, Ronni reușise să transforme ușoara antipatie pe care o nutrise inițial Cornelius față de el într-o ură aprigă.

– Presupun că majoritatea celor care îți cumpără marfa sunt veterani... nu c-ar fi ceva în neregulă cu asta. Tatăl meu era un mare fan al tău. Toate cântecele alea de protest din anii șaizeci.

Cornelius muncise ore în șir la mapa sa de prezentare, în care expusese motivele pentru care considera că un album cu cele mai bune piese ale sale ar fi primit cu bucurie nu numai de fanii săi tradiționali, ci și de răzvrătiții din tânăra generație. Documentele zăceau pe birou, în fața lui Ronni. Nedesfăcute.

– E plin de cântăreți și compozitori din *generația* ta care, din păcate, nu mai reușesc să vândă nimic. Singurii care izbutesc să supraviețuiască sunt aceia care vin cu un material nou, relevant pentru vremurile actuale – cum este Reinhard Mey, de pildă. Dar, ca să fiu sincer, în ziua de azi oamenii nu-și mai doresc cântece cu texte politice. Ronni ridică din umeri. Îmi pare rău, Cornelius, dar nu cred că ne potrivim... vreau să spun firma noastră cu stilul tău.

Cornelius îl văzu pe Ronni zâmbind și ura lui se intensifică și mai tare. Nu atât fiindcă era un zâmbet nepăsător și prefăcut, cât mai ales pentru că tânărul își dorea ca el *să observe* că e nepăsător și prefăcut. Își luă mapa de prezentare de pe birou, întorcându-i zâmbetul.

– Ei bine, *Ronni,* sunt decepționat. Se îndreptă spre ușă fără să-i întindă mâna tânărului producător. La urma urmei, e clar că ai ureche muzicală. Mai ales cea dreaptă, fără îndoială...

10.30 a.m.: Complexul Clinic Universitar, Hamburg-Eppendorf, Hamburg

Era clar că profesorul von Halen considera că trebuie să fie de față pe parcursul întregului interogatoriu, ca un adult responsabil care asistă la chestionarea copiilor săi de către poliție. Abia când Fabel îi ceru permisiunea să vorbească între patru ochi cu Alois Kahlberg și Elisabeth Marksen, cei doi oameni de știință care lucraseră cu Gunter Griebel, von Halen se învoi, fără nici o tragere de inimă, să-l lase pe Fabel în biroul său.

Ambii oameni de știință erau mai tineri decât Griebel, și Fabel își dădu seama destul de curând de faptul că îl respectaseră profund pe răposatul lor coleg. Aproape că-l veneraseră. Alois Kahlberg avea în jur de patruzeci și cinci de ani: era un bărbat mărunt, ce aducea întru câtva cu o pasăre. Avea obiceiul de a-și lăsa puțin capul pe spate, ca să vadă mai bine, în loc să-și împingă pe nas ochelarii demodați, cu lentile groase. Cât despre Elisabeth Marksen, aceasta era cu vreo zece ani mai tânără și era o femeie total neatractivă, neobișnuit de înaltă, cu fața roșie în permanență.

Fabel le adresă tot felul de întrebări legate de obiceiurile fostului lor coleg, de caracterul acestuia și de viața sa personală. Concluzia la care ajunse fu aceea că existența lui Griebel se caracterizase printr-o banalitate desăvârșită. Oricâtă lumină s-ar fi revărsat asupra lui, nu apărea nici o umbră, nici o adâncitură și nici o suprapunere. Griebel nu avusese cu Marksen sau cu Kahlberg nici o conversație care să nu fi fost legată de muncă sau de subiecte mărunte, lipsite de importanță.

– Ce-mi puteți spune despre soția sa? întrebă Fabel.

– A murit acum vreo șase ani. De cancer, răspunse Elisabeth

Marksen. Era profesoară, cred. Nu vorbea niciodată despre ea. Am întâlnit-o o singură dată, cam cu un an înainte să moară, la o recepție. Era o persoană tăcută, ca el... nu părea să se simtă confortabil în societate. Era o recepție în cadrul firmei, genul acela de sindrofii la care toți suntem obligați să participăm, iar Griebel și soția sa și-au petrecut cea mai mare parte a timpului într-un colțișor, discutând între ei.

– Moartea ei l-a afectat puternic? I s-a schimbat în vreun fel comportamentul în urma acestui fapt? A fost deprimat mai mult decât era normal?

– Era greu de spus în ceea ce-l privea. Doctorul Griebel nu se exterioriza aproape deloc. Ce știu este că mergea la mormântul ei în fiecare săptămână. E înmormântată undeva lângă Lurup, de unde se trăgea familia ei. Sau în Altonaer Volkspark Hauptfriedhof, sau în Flottbeker Friedhof.

– N-aveau copii?

– N-a pomenit niciodată c-ar avea.

Fabel privi de jur împrejur, prin biroul scump mobilat al lui von Halen. Într-unul din dulăpioarele cu ușă de sticlă se zărea un morman de broșuri cu coperte lucioase referitoare la complex, pe care bănuia că von Halen le prezenta investitorilor și partenerilor de afaceri, cu titlu de reclamă.

– Ce domeniu vizau, mai exact, cercetările întreprinse de doctorul Griebel? întrebă el. Profesorul von Halen mi-a spus ceva, dar n-am înțeles prea bine.

– Epigenetica. Kahlberg fu cel care îi răspunse de data aceasta, din spatele lentilelor groase ale ochelarilor. E un domeniu relativ nou și foarte specializat al geneticii, care se referă la modificările genetice și la impactul acestora asupra sănătății și longevității umane.

– Cineva a pomenit ceva despre memoria genetică. Ce înseamnă asta?

– Ah... Kahlberg se învioră brusc, în măsura în care era capabil de așa ceva. Este cea mai nouă ramură a cercetărilor epigenetice. De fapt, nu-i deloc complicat. Există tot mai multe

dovezi că suntem predispuși la anumite boli și afecțiuni pe care n-ar trebui să le contractăm în mod normal... și pe care le moștenim de fapt de la înaintașii noștri.

– Mă tem că e cam complicat pentru mine.

– Bun... atunci să mă exprim altfel... Teoretic există două cauze majore ale bolilor: în primul rând e vorba despre acele afecțiuni la care suntem predispuși din punct de vedere genetic, față de care avem tendințe înnăscute. Apoi mai sunt și cauzele ce țin de mediul în care trăim: fumatul, poluarea, regimul alimentar și așa mai departe... Acestea au fost privite întotdeauna ca fiind diferite de la om la om, dar cercetările recente au demonstrat faptul că e posibil ca noi să moștenim pur și simplu afecțiunile cauzate de mediu.

Fabel părea în continuare nelămurit, așa că Elisabeth Marksen se simți datoare să intervină.

– Noi avem impresia că suntem independenți, deconectați de trecutul nostru, însă recent s-a descoperit că lucrurile nu stau chiar așa. În nordul Suediei există un orășel numit Överkalix. Acolo este o comunitate prosperă, iar standardul și calitatea vieții sunt foarte ridicate. Cu toate astea, medicii locali au observat că populația are tendința să dezvolte afecțiuni care în mod obișnuit sunt asociate cu subnutriția. Există alte două elemente prin care se distinge acest orășel. În primul rând, Överkalix este situat la nord de cercul arctic și a fost mereu izolat de restul lumii, ceea ce înseamnă că localnicii din ziua de azi descind din aceleași familii care erau acolo în urmă cu o sută sau cu două sute de ani. În al doilea rând, Överkalix are un obicei ciudat legat de documentele civile și bisericești. Ei înregistrează nu numai nașterile și decesele, ci și cauzele de deces, precum și recoltele anuale. Orășelul a devenit ținta unor ample proiecte de cercetare, iar rezultatele au arătat că, în urmă cu un secol, un secol și jumătate, orașul, care trăia mai ales din agricultură, a trecut prin mai multe perioade de foamete. Mulți localnici au murit din această cauză, iar dintre supraviețuitori, foarte mulți s-au îmbolnăvit de afecțiuni provocate de subnutriție. Prin compararea fișelor medicale

contemporane cu cele din trecut a reieșit faptul că descendenții victimelor foametei prezintă exact aceleași probleme de sănătate, deși nici ei, nici părinții lor n-au suferit de foame în viața lor. Asta dovedește că am greșit crezând că le transmitem copiilor noștri, pe cale ereditară, doar acele gene și acei cromozomi cu care ne naștem, iar moștenirea se transmite completă și nealterată. Adevărul este că ceea ce trăim noi, factorii de mediu care ne înconjoară pot avea un efect direct asupra urmașilor noștri.

– Incredibil. Iar teoria respectivă se bazează doar pe ceea ce s-a constatat în orășelul acesta din Suedia?

– De-aici a început. Apoi cercetările au fost extinse și s-au descoperit și alte exemple. Descendenții supraviețuitorilor Holocaustului s-au dovedit a fi predispuși la afecțiuni legate de stres și traume. După una, două, uneori chiar și trei generații, oamenii respectivi prezintă simptome de stres posttraumatic, cauzate de un eveniment pe care nu l-au trăit personal. La început s-a crezut că e din cauza poveștilor relatate de părinții sau de bunicii lor, dar ulterior s-au descoperit aceiași indicatori de stres, inclusiv un nivel ridicat de cortizol în salivă, la descendenți care n-au fost niciodată expuși unor relatări directe ale supraviețuitorilor Holocaustului.

– Tot nu pricep cum funcționează, spuse Fabel. Cum se transmite de la o generație la alta?

– Depinde de sexul persoanei. La bărbați se transmite prin intermediul spermei, pe când la femei transmiterea se face pe cale fetală.

Din nou, Fabel părea năucit de informațiile primite.

– Acești factori transmisibili ce țin de mediu și de experiențele trăite sunt exact factorii experimentați de băieți la vârsta pubertății și prepubertății, iar de fete, atunci când sunt încă în pântec, în stadiul de făt. Practic, din nevoia de progres, de evoluție, „informațiile" sunt stocate în sperma ce se formează la pubertate. Fetele, pe de altă parte, se nasc cu ovulele gata formate, așa că momentul crucial în cazul lor este pe când se află încă în pântecul mamei. Experiențele pe care le

trăiește aceasta în timpul sarcinii sau înainte de sarcină sunt transmise fătului, care mai apoi stochează amintirile genetice în ovulele pe cale de formare.

– Uimitor! Și doctorul Griebel cu asta se ocupa? întrebă Fabel.

– În lume există un mare număr de cercetători preocupați de acest domeniu. Epigenetica a devenit obiectul unor studii și cercetări foarte ample. Poate vă aduceți aminte de Proiectul Genomului Uman și de speranțele pe care le-am avut cu toții în legătură cu acesta. Am crezut că vom putea depista genele fiecărei boli și afecțiuni, dar am fost dezamăgiți. Atâția bani, atâtea resurse și atâta timp consacrate identificării genomului uman, doar pentru ca, în final, să descoperim că nu este ceva atât de complicat. Complexitatea constă, de fapt, în nenumăratele combinații și permutări posibile în interiorul genomului. Epigenetica ar putea să ne furnizeze răspunsul pe care îl căutăm. Doctorul Griebel era unul dintre foarte puținii savanți din lume care înțeleg în profunzime mecanismul transferului genetic.

Fabel reflectă preț de câteva clipe la cele auzite. Cei doi cercetători așteptau răbdători, Kahlberg privindu-l prin lentilele cu dioptrii mari, iar Marksen, cu fața ei roșie lipsită de orice expresie, ca și când ar fi știut că un om de rând are nevoie de ceva timp ca să proceseze astfel de informații. Fabel era fascinat de cele aflate, dar informațiile cu pricina păreau total nefolositoare anchetei. Ce motiv ar fi putut avea ucigașul legat de munca victimei?

– Profesorul von Halen a menționat că doctorul Griebel avea anumite proiecte favorite, ca să zic așa, pe care i le trecea cu vederea, spuse el într-un târziu.

Kahlberg și Marksen schimbară între ei o privire plină de subînțeles.

– Dacă un anumit proiect nu are aplicabilitate imediată pe plan comercial, spuse Kahlberg, profesorul von Halen îl consideră o pierdere de vreme. Adevărul este că doctorul Griebel era preocupat de tărâmul, mai vast, al moștenirii genetice. Mai

exact, de posibilitatea transmiterii pe cale ereditară a amintirilor. Nu doar la nivel cromozomial, ci efectiv amintiri care să treacă de la o generație la alta.

– Și credeți că lucrul acesta este posibil?

– La alte specii există dovezi că așa stau lucrurile. Știm, de pildă, că în cazul șobolanilor un pericol experimentat de o generație este evitat de generația următoare... doar că nu înțelegem care este mecanismul din spatele acestei precauții moștenite. Doctorul Griebel obișnuia să afirme că „instinctul" este cel mai neștiințific dintre conceptele științifice. El susținea că noi facem lucruri în mod „instinctiv" ca urmare a faptului că am moștenit amintirea unui comportament care a fost necesar la un moment dat pentru supraviețuire. De pildă, mișcările unui bebeluș imediat după naștere, când pare că vrea să umble, dar peste un an el trebuie să învețe din nou ce înseamnă mersul – acesta este un instinct pe care l-am deprins cândva, în trecutul nostru genetic îndepărtat, când trăiam în mijlocul savanei, iar statul pe loc ne putea fi fatal. Doctorul Griebel era fascinat de subiectul acesta. Aproape obsedat.

– Dumneavoastră personal credeți în ideea aceasta, a amintirilor moștenite?

Kahlberg dădu din cap a încuviințare.

– Cred că e perfect posibil. Chiar probabil. Dar, cum v-am spus, încă nu înțelegem mecanismul propriu-zis. Știința nu a găsit încă un răspuns.

Elisabeth Marksen zâmbi trist.

– Și, fără doctorul Griebel, mai avem mult de așteptat.

– Ai aflat ceva? întrebă Werner, când Fabel îl sună din parcarea institutului.

– Nimic. Munca lui Griebel n-are nici o legătură cu crima, din câte se pare. Dar la voi, ceva nou?

– Ei bine, Anna a aflat ceva. O să-ți povestească atunci când te întorci. Iar comandantul van Heiden a dat ordin ca tu și Maria să vă prezentați la el astăzi după-amiază, la ora trei.

Fabel se încruntă.

– S-a referit la Maria în mod explicit?

– Cât se poate de explicit.

11.45 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Anna Wolff ciocăni la ușa biroului lui Fabel și intră fără să aștepte vreun răspuns. Fabel era conștient de atractivitatea Annei și făcuse mereu eforturi ca să ignore acest lucru, însă în dimineața aceea nu se putu abține să nu remarce că tenul tinerei femei strălucea, iar rujul de un roșu aprins îi scotea în evidență buzele cărnoase. Arăta plină de energie și de prospețime, iar Fabel se simți de-a dreptul iritat de tinerețea și de senzualitatea ei insolentă.

– Ce-ai mai aflat?

– L-am chestionat pe Sebastian Lang, *prietenul* lui Hauser... cel care a surprins-o pe Kristina Dreyer curățând locul crimei. Se pare că lucrurile nu mergeau prea bine între el și Hauser. Potrivit lui Lang, relația lor a avut mult de suferit din cauza promiscuității lui Hauser și a caracterului său acaparator. Se pare că acesta se dădea în vânt după aventuri întâmplătoare, indiferent dacă avea sau nu un partener stabil la momentul respectiv. Și îi prefera cât mai tineri. Lui Lang nu i-a făcut deloc plăcere să vorbească despre toate astea. Presupun că se teme ca nu cumva gelozia lui să fie privită ca un potențial mobil al crimei, însă are un alibi indestructibil, din câte am înțeles.

Fabel reflectă asupra celor aflate preț de câteva clipe.

– Deci e posibil ca totuși crima *să aibă* o legătură cu faptul că Hauser era homosexual. Caz în care ar fi bine să examinăm mai îndeaproape sexualitatea lui Griebel. Unde își acosta Hauser tovarășii de „hârjoneală"?

– Tot acolo unde l-a agățat și pe Lang, aparent. Într-un club de homosexuali din St. Pauli... Are o denumire englezească... Anna se încruntă și începu să-și răsfoiască agenda. Da... un local numit The Firehouse.

Fabel clătină din cap.

– Treci la treabă. Tu și Paul mergeți acolo numaidecât și puneți întrebări în stânga și-n dreapta.

Anna se uită țintă la Fabel, total descumpănită.

– Vrei să spui eu și Henk?

Preț de câteva secunde, Fabel rămase fără replică. Paul Lindemann fusese partenerul Annei, iar moartea lui o afectase pe aceasta mai profund decât pe toți ceilalți membri ai echipei. Și nici pentru aceștia nu fusese ușor. De ce o fi spus una ca asta? Oare îl alesese pe Henk Hermann doar pentru că îi aducea aminte de tânărul polițist răpus? Nu e greu să confunzi numele a doi oameni; îndeosebi când e vorba de doi oameni care ocupă aceeași funcție, cum era în cazul de față. Însă Fabel nu făcea niciodată astfel de confuzii.

– Oh, Doamne, Anna, îmi pare rău...

– E-n regulă, *Chef*... îi răspunse tânăra. Și mie mi se întâmplă mereu să uit că Paul nu se mai află printre noi. O să merg împreună cu Henk la club să vedem ce putem afla și-o să răscolim puțin prin trecutul lui Hauser.

Fabel ieși împreună cu Anna de la el din birou și merse în biroul Mariei, pe care aceasta îl împărțea cu Werner. Din capul locului observă ordinea și curățenia care domneau aici. Fabel îi numise parteneri tocmai pentru că simțea că cei doi aveau moduri de abordare și abilități diferite, care se completau reciproc. Ironia era însă că, la capitolul meticulozitate, erau perfect identici. Fabel se întrebă din nou cum de putuse să-l confunde pe Henk cu Paul, în discuția cu Anna. Totdeauna crezuse despre el că își grupa membrii echipei cu intuiție și inventivitate. Acum însă, începea să se îndoiască: poate că nu era chiar atât de intuitiv, până la urmă; poate că, fără să-și dea seama, nu făcuse decât să opteze pentru diverse variațiuni ale aceleiași teme.

– E timpul să mergem la comandantul van Heiden, îi spuse el Mariei. Ai idee despre ce-ar putea fi vorba? Fabel era deseori convocat în biroul șefului, mai ales pe parcursul investigării unei

crime intens mediatizate. Însă foarte rar se întâmpla ca van Heiden să solicite în mod expres prezența unui ofițer subaltern.

Maria ridică din umeri.

– Habar n-am, *Chef*.

Pentru Fabel, șeful său reprezenta prototipul polițistului clasic: mereu au existat polițiști precum Horst van Heiden, în fiecare circă de poliție, din fiecare țară, încă de la apariția acestei tagme profesionale. Ba chiar și înainte – Fabel și-l putea cu ușurință imagina pe van Heiden în rolul de supraveghetor al cetății în epoca medievală sau ca paznic al vreunui sătuc uitat de lume.

Comandantul van Heiden avea în jur de cincizeci și cinci de ani și nu era ceea ce se cheamă un bărbat înalt, însă ținuta sa dreaptă și umerii largi îi dădeau o înfățișare oarecum disproporționată. Se îmbrăca cu gust, dar total lipsit de imaginație; astăzi, bunăoară, purta un costum albastru bine croit, cu o cămașă de un alb impecabil și o cravată de culoarea prunei putrede. Costumul, cămașa și cravata păreau scumpe, dar van Heiden reușea, ca de fiecare dată, să le facă să arate ca o uniformă.

Împreună cu van Heiden mai erau doi bărbați care îi așteptau pe Fabel și pe Maria. Unul din aceștia era voinic, bine legat, cu o ținută sobră, iar Fabel îl recunoscu numaidecât. Era ofițerul Markus Ullrich, de la BKA, Biroul Federal de Investigații, care opera pe întreg teritoriul Germaniei. Fabel și Ullrich se mai intersectaseră în trecut cu prilejul unor anchete importante, iar ofițerul îi lăsase impresia unui om rezonabil, deși ținea cu îndârjire la respectarea autorității sale în cadrul unei investigații. Celălalt bărbat era cam de aceeași înălțime, însă îi lipsea robustețea colegului său, Ullrich. Purta o pereche de ochelari fără rame, în spatele cărora sclipeau doi ochi inteligenți, mici și albaștri. Părul blond și des îi era pieptănat spre spate, dezvelind o frunte largă.

– Pe *Herr* Ullrich îl cunoști, fără îndoială, își făcu van Heiden îndatoririle de gazdă. Permite-mi să ți-l prezint pe *Herr* Viktor Turchenko. *Herr* Turchenko este investigator-șef

în cadrul poliției ucrainene.

Fabel se simți străbătut de un fior rece, ca atunci când cineva lasă ușa deschisă în toiul iernii. Se întoarse și o privi pe Maria: chipul acesteia nu exprima nimic.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse Turchenko, dând mâna cu cei doi detectivi.

Fața i se destinse într-un zâmbet plăcut, dar accentul său puternic, pretențios îi trezi lui Fabel amintiri sumbre, care îi accentuară senzația de neliniște.

– *Herr* Turchenko se află aici ca parte a unei anchete pe care a început-o în Ucraina, reluă van Heiden după ce toți cei prezenți se așezară. Ne-a rugat să aranjăm această întrevedere. *Herr* Turchenko dorea să stea de vorbă în mod special cu dumneavoastră, *Frau* Klee.

– Oh? În tonul Mariei se deslușea o undă de suspiciune.

– Da, e adevărat, *Frau* Klee. Cred că dumneavoastră v-ați ocupat de un caz – două cazuri, de fapt – cu legătură directă cu ancheta mea. Turchenko scoase din servietă o fotografie pe care i-o înmână Mariei. Între timp, zâmbetul de pe chipul său fu înlocuit de o expresie sumbră. Am și un nume pentru dumneavoastră – un nume care vă interesează, presupun.

Maria aruncă o privire la fotografie. Era o adolescentă de vreo șaptesprezece ani. Imaginea era ușor neclară, iar Maria bănui că era un cadru mărit, extras dintr-o poză mai amplă. Fata din fotografie zâmbea ca și cum s-ar fi uitat la cineva sau la ceva aflat la distanță, în afara obiectivului. „Poate înspre Occident", se gândi Maria.

– Cum o cheamă? întrebă Maria cu o voce plată.

Turchenko scoase un oftat.

– Magda Savitska. De optsprezece ani. Locuia lângă Lvov, în vestul Ucrainei.

– Magda Savitska... rosti Maria cu voce tare, dându-i fotografia lui Fabel. Olga X.

– Era din aceeași regiune de unde mă trag și eu, continuă Turchenko. Părinții ei sunt niște oameni de treabă. Credem că

Magda a căzut victimă unor șarlatani care se ocupă, de fapt, cu traficul de persoane. Într-o zi a venit acasă cu o scrisoare în care i se promitea un curs de instruire la o școală de coafură din Polonia, după absolvirea căruia i se garanta o slujbă la un salon de-aici, din Germania. Am verificat adresa școlii din Polonia și, bineînțeles, aceasta nu există. Nici școala din Polonia, nici slujba din Germania.

– Ați bătut atâta drum ca să găsiți această fată, spuse Fabel, înapoindu-i fotografia ucraineanului.

Turchenko o luă și o privi un timp, înainte de a răspunde.

– Această fată e doar una dintr-o mulțime. Mii de fete sunt ispitite sau răpite și forțate mai apoi să devină sclave sexuale, an de an. Magda Savitska nu este un caz special. Însă e unul reprezentativ. Are părinți și frați care-i duc dorul. Privi din nou fotografia. Cred că pe ucigaș l-ați băgat la închisoare.

– Așa este. Cazul e închis, replică Maria și schimbă o privire cu Fabel. Fata lucra aici, în Hamburg, ca prostituată, și unul dintre clienți a ucis-o. Avem mărturisirea acestuia. Oricum, vă mulțumim că ne-ați dat numele ei adevărat.

– *Herr* Turchenko n-a venit aici ca să-l găsească pe ucigașul fetei, interveni Ullrich, ofițerul de la BKA. După cum a precizat și dânsul, vizita sa e legată de un alt caz.

– Sunt pe urmele bandei de criminali care a obligat-o pe Magda să se prostitueze, explică Turchenko. Vreau mai cu seamă să pun mâna pe capul bandei. Iar asta mă îndreaptă spre un alt caz investigat de dumneavoastră...

Turchenko scoase încă o fotografie din servietă și, din nou, i-o înmână Mariei.

– Fir-ar să fie! izbucni aceasta cu vehemență. Îi dădu fotografia lui Fabel, după ce abia aruncase o privire fugară la aceasta. Nu avusese nevoie de mai mult. În fond, figura din poză o bântuia zi și noapte. Avea și ea poza aceea în portofel și o purta mereu cu ea. Știam eu! Știam că ticălosul ăsta e implicat în Târgul de animale. Nenorociții de ucraineni.

Turchenko râse scurt și ridică din umeri.

– Vă asigur, *Frau* Klee, că nu suntem toți la fel.

Fabel studie fotografia lui Vasil Vitrenko...

– Știu că asta redeschide răni vechi, spuse Ullrich.

Fabel interveni peste el.

– E o exprimare complet lipsită de tact, *Herr* Ullrich.

– Îmi cer scuze... N-am avut intenția...

Maria continuă, ignorându-i scuzele.

– Știam că ucrainenii sunt implicați în traficul de femei aici, în Hamburg. Și bănuiam că Vitrenko se află undeva în spatele întregii rețele.

– Undeva în spate de tot, ținu să precizeze Ullrich. Am făcut treabă bună... și când spun „am făcut" mă refer la Departamentul Crimă Organizată din Poliția Hamburg, în colaborare cu BKA... Am reușit să anihilăm rețeaua ce opera în Hamburg sub conducerea lui Vitrenko. Și, desigur, dumneavoastră și echipa dumneavoastră ați avut un rol crucial în alungarea lui Vitrenko. Totuși, au rămas câțiva pioni pe care n-am reușit să-i eliminăm. Avem motive să credem că Vitrenko își reclădește sfera de influență în Germania.

– Vitrenko se află încă în Germania? Chipul deja palid al Mariei se albi de tot.

– Nu neapărat, răspunse Turchenko. După cum știți, Vitrenko e maestru în crearea unor structuri de comandă extrem de complexe, care să-l exonereze de orice posibilă conexiune cu activitățile ilegale și care, în același timp, îi sunt profund loiale. E posibil, așadar, să-și coordoneze acțiunile de la distanță. Cu siguranță, nu se află în Hamburg și chiar se poate să orchestreze lucrurile din afara țării. Poate chiar de acasă, din Ucraina. Dacă mă întrebați pe mine, bănuiesc totuși că e undeva în Germania. Iar eu am venit ca să-l găsesc.

– Avem, de asemenea, informații că operațiunile sale nu mai sunt localizate numai în Hamburg sau într-un alt oraș german, în mod singular, completă Ullrich. În loc de asta, Vitrenko recurge la o serie de activități criminale „sub acoperire", menite să slujească la extinderea sferei sale de influență. Data trecută a încer-

cat să preia conducerea crimei organizate din Hamburg. Acum se pare că obiectivul său este acela de a controla cele mai profitabile operațiuni de pe întreg cuprinsul Republicii Federale. Printre acestea se numără traficul de persoane, având drept scop principal comerțul cu sex.

Maria părea derutată.

– Dar i-am arestat pe oamenii lui de nădejde – așa-numita Echipă de vârf. Cine-l mai ajută acum să-și extindă sfera de influență?

– La fel ca în trecut, se folosește de foști membri ai trupelor Spetsnaz. Cei mai buni pe care-i poate cumpăra. Și, la fel ca în trecut, aceștia îi sunt devotați trup și suflet. Dar s-a reinventat – atât pe sine însuși, cât și operațiunile pe care le conduce. Această ultimă „personificare" a lui Vasil Vitrenko este și mai fantomatică decât precedenta. Ullrich făcu un gest spre fotografia din mâna lui Fabel. Din câte știm în clipa de față, e posibil să nici nu mai arate așa. Se prea poate să aibă un chip nou. Un chip nou și o viață nouă, complet diferite de cele vechi.

– Și în ce fel vă putem noi ajuta? întrebă Fabel, fără tragere de inimă. Se simțea înconjurat de stafii ale trecutului, care parcă se treziseră la viață în clipa când rostise numele lui Paul Lindemann, chiar înainte de această întrevedere. În chip ciudat pentru un om care studiase istoria, Fabel începea să deteste trecutul și amintirile care îl bântuiau necontenit.

De data aceasta fu rândul lui van Heiden, care până atunci nu participase la discuție, să-i răspundă.

– De fapt, comisarul Klee poate să fie de ajutor. *Frau* Klee, știu că ați desfășurat un fel de... ei bine, presupun că cel mai potrivit ar fi s-o numesc o anchetă secretă în legătură cu moartea acestei fete. Trebuie să știm tot ce ați aflat până în prezent.

– Ți-am spus să renunți la asta, Maria, i se adresă Fabel pe un ton tăios. De ce mi-ai încălcat ordinele?

– N-am făcut decât să pun câteva întrebări în stânga și-n dreapta... Se întoarse spre van Heiden și-i relată discuția sa cu Nadia și ceea ce aflase despre Târgul de animale. Asta e tot ce-am aflat. Aveam impresia că nimeni nu face nimic în privința

acestor traficanți de carne vie.

Markus Ullrich se apropie de Maria și întinse pe birou, în fața acesteia, o serie de fotografii mari, pe care le răsfiră ca pe niște cărți de joc. Pozele o înfățișau pe Maria stând de vorbă cu prostituatele de pe stradă sau cu barmanii și animatoarele de prin baruri. La sfârșit, Ullrich puse ultima poză deasupra celorlalte, ca și când ar fi fost atuul pe care îl ținuse ascuns până atunci.

– O cunoașteți pe fata aceasta? Ea este Nadia?

Maria se ridică de pe scaun.

– M-ați pus sub urmărire?

Ullrich râse cinic.

– Credeți-mă, *Frau* Klee, nu sunteți atât de importantă încât să vă punem sub urmărire. În schimb, *desfășurăm* de mult timp o operațiune complexă și extrem de costisitoare de urmărire a activităților acestei bande de ucraineni. Iar în ultima vreme ne-a fost destul de greu să ne facem treaba din cauza dumneavoastră, care apăreți aproape în toate pozele. Realmente. Așadar, *Frau* Klee, o cunoașteți pe această fată?

Maria se așeză la loc. Încuviință din cap fără să-l privească pe Ullrich.

– Nadia... nu-i știu numele de familie. Ea mă ajută. Mă rog, atât cât poate. Era apropiată de Olga... Maria se corectă. Adică de Magda.

– După cum vedeți, *Frau* Klee – interveni van Heiden –, *se face* ceva în privința acestor traficanți de carne vie. Ținem sub observație întreaga rețea, cu ajutorul specialiștilor de la BKA și al colegilor noștri ucraineni. Este o operațiune amplă, ce are drept obiectiv localizarea și capturarea individului care v-a rănit și pe dumneavoastră atât de grav. Iar dumneavoastră ați compromis întreaga operațiune.

– Mai grav decât asta – Ullrich puse degetul pe fotografia care o înfățișa pe Maria stând de vorbă cu Nadia – este faptul că i-ați pus viața în primejdie. Nu știm ce s-a întâmplat cu ea. Fata a dispărut din raza noastră de observație – asta imediat după ce a vorbit cu dumneavoastră.

– Trebuie să precizez, răspunse Maria, că am predat Departamentului Crimă Organizată toate observațiile mele legate de cazul așa-numitei Olga X. De asemenea, le-am comunicat bănuielile mele că acest caz, dacă nu chiar însăși moartea Olgăi – de fapt, a Magdei –, are legătură cu o vastă rețea de trafic uman. Cred că ar fi fost prudent din partea dumneavoastră să mă avertizați, la momentul respectiv, că ați declanșat o anchetă în acest sens. Atunci...

– Comisar Klee, o întrerupse van Heiden. Ați fost somată de șeful dumneavoastră să predați toate informațiile la LKA 615 și să abandonați orice investigație. Imixtiunea dumneavoastră s-ar putea s-o fi costat viața pe această tânără și să fi zădărnicit misiunea noastră de a-l localiza și captura pe Vitrenko.

Chipul Mariei se înăspri, dar ea rămase tăcută.

– Cu tot respectul față de colegii de la LKA 6 și de la BKA, interveni Fabel, trebuie să vă reamintesc faptul că singurele persoane care au fost vreodată pe punctul de a-l prinde pe Vitrenko am fost eu și *Frau* Klee. Iar *Frau* Klee aproape că a plătit cu viața lucrul acesta. Prin urmare, deși recunosc că a fost neregulamentar din partea ei să continue investigația pe cont propriu, cred că i se cuvine mai mult respect, ca ofițer de poliție.

Van Heiden se încruntă și dădu să răspundă, dar Turchenko i-o luă înainte.

– Am citit în dosar cum s-au petrecut lucrurile în noaptea aceea și sunt conștient de faptul că *Frau* Klee a dat dovadă de mult curaj, la fel și dumneavoastră, precum și ceilalți doi polițiști care și-au pierdut viața, din păcate. Datoria mea e să dau de urma colonelului Vitrenko și vă sunt recunoscător pentru tot ceea ce ați făcut. Mi-e rușine că țara mea a dat naștere unui asemenea monstru și vă dau cuvântul meu că voi face tot ce-mi stă-n putință ca să-l aduc pe Vasil Vitrenko în fața justiției. Am ajuns aici, în Hamburg, tocmai pentru că vreau cu orice preț să dau de el. V-aș rămâne profund îndatorat dacă mi-ați permite să vă mai pun și alte întrebări pe parcursul șederii mele în oraș.

Fabel studie chipul ucraineanului. Acesta arăta mai degrabă

a intelectual decât a ofițer de poliție, iar atitudinea sa calmă și hotărâtă, ca și pronunția perfectă, deși cu un ușor accent străin, păreau să insufle încredere.

– Dacă vă putem ajuta cu ceva, o vom face, fără îndoială, spuse Fabel.

– Între timp – i se adresă Ullrich Mariei – v-aș ruga să întocmiți un raport complet cu privire la discuțiile pe care le-ați avut cu prostituata dispărută și să includeți toate informațiile pe care le dețineți în această privință.

Fabel și Maria se pregăteau să plece.

– Înainte de-a pleca, *Herr* Fabel... Van Heiden se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe birou. În ce stadiu ne aflăm cu cele două crime?

– Știm că femeia surprinsă la locul primei crime nu are nici o legătură cu fapta propriu-zisă, iar criminaliștii încearcă să afle cui îi aparțin firele de păr lăsate ca un fel de semnătură. Există posibilitatea – dar în stadiul acesta este doar o posibilitate – ca victimele să fi fost alese din cauza orientării lor sexuale. În prezent verificăm această pistă. În afară de asta, nu prea mai avem alte indicii.

Chipul lui van Heiden exprima o dezamăgire întru câtva previzibilă.

– Să mă ții la curent, Fabel.

Fabel și Maria nu schimbară nici un cuvânt înainte să iasă din lift.

– La mine în birou, spuse Fabel. Acum.

La cererea șefului său, Maria închise ușa în urma sa după ce intrară în birou.

– Ce naiba se întâmplă, Maria? Vocea lui Fabel trăda o furie mocnită, pe care abia reușea să și-o țină în frâu. Mă aștept la un astfel de comportament din partea Annei câteodată, dar nu din partea ta. De ce te încăpățânezi să-mi ascunzi anumite lucruri?

– Îmi pare rău, *Chef*. Știu că mi-ai spus să renunț la cazul Olgăi X...

– Nu mă refer doar la asta. Vorbesc, în general, despre

faptul că îmi ascunzi tot felul de lucruri. Lucruri pe care ar trebui să le știu. De pildă, de ce naiba nu mi-ai spus că ești pacienta doctorului Minks de la Clinica Fricii?

Se lăsă tăcerea, iar Maria îl privi absentă.

– Pentru că, sincer, răspunse ea într-un târziu, e o chestiune personală care nu credeam că te privește.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Maria, starea ta psihică te-a împins să cauți ajutorul la o clinică destinată tratării fobiilor, și îmi spui mie, șeful tău, că nu e treaba mea? Să nu cumva să susții că n-are nici o legătură cu slujba. Ți-am văzut chipul în clipa când Turchenko a pronunțat numele celui pe care îl urmărește. Fabel se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să se calmeze. Maria, credeam că ai încredere în mine.

Din nou, Maria nu răspunse imediat. În loc de asta, se întoarse spre fereastră și privi afară, peste vârfurile copacilor înalți din Winterhude Stadtpark. Apoi vorbi pe un ton coborât, neutru, fără să-și întoarcă privirea spre Fabel:

– Sufăr de haptefobie. Inițial era o formă ușoară, dar pe parcurs s-a agravat, așa că am ajuns la doctorul Minks. E vorba de teama de a fi atinsă. Pentru asta mă tratează doctorul Minks. Nu pot să suport apropierea fizică de altă persoană. E consecința directă a faptului că Vitrenko m-a înjunghiat.

Fabel scoase un oftat.

– Înțeleg. Și funcționează terapia?

Maria ridică din umeri.

– Uneori am impresia că da. Dar alteori mă cuprinde iarăși frica.

– Și obsesia asta a ta legată de Olga X... Presupun că e din cauza bănuielii că Vitrenko s-ar afla în spatele poveștii?

– La început nu m-am gândit la asta. Pur și simplu... ei bine, ai fost și tu acolo. M-a afectat grozav. Biata copilă. Mi s-a părut nedrept să sfârșească în felul ăsta. Apoi, da... m-am gândit că e posibil ca Vitrenko să fi fost implicat.

– Maria, cazul Vitrenko a fost doar un caz... ca oricare altul. Nu-l putem transforma într-o cruciadă personală. După cum a

spus și Turchenko, cu toții vrem să-l dăm pe Vitrenko pe mâna justiției.

– Tocmai asta e... În vocea Mariei se deslușea o înverșunare pe care Fabel n-o mai auzise. Eu nu vreau să ajungă pe mâna justiției. Eu vreau să-l omor...

2.30 p.m.: Hamburg Altstadt, Hamburg

Paul Scheibe stătea în fața intrării în clădirea primăriei. Întinderea vastă a Rathausmarkt – principala piață din Hamburg – era înțesată de turiști și clienți ce mișunau încoace și-ncolo, sub razele fierbinți ale soarelui de vară. Scheibe își pusese un costum negru de in și o cămașă albă, fără guler, pentru întâlnirea cu primarul general al Hamburgului, Hans Schreiber, și cu ministrul mediului, Bertholdt Müller-Voigt. Totuși, în ciuda materialului subțire, Scheibe simțea picături lipicioase de transpirație prelingându-i-se pe ceafă și pe șira spinării. Întrevederea fusese programată în cinstea faptului că proiectul său câștigase concursul pentru *KulturZentrumEins,* Centrul Cultural din Überseequartier, situat în HafenCity, iar Scheibe făcuse tot posibilul să pară cât mai interesat și încântat. Probabil acesta fusese motivul pentru care mulți oameni îl întrebaseră dacă se simte bine: „emblema" lui Scheibe fusese întotdeauna aroganța ieșită din comun și repulsia față de aspectele pur comerciale ale arhitecturii. Dar, în final, toată lumea se arătase mulțumită, iar șampania cursese în valuri. Risipa de băutură îi lăsase un gust metalic în gură și nu izbutise decât să-i sporească iritarea.

„Viața merge înainte", își spusese el. Poate așa avea să fie. Poate că era o simplă coincidență faptul că doi dintre camarazii săi de odinioară fuseseră uciși. În același mod. De către aceeași persoană. Totuși, părea greu de crezut.

Îi urmărea cu privirea pe oamenii din jurul său, clienți și trecători, funcționari și oameni de afaceri, umblând grăbiți pe trotuare. Un muzicant stradal interpreta la acordeon o bucată muzicală din Rimski-Korsakov, undeva pe Schleusenbrücke,

podul care traversa canalul Alsterfleet. Paul Scheibe era înconjurat de oameni, de zgomot; se afla în însăși inima marelui oraș. Cu toate astea, niciodată nu se mai simțise atât de singur, de vulnerabil. Asta însemna oare să fii hăituit?

Porni cu pași grăbiți, animat de o hotărâre pe care nu și-o putea explica, de parcă mersul în sine l-ar fi ajutat să decidă ce să facă în continuare. Străbătu Rathausmarkt de-a curmezișul și se îndreptă spre Mönckebergstrasse, un bulevard plin de magazine. Umbla fără o țintă anume, încotro îl purtau pașii. Îi era cald și se simțea murdar, părul i se lipea de scalpul umed și și-ar fi dorit să poată îndepărta mantia de aer fierbinte ce părea să-i înăbușe orice gând. Nu voia să moară. Nici să meargă la pușcărie. Își construise o reputație și era conștient că un pas greșit în momentul de față avea să mânjească această reputație pe vecie.

Se opri în fața unui magazin de articole electronice. Pe un televizor cu ecran uriaș, din spatele geamului, se putea vedea o emisiune de știri a unuia dintre canalele regionale de televiziune. Era un interviu înregistrat cu Bertholdt Müller-Voigt. Lui Scheibe îi fusese greu să suporte prezența disprețuitoare și arogantă a acestuia în decursul întâlnirii de la prânz, și iată-l acum din nou, afișându-și zâmbetul său prefăcut pe ecranul televizorului. Parcă își bătea joc de el, la fel ca odinioară.

Müller-Voigt era înzestrat, în chip natural și fără să aibă nevoie de cel mai mic efort în acest sens, cu o siguranță de sine și o credibilitate pe plan intelectual care lui Scheibe îi luaseră ani în șir să învețe să le etaleze. Müller-Voigt fusese mereu mai deștept, mai îndrăznet, mai în miezul lucrurilor. Lui Paul Scheibe îi era imposibil să îi treacă toate acestea cu vederea. Însă lucrul pe care îl detesta cel mai mult și care îi alimenta aversiunea față de personajul respectiv era un fapt mult mai adânc, mai de esență: Müller-Voigt i-o luase pe Beate.

Desigur, pe vremea aceea nici unul din ei nu credea în conceptul atât de burghez al monogamiei, iar Beate, o studentă la matematică, pe jumătate italiancă, cu părul negru ca pana corbului, care-i furase mințile lui Scheibe, nu ar fi permis nici în

ruptul capului vreunui bărbat să-și revendice dreptul de posesiune asupra ei. Fusese însă o pasiune nebună, cum Paul Scheibe nu mai simțise niciodată în viață. Nu neapărat faptul că Müller-Voigt se culcase cu ea îl deranja atât de mult, cât mai degrabă că o făcuse cu același egoism arogant de care dădea dovadă în toate relațiile sale amoroase, multe la număr. Pentru el nu însemnase nimic, iar Scheibe era convins că astăzi Müller-Voigt nici măcar nu-și mai aducea aminte de cele întâmplate.

Chiar și acum, cu douăzeci de ani mai târziu, de fiecare dată când îl întâlnea – sau când îi auzea numele – se trezeau în el aceleași sentimente de invidie și ură ca pe vremuri, când erau amândoi studenți. Între timp, Scheibe își clădise o nouă viață, plină de realizări și diferită de cea din trecut. Însă iată că Müller-Voigt izbutise cumva să-și croiască un drum și mai împlinit, și mai plin de realizări. Și, lucrul cel mai deranjant, se încăpățâna să rămână undeva în fundalul universului lui Scheibe, ca un ghimpe-n coastă: un memento nedorit și permanent al vremurilor de odinioară. Doar că acum Müller-Voigt nu mai era singurul care-i aducea aminte de acele vremuri.

Scheibe își lipi fruntea de geamul magazinului de articole electronice, sperând să se răcorească, dar nu reuși decât să murdărească sticla cu umezeala fierbinte a pielii sale. Un trecător îl lovi din greșeală cu umărul, trezindu-l din reverie. Ce căuta aici? Ce avea de făcut în continuare? Doar ieșise din Rathausmarkt hotărât să găsească un răspuns.

Trebuia să găsească un loc în care să cugete. Să pună lucrurile cap la cap.

Scheibe își desprinse privirea de pe ecranul televizorului și porni cu pași hotărâți pe Mönckebergstrasse. Înspre stația de cale ferată Hamburg Hauptbahnhof.

2.30 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Birocrația îl omora: fiecare caz de crimă genera un munte de formulare de completat și zeci de rapoarte de întocmit. După

întrevederea cu polițistul ucrainean și cu Markus Ullrich, lui Fabel îi era greu să se concentreze asupra vrafului de hârtii îngrămădite la el pe birou. Îi treceau prin cap atâtea gânduri, încât pierdu noțiunea timpului și deodată realiză că nu mâncase nimic de la micul dejun.

Coborî cu liftul până la cantina Poliției și își puse pe tavă o cană de cafea și un rulou umplut. Cantina era aproape pustie, așa că se îndreptă spre o masă de lângă fereastră. De-abia atunci o observă pe Maria stând de vorbă cu Turchenko. Detectivul ucrainean stătea rezemat de spătarul scaunului, cu privirea adâncită în cana de cafea dinaintea sa, părând a fi în toiul unei explicații amănunțite. Maria îl asculta cu mare atenție. Ceva din scena respectivă îi trezi lui Fabel o senzație neplăcută.

– Vă deranjează dacă mă așez și eu lângă voi? întrebă el.

Turchenko își ridică privirea la el și zâmbi larg.

– Câtuși de puțin, *Herr* comisar-șef. Vă rog să luați loc.

Maria zâmbi și ea, dar se vedea clar că o irita faptul că fuseseră întrerupți.

– Vorbiți excelent limba germană, *Herr* Turchenko, rosti admirativ Fabel.

– Am învățat-o în facultate. Facultatea de Drept. Am petrecut un timp în Germania de Est, ca student. Germania m-a fascinat întotdeauna. Fapt care a și contribuit la trimiterea mea aici, pe urmele lui Vitrenko.

– Ați fost cumva și în trupele speciale? se interesă Fabel.

Turchenko râse.

– Oh, nu... de fapt, nu lucrez în poliție de prea multă vreme. Înainte am fost avocat specializat pe dreptul civil și penal, în Lvov. După Revoluția Portocalie, la care am luat parte în mod activ, am devenit procuror, ipostază în care am fost abordat de noul guvern. Mi-au cerut să coordonez Departamentul de Crimă Organizată, proaspăt înființat, care se ocupa de cazurile de jaf și de trafic de persoane. În esență, misiunea mea este să pun capăt fenomenului acestuia de comerț „cu sclavi". Am fost ales pentru că n-am avut nici o legătură cu vechiul regim.

– Bănuiesc că încet lucrurile se schimbă și în Ucraina.

Turchenko zâmbi.

– Ucraina este o țară frumoasă, *Herr* Fabel. Una dintre cele mai frumoase din Europa. Lumea habar n-are. În plus, e o țară ce abundă în tot soiul de resurse naturale – un pământ extraordinar de fertil, care pe vremuri era grânarul fostei URSS. De asemenea, e bogată în zăcăminte minerale și are un potențial turistic nemaipomenit. Îmi iubesc țara și am mare încredere în ceea ce ar putea să devină – una dintre cele mai prospere și mai avansate națiuni din întreaga Europă. Va fi nevoie de mai mult de o generație pentru asta, dar *așa va fi,* în cele din urmă. Primii pași au fost deja făcuți – democrația și liberalizarea economiei. Dar există și probleme. Ucraina este scindată în două curente de opinie. În vestul țării, oamenii stau cu ochii ațintiți asupra Occidentului. Însă în est există oameni care continuă să creadă că ar trebui să ne unim cu Rusia. Turchenko făcu o pauză. Voi, germanii, ar trebui să puteți înțelege lucrul acesta. Țara voastră a renăscut de mai multe ori, și nu întotdeauna sub forma cea mai bună. Este rândul Ucrainei să renască. Țara noastră începe o viață nouă. O viață pentru care am luptat cu toții. Iar oameni ca Vasil Vitrenko n-au ce căuta în ea.

– Urmărirea lui Vitrenko va fi extrem de periculoasă, spuse Fabel. Va trebui să aveți mare grijă.

– Sunt un om prudent din fire. În plus, beneficiez de protecția poliției din Hamburg. Turchenko făcu un gest larg cu brațul, indicând întregul Polizeipräsidium. Am un bodyguard de la GSG 9 care mă însoțește peste tot, în permanență. Chicoti ușor și-și lovi încetișor tâmpla cu degetul arătător. Eu nu sunt un om de acțiune, ci mai degrabă mă bizui pe gândire. Cred că pentru a-l găsi și a-l captura pe acest monstru trebuie să-i anticipăm fiecare mișcare, să fim cu un pas înaintea lui.

Fabel zâmbi. Îi era simpatic micuțul ucrainean: era un om care credea, fără doar și poate, în tot ceea ce spunea. Care își îndrăgea munca. Fabel se trezi că nutrește o oarecare invidie față de interlocutorul său.

– Vă doresc mult noroc, spuse el.

3.40 p.m.: cartierul Hohenfelde, Hamburg

– Cum a fost? întrebă Julia cu o ușoară încruntare.

Pe Cornelius Tamm îl irita faptul că, în ciuda încruntării, fruntea ei era aproape lipsită de riduri, de parcă tinerețea ei refuza să se dea bătută în fața grijilor. Cornelius avea senzația că tinerețea îl asaltează din toate părțile, bătându-și joc de el la fiecare pas.

– Nicicum. Cornelius își aruncă cheile pe masă și își scoase jacheta.

Julia avea treizeci și doi de ani; cu exact treizeci de ani mai puțin ca el. Cornelius își părăsise soția pentru Julia cu trei ani în urmă, chiar înainte de a împlini cincizeci și nouă de ani. Căsnicia lui avea cam aceeași vârstă ca femeia din cauza căreia îi pusese capăt, iar Julia era mai apropiată de vârsta copiilor săi decât de a lui. La vremea respectivă, Cornelius simțise că-și recapătă tinerețea și vigoarea. Acum însă se simțea tot timpul obosit: obosit și bătrân. Se așeză la masă.

– Ce-a spus?

Julia îi turnă o cană de cafea și se așeză în fața lui.

– A spus că mi-a trecut vremea. În linii mari. Cornelius se uită la Julia cu atenție, de parcă ar fi încercat să priceapă ce căuta în bucătăria lui, în apartamentul lui. În viața lui. Și are dreptate, să știi. Lumea s-a schimbat. Iar eu am rămas de căruță. Își împinse cana la o parte. Luă apoi un pahar și o sticlă de whisky și-și turnă o porție generoasă.

– Asta nu te ajută cu nimic, îl atenționă Julia.

– Poate că nu vindecă boala. Sorbi prelung din pahar și se strâmbă. Dar cu siguranță ameliorează simptomele. Te anesteziază.

– Nu-ți face griji.

Zâmbetul consolator al Juliei nu făcu decât să-l irite și mai tare pe Cornelius.

– Vei prinde un contract cât de curând. O să vezi. Apropo, cineva te-a sunat cât ai fost plecat. De vreun sfert de oră.

– Cine?

– La început n-a vrut să se prezinte. Apoi a spus că e Paul și că o să te sune mai târziu.

– Paul? Cornelius se încruntă, încercând să-și dea seama despre care Paul era vorba, dar apoi renunță, ridicând din umeri. Mă duc la mine în birou. Și-mi iau cu mine anestezicul.

Atenția îi fu atrasă de un alt nume. Când se ridică în picioare, observă pe masă ziarul *Hamburger Morgenpost*. Cornelius puse paharul pe masă și luă ziarul, pe care îl examină cu atenție un timp îndelungat.

– Ce s-a întâmplat? vru să știe Julia. E ceva-n neregulă?

Cornelius nu-i răspunse și continuă să citească articolul. Era vorba despre moartea cuiva. Persoana fusese ucisă. O persoană care, pentru Cornelius, era moartă de douăzeci de ani. Era ca și cum ar fi citit despre moartea unei fantome.

– Nu, nimic, zise el și lăsă ziarul din mână. Nimic important.

În clipa aceea își dădu seama cine era Paul.

7.40 p.m.: gara Nordenham, la o sută patruzeci și cinci de kilometri vest de Hamburg

Era o seară minunată. Soarele ca de jăratic atârna jos pe cer, în spatele gării, iar râul Weser scânteia în lumina asfințitului, croindu-și drum spre Marea Nordului. Paul Scheibe nu mai fusese niciodată în Nordenham, lucru destul de ciudat dacă era să țină cont de faptul că acest orășel din provincie avusese un impact uriaș asupra vieții sale.

Pentru o clipă, Scheibe redeveni arhitectul pasionat de munca sa, cântărind curios din priviri clădirea gării. Din punct de vedere al arhitecturii, nu era pe gustul său; cu toate acestea, era un edificiu impunător, în pofida stilului compact, tradițional, pe alocuri auster, specific nordului Germaniei. Își aduse aminte că citise undeva că edificiul era vechi de peste o sută de ani, făcând parte din patrimoniul cultural al țării.

Aici.

Totul se întâmplase aici. Pe peronul acesta. Aceasta era scena pe care se derulase cel mai important eveniment din viața lui, iar el nici măcar nu fusese aici. Și nici ceilalți. Șase oameni, aflați la o sută cincizeci de kilometri distanță, luaseră hotărârea să sacrifice o ființă umană pe peronul acesta. Un om fusese răpus pentru ca alți șase să fie liberi să înceapă o viață nouă. Însă nu doar o singură persoană pierise aici. Piet își pierduse și el viața în locul acesta. La fel și Michaela și polițistul. Însă Paul Scheibe nu se gândise niciodată că ar putea să se simtă vinovat pentru toate acele vieți pierdute – totul pălise în comparație cu sentimentul intens de ușurare, de bucurie la gândul că se terminase. Doar că nu se terminase. Ceva – cineva – se întorsese din vremurile acelea întunecate, ca să-i bântuie prezentul.

„Trebuie să faci ceva, își zicea el întruna. Să găsești o soluție." Cine-i omora pe membrii grupului? Cu siguranță avea legătură cu locul acesta și cu cele întâmplate aici. Dar cine se afla în spatele acestor crime? Putea fi oare unul dintre ceilalți patru membri ai grupului? Lui Scheibe i se părea de neconceput una ca asta: nici unul dintre foștii săi camarazi n-ar fi avut nimic de câștigat și, în plus, nu exista nici un motiv de dușmănie între ei, nici o pricină de răzbunare. Singurul sentiment pe care îl nutreau cu toții era dorința de a rupe cu totul legăturile din trecut.

Scheibe se simți străbătut de un fior rece: dar dacă Franz nu murise aici? Îl iubiseră pe Franz, îl urmaseră obedienți; dar, mai presus de orice, le era frică de el. Dacă moartea lui fusese doar o înșelătorie, o conspirație, vreun soi de înțelegere cu autoritățile? Dacă, în chip inexplicabil, Franz supraviețuise?

Ipoteza părea lipsită de noimă, dar crimele acestea aveau *fără îndoială* legătură cu ceea ce se petrecuse aici, pe peronul acestei gări de provincie, cu douăzeci de ani în urmă. Scheibe regreta deja faptul că îl sunase pe Cornelius. N-avea de gând să-i ușureze sarcina ucigașului și nici să-și riște cariera reînnodând legături care trebuiau să rămână îngropate. Muncise prea mult ca

să ajungă în punctul acesta, de la ultima lor întâlnire; n-avea de gând să dea cu piciorul la tot.

Scheibe aruncă o privire la ceas: era aproape opt. Se simțea obosit și murdar. Nu pusese nimic în gură de la amiază, când luase prânzul la Rathaus, și îi era foame. Se așeză pe o bancă de pe peron și privi absent dincolo de șinele de cale ferată, la peisajul searbăd străbătut de râul Weser, care își croia agale drum înspre Luneplatte.

Avea să găsească el o soluție. Odinioară și ceilalți se bizuiseră pe el, căci mereu fusese cel care se pricepea să născocească planul cel mai potrivit, la fel cum se pricepea să proiecteze clădiri. Structuri complexe, în care toate detaliile se armonizau perfect. El fusese cel care orchestrase ceea ce se întâmplase aici: îi eliberase pe ceilalți și pe sine însuși. Acum venise momentul s-o facă din nou. Scheibe își vârî mâna în buzunarul sacoului șifonat și-și scoase telefonul mobil. Nu. Aveau să-i identifice numărul; doar nu demult ascultase o prelegere referitoare tocmai la gradul de nesiguranță al folosirii telefoanelor mobile. Scheibe era conștient că trebuie să acționeze cu maximă prudență. Avea să sune la poliție. Anonim. Avea să cadă la o înțelegere care să-l ferească pe el de orice urmări neplăcute. La fel ca data trecută.

Un telefon public. Trebuia să găsească un telefon public. Paul se răsuci și scrută împrejurimile.

În clipa aceea, un tânăr cu părul negru își făcu apariția pe peron. Pentru Paul fu mai mult decât o senzație vagă. Nu trebui să facă nici un efort ca să-și amintească de unde îl cunoaște. Poate din cauză că se aflau exact în același loc, într-un context familiar.

Tânărul se îndreptă spre Paul cu pași hotărâți.

– Știu cine ești, îl întâmpină arhitectul. Știu exact cine ești.

Tânărul zâmbi și-și scoase pentru o clipă mâna din buzunar, doar atât cât să lase să se vadă un pistol automat Makarov.

– Să mergem într-un loc mai ferit, ca să stăm de vorbă. Mașina mea e parcată în fața gării, spuse el, făcând un gest cu capul în direcția ieșirii.

8.00 p.m.: cartierul St. Pauli, Hamburg

– Să-mi spui dacă ai impresia că te fac de rușine. Anna Wolff îi adresă un zâmbet strâmb lui Henk Hermann în timp ce se apropiau de bar.

The Firehouse se afla într-o clădire uriașă, rectangulară din centrul cartierului St. Pauli. Pe dinafară era un edificiu din cărămidă absolut anost, la fel ca majoritatea construcțiilor din anii 1950, care invadaseră Hamburgul precum buruienile, după bombardamentele din al Doilea Război Mondial. Pe dinăuntru era la fel de anost, dar într-un mod diferit. Decorul era asemănător, într-o oarecare măsură, cu ceea ce se poate vedea în barurile și cluburile de pretutindeni: un rafinament previzibil, neinteresant, cu vagi accente retro. Până și muzica ambientală era obișnuitul chill-out. The Firehouse o lăsă rece pe Anna care prefera cluburile și barurile mai avangardiste. Pe de altă parte, clubul acesta nu îi era destinat Annei. Nu le era destinat femeilor în general.

– Foarte interesant, bombăni Henk, făcând un gest cu capul înspre barmanul de culoare, ras pe cap, care se apropie de capătul tejghelei unde se așezaseră ei.

– Cu ce vă servesc? În vorbirea barmanului se deslușea un accent mixt, englezesc și african deopotrivă.

În loc de răspuns, Henk îi flutură prin fața ochilor insigna ovală de polițist criminalist.

– Vrem să-ți punem câteva întrebări despre un anumit client.

– Oh?

– Derulăm o anchetă legată de o crimă, preciză Anna. Și credem că victima era un client obișnuit al acestui bar.

Puse pe tejghea o fotografie cu Hauser.

– Îl cunoști?

Barmanul aruncă o privire scurtă la fotografie și încuviință din cap.

– Este domnul Hauser. Da, îl cunosc. Mai bine zis, îl cunoșteam. Am citit în ziar despre moartea lui. Oribil. Da, era

un obișnuit aici.

– Venea însoțit de cineva?

– Nu era cu cineva anume, din câte știu eu. Cu tot felul de tipi în general...

Ceilalți doi barmani, colegii negrului, erau ocupați, așa că un client îl chemă pe acesta la capătul celălalt al tejghelei.

– Scuzați-mă o clipă...

Cât timp barmanul își servi clientul, Anna aruncă o privire împrejur. Barul era destul de plin, în ciuda faptului că seara era abia la început, ca și săptămâna, de altfel. Așa cum se aștepta, clientela barului era formată exclusiv din bărbați, însă în afară de asta nimic nu îl făcea diferit de alte baruri sau cluburi. Unii dintre clienți erau îmbrăcați în costum, semn că veniseră direct de la serviciu. Annei îi era greu să și-l imagineze pe Hauser aici: locul părea prea „corporatist", prea expus. Barmanul reveni, scuzându-se pentru întrerupere.

– *Herr* Hauser venea aici în mod frecvent, dar prefera compania bărbaților mai tineri. *Mult* mai tineri. Tocmai i-am întrebat pe colegii mei despre el. Martin spune că obișnuia să vină însoțit de un tânăr cu părul negru.

– Sebastian Lang? Anna puse pe tejghea fotografia lui Lang lângă cea a lui Hauser.

– Nu-l cunosc pe tipul ăsta... Martin?

Barmanul îl chemă pe colegul său, care veni și examină fotografia.

– El e, confirmă barmanul pe nume Martin. O vreme au venit împreună, dar apoi tânărul n-a mai apărut. Însă înainte de el, *Herr* Hauser avea obiceiul să stea la masă cu un bărbat de vârsta lui. Nu cred că erau împreună sau ceva de genul ăsta. Cred că erau doar amici.

– Știi cumva cum se numea acest amic?

– Îmi pare rău.

– El mai vine pe-aici?

Barmanul scutură din cap.

– N-aș putea să vă spun dacă își va mai face apariția. Am

impresia că venea doar ca să se întâlnească cu *Herr* Hauser.

– Mulțumesc, spuse Henk și-i dădu barmanului cartea sa de vizită. Dacă-l mai vezi, mă suni numaidecât la numărul ăsta.

Barmanul luă cartea de vizită.

– Sigur. Apoi se încruntă ușor. Credeți că tipul ăsta are de-a face cu uciderea lui *Herr* Hauser?

– În clipa de față încercăm doar să aflăm ce-a făcut victima în ultimele zile de viață, îl lămuri Anna. Și cu cine obișnuia să-și petreacă timpul. Asta-i tot.

Dar, ieșind din bar, Anna avu senzația că nu reușiseră să afle mai nimic.

9.

LA DOUĂSPREZECE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MARȚI, 30 AUGUST 2005

10.30 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel îl sună din biroul său pe Markus Ullrich, ofițerul de la BKA. Ullrich păru surprins să-i audă vocea, dar precauția cu care-i răspunse era inutilă.

– Cu ce vă pot fi de folos, *Herr* comisar-șef? Este vorba de *Frau* Klee?

– Nu, *Herr* Ullrich, nu este vorba despre ea. Adevărul era că Fabel își dorea să discute acest subiect cu Ullrich, dar acum nu era momentul. Acum avea nevoie de o favoare din partea acestuia. Vă aduceți aminte că domnul comandant van Heiden m-a întrebat despre cazul la care lucrez în prezent? Cazul așa-numitului Frizer din Hamburg?

– Da, îmi amintesc.

– Cineva mi-a sugerat să verific mai îndeaproape trecutul victimelor. Mai precis, mi-a sugerat că s-ar putea să descopăr unele lucruri interesante petrecute pe vremea când respectivii erau studenți, tineri activiști sau, mai târziu, în perioada revoltelor. Ambele victime erau implicate într-o mișcare politică, sub diferite forme. Așa că m-am gândit că, dacă ar fi existat anumite suspiciuni legate de persoana lor...

– BKA ar trebui să-i aibă în evidență, nu-i așa?

– Așa m-am gândit...

Fabel continuă prin a-i comunica ofițerului informațiile pe

care le culeseseră până în acel moment despre cele două victime.

– În regulă, spuse Ullrich. Am să văd ce pot face.

După ce puse receptorul în furcă, Fabel merse în biroul principal și discută cu Anna Wolff. O informă cu privire la buletinul de identitate datând din al Doilea Război Mondial, pe care îl găsiseră asupra mumiei din HafenCity, și îi dădu o hârtie pe care trecuse datele necunoscutului.

– Poți merge la arhivele statului să vezi ce mai descoperi? Aș vrea să aflu dacă bărbatul decedat nu are vreo rubedenie pe care s-o înștiințăm.

Anna se uită la hârtia pe care i-o înmânase Fabel și ridică din umeri.

– Bine, *Chef*.

Fabel îi descusu pe toți subalternii săi, să afle ce mai descoperiseră. Cele două crime cu victime scalpate captaseră atenția tuturor, iar Fabel era bucuros că încăierarea soldată cu un omor, ce avusese loc în St. Pauli, era singurul caz pe care îl mai aveau pe listă, căci nu era un caz foarte complicat și se puteau ocupa de el în paralel. De multe ori se surprindea gândind în felul acesta: se bucura când curmarea violentă a vieții unui om nu ridica mari dificultăți și, prin urmare, îi cruța echipa de eforturi ieșite din comun. Detesta cruzimea care însoțea, fără voie, misiunea sa de investigator al morții.

– Încă n-am găsit nimic suspect pe lista convorbirilor telefonice ale victimelor, îi anticipă Henk Hermann întrebarea. N-am găsit nici un număr necunoscut.

Fabel îi mulțumi lui Henk și se întoarse la el în birou. Lucrul acesta nu-i dădea pace. Instinctul îi șoptea că victimele îl cunoșteau pe ucigaș.

11.45 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

În cameră domnea un miros dulceag și pătrunzător de tămâie. Storurile erau trase, iar încăperea era iluminată de flăcările

calde și vesele a douăzeci și patru de lumânări.

Beate Brandt avea ochii închiși și-și ținea o mână pe fruntea clientului său, iar cealaltă pe pieptul acestuia. Părul lung îi cădea în cascade pe umeri, la fel ca pe vremea când avea optsprezece ani. Însă negrul lucios și senzual de altădată, cu care răpise inima atâtor bărbați, pălise de mai bine de zece ani. Azi părul ei era mai mult cărunt decât negru și devenise aspru, precum coama unui cal.

Tot astfel, frumusețea întunecată a lui Beate, pe care o moștenise de la mama ei, italiancă la origine, pălise. Osatura bine definită și finețea trăsăturilor sale nu dispăruseră, dar pielea care le învelea era acum plină de riduri, de parcă era o pictură restaurată de un amator.

– Respiră adânc... îi spuse clientului, un tânăr cam de vârsta fiului ei, care stătea întins pe spate, cu ochii închiși. Ne întoarcem în timp. La un moment de dincolo de viață, dar dinaintea morții. Numai după ce ne confruntăm cu viața care s-a stins putem să experimentăm renașterea.

Își apăsă mâna pe fruntea clientului său. Degetele îi erau pline de inele masive, unele cu simboluri astrologice. Tânărul avea pielea ca de porțelan, fără nici un cusur și, fără să vrea, Beate compară fruntea perfect netedă a acestuia cu ridurile de pe dosul propriei palme și de pe degetele-i odinioară atât de subțiri. „Cum se poate, se gândi ea, ca trupul nostru să îmbătrânească și totuși în interior să ne simțim la fel de tineri ca pe vremuri?"

– Întoarce-te în timp... Vocea ei era aproape o șoaptă. Întoarce-te în copilărie. Îți aduci aminte? Și mai în urmă. Și mai în urmă...

Beate se căznise toată viața să câștige mai mult. Sau, mai bine zis, se căznise să câștige fără ca lucrul acesta să sară în ochi. Detestase întotdeauna ideea de a avea o afacere de doi bani, dar și mai mult detesta să lucreze pentru altcineva. În plus, trebuia să se gândească și la fiul ei. Făcuse tot ce-i stătuse în putință ca acesta să nu ducă lipsă de nimic. Ca mamă singură, nu-i fusese deloc ușor. La asta se mai adăugase, desigur, și

teama că, dacă voia să se angajeze undeva, cineva avea să-și vâre nasul în trecutul ei. Începuse cu un mic magazin de îmbrăcăminte în Viertel, dar cu timpul devenise limpede faptul că ideile ei în materie de modă erau depășite – chiar foarte depășite – de preferințele actuale ale clienților. După închiderea magazinului, încercase să se orienteze înspre ceva care să-i aducă bani. Atunci îi venise ideea aceasta a Renașterii. Beate știa că era o prostie. Undeva în adâncul inimii ei, ideea de reîncarnare i se părea atractivă – chiar plauzibilă –, însă treaba asta cu „Inducerea Renașterii" nu era decât o aiureală. Beate știa asta cel mai bine, doar era invenția ei.

Își coborî privirea la tânărul care zăcea întins pe jos. Era un client care venea cu regularitate la ea de trei luni de zile. De când fuseseră uciși Hans-Joachim și Gunter luase decizia de a nu mai primi clienți noi. Necunoscuți. Moartea celor doi o șocase. O înspăimântase. La urma urmei, chiar dacă drumurile lor nu se încrucișaseră în ultimii douăzeci de ani, Hans-Joachim locuia la doar câteva străzi distanță de ea.

Acum Beate mai lucra numai cu clienții pe care îi cunoștea de o bucată de vreme. Încercase chiar să pună bazele unei „terapii de grup", ca să poată lucra cu mai mulți clienți deodată. Însă din cauza naturii profund personale a „terapiei" ei, clienții erau refractari la ideea de a participa la ședințe de grup. Cea mai inspirată idee a ei fusese să creeze un site prin intermediul căruia să poată oferi consultații online. Își procurase chiar și un program prin care oamenii își introduceau data și locul nașterii și li se oferea în schimb rezumatul vieții lor anterioare. Iar plata se făcea printr-un sistem online securizat, cu carduri bancare. Fără riscuri, fără cheltuieli, doar profit.

La baza afacerii lui Beate se afla o idee simplă: aceea că fiecare om a avut mai multe vieți anterioare și că trebuia să existe o cale de acces la ele. Evident, în condițiile în care populația globului continua să crească accelerat, din punct de vedere statistic era imposibil ca fiecare locuitor al planetei să fi avut o viață anterioară. Beate, care studiase matematica aplicată

la Universitatea din Hamburg, știa prea bine lucrul acesta. Însă existase o vreme, cu mult timp în urmă, când ar fi fost gata să-și lase la o parte îndoielile, în numele unei viziuni mai înalte. Pe lângă asta, în ziua de azi lumea era plină de oameni care tânjeau după un sens al propriei existențe sau care-și căutau refugiul într-un alt adevăr, într-o altă viață: în orice lucru care le-ar fi putut oferi un răspuns, altul decât banalul trai cotidian. Așa că Beate, o atee, o raționalistă, o matematiciană la urma urmei, se autoproclamase mentor spiritual de factură New Age, susținând că poate să-i ajute pe oameni să-și redescopere viețile anterioare. Își însușise principiile de bază ale hipnozei, cu toate că se îndoia că reușise vreodată să-și hipnotizeze vreun client în adevăratul sens al cuvântului. Mai degrabă aceștia se amăgeau singuri cum că ar fi ajuns într-o stare de transă, ca să poată da crezare aiurelilor pe care le debitau cu privire la viața anterioară. În felul acesta încercau să se convingă singuri că există o explicație mai adâncă decât pur și simplu un amestec de fabulații, speranțe neîmplinite și amintiri ale unor lucruri citite cândva.

Dar ca să-și justifice onorariul, Beate folosea sintagma „meditație ghidată", plasând în felul acesta responsabilitatea hipnozei pe umerii clientului. Conceptul original avea însă un cusur: Beate realizase foarte curând că, de îndată ce-l ajuta pe om să-și descopere viața anterioară, acesta pleca fericit, iar sursa ei de venit dispărea. Își dăduse seama că avea nevoie de o nouă dimensiune pe care s-o adauge la „terapia" sa: ceva care să prelungească numărul de ședințe. Atunci îi venise ideea site-ului, precum și cea a „Renașterii Persoanei Întregi". Această teorie spunea că, pentru a fi „complet", omul trebuie să-și descopere *toate* viețile anterioare, să le îmbine cu existența prezentă și apoi să treacă prin experiența „renașterii", care avea să-l întregească, îngropând trecutul și începând o viață nouă.

Beate gusta din plin ironia situației. Aici, în apartamentul ei, le împuia capul clienților cu un amestec – rețetă personală – de baliverne New Age și aiureli psihologice despre reîncarnare și renaștere. Asemenea altor indivizi cu aceleași îndeletniciri,

Beate se reinventase, ștergând cu buretele existența ei din trecut. Spre deosebire de aceștia însă, ea alesese să-și păstreze anonimatul. În timp ce unii dintre colegii săi de breaslă păreau nepăsători la zvonurile iscate, Beate căutase mereu să facă în jurul ei cât mai puțină vâlvă. Dar se pare că discreția ei nu-i oferise protecție. Hans-Joachim Hauser fusese mereu un egocentric dornic de afirmare; pe de altă parte, presupunea că Gunter Griebel preferase, ca și ea, să treacă, în ochii lumii, cât mai neobservat cu putință. Cu toate astea, iată că cineva îl observase.

Aruncă o privire la ceasul de pe perete. Ședința aceasta părea să nu se mai sfârșească. Tânărul din fața ei era încredințat că avea de descoperit o sumedenie de vieți anterioare, dar pretindea că se lovește de un obstacol care nu-l lasă să-și desăvârșească explorarea. Beate oftă cu răbdare și încercă să-l călăuzească de-a lungul anilor, de-a lungul veacurilor, ca să descopere cine fusese și când anume mai trăise.

Câteodată îi venea să le arunce în față că totul nu e decât o minciună, o șarlatanie; că nu e nimic de descoperit, decât propria lor micime și incapacitate de a accepta faptul că lumea asta, aici și acum, este singura viață care există. Mereu o amuza să constate că, în procesul de descoperire a vieților lor anterioare, majoritatea clienților dădeau dovadă de o ignoranță în plan tehnic și cronologic cum vezi doar în romanele ieftine, siropoase. Mulți dintre clienții ei erau femei între două vârste, care își satisfăceau fanteziile erotice amintindu-și, chipurile, că într-o viață anterioară fuseseră fie o curtezană frumoasă, fie o fecioară voluptoasă de la țară sau o prințesă de basm. Unele „vieți anterioare" erau presărate cu catastrofe cum ar fi epidemii de ciumă sau alte molime, foamete sau sărăcie – fenomene universale, care existaseră în toate timpurile.

Însă tânărul acesta era diferit. Abordase teoria ei cu multă seriozitate. Încă de la început manifestase o hotărâre de nezdruncinat în a-și explora viața anterioară. Era ca și când ar fi căutat adevărul, într-o formă sau alta. Și un trecut real. O viață reală.

Un lucru pe care Beate nu i-l putea oferi.

– Vezi ceva? întrebă ea.

Fruntea înaltă și palidă a tânărului se încreți de concentrare. Era atrăgător, iar Beate remarcase lucrul acesta încă de la prima ședință. Avea senzația că îl cunoaște de undeva. Altădată l-ar fi putut avea. Altădată ar fi putut avea orice bărbat. Și orice și-ar fi dorit. Întreaga lume îi fusese așternută la picioare, așteptând atingerea pașilor săi. Apoi totul se năruise ca un castel de nisip.

– Văd ceva, spuse el șovăielnic. Da, văd ceva. Un loc. Mă aflu în fața unei clădiri uriașe și aștept pe cineva sau ceva.

– E în viața asta sau într-o viață anterioară?

– În trecut, într-o altă viață.

– Descrie-mi clădirea.

– E mare. Cu trei etaje. Are o fațadă lată, cu mai multe uși de intrare. Eu mă aflu în fața ei. Tânărul avea ochii închiși, dar dintr-odată vocea îi deveni extrem de agitată. Văd totul. Văd foarte clar.

– Ce anume vezi? Beate se uită din nou la ceasul de pe perete. Dacă tipul chiar intrase într-o viață anterioară, ar fi bine să nu dureze prea mult; dacă nu, avea să-l taxeze suplimentar.

– Două vieți. Trei, cu cea de-acum. Totul e atât de clar, le văd pe amândouă de parcă ar fi fost doar ieri.

– Trei vieți, spui?

– Trei vieți. Și totuși, una singură. Un șir continuu. Moartea n-a însemnat sfârșitul: a fost doar o scurtă întrerupere. O pauză.

„Trebuie să țin minte cuvintele astea", își zise Beate în sinea ei.

– Un șir continuu, așadar, în care moartea a fost doar o scurtă întrerupere. „Genial. O să mă folosesc de exprimarea asta." Mergi mai departe, își îndemnă ea clientul. Spune-mi despre prima viață. Erai în fața clădirii uriașe?

– Nu... nu, asta a fost în cea de-a doua viață. Am mai avut una înainte.

– Vorbește-mi atunci despre prima ta viață. Unde te afli? Cine ești? Beate se căznea să-și ascundă nerăbdarea.

– N-are nici o importanță. Prima mea viață a fost doar un preludiu... a avut rolul de-a mă pregăti.

– Când se întâmpla asta?

– Cu o mie de ani în urmă. Și mai mult de-atât. Am fost jertfit și îngropat în mlaștină. În apele noroioase. Apoi m-au învelit în ramuri de alun și de mesteacăn și au așezat pe mine bolovani, ca să rămân pe fundul apei. Era îngrozitor de frig. De întuneric. O sută de ani în frig și întuneric. Apoi am renăscut.

– Cine erai de data asta?

– Cineva... Tânărul se încruntă și mai tare. Cineva... pe care tu îl cunoșteai.

– *Eu* te știam? Beate se uită la tânărul din fața sa și-i studie chipul. Ochii acestuia erau tot închiși. Din motive pe care nu și le putea explica, afirmația lui o tulbura. Era o absurditate, desigur, dar gândul îi zbură la prima lor ședință. De la bun început i se păruse că îl cunoaște de undeva. Dar apoi își dăduse seama că, de fapt, îi aducea aminte de altcineva, de o persoană pe care, la momentul respectiv, nu fusese în stare să o identifice.

– Sunt acolo chiar acum. În fața clădirii. O văd clar...

Tânărul îi ignoră întrebarea. Își deschise ochii și privi țintă în tavan, dar mintea sa rătăcea prin alte locuri, prin alte timpuri.

– E o gară. Acum îmi dau seama. Mă aflu într-o gară. E o stație neînsemnată, dar clădirea din spatele meu e mare și veche. În fața mea, dincolo de peron, se află un câmp întins și pustiu. Mai văd un râu mare...

Rămase tăcut câteva clipe, iar trăsăturile i se încordară, într-o expresie de maximă concentrare. Apoi scuturâ din cap.

– Îmi pare rău... O privi drept în ochi, pentru prima oară de la începutul acestei ședințe. Îi zâmbi, în chip de scuză. A dispărut.

– Ai spus că mă cunoșteai, în prima ta viață.

Clientul își coborî picioarele de pe banca de terapie și șezu pe marginea acesteia.

– Nu știu... a fost doar o senzație. N-o pot nicicum explica.

Beate reflectă câteva clipe la aceste cuvinte. Apoi se uită la

ceas. Ședința se încheiase.

– Ei bine, poate că vom reuși să continuăm de unde am rămas în ședința viitoare.

Își verifică agenda, confirmând data și ora următoarei întâlniri. Clientul se ridică și-și luă jacheta.

– Cred că ședința de azi a fost foarte fructuoasă, îi mai spuse ea. Arăți mult mai destins decât prima oară când ai venit la mine.

– Chiar sunt mai destins. Tânărul îi zâmbi, îndreptându-se către ușă. Am impresia că sunt tot mai aproape de starea aceea specială, de pace a minții. Japonezii au un nume pentru asta...

– Oh? îngâimă Beate, deschizându-i ușa. Următorul ei client trebuia să sosească dintr-un moment în altul.

– Da, replică el în timp ce ieșea pe ușă. Îi spun *zanshin.*

12.40 p.m.: Winterhuder Fährhaus, Hamburg

Cafeneaua din portul Winterhude era destul de aproape de Polizeipräsidium. Fabel își convoca de multe ori echipa în locul acesta, ca să dezbată un caz sau altul, într-o ambianță mai puțin formală: o schimbare de decor, care uneori se dovedea bine-venită. Astfel, când Markus Ullrich îl sună, în cursul dimineții, Fabel îi propuse să se întâlnească la cafeneaua Fährhaus.

Fabel sosi mai repede și-și comandă o cafea. Chelnerul îl cunoștea, căci venea aici destul de frecvent, dar nu știa că e detectiv. Pe Fabel îl amuza faptul că majoritatea oamenilor nu și-ar fi imaginat cu ce se ocupă și nu făcea niciodată cunoscut lucrul acesta din proprie inițiativă. Era ca și cum ar fi avut două identități distincte. Două vieți diferite, ce se desfășurau în două spații diferite: orașul în care trăia și pe care îl iubea, pe de o parte, și orașul în care-și derula anchetele, pe de altă parte. Deseori se întreba, chiar și după atâta timp, dacă i se potrivea cu adevărat profesia. Era priceput în munca lui, știa asta, însă fiecare caz nou, fiecare nouă agresiune provocată de o ființă umană asupra unui seamăn al său parcă rupea încă o bucățică din el. Nu era prima oară când se întreba cum ar fi fost dacă n-ar fi luat

decizia de a intra în poliție. Gândul îi zbura întruna la cartea de vizită a lui Roland Bartz, pe care o avea încă în portofel și care reprezenta pentru el șansa unei vieți normale.

Se trezi din reverie când zări silueta îndesată a lui Ullrich coborând treptele debarcaderului și apropiindu-se de cafenea. Ofițerul de la BKA era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu o cămașă și o cravată de aceeași nuanță și purta o mică servietă diplomat. Arăta ca un agent de asigurări. Înfățișarea sa îl duse pe Fabel cu gândul la profesorul von Halen, geneticianul mereu pus la patru ace. Avea senzația că întreaga lume se transformă într-un univers „corporatist".

– Mulțumesc că ați fost de acord să ne întâlnim, spuse el în timp ce dădea mâna cu Ullrich. M-am gândit că există șansa să aveți vreo informație despre una din victime, sau chiar despre amândouă, dat fiind trecutul acestora.

Cei doi bărbați luară loc și pentru moment își întrerupseră conversația, adresându-i-se chelnerului care venise să le ia comanda.

– Am niște informații interesante pentru dumneavoastră, *Herr* Fabel. Ullrich își ținea servieta pe genunchi și bătea ușor cu degetele în ea, de parcă ar fi avut înăuntru o comoară secretă. Apoi, cu un gest cât se poate de semnificativ, o așeză pe podea, la picioarele sale, vrând să-i dea de înțeles interlocutorului că despre asta aveau să vorbească mai târziu. Avem de discutat anumite lucruri, dar mai întâi aș vrea să clarificăm povestea asta legată de Maria Klee... Sper că nu vi s-a părut că am fost prea dur cu ea. Dar adevărul este că a compromis o operațiune extrem de importantă.

– Aș fi preferat să fi discutat mai întâi cu mine despre lucrul acesta, în loc să vă adresați direct comandantului van Heiden.

Ullrich ridică din umeri.

– N-am avut posibilitatea să procedez altfel. Șefii operațiunii – și în mod special cei din cadrul LKA 6 – au fost foarte revoltați de faptul că *Frau* Klee le-a călcat în picioare operațiunea. Era un caz extrem de delicat.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Ullrich, doar știai cât de *mult* s-a implicat echipa mea în ancheta referitoare la Vitrenko.

– Acela a fost un alt caz. Îmi pare rău, Fabel, dar viața merge mai departe. Pe noi ne preocupă pericolul pe care Vitrenko îl reprezintă în *momentul de față*. E un caz mult prea complicat pentru a fi investigat doar de Poliția Hamburg. La cazul acesta lucrează ofițeri din BKA, de la LKA 6, de la Poliția Federală de Frontieră, de la Poliția Köln, Brigada Crimă Organizată... o grămadă de oameni participă la operațiune. Îmi pare rău că n-am putut să vorbesc cu dumneata personal despre asta, însă trebuie să înțelegi că sunt implicate anumite personalități politice. Voiam doar să știi că n-am făcut-o intenționat...

– Prea bine, se resemnă Fabel.

– În fine... Ullrich ridică servieta de pe jos. Am făcut ce mi-ai cerut și am verificat puțin trecutul celor două victime.

– Și?

– Și, deși conexiunile sunt foarte vagi, există prea multe coincidențe – cel puțin după părerea mea – pentru a susține că așa-numitul Frizer din Hamburg își alege victimele la întâmplare. Așa cum ai bănuit, atât BKA, cât și LKA 6 dețin informații secrete cu privire la persoana lui Hans-Joachim Hauser. Individul a fost extrem de activ până prin anii 1980. M-am gândit că te-ar interesa să arunci o privire în dosarul lui. Am făcut o copie...

Ullrich scoase din servietă un dosar voluminos, pe care îl așeză pe masa de metal, vopsită în alb. Coperta gălbuie a acestuia nu lăsa să se ghicească nimic din conținutul său. Fabel era pe punctul de a lua dosarul, când Ullrich își puse mâna peste acesta.

– Te rog să ai grijă să nu cumva să-l pierzi. Chiar dacă e doar o copie, ar fi extrem de neplăcut. Nu vei găsi înăuntru lucruri care să te surprindă prea tare, *Herr* Fabel. Dar acum urmează partea cea mai interesantă... Mai scoase un dosar, pe care îl așeză peste cel dintâi. Și cealaltă victimă era în evidența BKA.

Fabel se aplecă în față.

– Griebel era și el pus sub observație?

– M-am gândit eu că asta are să te facă curios. Ullrich zâmbi. La prima vedere nu există nici o legătură directă între Hauser și Griebel, în afară de faptul că, așa cum ai spus și dumneata, amândoi au studiat la Universitatea din Hamburg cam în același timp și au fost activiști politici, chiar dacă nu la fel de energici. Dar cel mai interesant de remarcat este faptul că ambii au fost suspectați de-a fi făcut parte din așa-numitul RAF-Umfeld.

– Și Griebel?

Fabel cunoștea această denumire: „RAF-Umfeld" era termenul atribuit unei rețele obscure de susținători care au acordat asistență, de multe ori financiar sau logistic, Facțiunii Armata Roșie/Baader-Meinhof și altor organizații teroriste.

– Da, și Griebel, încuviință Ullrich. După cum știi, în anii 1970 și 1980, grupările anarhiste din Germania au fost susținute de aceste rețele de partizani, care le-au furnizat sprijin financiar și logistic. Printre altele se număra și rețeaua „Schili", sau „stânga șic", formată în mare parte din liberali din clasa de mijloc, ce finanțau activitățile anarhiștilor. Membrii Schili erau în principal simpatizanți ai stângii, avocați, jurnaliști, conferențiari universitari și alții asemenea lor, care scoteau la greu bani din buzunar pentru susținerea acțiunilor directe ale anarhiștilor... Până când aceste „acțiuni directe" au degenerat din simple „demonstrații" în restaurantele de lux, din slogane mâzgălite pe clădirile guvernului și din fotografii nud publicate în presă în acte de răpire, crime și atentate. Activiștii s-au transformat în teroriști, iar asta a fost prea mult pentru stânga cea cochetă. Grâul s-a separat de neghină, iar lângă grupările teroriste au rămas la final doar susținătorii cei mai înfocați, cărora li s-au atribuit roluri ce nu încălcau legea.

– Știu, spuse Fabel. Așa-numiții „legaliști".

– Exact. Dar în afară de „legaliști" mai exista o întreagă rețea de susținători latenți, pe tot cuprinsul țării. Oamenii aceștia erau gata să încalce legea pentru a finanța activitățile principalei grupări teroriste, ba chiar să comită asasinate la nivel înalt... însă, la suprafață, duceau o viață normală și se fereau să atragă

atenția asupra lor. Teroriștii își alegeau adesea „partizanii" din rândul persoanelor care nu fuseseră niciodată asociate – oficial – cu mișcarea de protest sau cu vreun alt tip de activitate politică. Ullrich împinse dosarele în direcția lui Fabel. Din documentele astea o să-ți dai seama că Hans-Joachim Hauser era suspectat de a fi un „legalist": susținea cauza în mod fățiș, dar nu încălca nici o lege. Doctorul Griebel, pe de altă parte, prezenta toate însușirile unui posibil agent latent...

– Cei doi erau bănuiți a avea vreo legătură cu Facțiunea Armata Roșie?

– Tocmai asta-i. După cum știi, grupările fuzionau într-o oarecare măsură – Colectivul Socialiștilor Perseverenți, Celulele Revoluționare, Rote Zora și banda Baader-Meinhof –, dar în același timp existau și acțiuni *liber-profesioniste,* ca să mă exprim așa. Știu că și dumneata te-ai confruntat cu una dintre aceste facțiuni mai demult, la începutul carierei.

Fabel încuviință scurt din cap. Ullrich se referea, fără îndoială, la schimbul de focuri din fața Commerzbank, ce fusese declanșat în 1983 de către Grupul de Acțiune Radicală condus de Hendrik Svensson – când Franz Webern își pierduse viața, iar Fabel, grav rănit, fusese silit să ucidă, pentru a-și salva propria viață. Pe Fabel îl irita gândul că ofițerul de la BKA îi cercetase trecutul. Pe de altă parte, era conștient de faptul că datoria îi impunea lui Ullrich să procedeze astfel.

– Cu siguranță îți amintești, continuă Ullrich, că după ce, în 1976 și 1977, Meinhof, Baader, Ensslin și Raspe s-au sinucis în închisoarea Stammheim, anarhismul din Germania s-a descentralizat, devenind extrem de fragmentat, ceea ce a făcut, de fapt, munca noastră mult mai dificilă. De asemenea, au sporit actele de violență atât ca număr, cât și ca intensitate. Adevărul e că Hauser și Griebel erau niște pioni destul de mărunți... și n-a existat nici un indiciu c-ar fi avut vreo legătură unul cu celălalt. Aveau cunoștințe comune, dar ăsta era un lucru normal pentru niște oameni implicați, chiar și marginal, în acel context. Mai este ceva cu privire la Griebel.

– Oh?

– Am remarcat că dosarul său a fost reactivat de curând. A fost scos la lumină cu vreo doi-trei ani în urmă. Am senzația că era ceva în legătură cu domeniul său de cercetare. N-aș ști să-ți spun de ce trezește atâta interes aria sa de expertiză, dar agenții noștri antitero au simțit nevoia de a-l pune din nou sub observație. Însă, din nou, era vorba despre niște chestiuni mărunte. În fine... îți doresc lectură plăcută.

– Apreciez sincer faptul că mă ajuți cu asta, spuse Fabel, chiar în momentul când chelnerul sosi cu mâncarea comandată.

– Cu plăcere. Tot ce te rog în schimb este ca, dacă descoperiți ceva interesant în trecutul politic al celor două victime, să-mi dai și mie de știre. S-ar putea ca aceste cazuri să conțină anumite elemente care intră în sfera noastră de interes. Și, *Herr* Fabel...

Ullrich șovăi, de parcă nu era sigur dacă să continue sau nu.

– Da?

– Ai mare grijă. După cum vei vedea în aceste dosare, unele dintre persoanele care au fost puse sub observație în trecut au ajuns azi niște figuri proeminente. E suficient să te uiți la cabinetul lui Gerhard Schröder. Ministrul de externe a recunoscut că a fost implicat în acte de violență stradală, în timp ce ministrul de interne a fost avocatul bandei Baader-Meinhof. Ullrich se referea la Joschka Fischer, care fusese îndepărtat în momentul în care Bettina Röhl, fiica lui Ulrike Meinhof, dăduse pe mâna presei niște fotografii care-l înfățișau pe Fischer agresând un ofițer de poliție, și la Otto Schily, care, la începutul carierei sale de avocat, îi reprezentase pe teroriști în instanță. Și mai sunt și alții, cu ambiții mari pe plan național...

– Cum ar fi Müller-Voigt?

– Exact. Dacă ai de gând să pornești pe pista asta, păzește-ți spatele.

Fabel scoase un hohot de râs sălbatic.

– Nu-mi fac eu griji din pricina politicienilor, spuse el. M-am obișnuit deja cu neplăcerile meseriei.

– Nu doar pentru politicieni ar trebui să-ți faci griji... insistă

Ullrich. Nu-mi vine să cred că așa-zișii susținători latenți de pe vremuri mai cred astăzi în toate prostiile astea, dar cert este că timp de două decenii au dus o viață *normală*. Sunt convins că unii dintre ei sunt în stare de orice ca să-și ascundă trecutul. Deci repet: ai mare grijă.

7.30 p.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

Fabel își petrecu după-amiaza studiind dosarele BKA. Totul era exact așa cum spusese Ullrich: Hauser și Griebel locuiseră în aceeași zonă, urmaseră direcții asemănătoare, cunoscuseră aceiași oameni, dar, cu toate acestea, nimic nu indica faptul că drumurile lor s-ar fi intersectat vreodată. Totuși, logica te îndemna să presupui că nu era imposibil ca ei doi să se fi cunoscut. Faptul că serviciile de securitate nu depistaseră nici o legătură între ei nu însemna că ei nu se întâlniseră niciodată.

Susanne lucra peste program la Institutul de Medicină Legală, așa că Fabel se întoarse acasă singur. Din pricina prânzului bogat pe care-l luase în compania lui Ullrich nu avea cine știe ce poftă de mâncare, așa că se mulțumi cu un sendviș și cu o bere Jever, pe care le așeză pe măsuța din sufragerie, alături de laptop și de dosare. Sorbi o gură de bere și rămase nemișcat, privind pierdut pe fereastra panoramică ce dădea înspre Alsterpark și înspre apele largului Alster, care scânteiau blând în lumina amurgului. Era o priveliște care ar fi trebuit să-l liniștească, însă o senzație inexplicabilă nu-i dădea pace. Fabel era un om metodic. Avea nevoie de echilibru și de disciplină în viața sa. Și, la fel ca la majoritatea oamenilor metodici, nevoia aceasta venea din teama sa de haos, care adesea vuia înlăuntrul lui. Îl înspăimântase să recunoască această teamă, dusă la o formă extremă în cazul Kristinei Dreyer. Legăturile vagi și coincidențele bătătoare la ochi privitoare la cele două victime erau o insultă la adresa nevoii sale de ordine. Atunci când le privea de la distanță, le percepea ca pe o urzeală încâlcită, dar de îndată ce se uita la ele mai îndeaproape se destrămau, asemenea unei pânze de păianjen spulberate de vânt.

Fabel auzi ușa de la apartament deschizându-se, iar Susanne își făcu auzită prezența. Intră în sufragerie și, cu o mină extenuată, se prăbuși pe canapea lângă Fabel, aruncându-și cheile, poșeta și telefonul mobil. Îl sărută.

– Ai avut o zi grea? o întrebă el.

Susanne dădu din cap obosită.

– Tu?

– Mai ciudată ca oricând. Mă duc să-ți torn un pahar cu vin... Când reveni din bucătărie, Fabel începu să-i relateze discuția avută cu Ullrich, precum și despre dosarele primite de la acesta. Crezi că are vreun sens s-o apuc în direcția asta? Mă refer la trecutul victimelor...

– Sinceră să fiu... nu prea.

În glasul lui Susanne se deslușea o undă de iritare, pe fondul oboselii. Fabel încălca regula pe care o instituiseră de comun acord, și anume aceea de a nu vorbi despre serviciu în timpul liber.

– Am impresia că tu complici lucrurile prea tare. Ia gândește-te puțin. Cadavrele au fost desfigurate. Ucigașul are câteva ritualuri mărunte cum ar fi, de pildă, atârnarea scalpului la vedere. Toate astea ne spun că e vorba de un psihopat. Ți se pare suspect trecutul victimelor, însă ele au un trecut asemănător pentru că sunt cam de aceeași vârstă. Explicația ar putea fi una foarte simplă, de pildă că ucigașul are o aversiune morbidă față de bărbații de vârsta a doua. Iar faptul că mutilează victimele e o dovadă clară de psihoză. Gândește-te cum arată crimele cu substrat politic... În nouăzeci la sută din cazuri este vorba de asasinate: o bombă în plină stradă, un glonț direct în cap, lucruri de genul ăsta.

Fabel mai luă o gură de bere.

– Poate că ai dreptate, spuse el și se ridică de pe scaun. Ei bine, mă duc să-ți pregătesc ceva de mâncare.

7.40 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Stefan Schreiner iubea cartierul Schanzenviertel. Pentru el era cel mai dinamic, cel mai divers, cel mai impresionant loc din

Hamburg. Apartamentul lui se găsea aici. La fel și inima lui.

Schreiner fusese comisar în jandarmeria ce aparținea de Poliția Hamburg vreme de șapte ani și în ultimii patru străbătuse Schanzenviertelul în lung și-n lat. Schreiner se mândrea cu faptul că era *pe aceeași lungime de undă* cu acest cartier: comercianții, rezidenții, ba chiar și cei care făceau ocazional trafic de droguri îl știau drept un polițist de treabă. Dar mai știau și că era un polițist cinstit, sârguincios și dedicat muncii sale, chiar dacă era dispus să închidă ochii la neregulile mărunte care nu creau probleme.

Nu același lucru se putea spune însă despre partenerul său, Peter Reinhard. Acesta avea gradul de sergent, prin urmare îi era subordonat lui Schreiner, care era conștient de limitele partenerului său și de faptul că Reinhard nu avea nici o șansă să avanseze în funcție. Îl urmări cu privirea pe tânărul său partener, care tocmai se întorcea de la chioșc, cu câte o cafea în fiecare mână. Reinhard era o namilă de om, care își petrecea cea mai mare parte a timpului în sala de forță, ridicând greutăți și, după mersul său țanțoș, era clar că ținea morțiș ca cei din jur să remarce lucrul acesta. „Nu-i o idee bună să faci pe grozavul în Schanzenviertel, mai ales dacă ești polițist", își zise Schreiner în sinea lui. El muncise mult până să ajungă la statutul pe care îl avea azi, iar Reinhard nu era genul de partener în compania căruia să se afișeze pe aici.

Reinhard se strecură pe scaunul din dreapta șoferului, în Mercedesul argintiu cu albastru având însemnele poliției și îi dădu lui Schreiner una din cafele. Apoi își trecu palma peste pieptul cămășii și peste cravata albastră, ca să se asigure că nu vărsase vreun strop de cafea.

– Sunt mișto noile uniforme, nu? zise el.

– Mda, presupun. Era un subiect care nu-l preocupa pe Schreiner.

Uniformele jandarmilor hamburghezi se schimbaseră cu un an în urmă, din verdele tradițional, combinat cu ocru, în albastru-închis.

– Seamănă cu uniformele americane... Reinhard făcu o pauză. N – Y – P – D[1]... Pronunță inițialele în limba engleză. Cele vechi erau de tot rahatul – te făceau să arăți ca un paznic forestier.

– Mmmm... Schreiner îl asculta doar cu jumătate de ureche. Sorbi din cafea în timp ce îl privea pe un biciclist care venea înspre ei pe străduța îngustă. Se gândi ce bine ar fi să poată patrula prin cartier pe bicicletă. În alte zone ale orașului chiar se proceda astfel. Avea să se intereseze dacă nu putea și el s-o facă. Biciclistul se apropie. Un alt avantaj al bicicletei ar fi acela că n-ar trebui s-o împartă cu Reinhard.

– Astea seamănă mai tare cu uniformele *polițiștilor*... Reinhard părea mulțumit să continue discuția de unul singur. Adică albastrul e culoarea internațională a poliției...

Biciclistul trecu pe lângă mașina de poliție, iar Schreiner îl salută printr-o înclinare ușoară a capului, dar acesta îl ignoră. Era un lucru destul de obișnuit în Schanzenviertel ca locuitorii să aibă o atitudine reticentă, ba chiar ostilă față de forțele de ordine. Aceasta era o reminiscență de pe vremea când polițiștii erau priviți drept fasciști.

– La naiba! se însufleți brusc Schreiner. Îi pasă rapid lui Reinhard cafeaua, ca să i-o țină, împroșcând câțiva stropi pe uniforma atât de dragă acestuia. Apoi deschise portiera și ieși din mașină. O clipă! Opriți-vă! strigă el după biciclist, care-i aruncă o privire peste umăr și începu să pedaleze și mai rapid. Schreiner sări înapoi în mașină, trânti ușa și porni motorul. Demară în trombă, așa încât și restul cafelei sfârși pe cămașa lui Reinhard.

7.40 p.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

– Ce nu pricep eu, spuse Fabel așezând o farfurie cu paste în fața lui Susanne, este de ce o fi redeschis BKA ancheta referitoare

[1] NYPD – inițialele de la New York Police Department: Departamentul de Poliție New York (n.tr.)

la Griebel. Sigur nu există posibilitatea ca activitatea lui de cercetare să fi implicat vreo chestiune de interes național?

– Spui că era epigenetician? Susanne își umplu gura cu pastele mult prea fierbinți și își făcu vânt cu mâna în dreptul gurii deschise, ca să le poată înghiți. Cu ce se ocupa, mai exact?

Fabel îi relată pe scurt ce aflase despre munca lui Griebel, cu precizarea că lucrurile nu îi erau foarte clare.

– Unele dintre proiectele în care era implicat – de pildă povestea asta cu amintirile moștenite – mi se par oarecum... neștiințifice.

– Nu-i chiar așa, îl contrazise Susanne. Un procent semnificativ din ADN-ul transmis de la o generație la alta nu are nici o utilitate, din câte știm noi: odată cu identificarea genomului uman, s-a descoperit că mai mult de nouăzeci și opt la sută din ADN-ul nostru este, ca să zic așa, „rezidual"... sau, în termeni de specialitate, „nedecodabil".

– La ce crezi că folosește acest ADN?

– Dumnezeu știe. Unii oameni de știință cred că el conține mecanismele de apărare împotriva retrovirusurilor. Adică împotriva microbilor și bacteriilor cu care rasa umană s-a confruntat de-a lungul istoriei. Alții cred că o parte din acest ADN are anumite funcții specifice pe care pur și simplu nu le-am descifrat. O teorie susține că noi moștenim anumite comportamente instinctuale prin intermediul său, ba chiar că ar conține amintiri genetice. Că experiențele trăite de un predecesor pot fi transmise descendenților săi.

– Toate astea îmi sună destul de neverosimil.

– Sigur, nu e specialitatea mea. Susanne ridică din umeri. Dar m-am mai lovit de acest subiect. Există o teorie potrivit căreia unele fobii și frici iraționale își au originea în memoria genetică, stocată în acest ADN rezidual. Frica de înălțime, bunăoară, a fost inclusă în bagajul genetic datorită faptului că vreun strămoș a căzut sau a asistat la căderea fatală a cuiva. La fel cum putem dezvolta o frică de foc, o claustrofobie etc. din cauza unor traume pe care le-am experimentat personal, s-ar

putea ca acele fobii ce par să nu aibă o cauză directă să ne fi fost transmise pe cale ereditară.

Fabel se gândi la Maria și la teama ei de a fi atinsă, din pricina traumei prin care trecuse. Îl înfiora gândul că astfel de frici ar putea fi transmise de la o generație la alta.

– Dar, cu siguranță, toate astea sunt pure speculații, nu? spuse el.

– Sunt multe lucruri ce nu pot fi explicate prin moștenire cromozomială normală. Toleranța la lactoză, de exemplu. În mod normal, n-ar trebui să putem consuma laptele altor specii. Totuși, în toate culturile care se îndeletniceau cu creșterea vitelor, a caprelor, a iacilor și a altor rumegătoare, oamenii au dezvoltat această toleranță la consumul laptelui animalelor. Însă nu a fost nevoie ca ea să apară la fiecare generație – odată dobândită, s-a transmis pur și simplu. Iar lucrul acesta nu poate fi explicat prin selecția naturală sau prin transmiterea congenitală a ADN-ului. Trebuie să existe un alt mecanism de transfer genetic.

Chipul lui Fabel oglindea eforturile pe care le făcea ca să priceapă lucruri care îi erau complet străine.

– Dar cu amintirile cum e? Crezi că e posibil ca ele să fie transmise de la o generație la alta?

– Sinceră să fiu... nu știu. Pentru mine, principala problemă o constituie procesele total distincte care au loc. Amintirile reprezintă un fenomen neurologic. Ele se datorează sinapselor, celulelor nervoase, sistemului nervos în general. În schimb, transmiterea ADN-ului pe cale ereditară este un proces genetic. Nu înțeleg ce fel de mecanism biomolecular este responsabil de suprapunerea acestor două procese.

– Și...?

– Comportamentul instinctual este un concept greu de explicat, în special formele instinctuale mai abstracte, care n-au nici o legătură cu originea rasei umane. Desigur, de la Jung[1] încoace, psihologii au încercat să vină cu un răspuns și au împins prea

[1] Jung, Carl Gustav (1875–1961) – medic, psiholog și psihiatru elvețian, fondatorul psihologiei analitice (n.tr.)

departe toate aceste teorii, dar există unele experiențe simple, banale, pe care eu, una, le găsesc contrariante.

– Cum ar fi...?

– Când eram în Sylt mi-ai spus că, prima oară când ai vizitat insula, ai avut impresia că știi locul acela, că îți este familiar. E vorba de o... *experiență* psihologică relativ normală, dacă o pot numi așa. De pildă, un fermier care n-a ieșit niciodată din Bavaria, dărămite din Germania, pleacă într-o bună zi în străinătate, în Spania, să zicem. De îndată ce turistul nostru cel neștiutor, care nu și-a exprimat niciodată vreo curiozitate legată de Spania, ajunge într-un orășel izolat, din vârf de munte, are senzația că locul îi este familiar, ca și când l-ar cunoaște de-o viață. Știe în mod *instinctiv* unde se află cutare castel, care e zona veche a orașului, pe unde curge râul și așa mai departe. Și, odată întors acasă, în Oberbayern, e cuprins de o senzație stranie, asemănătoare dorului de casă.

– Se întâmplă frecvent așa ceva?

– Destul de frecvent. Există în prezent mai multe studii asupra acestui fenomen. Aici nu e vorba despre sentimentul acela de déjà-vu, ține minte. Oamenii respectivi cunoșteau efectiv locuri în care nu mai fuseseră niciodată în viața lor.

– Deci ce înseamnă asta? E oare o dovadă în favoarea teoriei reîncarnării?

– Mulți au luat-o drept dovadă în acest sens. Desigur, asta e o prostie, dar le înțeleg raționamentul... sau lipsa lui, dacă pricepi ce vreau să zic. Dar unii psihologi și geneticieni demni de luat în seamă sunt de părere că există dovezi pentru memoria genetică sau ereditară. Însă, cum am spus, nu înțeleg cum e posibil ca fenomenul neurologic sau psihologic al amintirilor să fie transferat sau imprimat în structura fizică biomoleculară a ADN-ului. Tind să cred că aceste experiențe au la bază informații care au fost, probabil, acumulate pe bucăți de-a lungul vieții, din cărțile citite, din documentarele vizionate și așa mai departe. Dispersate în subconștient, sunt puse mai apoi laolaltă în chip fulgerător, printr-un singur act de recunoaștere. De pildă,

fermierul nostru din Bavaria vede clopotnița bisericii în clipa când se dă jos din autocar. Atunci are acest sentiment de déjà-vu, pentru că subconștientul său adaugă imaginea respectivă la mozaicul de informații preexistente.

– Dar alți oameni de știință, dintre care făcea parte și Gunter Griebel, consideră că e vorba despre acest ADN, zestrea unică a fiecărei ființe umane.

– Da. Bunăoară s-ar putea ca fermierul bavarez să fi avut vreun strămoș care a locuit în zona aceea din Spania și, prin urmare, să fi moștenit amintirea acelui loc. Și, desigur, mai există un fenomen pe care îl experimentăm cu toții. Sentimentul acela pe care îl ai față de o anumită persoană, că o știi de undeva, încă dinainte de a fi făcut cunoștință cu ea. Nu doar înfățișarea sa ți se pare familiară, ci și personalitatea. Sau atunci când un om ți-e simpatic sau antipatic din prima clipă, în mod absolut neîntemeiat. Asta e una dintre ideile preferate ale adepților teoriei reîncarnării, că anumiți indivizi sunt legați unul de celălalt prin întrupările pe care le experimentează. Și indivizii respectivi se recunosc reciproc de îndată ce se întâlnesc într-o nouă viață.

Fabel merse la frigider și scoase încă o sticlă de bere.

– Care e explicația științifică a acestui fenomen?

– Doamne, Jan... depinde de perspectiva pe care o ai. Ca psiholog, aș putea să-ți indic zeci de factori psihologici capabili să declanșeze o senzație falsă de recunoaștere, dar știu că există câteva teorii de-a dreptul fanteziste legate de acest subiect. Ideea e că toți oamenii din lumea asta sunt înrudiți între ei: oricât de îndepărtat ar fi gradul de rudenie, cert e că ne tragem cu toții dintr-un strămoș comun. În prezent populația globului e formată din aproximativ șase miliarde și jumătate de oameni. Dar dacă ne întoarcem cu doar trei mii de ani în urmă, în perioada în care trăiau acele mumii din vestul Chinei, despre care mi-ai povestit, ei bine, pe-atunci erau doar... mai puțin de două sute de milioane de oameni în toată lumea. Toți suntem variațiuni ale aceleiași teme, repetate la nesfârșit. Așa că e cât se poate de

firesc ca anumite trăsături să se regăsească în cadrul aceloraşi tipare de personalitate. Noi avem tendinţa să asociem un set de trăsături cu o anumită personalitate şi îi judecăm pe oameni după cum arată. Spunem că o persoană e inteligentă, prietenoasă sau arogantă în funcţie de înfăţişarea sa şi în funcţie de experienţele pe care le-am avut cu alte persoane asemănătoare din punct de vedere fizic. Iar uneori, când întâlnim pentru prima dată un om, avem impresia că îl cunoaştem de mult deoarece încropim rapid un portret amestecat, format din trăsăturile tuturor cunoscuţilor noştri care arată la fel şi au acelaşi tip de personalitate.

Susanne sorbi din paharul ei cu vin şi ridică din umeri.

– Nu-i vorba de reîncarnare. E doar o coincidenţă.

7.42 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Era o întrecere aparent inegală: un Mercedes al poliţiei, faţă de o bicicletă veche de când lumea. Dar cartierul Schanzenviertel era un labirint de străduţe înguste, mărginite de maşinile parcate ale riveranilor, iar Stefan Schreiner era silit să accelereze şi să frâneze atât de des, încât înaintarea propriu-zisă era nesemnificativă. În timp ce se lupta cu obstacolele şi vira energic în curbele strânse în urmărirea biciclistului, Peter Reinhard, partenerul său, se străduia să pună capacele de plastic la loc pe paharele cu cafea şi să le aşeze apoi în suporturile de pahare.

– Vrei să-mi spui *ce naiba* se petrece?

Reinhard găsise un pachet de şerveţele şi-şi tampona pieptul cămăşii stropite cu cafea.

– Bicicleta aia... Schreiner nu-şi dezlipea privirea de la cel pe care-l urmărea. E furată.

Intraseră acum pe o stradă cu sens unic, şi aceasta mărginită de maşini parcate, astfel încât întoarcerea era imposibilă. Biciclistul realiză numaidecât faptul că poliţiştii erau în dezavantaj şi se opri brusc, silindu-l pe Schreiner să frâneze violent. Dar înainte ca poliţistul să apuce să se dea jos din maşină, biciclistul

se strecură printre două mașini parcate pe marginea carosabilului, urcă pe trotuar și se întoarse în direcția de unde veniseră. Schreiner bägă în marșarier și, răsucindu-se ca să privească peste umăr, începu să dea cu spatele cu viteză, pe cât îi îngăduiau lățimea redusă a străzii și aglomerarea de mașini parcate.

– Ceee? spuse Reinhard nevenindu-i să creadă. Am făcut baie în cafea pentru o amărâtă de bicicletă furată?

– Nu e o bicicletă oarecare. Schreiner făcu o pauză, concentrându-se la volan, și viră brusc pe Lipmannstrasse. Mercedesul derapă, dar se redresă și continuă să gonească pe urmele biciclistului, cu un scrâșnet de cauciucuri. A fost furată de la Hans-Joachim Hauser. Hoțul ar putea fi chiar ucigașul acestuia.

Biciclistul își pierduse de-acum avantajul vehiculelor parcate pe șosea, care restricționau viteza mașinii de poliție, așa că urcă din nou pe trotuar. Reinhard se foi pe scaun agitat, uitând cu desăvârșire de cămașa pătată cu cafea.

– Atunci hai să-l prindem pe ticălos!

Lui Schreiner îi era clar că biciclistul cunoștea cartierul ca pe propriul buzunar. Acesta o coti brusc la stânga, pe Eifferstrasse, mergând în sens contrar șuvoiului de mașini ce curgea pe străduța cu sens unic și forțându-l pe Schreiner să apese cu putere pedala de frână, pentru a evita, în ultimul moment, coliziunea cu un Volkswagen. Schreiner sări jos din mașină și o luă la fugă pe trotuar după biciclist, urmat îndeaproape de Reinhard și cu înjurăturile șoferului din Volkswagen răsunându-i în urechi. Biciclistul se îndepărta tot mai mult; la un moment dat aruncă o privire peste umăr la cei doi polițiști, rânjind și ridicându-și pumnul, în semn de sfidare. Satisfacția sa dură însă foarte puțin: neatent la cursa ce se desfășura pe trotuar, șoferul unei mașini parcate deschise portiera exact când biciclistul ajunse în dreptul său, trântindu-l, cu tot cu bicicletă, în zidul clădirii din apropiere. Rostogolindu-se, acesta se întoarse cu fața-n sus și, ținându-se cu mâna de genunchiul rănit, îi zări pe cei doi polițiști aplecându-se deasupra sa, cu pistoalele îndreptate înspre el.

– Rămâi la pământ! răcni Reinhard la hoțul de biciclete, care

înlemnise de spaimă. Ridică mâinile deasupra capului!

Biciclistul se conformă.

– Bine... bine... îngăimă el, cu privirea ațintită la pistoalele care-l amenințau. Recunosc, ce Dumnezeu... am furat bicicleta asta nenorocită!

9.10 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel era convins că tânărul palid, cu părul blond, din camera de interogatoriu de la Brigada Omucideri nu avea nici o legătură cu uciderea lui Hans-Joachim Hauser. Leonard Schüler avea privirea unui animal hăituit. Și, din ce citise în dosarul lui Schüler – un delincvent mărunt –, acesta nu se potrivea cu profilul ucigașului lui Hauser.

Fabel stătea lângă ușă, cu spatele rezemat de perete. Îi lăsase pe Anna și pe Henk să conducă interogatoriul.

– Nu știu nimic despre nici o crimă, declară Schüler, plimbându-și privirea de la un detectiv la celălalt, de parcă ar fi căutat pe chipul acestora un semn că îl credeau. Adică am auzit că tipul ăsta, Hauser, a fost ucis, dar până să mă arestați nici n-am știut că el stătea în locul ăla de unde am șterpelit bicicleta.

– Ei bine, zâmbi Anna, vestea proastă pentru tine este că ești singurul suspect pe care îl avem în clipa de față. *Herr* Hauser și-a legat bicicleta cu lanțul seara, pe la ora zece, când a sosit acasă, iar menajera lui l-a găsit fără scalp la ora nouă în dimineața următoare. Există o singură persoană despre care știm că a fost prin preajma sa în acel interval de timp. Tu.

– Dar n-am fost în preajma lui, protestă Schüler. N-am pus piciorul la el în apartament. Am zărit doar bicicleta și i-am furat-o.

– Când s-a întâmplat asta? vru să știe Henk.

– Cred că în jur de unsprezece. Unsprezece și jumătate. Am băut ceva cu niște prieteni și cred că am întrecut puțin măsura. Mergeam singur pe stradă când am observat bicicleta. Și atunci, m-am gândit, de ce să umblu pe jos, când aș putea să merg pe

bicicletă? A fost doar o poznă. O glumă. Era legată cu lanțul, dar am reușit să-i desfac lacătul.

– Cu ce? Din câte știm, *Herr* Hauser ținea mult la bicicleta sa, deci bănuiesc că avea un lacăt solid la ea.

– Aveam o șurubelniță... Schüler șovăi o clipă. Și un patent.

– Ai obiceiul să ieși cu prietenii în oraș cu buzunarele pline de scule? Henk aruncă pe masă o pungă pentru probe, care la impact scoase un zăngănit metalic. Iată ce am găsit asupra ta aseară, când ai fost arestat... O șurubelniță, un clește, o pânză de bomfaier și – lucrul cel mai interesant – două perechi de mănuși chirurgicale. Nu-mi dau seama dacă ești un tâmplar superocupat sau un chirurg cu jumătate de normă.

Schüler își mută din nou privirea de la Henk la Anna și înapoi, de parcă spera ca vreunul din ei să-i dea o idee ce să răspundă.

– Ascultă-mă, Leonard, continuă Henk. Ai la activ trei condamnări pentru spargere și încă una pentru furt de mașini. De aceea ai încercat să fugi când ai văzut mașina de poliție. Nu pentru că ți-era frică să fii prins cu o bicicletă furată – doar ai fi putut să zici că ai găsit-o aruncată, pur și simplu. Erai în căutarea unui apartament pe care să-l spargi. La fel ca în noaptea aceea când ai furat bicicleta. Mi-e greu să cred că nu ți-a trecut nici o clipă prin cap să arunci o privire primprejur, să vezi dacă nu mai găsești nimic de furat.

– Vă repet... nu m-am apropiat de apartamentul lui Hauser. Eram cam cherchelit, de aceea am furat bicicleta. Pentru numele lui Dumnezeu, credeți că aș fi păstrat-o dacă i-aș fi făcut felul proprietarului ei?

– Sună logic... Fabel se desprinse de perete. Își trase un scaun lângă Schüler și se aplecă înspre acesta. Când vorbi, tonul său era calm și amenințător. Vreau să mă asculți cu atenție, Leonard. Trebuie să înțelegi foarte clar un lucru. Sarcina mea este să vânez oameni. În cazul ăsta urmăresc un individ cu totul aparte... Ca și mine, el vânează oameni. Diferența este că

el îi pândește mai întâi, află unde locuiesc și apoi îi ucide în felul ăsta...

Fabel aruncă o privire în direcția Annei și pocni din degete nerăbdător. Aceasta îi înmână dosarul cu fotografiile de la locul crimei. Fabel scoase o fotografie și o ridică în dreptul ochilor lui Schüler, atât de aproape încât tânărul hoț fu nevoit să se tragă înapoi. Când își ațintă privirea asupra imaginii, chipul i se schimonosi de dezgust. Fabel lăsă fotografia la o parte și scoase alta.

– Vezi cu ce se ocupă tipul ăsta? Ăsta e omul care mă interesează pe mine, Leonard. Pe el îl urmăresc. Tu, în schimb, ești un rahat mărunt cu care nu mă obosesc nici măcar să-mi șterg pantofii. Fabel se lăsă pe spătarul scaunului. Cred că e important să privești lucrurile din perspectiva corectă. Vreau să înțelegi lucrul ăsta. Îl înțelegi, nu-i așa, Leonard?

Schüler încuviință din cap în tăcere. Pentru câteva clipe să lăsă liniștea.

– De asemenea, vreau să înțelegi asta. Fabel puse pe masă fotografiile ambelor victime.

Ca în toate pozele de la locul crimei, culorile erau vii, stridente chiar. Ochii lipsiți de viață ai lui Hans-Joachim Hauser și ai lui Gunter Griebel se holbau la tavan, de dedesubtul calotei craniene mutilate.

– Dacă în următoarele două minute nu mă convingi că spui adevărul... știi ce-am să fac?

– Nu... Schüler se străduí să lase impresia că spusele lui Fabel nu-l intimidaseră. Dar nu reuși. Nu... ce veți face?

Fabel se ridică de pe scaun.

– Am să te las să pleci.

Schüler râse descumpănit și aruncă o privire spre Anna și Henk. Aceștia aveau o expresie impasibilă.

– Am să-ți dau drumul, continuă Fabel. Și am să fac în așa fel încât să se afle că tu ești principalul nostru martor în acest caz. Poate chiar o să „mă scap" la unul dintre tabloidele locale și o să destăinui numele și adresa ta. Atunci... Fabel hohoti scurt, cu cruzime... oh, atunci, Leonard băiete, nu va mai trebui să-ți faci

griji în privința noastră. După cum ți-am mai spus, eu nu-mi pierd timpul cu gângănii ca tine. În schimb, te pot folosi pe post de momeală. Fabel se aplecă din nou înspre Schüler. Nu înțelegi cu ce fel de individ avem de-a face. Nici măcar nu poți să-ți imaginezi cum gândește el. *Eu* însă pot. Le-am venit de hac multor ucigași de teapa lui. Și află că ei nu văd și nu simt lucrurile la fel ca noi, ceilalți. Unii dintre ei nu cunosc sentimentul de frică. Vorbesc serios. Unii – majoritatea, de fapt – ucid doar ca să vadă cum e să omori o ființă umană. Iar câtorva dintre ei moartea le provoacă aceeași plăcere pe care o resimțim noi, oamenii normali, când bem un vin bun sau când mâncăm ceva gustos. Iar asta îi face să-și dorească să prelungească senzația de plăcere. Să savureze fiecare clipă. Și crede-mă, Leonard... dacă prietenul nostru va trage concluzia că tu ai putea să-l dai de gol, te va urmări și te va ucide fără să stea pe gânduri. Dar nu așa, simplu. Imaginează-ți cum e să fii legat de un scaun, în timp ce el îți spintecă țeasta și-ți jupoaie scalpul. Toată acea durere, toată acea oroare va fi ultima experiență pe care o vei trăi în viața asta. O clipă cât o eternitate. Oh, nu, Leonard, nu te va ucide așa, cu una, cu două. Mai întâi te va duce în iad. Fabel se ridică și făcu un gest în direcția ușii. Deci, Leonard, vrei să-ți dau drumul...?

Schüler scutură din cap cu vehemență.

– Vă spun totul. Tot ce știu. Doar să nu spuneți nimănui numele meu.

Fabel zâmbi.

– Ești un băiat de ispravă. Se întoarse apoi spre Anna și Henk, în timp ce se îndrepta către ușă. Îl las în seama voastră...

Fabel își turnă o cană de cafea de îndată ce reveni la el în birou. Se așeză pe scaun și-și atârnă jacheta pe spătar, după care se uită la ceas. Era nouă și jumătate. Uneori avea senzația că nu putea să fugă de munca sa, care părea că are puterea de a-l ajunge din urmă oriunde s-ar fi dus, la orice oră din zi și din noapte. Fabel era supărat pe sine însuși pentru că discutase despre caz cu Susanne în timpul lor liber, chiar dacă doar

tangențial, referindu-se mai cu seamă la munca lui Griebel. Regreta până și faptul că-și dusese acasă dosarele pe care i le dăduse Ullrich. Însă ceva nu-i dădea pace în legătură cu cea de-a doua victimă și nu-și putea da seama ce anume. Era ca și cum ar fi încercat zadarnic să găsească o pietricică ascunsă în pantof, care îl sâcâia la fiecare pas.

Fabel deschise sertarul biroului și scoase un bloc de desen. Îl deschise la pagina pe care începuse să traseze conturul cazului Frizerului din Hamburg. Era un proces pe care îl parcursese de nenumărate ori până atunci, în nenumărate alte cazuri – o denaturare a scopului creativ pentru care fusese creată schița. Fabel contura profilul perverșilor și dezaxaților, un contur al morții și al durerii. Se gândi la ceea ce îi spusese lui Schüler: blufase, desigur, pentru a-l intimida, dar îl tulbura câtă dreptate avusese când afirmase că sarcina sa era să vâneze oameni. Și, mai mult de-atât, îl tulbura să constate faptul că îi era tot mai ușor să pătrundă în mintea celor pe care îi vâna.

Pentru a nu știu câta oară, Fabel se trezi întrebându-se cum de ajunsese în punctul acesta, cufundat până-n gât în sângele și-n mizeria altora. Viața aceasta se furișase încet în ființa lui. Cu pași discreți, dar hotărâți. Primul pas fusese uciderea Hannei Dorn, iubita sa din facultate. N-o cunoștea de foarte multă vreme, dar era o persoană importantă pentru el. Îi fusese răpită, în chip brusc și violent, de un ucigaș care o alesese absolut la întâmplare. Faptul acesta îl tulburase și îl îndurerase pe Fabel în asemenea măsură, încât se alăturase forțelor de poliție hamburgheze de îndată ce absolvise facultatea. Apoi avusese loc schimbul de focuri din fața Commerzbank. Fabel – pacifistul care la vârsta recrutării optase pentru Serviciul Civil, preferând să conducă ambulanțe în Norden, orașul său natal, decât să intre în armată, chiar și pentru o perioadă mai scurtă de timp – fusese pus în situația de a face ceva ce își jurase să nu facă niciodată. Omorâse un om. Cu timpul, lucrând în Brigada Omucideri, fiecare nou caz zdrobea câte puțin din el, transformându-l într-o ființă care nu crezuse niciodată că avea să devină.

Câteodată, Fabel avea senzația că trăiește viața altcuiva, ca și când ar fi luat haina altei persoane de la garderoba unui restaurant. Nu asta era ceea ce visase să facă în viață.

Absent, își coborî privirea la foaia de desen, încercând să-și imagineze un alt mod de viață. De data asta nu se gândea nici la criminal, nici la victimă, ci la el însuși și la cum ar fi putut arăta existența lui în alte circumstanțe. Poate că și el era, la urma urmei, o biată victimă.

Își vârî mâna în buzunarul jachetei și-și scoase portofelul. Luă de acolo bucățica de hârtie cu numărul de telefon al Sonjei Brun, precum și cartea de vizită a lui Roland Bartz și le puse pe masă pe amândouă. O viață nouă. Ar putea să pună mâna pe telefon, să sune două persoane și totul s-ar schimba. Cum ar fi, se întreba el, să ai griji mărunte? Să nu trebuiască să iei decizii de viață și de moarte? Contemplă telefonul de pe birou preț de câteva clipe, imaginându-și că acesta era poarta spre o viață nouă. Apoi, cu un oftat, vârî la loc în portofel bucățica de hârtie și cartea de vizită și își îndreptă atenția asupra foii de desen.

Două victime într-o singură zi. Nici un indiciu clar și nici o legătură evidentă între ele. Una – dornică de autoafirmare; cealaltă – preferând izolarea, anonimatul. Sigura trăsătură comună pe care o sesiza Fabel, în afară de orientarea lor politică radicală din tinerețe, era faptul că amândoi bărbații păreau să-și fi definit propria existență exclusiv prin intermediul muncii și activității lor. Hauser tânjise să fie cunoscut drept un guru al mișcării ecologiste și o figură proeminentă a stângii politice, dar nu izbutise să devină mai mult decât o notă de subsol în biografia altora. Cât despre Griebel, acesta părea să fi trăit doar pentru munca sa, chiar și pe vremea când soția lui mai trăia.

Mai devreme, Fabel scrisese numele Kristinei Dreyer pe coala de hârtie, îl subliniase cu markerul și îl legase, printr-o săgeată, de numele lui Hauser. Acum îl tăie cu un X mare. Tot de Hauser legase și numele lui Sebastian Lang. Pe acesta nu-l interogase personal, dar Anna îl asigurase că alibiul său era

infailibil. De asemenea, trecuse un semn de întrebare în dreptul bărbatului în vârstă care fusese văzut în compania lui Hauser în barul The Firehouse. Să fi fost Griebel bărbatul cu pricina? Omul acesta, aparent extrem de timid în fața aparatului de fotografiat, apărea atât de neclar în toate pozele făcute în timpul vieții, încât era foarte greu de identificat. Nici fotografia sa de la morgă, cu capul mutilat, nu era de prea mare folos. Avea să-i ceară Annei să meargă la bar cu un portret al lui Griebel, schițat de desenatorul poliției, ca să vadă dacă avea să-l recunoască vreunul dintre angajații de acolo.

Se auzi un ciocănit în ușă și Anna Wolff își făcu apariția, ca de obicei, neinvitată. Henk Hermann o însoțea.

– Mulțumesc că l-ai înmuiat pe Schüler, spuse Anna pe un ton din care Fabel nu putu să deducă dacă vorbea serios sau nu. A fost greu să-l facem să tacă, atât de tare l-au speriat amenințările tale.

– Vreo informație utilă?

– Da, *Chef,* interveni Henk. Schüler a recunoscut că tatona terenul, căutând locuințe ușor de jefuit. Zice că n-avea prea mare tragere de inimă... Se pare că cel mai bine se descurcă în orele târzii ale nopții, când locatarii dorm, însă Schanzenviertelul având o viață de noapte intensă, s-a gândit că s-ar putea să găsească vreun apartament gol și la ora aceea. În orice caz, n-a avut noroc și o dată a fost cât pe ce să fie prins de un proprietar, așa că se hotărâse să se lase păgubaș în seara aceea. Era pe drum înspre casă când a zărit bicicleta lui Hauser legată în fața apartamentului și s-a gândit: „De ce nu?" Interesant e faptul că a vrut să verifice totuși zona, pentru orice eventualitate, așa că s-a dus până în spatele apartamentului, ajungând într-o curte mică, cu vedere înspre dormitor, sufragerie și baie. Spune că acolo s-a oprit, pentru că a văzut că proprietarul era acasă.

– L-a văzut pe Hauser?

– Da, spuse Anna. În viață. Stătea în sufragerie și bea ceva, așa că s-a mulțumit doar cu bicicleta.

– Dar cel mai important e faptul că Hauser nu era singur,

adăugă Henk. Avea un musafir.

– Oh? Fabel se aplecă în față. Avem și o descriere a acestuia?

– Schüler spune că musafirul stătea cu spatele la geam, explică Anna. Hoțul nostru își dorea să iasă cât mai repede din curte, ca să nu fie zărit, așa că nu s-a uitat prea atent la nici unul dintre bărbați. Dar e sigur că unul dintre aceștia era Hauser. Pe celălalt l-a descris ca fiind mai tânăr, de vreo treizeci de ani, zvelt, cu părul închis la culoare.

– Nu seamănă cu tipul care a surprins-o pe Kristina Dreyer în timp ce curăța locul crimei? întrebă Fabel.

– Sebastian Lang... seamănă cu el, nu-i așa? Anna zâmbi strâmb. Am o fotografie a lui Lang pe care am folosit-o când am pus întrebări cu privire la Hauser.

– Lang ți-a dat poza respectivă din proprie inițiativă? vru să știe Fabel.

– Nu tocmai. Anna schimbă o privire cu Henk. Am *împrumutat*-o de la locul crimei. Teoretic, îi aparținea victimei. Nu lui Lang.

Fabel nu mai insistă asupra acestui aspect.

– I-ai arătat lui Schüler fotografia?

– Da, răspunse Anna. A fost neconcludent, aș zice. Schüler susține că ar putea să fie același individ – culoarea părului este aceeași, iar constituția, asemănătoare. Dar nu l-a studiat cu atenție pe musafirul lui Hauser și n-a putut să îl identifice cu certitudine. Cu toate astea, cred că ar trebui să-i facem încă o vizită lui *Herr* Lang. Aș vrea să-i mai verific o dată alibiul.

– De data asta, spuse Fabel, o să vin și eu cu voi.

10.35 p.m.: cartierul Eimsbüttel, Hamburg

Era în jur de zece și jumătate când Fabel, Anna și Henk bătură la ușa apartamentului lui Sebastian Lang. Acesta locuia la etajul al doilea al unei clădiri impresionante din Ottersbekallee, la o distanță de doar câteva minute de reședința lui Hans-Joachim

Hauser din Schanzenviertel. Fabel nu-l mai văzuse pe Lang până atunci: era un bărbat înalt, de vreo treizeci de ani, foarte suplu, cu un ten palid, ochii de un albastru-deschis și părul negru.

Înfățișarea lui se potrivea perfect cu descrierea vagă făcută de Schüler bărbatului pe care îl văzuse în apartamentul lui Hauser. Chipul lui Lang era perfect proporționat, dar în loc ca perfecțiunea trăsăturilor să-l facă atrăgător, îi dădea un aer efeminat. Un băiat „drăguț" – așa îl descrisese Maria. Alt amănunt care sărea în ochi era lipsa oricărei expresii de pe fața sa; când se trase la o parte, oftând, ca să le dea voie detectivilor să intre, chipul său nu exprima în nici un fel iritarea pe care i-o provoca vizita aceasta târzie.

Îi conduse pe cei trei musafiri nepoftiți în sufragerie. La fel ca locatarul său, apartamentul era de-o curățenie desăvârșită și de-o ordine exemplară. Îți dădea impresia că, în chip inexplicabil, contactul lui Lang cu lucrurile din jurul său era aproape nul. Se vedea că sosirea lui Fabel și a însoțitorilor lui îl surprinsese citind și acum își așeză cartea cu grijă pe măsuța de cafea. Fabel o ridică și se uită la ea. Era o carte având ca temă istoria politică a Germaniei de după război și era deschisă la capitolul referitor la terorismul domestic german din anii 1970 și 1980.

– Sunteți student la istorie, *Herr* Lang? întrebă Fabel.

Lang îi luă cartea din mână și o închise, așezând-o la loc în biblioteca aranjată impecabil.

– Este târziu, *Herr* comisar-șef, și nu sunt foarte încântat de faptul că ați venit așa, inopinat, spuse Lang. Vreți să-mi spuneți despre ce este vorba?

– Desigur, *Herr* Lang. Îmi cer scuze că vă deranjăm la ora asta, dar am presupus că ați fi de acord să ne răspundeți la câteva întrebări, ca să ne ajutați să înțelegem ceea ce i s-a întâmplat lui *Herr* Hauser.

Lang oftă din nou.

– Îmi puneți răbdarea la încercare, *Herr* Fabel. Bineînțeles că vreau să vă ajut să-l prindeți pe ucigașul lui Hans-Joachim. Dar când poliția îmi apare la ușă așa, tam-nisam, după ora zece

seara, presupun că e vorba de mai mult decât de niște simple întrebări.

– Adevărat... zise Fabel. A apărut un martor, care a văzut pe cineva în apartamentul lui *Herr* Hauser, în noaptea în care a fost ucis. Acel cineva se pare că semăna cu dumneavoastră.

– Dar e imposibil. Din nou, tonul revoltat al lui Lang nu se oglindea pe chipul impasibil al acestuia. Adică, poate că *semăna* cu mine. Dar nu eram eu.

– Ei bine, spuse Anna, asta rămâne de văzut.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dar v-am descris amănunțit tot ce am făcut în noaptea aceea... Lang se îndreptă spre un birou aflat lângă ușă și deschise un sertar. Se întoarse având în fiecare mână câte ceva. Iată cotorul biletului cu care am intrat la expoziție. Vedeți, are data de marți. Și aici... Îi dădu cotorul lui Fabel. În cealaltă mână avea un pix și un carnețel. Aici sunt, *din nou,* numele și numerele de telefon ale celor care pot să confirme că au fost cu mine în seara respectivă.

– V-ați întors acasă în jurul orei unu, unu și un sfert noaptea spuneați? Fabel îi dădu cotorul Annei.

– Da. Lang își încrucișă brațele pe piept, cu un aer sfidător. Noi – mă refer la mine și la prietenii mei – ne-am dus să mâncăm ceva după ce-am ieșit de la expoziție. I-am spus deja – arătă cu capul spre Anna – numele restaurantului și al chelnerului care ne-a servit. Am plecat de la restaurant pe la unu fără un sfert.

– Și v-ați întors acasă singur?

– Da. Singur, *Herr* Fabel. Deci nu am nici un alibi pentru intervalul acela.

– S-ar putea să fie irelevant, *Herr* Lang, spuse Fabel. Avem motive să credem că *Herr* Hauser a murit între ora zece și miezul nopții.

Lui Fabel i se păru că masca impasibilă de pe chipul lui Lang se evaporă pentru o clipă, de parcă precizarea intervalului în care Hauser își trăise oribilul sfârșit îl făcea mai real.

– Relația dumneavoastră cu *Herr* Hauser nu era una

exclusivă? întrebă Anna.

– Nu. Cel puțin nu din partea lui Hans-Joachim.

– Aveți vreo idee cu cine altcineva ar fi putut avea relații?

Pentru o clipă, Lang păru descumpănit.

– Ce fel de relații? Oh... oh, înțeleg. Nu. Hans-Joachim flirta cu oricine, dar n-avea nici o relație serioasă... adică eu eram singurul său *partener*.

– La ce v-ați gândit când am întrebat dacă avea și alte *relații?* vru să știe Fabel.

– La nimic, zău. Nu eram sigur dacă vă referiți la relațiile sale personale sau la cele profesionale. Sau la cele politice. Adevărul e că Hans-Joachim se comporta foarte ciudat când venea vorba despre tovarășii săi de breaslă. Într-o seară s-a îmbătat și mi-a ținut o adevărată predică despre cât e de periculos să te asociezi cu indivizi nepotriviți și să faci alegeri greșite.

Fabel aruncă o privire spre bibliotecă, la locul unde adineaori Lang pusese cartea.

– V-a vorbit vreodată *Herr* Hauser despre trecutul său? Mă refer la vremurile când era activist, știți, genul acesta de lucruri...

– În neștire, răspunse Lang plictisit. Trâmbița fără încetare cum că generația sa salvase Germania. Că acțiunile lor de-atunci au dat naștere societății în care trăim noi azi. Avea impresia că generația mea, cum îi spunea el, nu face decât să strice totul.

– Dar a pomenit vreodată ceva în legătură cu activitatea sa? Sau cu partenerii săi?

– Nu, oricât de ciudat ar suna. Singurul despre care avea tendința să vorbească era Bertholdt Müller-Voigt. Îl știți, ministrul mediului. Hans-Joachim îl ura cu înverșunare. Spunea că Müller-Voigt e convins că o să ajungă cancelar într-o bună zi, și de-aici toate bârfele scornite de el cu privire la soția primarului general Schreiber, pe care o poreclise „Lady Macbeth". Hans-Joachim susținea că Müller-Voigt și Hans Schreiber sunt croiți din același material. Niște oportuniști nerușinați. Îi cunoscuse pe amândoi în timpul facultății și îi disprețuia încă de pe-atunci, în

mod special pe Müller-Voigt.

– A vorbit vreodată despre acuzațiile formulate în presă împotriva lui Müller-Voigt de către Ingrid Fischmann – povestea aceea cu răpirea lui Wiedler?

– Nu. Nu cu mine, cel puțin.

– A avut *Herr* Hauser vreun contact cu Müller-Voigt? În ultima vreme, vreau să spun.

Lang ridică din umeri.

– Nu știu. Din câte știu eu, Hans-Joachim ar fi făcut orice ca să-l evite.

Fabel dădu din cap în semn de încuviințare. Reflectă câteva secunde la spusele lui Lang. Nu aflaseră prea mare lucru.

– Știți probabil că a mai fost ucis un bărbat în același mod, în mai puțin de douăzeci și patru de ore de la moartea lui *Herr* Hauser. Numele bărbatului respectiv este doctor Gunter Griebel. Vă spune ceva numele acesta? A pomenit vreodată *Herr* Hauser de un doctor Griebel?

Lang își scutură capul delicat.

– Nu. N-aș putea spune că l-am auzit pomenind numele acesta.

– Am stat de vorbă cu angajații de la clubul The Firehouse, spuse Anna. Aceștia ne-au spus că *Herr* Hauser a fost văzut de mai multe ori discutând și bând împreună cu un bărbat mai în vârstă. Cam de vârsta lui. Aveți idee cine ar putea fi individul cu pricina?

– Regret. N-am idee, replică Lang. Să știți că nu vreau să vă pun bețe-n roate, nici să fac pe nesuferitul. Dar Hans-Joachim mă implica în viața lui doar atunci când îi convenea. Practic nimic din ce mi-ați spune despre el nu m-ar putea surprinde. Era un om foarte, foarte secretos... în pofida aviditătii sale după publicitate. Câteodată mă gândesc că Hans-Joachim se ascundea în văzul lumii, se refugia în spatele personalității sale publice. Ca și când ar fi avut un secret pe care nu voia să-l afle nimeni.

Fabel chibzui la cuvintele lui Lang. Ceea ce spunea acesta despre Hauser era valabil și în cazul lui Griebel, chiar dacă

într-un alt mod.

– Cu toții ascundem ceva, rosti el. Mai grav sau mai puțin grav.

În mașină, pe drumul de întoarcere la sediu, Fabel discută cu cei doi subalterni ai săi despre cele aflate de la tânărul Lang.

– Am să verific informațiile respective, spuse Anna. Dar, ca să fiu sinceră, alibiul său nu-l exclude pe deplin din cercul suspecților. Dacă de la restaurant s-ar fi dus direct acasă la Hauser și dacă adăugăm o marjă de eroare la ora pe care am stabilit-o ca fiind ora decesului, atunci s-ar putea ca el să fie omul nostru.

– Ar însemna să lărgim cam mult intervalul în care presupunem că a fost ucis, zise Fabel. Deși trebuie să recunosc că este ceva care mă deranjează la tipul ăsta. Însă principalul motiv pentru care ipoteza asta e destul de improbabilă este faptul că ea nu se potrivește cu cele declarate de Schüler. Acesta l-a văzut pe Hauser în compania unui musafir care, în linii mari, corespunde înfățișării lui Lang, între unsprezece și unsprezece și jumătate; alibiul lui Lang este de nezdruncinat în acel interval.

Fabel îi lăsă pe Henk și pe Anna la sediu și apoi se întoarse acasă, în Pöseldorf. Orașul scânteia în arșița întunecată a nopții de vară. Își simțea mintea obosită, apăsată de ceva greu, nedeslușit, care nu-l lăsa să pătrundă în miezul acestui caz. În timp ce conducea, își dădu seama că bâjbâie, că nu întrezărește nici o luminiță la capătul tunelului. N-aveau nici o pistă. Iar asta însemna că nu avea ce să facă decât să aștepte ca ucigașul să omoare din nou. Având în vedere faptul că acesta omorâse de două ori în mai puțin de douăzeci și patru de ore, iar de la ultima crimă trecuse mai bine de atât, era foarte posibil ca acesta să-și fi încheiat misiunea.

Și să scape basma curată.

Miezul nopții: cartierul Grindelviertel, Hamburg

La ora la care Fabel se întorcea acasă de la sediul poliției, Leonard Schüler stătea în apartamentul său cu un singur

dormitor, din Grindelviertel, și mulțumea cerului. Scăpase fără nici o acuzație. Recunoscuse că furase bicicleta, că ieșise echipat să spargă câteva locuințe în noaptea aceea, dar, așa cum spusese detectivul mai vârstnic, nu-i interesase nimic din toate astea. Tipul îl cam băgase-n sperieți când îi spusese c-avea să-l folosească pe post de momeală pentru dementul care-i scalpase pe amărâții ăștia doi. Dar, chiar dacă se speriase, își păstrase cumpătul: se ferise să divulge mai mult decât era absolut necesar. Amenințările comisarului-șef îl înspăimântaseră pentru că Leonard îl văzuse pe tipul din apartament mult mai bine decât declarase la poliție. Iar acesta, la rândul său, îl zărise și-i aruncase o privire prelungă.

Intenția lui Schüler fusese să intre în apartament, dacă n-ar fi fost nimeni acasă. Își plănuise fuga de la locul faptei mai precaut ca altădată. După ce desfăcuse lacătul de la bicicletă, o lăsase rezemată de zidul ce mărginea aleea cât timp se furișase în curtea din spatele apartamentului. Nu era o noapte neagră, dar înălțimea clădirilor din jur arunca curtea într-o umbră întunecată. Era paradisul hoților, se gândi Schüler, dar se pare că unul dintre locatari gândise la fel, căci în clipa următoare, grație unui reflector activat prin senzori de mișcare, micuța curte fusese inundată de o lumină orbitoare.

Preț de câteva clipe, Schüler nu mai văzuse nimic, așa că făcuse un pas înapoi. Probabil că tomberoanele erau pline, pentru că în bâjbâiala lui izbise câteva sticle ce fuseseră așezate lângă lăzile de gunoi, răsturnându-le cu zgomot pe pietrișul ce pava curtea.

Lui Schüler îi trebuiră câteva momente ca să se adapteze la lumina puternică și bruscă. Abia atunci îi zărise pe cei doi bărbați. Era evident că isprava neîndemânaticului hoț le întrerupsese discuția, căci veniseră la fereastră și îl priviseră țintă – se aflase la doar un metru și jumătate de ei. Unul din bărbați era un tip mai în vârstă – Hauser, din câte aflase ulterior –, iar celălalt era mai tânăr. Expresia, sau mai bine zis lipsa oricărei expresii de pe chipul tânărului îi dădea fiori. Cu atât mai mult

acum, când aflase ce făcuse acesta.

Pentru o clipă privise în ochii inexpresivi, lipsiți de viață ai ucigașului.

Acum, când se gândea la privirea aceea înfricoșător de calmă, la chipul acelui bărbat care tocmai se pregătea să comită cele mai cumplite lucruri, simțea că-i îngheață inima.

Polițistul acela mai în vârstă, Fabel, avea dreptate. I-l descrisese ca pe un monstru care își duce victimele în iad, înainte de-a le ucide. Schüler n-avea de gând să ia parte la o asemenea experiență. Orice – orice – ar fi fost acel individ, poliția n-avea să-l prindă niciodată.

Schüler era pe cont propriu de-acum.

10.

LA TREISPREZECE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MIERCURI, 31 AUGUST 2005

9.10 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel ședea la birou de la ora șapte și jumătate dimineața. Parcursese dosarele BKA pe care i le împrumutase Ullrich și-și scosese blocul de desen ca să aștearnă pe hârtie toate informațiile de care dispunea la momentul respectiv.

Sună la biroul lui Bertholdt Müller-Voigt. După ce se prezentă, i se aduse la cunoștință că ministrul mediului lucra acasă, cum făcea de multe ori, chipurile din dorința de a circula cât mai puțin cu mașina și de a limita, în felul acesta, impactul asupra mediului înconjurător. Secretara îi promise totuși că avea să-l sune mai târziu, să-i comunice la ce oră se poate întâlni cu ministrul.

Fabel mai dădu un telefon. Henk Hermann îi făcuse rost de numărul lui Ingrid Fischmann, jurnalista.

– Alo, *Frau* Fischmann? Mă numesc Jan Fabel, sunt comisar-șef în cadrul Poliției Hamburg, Brigada Omucideri. În momentul de față anchetez uciderea lui Hans-Joachim Hauser. Mă întrebam dacă nu s-ar putea să ne întâlnim. Cred că m-ați putea ajuta cu niște informații...

– Oh... înțeleg... Vocea femeii de la capătul firului părea mai tânără și mai puțin fermă decât se așteptase Fabel. Atunci... ce ziceți de ora trei după-amiază, la mine la birou?

– E foarte bine. Mulțumesc, *Frau* Fischmann. Cunosc adresa.

La câteva minute după ce pusese jos receptorul, secretara lui Bertholdt Müller-Voigt îl sună ca să-i comunice că ministrul îl poate primi numaidecât, dacă Fabel se deplasează acasă la *Herr* Müller-Voigt. Îi dădu adresa: undeva lângă Stade, în Altes Land. Asta însemna în afara Hamburgului, la sud de Elba.

„Nu-l deranjează ca *eu* să fac atâția kilometri", se gândi Fabel punând receptorul în furcă.

Casa lui Müller-Voigt era o clădire uriașă, cu o arhitectură modernă și costisitoare, ceea ce reieșea din fiecare unghi și din fiecare detaliu de construcție. Fabel se minună să constate câtă risipă ostentativă afișa locuința fostului militant ecologist. Apropiindu-se de ușa de la intrare, remarcă însă că fațada, care inițial îi dăduse impresia a fi placată cu marmură albastră, era construită aproape exclusiv din panouri solare.

Müller-Voigt însuși îi deschise ușa. Așa cum și-l aducea aminte din restaurantul lui Lex, ministrul era un bărbat mic de statură, dar bine proporționat. Avea umerii largi, iar fața sa bronzată contrasta cu dinții de un alb strălucitor.

– *Herr* comisar-șef, vă rog... poftiți înăuntru.

Fabel auzise de șarmul politicianului – principala sa armă, se pare, atât față de femei, cât și față de oponenții lui politici. Era bine cunoscut faptul că era gata să-și pună farmecele în funcțiune ori de câte ori era nevoie. Putea fi un adversar agresiv și teribil de vehement. Politicianul îl conduse pe detectiv într-o sufragerie spațioasă, cu tavanul boltit, îmbrăcat în lemn de pin. Îi oferi ceva de băut, însă Fabel refuză.

– Cu ce vă pot fi de folos, *Herr* Fabel? se interesă politicianul, așezându-se pe un colțar de dimensiuni generoase și făcându-i semn detectivului să ia loc alături.

– Sunt sigur că ați auzit de moartea lui Hans-Joachim Hauser și cea a lui Gunter Griebel, începu Fabel.

– Oh, Doamne, da. Îngrozitoare poveste.

– Presupun că îl cunoșteați pe *Herr* Hauser destul de bine.

– Da, îl cunoșteam. Dar nu mai eram în relații de prietenie

de multă vreme. Chiar deloc în ultimii ani. Ne întâlneam ocazional la câte-o conferință sau întrunire politică. Și, desigur, îl cunoșteam și pe Gunter. Nu la fel de bine, iar pe el nu l-am văzut de și mai multă vreme decât pe Hans-Joachim, dar îl cunoșteam.

Fabel păru surprins.

– Îmi cer scuze, *Herr* Müller-Voigt, spuneți că le-ați cunoscut pe ambele victime?

– Da, sigur că da. Vi se pare ciudat?

– Păi... murmură Fabel. Am venit la dumneavoastră tocmai în speranța că mă veți ajuta să descopăr o potențială legătură între cele două victime. O legătură pe care, trebuie să mărturisesc, n-am reușit s-o depistăm până în clipa de față. Dar se pare că legătura o reprezintă însăși persoana dumneavoastră.

– Sunt flatat de faptul că reprezint o verigă atât de importantă în ancheta dumneavoastră, spuse Müller-Voigt zâmbind. Dar pot să vă asigur că nu eram singurul lor factor comun. Cei doi se cunoșteau.

– Sunteți sigur de asta?

– Sută la sută. Gunter era un tip ciudat. Înalt și deșirat, nu prea vorbăreț, era însă foarte activ în cadrul mișcării studențești. Totuși, nu mă surprinde faptul că nu știați despre legătura dintre ei. Gunter s-a dat la fund după o vreme. Parcă și-ar fi pierdut interesul față de mișcarea respectivă. Însă atât el, cât și Hans-Joachim au fost pentru o vreme membri ai Grupării Gaia. La fel ca mine, de altfel.

– Oh?

– Gruparea Gaia a fost un fenomen de scurtă durată, trebuie să recunosc. Un fel de atelier de discuții. Eu am renunțat la calitatea de membru când a început să devină prea... ezoterică, să mă exprim așa. Obiectivitatea politică a fost compromisă de tot felul de filozofii excentrice – niște păgânisme. Gruparea s-a dizolvat cumva de la sine. Asta se întâmpla adesea pe atunci.

– Cât de bine se cunoșteau Hauser și Griebel? întrebă Fabel.

– Oh, nu știu. Nu erau prieteni. Doar că făceau parte din aceeași grupare. Poate că s-or fi întâlnit și în alte circumstanțe, pe care eu nu le cunosc. Știu doar că Griebel era foarte respectat pentru intelectul său, însă în ce mă privește mi s-a părut întotdeauna un tip anost. Extrem de serios și cumva unilateral... la fel ca mulți dintre cei implicați în mișcare. Și nu din cale-afară de comunicativ.

– Și dumneavoastră n-ați mai avut nici un contact cu Griebel de atunci încoace?

– Nici unul, spuse Müller-Voigt.

– Cine altcineva mai era implicat?

– Asta a fost cu mult timp în urmă, *Herr* Fabel. Într-o altă viață.

– Trebuie să fie *unele* persoane de care vă aduceți aminte.

Fabel îl examină cu atenție pe interlocutorul său, care își freca barba îngrijită ce începea să încărunțească. Detectivului îi era imposibil să-și dea seama ce se petrece în mintea acestuia, dacă îi ascunde ceva și ce anume.

– Îmi aduc aminte că era o femeie cu care am avut o relație pentru o bucată de vreme, spuse Müller-Voigt. Numele ei era Beate Brandt. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea. Și Paul Scheibe... și el a fost membru în Gruparea Gaia.

– Arhitectul?

– Da. Tocmai a câștigat un proiect arhitectural important în HafenCity. Este singurul din grup cu care am contact și în prezent, dacă excludem întâlnirile accidentale cu Hans-Joachim. Paul Scheibe a fost și este în continuare un arhitect foarte talentat... foarte inovator în proiectarea unor edificii cu impact minim asupra mediului. Ultimul său proiect, cel pentru HafenCity, este de-a dreptul inspirat.

Fabel își notă cele două nume: Beate Brandt și Paul Scheibe.

– Vă mai amintiți și de altcineva?

– Nu prea... nu după nume, în orice caz. N-am fost niciodată foarte *implicat* în Gruparea Gaia, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Vă aduceți aminte dacă Franz Mühlhaus a făcut și el parte din grupare?

Müller-Voigt păru luat prin surprindere de menționarea numelui respectiv, iar pe față i se așternu o umbră de suspiciune.

– Oh... pricep. De fapt, nu legătura mea cu victimele vă interesează, nu-i așa? Dacă ați venit ca să-mi puneți întrebări în legătură cu Franz cel Roșu Mühlhaus, din cauza acuzațiilor false scornite de Ingrid Fischmann, vă somez să ieșiți naibii din casa mea.

Fabel ridică mâna.

– În primul rând, sunt aici exclusiv pentru a încerca să stabilesc o legătură între victime. În al doilea rând – și vă garantez asta, *Herr* ministru –, este vorba despre investigarea unor crime, prin urmare, *veți răspunde* la toate întrebările pe care vi le pun. Nu mă interesează funcția pe care o ocupați: undeva acolo se află un dement care mutilează și ucide oameni. Oameni care făceau parte din anturajul dumneavoastră în anii 1970 și 1980. Putem sta de vorbă ori aici, ori la sediu, dar de discutat, oricum o să discutăm.

Müller-Voigt îl privi țintă pe Fabel. Acesta își dădu seama că interlocutorul său nu era furios pe el, ci mai degrabă încerca să-l citească din priviri, să vadă dacă vorbea serios sau doar căuta să-l intimideze. Evident, politicianul era mult prea versat în polemici ca să-i sară țandăra cu una, cu două. Pe Fabel îl neliniști atitudinea sa detașată, lipsită de emoții.

– Nu știu ce crezi dumneata despre mine și despre oamenii de felul meu, *Herr* comisar-șef. Müller-Voigt se destinse, rezemându-se lejer de spătarul canapelei. Vreau să spun despre noi, cei care am fost implicați activ în mișcarea de protest. Dar noi am schimbat Germania. Multe dintre libertățile și valorile fundamentale pe care societatea de azi le consideră de la sine înțelese se datorează faptului că noi am luat atitudine pe vremea aceea. Se apropie momentul în care vom putea fi din nou mândri că suntem germani. O națiune liberală, pacifistă. Noi am realizat lucrul acesta, Fabel. Generația mea. Protestele noastre

au destrămat ultimele pânze de păianjen din cotloanele societății în care trăim. Noi am fost prima generație liberă de orice amintire directă a războiului, a Holocaustului, care am afirmat răspicat că *noua* Germanie n-are nimic de-a face cu *vechea* Germanie. Recunosc că am ieșit în stradă. Recunosc că lucrurile s-au cam înfierbântat. Dar, în adâncul inimii mele, sunt un pacifist îndârjit: nu cred în violență, nici față de planeta pe care trăim, nici față de semenii noștri. După cum am spus, în vâltoarea momentului am făcut unele lucruri pe care mai apoi le-am regretat, dar n-aș putea niciodată – nici acum, nici atunci – să iau viața unui om în numele unor convingeri politice, oricât de mult aș ține la ele. În concepția mea, asta e ceea ce mă deosebește de cele petrecute înainte, în timpul războiului. Müller-Voigt făcu o pauză, privirea rămânându-i în continuare ațintită asupra lui Fabel. Dacă te frământă cumva o anumită întrebare și nu știi cum s-o formulezi, lasă-mă să te ajut. În ciuda insinuărilor lui Ingrid Fischmann și în ciuda eforturilor depuse de soția primarului general de-a profita de zvonurile cu pricina, nu am fost, sub nici o formă, implicat în răpirea și uciderea lui Thorsten Wiedler. N-am avut nici o legătură cu acea întâmplare și nici cu grupul vinovat de comiterea faptei.

– Ei bine, așa cum am mai spus, singura mea preocupare este legătura existentă între cele două victime, precizează Fabel. Voiam să știu dacă Mühlhaus a fost și el membru al Grupării Gaia.

– Oh, nu, Doamne ferește! Cred că mi-aș aminti așa ceva. Müller-Voigt păru să reflecteze câteva momente. Deși înțeleg de ce întrebi asta. Mühlhaus avea o perspectivă destul de bizară asupra mișcării și existau oarecare asemănări între ideile sale și cele ale grupării. Dar nu... Franz cel Roșu Mühlhaus n-a fost implicat în nici un caz.

– Cine era liderul Grupării Gaia?

Pentru o clipă, Müller-Voigt păru descumpănit de întrebarea lui Fabel.

– Nu exista un lider anume. Era o grupare colectivă, prin urmare, era condusă tot în mod colectiv.

Mai discutară vreun sfert de oră, după care Fabel se ridică și îi mulțumi ministrului pentru timpul acordat și pentru că se arătase atât de cooperant. În replică, Müller-Voigt îi ură succes în prinderea criminalului.

În timp ce ieșea cu mașina de pe aleea privată, atât de largă, din fața casei, Fabel reflectă la faptul că acum avea o legătură directă între Hans-Joachim Hauser și Gunter Griebel. Apoi se gândi la cât de sincer și de deschis păruse Müller-Voigt. Atunci oare de ce avea senzația că, de fapt, acesta nu-i spusese mai nimic?

În timp ce se întorcea în Hamburg, mergând pe șoseaua B73, Fabel îl sună pe Werner. Îi spuse acestuia despre legătura dintre victime și îi relată părțile esențiale din discuția avută cu ministrul Müller-Voigt.

– Vreau să stau de vorbă cu arhitectul ăsta, Paul Scheibe, spuse el. Poți să faci rost de un număr de telefon și să-mi aranjezi o întâlnire cu el? Încearcă la el la birou, cred că e cea mai bună variantă.

– Sigur, Jan. Te sun înapoi.

Fabel tocmai virase pe A7 și se îndrepta spre Elbtunnel când îi sună telefonul.

– Bună, Jan, îl salută Werner. Tocmai am avut o convorbire interesantă cu cei de la biroul lui Scheibe. Am vorbit cu asistentul său, un tip pe nume Paulsen. S-a perpelit tot când i-am spus că sunt de la Brigada Omucideri... Credea că sun din cauză că am descoperit cadavrul lui Scheibe sau ceva de genul ăsta. După spusele sale, Scheibe a participat luni la prânz la o recepție în cadrul primăriei și de atunci n-a mai fost văzut deloc. Cică diseară o să aibă loc lansarea oficială a proiectului pentru HafenCity și sunt îngrijorați că el n-o să fie prezent. Se pare că avem de-a face cu un caz de dispariție.

– Sau cu un suspect de crimă care se ascunde, spuse Fabel. Trimite un om de-ai noștri acolo, să culeagă mai multe informații. Cred că vom lua parte și noi la lansarea din seara asta. Mă

întorc înainte de ora cinci. Acum mă duc la Universitate și apoi mă întâlnesc cu jurnalista Fischmann, la ora trei. Altceva?

– Anna a descoperit o pistă cu privire la mumia din al Doilea Război Mondial. Familia respectivă nu mai locuiește la adresa aceea. Au fost bombardați în timpul războiului, dar Anna a dat de urma unui individ care a fost prieten cu mortul. Să continue investigația?

– Nu, e-n regulă. O să mă ocup personal de asta. E sarcina mea. Spune-i Annei să-mi lase pe birou toate detaliile.

Fabel abia închisese telefonul, când acesta țârâi din nou.

– Fabel la telefon... spuse el nerăbdător.

În receptor se auzea un bâzâit neclar. Apoi o voce care nu părea umană:

– Ți se va da un avertisment... Vocea suna distorsionat, ca și când apelantul ar fi folosit un modulator de voce. Fabel se uită pe ecran, să vadă numărul apelantului, însă nu apărea nimic.

– Cine naiba ești? întrebă el.

– O să primești un avertisment. Unul singur.

Apoi convorbirea se întrerupse.

Fabel privi absent la mașinile din fața lui, care se îndreptau toate spre Elbtunnel. O farsă la telefon. Poate respectivul nici măcar nu știa că sunase la un ofițer de poliție. Însă undeva într-un cotlon al minții îi răsună un semnal de alarmă.

10.00 a.m.: Catedra de Arheologie, Universitatea din Hamburg

– I-ați găsit rudele omului nostru din HafenCity? Doctorul Severts zâmbi și-l invită pe Fabel să ia loc.

– Nu. Încă nu, din nefericire. Mă tem că am pe cap alte chestiuni, mai presante.

– Așa-numitul Frizer din Hamburg?

– Exact. Se dovedește a fi... Fabel șovăi, în căutarea cuvântului cel mai potrivit... un caz extrem de *solicitant* pentru noi. Ca să fiu sincer, sunt gata să mă agăț și de-un fir de păr.

– Oare de ce am impresia că eu sunt un astfel de fir?

– Îmi pare rău, dar mă văd nevoit să abordez cazul din toate unghiurile posibile. Trebuie să descopăr semnificația scalpărilor comise de acest dement. Mă gândeam că dumneavoastră ați putea să-mi oferiți o perspectivă istorică asupra acestui fapt.

– După părerea mea, semnificația nu e prea greu de deslușit, opină Severts. Decapitarea sau scalparea dușmanului învins reprezintă una dintre cele mai vechi și mai răspândite practici de război. Îți ucizi adversarul și îi iei scalpul. Ca pe un trofeu. În felul acesta, nu numai că l-ai ucis, ci l-ai și umilit, iar trofeul cu pricina e o dovadă a abilităților tale de războinic. Pe fiecare continent a existat cel puțin o civilizație care practica scalparea dușmanilor.

– Nu știu... Fabel se încruntă, la amintirea scenei din biroul lui Griebel, al cărui scalp, cu părul rărit, fusese vopsit într-un roșu nefiresc și agățat mai apoi de bibliotecă. Ucigașul acesta nu ia cu el scalpul, ci îl lasă la locul crimei. Îl expune undeva la vedere, în locuința victimei.

– Poate e modul lui de a-și demonstra bărbăția. Războinicii sciți aveau obiceiul de a-și etala scalpurile dușmanilor la căpăstrul cailor, ca să fie văzute de toată lumea. Poate „Frizerul" vostru are impresia că expunerea scalpului la locul crimei e cel mai eficient mod de a se făli cu realizările sale.

– Ați spus că scalparea era o practică obișnuită. Și aici? Prin părțile acestea ale Europei? se interesă Fabel.

– Desigur. În Germania au fost descoperite multe dovezi. Îndeosebi în zona de unde vă trageți dumneavoastră, mă refer la Saxonia Inferioară. Asta nu înseamnă neapărat că străbunii dumneavoastră frizieni au luat mai multe scalpuri decât alte popoare, ci doar că, pur și simplu, condițiile de mediu din Saxonia Inferioară au fost mai prielnice conservării unui număr mare de cadavre și artefacte. Ultima oară când ne-am întâlnit am discutat despre Franz cel Roșu. Ei bine, la Bentheim, în apropierea granitei cu Olanda, nu departe de locul unde a fost descoperit Franz, au fost dezgropate cranii scalpate, și chiar unele scalpuri

într-un sit arheologic din Epoca de Bronz. Severts se duse la bibliotecă și alese niște volume, pe care le puse pe birou. Răsfoi câteva clipe într-unul dintre ele. Da... Iată un exemplu, descoperit chiar lângă orașul dumneavoastră natal. În anii 1860, cinci cadavre au fost dezgropate din Mlaștina Tannenhausener.

Fabel știa foarte bine la ce se referea Severts. Tannenhausen era un sat situat în suburbiile din nordul Aurich-ului, cel mai mare oraș din Saxonia Inferioară. Se afla la câțiva kilometri sud de Norden și Norddeich, unde copilărise el. Era o zonă cu mlaștini bogate în turbă, cu multe lacuri și iazuri. Tannenhausen era situat în punctul de întâlnire a celor trei regiuni mlăștinoase: Tannenhausener, Kreihütten și Meerhusener. Copil fiind, Fabel mergea de multe ori cu bicicleta acolo. Era un loc mistic. În mijlocul mlaștinii se afla un lac întins, datând din vremuri străvechi – *Ewiges Meer,* Marea Eternă. Însuși numele acesta te ducea cu gândul la vremuri imemoriale; la asta se adăuga faptul că, afundate în terenul mlăștinos din jurul lacului, se descoperiseră poteci din lemn construite cu patru-cinci mii de ani în urmă.

– Toate cele cinci cadavre din Tannenhausen au fost scalpate, continuă Severts. Exemple similare au fost descoperite pe tot cuprinsul Europei, până departe, în Siberia. Se pare că era un obicei larg răspândit în Europa Epocii de Bronz, de la Urali și până la Atlantic. De fapt, sciții practicau acest obicei atât de des, încât termenul grecesc străvechi pentru scalpare este *aposkythizein.*

Fabel reflectă pentru un moment la latura scoțiană a descendenței sale. Scoțienii pretindeau că patria lor de origine era Sciția, situată în stepă, și că traversaseră nordul Africii, poposind vreme de câteva generații în Spania și Irlanda, înainte de a cuceri Scoția. Își imagină un bărbat nu cu mult diferit de el însuși, care trăise nu cu multe generații în urmă și care poate săvârșea în mod regulat același act ca ucigașul pe care îl vâna în clipa de față.

– Scalparea era întotdeauna un semn de victorie, de biruință? întrebă el. Singurul ei scop era acela de a face dovada numărului de dușmani înfrânți de un războinic?

– Acesta era principalul scop, dar probabil că nu singurul. S-au găsit scalpuri luate de la oameni, inclusiv de la copii, care au murit din cauze naturale, nu în mod violent. Lucrul acesta pare să indice că luarea scalpului reprezenta o modalitate de comemorare a celui mort. De onorare a înaintașilor.

– Nu cred că acesta e scopul făptașului în cazul nostru, rosti Fabel.

Severts se lăsă pe spătarul scaunului, cu spatele la afișul imens care o înfățișa pe Frumoasa din Loulan.

– Dacă vreți opinia mea – mai degrabă personală decât profesională –, aș zice că scalparea era o practică atât de răspândită în toate culturile, încât a devenit aproape instinctivă. Nu cunosc prea multă psihologie și nu sunt polițist, dar știu că criminalii în serie și psihopații au obiceiul de-a lua un trofeu de la victimele lor. Cred că luarea scalpului reprezintă trofeul perfect. Poate că ucigașul nostru procedează în felul acesta deoarece simte, în mod instinctiv, că trebuie s-o facă, fără ca gestul său să aibă neapărat vreo conotație culturală sau istorică.

Fabel se ridică de pe scaun, zâmbind.

– Poate că aveți dreptate. Îi întinse mâna lui Severts. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, *Herr* doctor.

– N-aveți pentru ce, răspunse acesta. Pot să vă cer, în schimb, un serviciu?

– Bineînțeles...

– Vă rog să-mi dați de știre dacă reușiți să găsiți vreun membru al familiei bărbatului mumificat. Nu se întâmplă prea des să pot atribui o identitate rămășițelor umane pe care le descopăr în munca mea.

– Mă tem că, în ceea ce mă privește, se întâmplă tocmai pe dos, replică Fabel. Dar sigur c-am s-o fac.

Ora amiezii: cartierul Harvestehude, Hamburg

Fabel sună la sediu și-i ceru lui Werner să-l anunțe pe asistentul lui Paul Scheibe că avea să-i facă o vizită. Cabinetul de

arhitectură se găsea într-o clădire foarte modernă, situată între postul de radio NDR și Innocentia-Park, din cartierul Harvestehude. Liniile ferme și unghiurile îndrăznețe ale edificiului îi aduceau aminte de locuința lui Bertholdt Müller-Voigt, din Altes Land. Fabel se întrebă dacă nu cumva Scheibe îi proiectase casa acestuia. Îi era ciudă că nu-i trecuse prin minte să-i pună politicianului o întrebare atât de firească.

Soarele amiezii își acoperise fața cu un văl subțire de nori, așa că Fabel își scoase ochelarii de soare și rămase în mașină preț de câteva clipe, înainte de a intra în clădire. Când îl sunase pe Werner îi ceruse, de asemenea, să se intereseze dacă cei de la Serviciul Tehnic nu putea să depisteze cine îi dăduse telefonul acela de amenințare. Știa că șansele erau destul de mici, însă telefonul cu pricina îl tulburase. Faptul că apelantul folosise un modulator de voce părea o precauție mult prea sofisticată pentru o simplă farsă, motiv pentru care Fabel avea senzația neplăcută că vorbise cu așa-numitul Frizer din Hamburg. Urmări cu privirea o fată drăguță care trecu pe lângă mașină, râzând în timp ce vorbea la telefon. Era o persoană normală, cu o viață normală, care purta o conversație normală.

Imediat ce intră pe ușile mari de sticlă ale cabinetului lui Scheibe, fu întâmpinat de un bărbat înalt și subțire, de vreo treizeci și cinci de ani, cu țeasta rasă. Se prezentă drept Thomas Paulsen, asistentul directorului. Avea un zâmbet prin care parcă încerca să-și ceară scuze.

– Vă mulțumesc că ați venit, *Herr* comisar-șef, dar mă bucur să vă anunț că grijile pe care ni le făceam cu privire la *Herr* Scheibe nu-și mai au rostul. Am vorbit cu dumnealui acum zece minute.

– Dar eu n-am venit din cauza posibilei sale dispariții, replică Fabel. Vreau să discut cu *Herr* Scheibe despre un caz pe care îl anchetez. Unde îl pot găsi?

– Oh... n-a precizat lucrul acesta. Și-a cerut scuze că n-a mai dat nici un semn de viață, dar a spus că i s-a ivit o urgență în familie și a trebuit să fugă acasă numaidecât, undeva în afara

orașului. Asta s-a întâmplat luni, imediat după prânzul de la primărie, și de aceea n-am reușit să mai dăm de dumnealui de atunci, explică Paulsen. Vă mărturisesc că suntem teribil de ușurați. Lansarea oficială, cu participarea presei, va avea loc diseară, în Speicherstadt. *Herr* Scheibe ne-a asigurat că va fi acolo, ca să-și prezinte proiectul.

– Ați vorbit cu el personal?

– Păi, nu... n-am vorbit. A trimis un e-mail. Dar ne-a garantat că va veni diseară la recepție.

– Atunci ne vom vedea acolo, spuse Fabel. Dacă *Herr* Scheibe vă mai contactează, vă rog să-i comunicați că va trebui să-și facă un pic de timp ca să stăm de vorbă.

– Prea bine... dar sunt convins că va fi extrem de ocupat. Va fi...

– Credeți-mă, *Herr* Paulsen: ceea ce am de discutat cu *Herr* Scheibe este mult, mult mai important. Ne vedem deseară.

Fabel se hotărî să ia prânzul pe chei, la chioșcul lui Dirk Stellamann. Vălul de nori se ridicase, iar soarele devenise mai strălucitor și mai fierbinte, scăldând în lumină mesele și umbrelele răspândite de jur împrejurul chioșcului. Locul era aglomerat la sosirea lui Fabel, dar Dirk își zări prietenul chiar și prin mulțimea de clienți.

Lui Fabel îi era cald și sete, așa că își comandă o bere Jever și o apă minerală, împreună cu un rulou cu cârnați și brânză și se așeză la una dintre puținele mese libere. De îndată ce avu un strop de răgaz, Dirk își făcu apariția la masa lui.

– Cum merge vânătoarea?

Fabel făcu o grimasă derutată.

– Ucigașul care ia scalpuri – ai vreo pistă?

– Nu prea. Fabel ridică abătut din umeri. Se pare că m-am împotmolit în tot felul de aiureli. Amintiri genetice... teroriști... ca să nu mai spun că aș putea să scriu o carte despre practica scalpării de-a lungul istoriei...

– O să-l prinzi până la urmă, Jannick, îl îmbărbătă Dirk. Îi

prinzi de fiecare dată.

– Nu chiar de fiecare dată... Fabel își aminti că și Roland Bartz îi spusese tot Jannick. Mă bate gândul să renunț, Dirk.

– La slujbă? N-ai face niciodată una ca asta. E viața ta.

– Nu mai știu dacă-i așa, spuse Fabel. Sau dacă chiar a fost vreodată. Mi s-a oferit altceva. O șansă să revin la o viață normală.

– Nu înțeleg, Jan...

– Eu, da. Sunt sătul de atâta moarte. O văd peste tot în jurul meu. Nu știu. Poate că ai dreptate. Cazul ăsta mă dă peste cap.

– Ce-ai vrut să spui când ai pomenit de amintirile genetice? Ce legătură are asta cu crimele tale?

Fabel îi relată pe scurt proiectul la care lucrase doctorul Gunter Griebel.

– Știi ce? Să știi că eu cred asta, Jan... Cred că există o fărâmă de adevăr în toată povestea asta.

– Tu? Fabel zâmbi neîncrezător. Cred că glumești...

– Nu... Dirk era cât se poate de serios. Chiar cred. Îmi aduc aminte, eram în poliție doar de vreo doi-trei ani, când am fost chemați la o spargere. Era iarnă și tocmai ninsese. Făptașul ieșise, noaptea, pe geamul din spatele casei și-și lăsase urmele în zăpadă. Erau singurele urme de pași din împrejurimi. Așa că n-a trebuit decât să ne luăm după urmele respective. Ne-am mișcat rapid, ca să-l prindem. Și l-am prins până la urmă.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Fabel suspicios, de parcă se aștepta la un deznodământ neașteptat.

– În timp ce eram în misiune, în timp ce ne deplasam în viteză, noaptea, urmărindu-l pe individul acela, am avut o senzație stranie. Nu era o senzație plăcută. Am simțit efectiv că mai trăisem experiența aceea înainte. Am simțit-o, dar nu mi-am amintit nimic concret.

– Să nu-mi spui că și tu crezi în reîncarnare, rosti Fabel.

– Nu. Nu, nu-i vorba de asta. Era ca o amintire care nu-mi aparținea, dar îmi fusese transmisă cumva, în chip inexplicabil. Dirk râse, parcă dintr-odată rușinat de cele spuse. Mă cunoști

doar... am avut mereu o latură mistică. A fost o senzație ciudată, atâta tot.

3.00 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Clădirea se înalță, discret, într-un colț al cartierului Schanzenviertel. Era construită într-un stil arhitectonic tineresc, iar dedesubtul desenelor respingătoare cu graffiti Fabel observă structura elegantă de piatră, ornamentată în stil Art Deco. La intrare nu se zărea nici o plăcuță care să indice birourile ce funcționau în incintă și, după ce își spuse numele, precum și scopul vizitei, la interfonul de lângă ușă, Fabel avu de așteptat câteva secunde, până când un bâzâit specific îl anunță că poate să intre.

Ingrid Fischmann îl aștepta în capul scărilor ce duceau la primul etaj. Era o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, cu părul castaniu, lung și drept. Chipul ei ar fi fost atrăgător dacă n-ar fi avut trăsăturile atât de pronunțate, care îi dădeau un aer ușor masculin. Părul lung până la umeri și cămașa largă îi dădeau o înfățișare hippy, oarecum nepotrivită vârstei sale.

Îi adresă un zâmbet politicos și-i întinse mâna, în semn de salut.

– *Herr* Fabel, poftiți, vă rog.

Micul antreu ducea spre două încăperi. Una din acestea era destinată depozitării dosarelor, iar cealaltă era biroul lui *Frau* Fischmann. În ciuda multitudinii de rafturi și dulapuri cu acte, a calendarului și afișierelor de pe perete, încăperea îți dădea impresia unei sufragerii transformate.

– Eu locuiesc cu două străzi mai încolo, îi explică *Frau* Fischmann, în timp ce se așează la birou.

Fabel remarcă pe perete, lângă geam, un afiș alb-negru tipărit în 1971 prin care era dată în urmărire banda Baader-Meinhof. Chipurile a nouăsprezece bărbați erau aliniate dedesubtul titlului *Criminali anarhiști – Banda Baader-Meinhof.* Afișul cu pricina devenise oarecum emblematic, simbolizând un moment aparte din istoria Germaniei.

– Acest spațiu este închiriat. Nu știu de ce, dar am simțit că trebuie să pun o oarecare distanță între locul în care trăiesc și cel în care lucrez. În al doilea rând, folosesc această adresă pentru corespondența mea profesională. Dată fiind sensibilitatea unora dintre persoanele despre care scriu, e mai înțelept să nu-mi dezvălui adresa de domiciliu. Vă rog, *Herr* Fabel, luați loc.

– Pot să vă întreb de ce scrieți ceea ce scrieți? Vreau să spun, majoritatea acestor lucruri s-au petrecut cu mult timp în urmă.

Fischmann zâmbi, dezvelindu-și dinții un pic prea mari.

– Vreți să știți ce m-a făcut să accept să mă întâlnesc cu dumneavoastră, *Herr* Fabel?

– Sper că dorința de a mă ajuta să pun mâna pe un criminal psihopat.

– Desigur, și de-asta. Dar eu sunt jurnalistă, înainte de toate. Miros un subiect interesant în toată povestea asta, așa că mă aștept la ceva în schimb.

– Mă tem că nu sunt interesat de un astfel de schimb, *Frau* Fischmann. Singura mea preocupare este să-l prind pe ucigaș înainte să mai facă și alte victime. Viața unui om este mai importantă pentru mine decât articolele din ziar.

– Vă rog, *Herr* Fabel. Am fost de acord să ne întâlnim pentru că mi-am petrecut mulți ani dezvăluind ipocrizia celor care au avut tangență sau chiar au participat în mod activ la actele de anarhism din anii 1970 și 1980 și care acum caută să se afirme pe plan politic sau comercial. Cu toate cercetările pe care le-am întreprins, încă n-am găsit nici un motiv solid și rezonabil pentru care acești răsfățați ai clasei de mijloc să fi făcut pe revoluționarii. Ce mă irită mai mult decât orice este felul în care anumiți exponenți ai stângii politice caută să găsească o justificare pentru uciderea și mutilarea atâtor cetățeni nevinovați. Fischmann făcu o pauză. În calitate de polițist, sunteți conștient de faptul că Poliția Hamburg a avut porția ei de suferință din partea Facțiunii Armata Roșie și a susținătorilor săi. Știți, desigur, că primul polițist german ucis de această facțiune a fost un ofițer din Poliția Hamburg.

– Bineînțeles: Norbert Schmid, în 1971. Avea doar treizeci și trei de ani.

– Incident urmat, în mai 1972, de schimbul de focuri dintre forțele de poliție și Facțiunea Armata Roșie soldat cu rănirea și decesul ulterior al comisarului-șef Hans Eckhardt.

– Da, știu și asta.

– Iar apoi, desigur, confruntarea armată dintre polițiștii din Hamburg și membrii bandei originare, Gruparea Acțiunii Radicale, care a avut loc în urma jafului bancar eșuat din 1986. Un polițist a fost ucis și altul grav rănit. Acesta din urmă a avut noroc că a supraviețuit. El a fost cel care a împușcat-o pe Gisela Frohm, o membră a bandei de teroriști. Am știut cine sunteți de îndată ce v-ați prezentat, *Herr* Fabel. Am dat peste numele dumneavoastră atunci când am făcut cercetări cu privire la Hendrik Svensson și la Gruparea Acțiunii Radicale. Dumneavoastră sunteți cel care a ucis-o pe Gisela Frohm, nu-i așa?

– Din nefericire. N-am avut de ales.

– Știu asta, *Herr* Fabel. Când am aflat că dumneavoastră investigați uciderea lui Hauser, am simțit că se conturează la orizont un subiect interesant, după cum v-am și mărturisit mai înainte.

– Aceste crime s-ar putea să n-aibă nici o legătură cu cercetările pe care le-ați întreprins. Doar că cele două victime, Hauser și Griebel, aveau cam aceeași vârstă și amândoi bărbații au fost implicați, în grade diferite, în mișcarea de protest. Le-am verificat trecutul și n-am putut găsi nici o legătură directă între ei. Însă anturajul lor era format cam din aceleași personaje. Una dintre acestea este Bertholdt Müller-Voigt, ministrul mediului. Am înțeles că ați explorat trecutul de activist al acestuia.

– Trecutul de *terorist,* mai bine zis. În vocea jurnalistei se deslușea înverșunarea. Müller-Voigt are ambiții politice care depășesc cu mult funcția de ministru. Ambiții uriașe. Deja i-a declarat război celui care a fost principalul său aliat politic, primarul general Hans Schreiber, iar asta numai pentru că îl consideră un potențial rival în viitor – un viitor care Müller-Voigt

speră să-l ducă la Berlin. Ambiția lui este strigătoare la cer, căci n-am nici cea mai mică îndoială că el a fost șoferul mașinii în care a fost răpit și mai apoi ucis industriașul Thorsten Wiedler.

– Cunosc acuzațiile dumneavoastră la adresa ministrului Müller-Voigt. Știu, de asemenea, că soția lui Hans Schreiber v-a citat în repetate rânduri. Dar aveți vreo dovadă?

– În ceea ce o privește pe *Frau* Schreiber... sunt de părere că ambițiile politice năucitoare ale soțului său nu diferă prea mult de cele ale lui Müller-Voigt. Știu că ea se folosește de mine pentru propriile interese, dar adevărul este că generează o reacție publică pe care n-aș fi izbutit s-o provoc de una singură. Ca să vă răspund însă la întrebare... nu, nu am nici o dovadă care să poată fi folosită în instanță. Dar lucrez la asta. Sunt sigură că știți cât de dificil e să dezgropi un caz vechi, la care toate pistele s-au răcit de mult.

– Foarte adevărat. Fabel zâmbi cu amărăciune. Se gândi la numeroasele cazuri pe care le redeschisese de-a lungul carierei sale. Apoi gândul îi zbură la familia tânărului care zăcuse timp de șaizeci de ani în nisipul uscat al portului.

– Tot ce am făcut până astăzi, în cariera mea, toți acei oameni cărora le-am făcut public trecutul politic... toate astea n-au făcut decât să preceadă distrugerea carierei lui Müller-Voigt și, sper eu, aducerea lui în fața instanței pentru crimele săvârșite. Iar acesta este un lucru pe care putem să-l obținem împreună, *Herr* comisar-șef.

– Dar de ce Müller-Voigt? De ce ați pus ochii tocmai pe el?

Pe chipul lui Ingrid Fischmann se citi o îndârjire plină de amărăciune. Deschise un sertar de la birou și scoase dinăuntru două fotografii pe care i le dădu lui Fabel. Prima era cu o limuzină Mercedes mare și neagră, un model din anii 1970. Mașina era parcată în fața unei clădiri de birouri și un șofer îmbrăcat în uniformă neagră ținea deschisă portiera din spate pentru un bărbat între două vârste, care purta niște ochelari cu rame negre, groase.

– Thorsten Wiedler? întrebă Fabel.

Fischmann încuviință din cap.

– Și șoferul său.

Cea de-a doua fotografie înfățișa aceeași limuzină, de data aceasta văzută mai de aproape și parcată pe o alee cu pietriș. Și șoferul era același, dar fără pălărie și jachetă. Mercedesul sclipea în lumina soarelui, iar lângă roata din față se zărea o găleată cu niște cârpe în ea. Șoferul, care se vedea clar că tocmai spăla mașina, făcuse o pauză și se lăsase pe vine, privind o fetiță de vreo șase sau șapte ani. Fiica lui.

– Și, din nou, precizează Ingrid Fischmann, șoferul lui *Herr* Wiedler. Ralf Fischmann.

– Înțeleg, spuse Fabel, înapoindu-i cele două fotografii. Îmi pare foarte rău.

– Moartea lui Thorsten Wiedler a făcut mare vâlvă. Tatăl meu a rămas paralizat în urma atacului, dar cu toate astea se pare că n-a meritat mai mult decât o menționare pasageră. A murit din cauza rănilor suferite, *Herr* Fabel, dar abia după mai bine de cinci ani. A fost o experiență care a distrus-o și pe mama. Am crescut într-o familie în care nu exista bucurie. Și totul din cauză că o mână de puști din clasa de mijloc, cu idei preluate de ici, de colo, s-au simțit îndreptățiți să nimicească orice viață care se întâmpla să le stea în cale în timp ce își îndeplineau așa-zisa misiune.

– Înțeleg. Și regret din toată inima. Sunteți absolut convinsă că Müller-Voigt a fost implicat?

– Da. Gruparea care a comis atacul nu era Facțiunea Armata Roșie. Era una dintre numeroasele bande rebele ce activau la momentul respectiv. Singurul lucru care le deosebea de celelalte grupări era preferința lor pentru denumiri mai poetice. Toate celelalte bande erau obsedate de inițiale; că veni vorba, știați că unul dintre motivele pentru care Facțiunea Armata Roșie și-a ales această denumire a fost faptul că avea aceleași inițiale, RAF, ca Forțele Aeriene Regale? O glumă macabră. Forțele Aeriene Regale i-au bombardat pe naziștii din Germania. Noul RAF a considerat că e de datoria sa să bombardeze și să elimine

fascismul și capitalismul din Germania de Vest. Dumneavoastră ați avut contact direct cu banda RAF, înființată de Svensson. Însă membrii acesteia aveau o concepție mult mai ezoterică. Și-au pus numele de Reîntrupații. Liderul lor era Franz Mühlhaus, cunoscut sub porecla de Franz cel Roșu.

Fabel se simți străbătut de un fior. Franz cel Roșu. Autorul unor acte îngrozitoare. Franz cel Roșu Mühlhaus și grupul său erau considerați exponenții cei mai extremiști ai stângii radicale. Gândul îi zbură la afișul din biroul lui Severts, cu Franz cel original, cadavrul mumificat care zăcuse secole de-a rândul în mlaștina rece și întunecată de lângă Neu Versen.

– Mühlhaus și oamenii săi erau greu de clasificat, continuă Ingrid Fischmann. Chiar și celelalte grupări ce aparțineau stângii anarhiste îi priveau cu neîncredere. Unii spuneau că ei nici măcar nu erau de stânga, de fapt, ci erau doar o formă de exprimare a ecologismului radical, care de regulă mergea mână-n mână cu grupările de stânga. Însă Red Franz și Reîntrupații săi nu erau socotiți ca având un aport demn de luat în seamă la mișcarea respectivă.

– De ce?

Ingrid Fischmann își țuguie buzele.

– Din mai multe motive. În primul rând, ei n-aveau un program marxist bine definit. Desigur, mai existau și alte grupări care, fără să fie categoric marxiste, adoptaseră aceeași linie de gândire ca Baader-Meinhof. Printre acestea se număra, de exemplu, Mișcarea 2 Iunie, cu sediul în Berlinul de Vest, care avea o filosofie mai anarhistă. Reîntrupații nu se alăturaseră în mod expres bandei Baader-Meinhof, iar obiectivul lor era unul ecologist. La vremea respectivă existau doi numitori comuni pentru marxiști, anarhiști și ecologiști... protestul antinuclear început prin anii 1960. Și, desigur, Vietnamul.

– Dar, chiar și așa, nu existau suspiciuni legate de filosofia Reîntrupaților? întrebă Fabel.

– Întocmai. La fel ca alte grupări, aceștia îi luaseră în colimator pe marii industriași. Dar nu neapărat pentru că ei erau

capitaliști, ci mai degrabă din cauza stricăciunilor pe care se presupunea că afacerile lor le provoacă asupra mediului. Aceeași țintă, altă argumentare... Într-un fel, Reîntrupații nu urmau aceeași cale ca RAF și ca restul grupărilor de stânga, ci mai degrabă o cale întâmplător paralelă. Un bun exemplu în acest sens este răpirea și uciderea subsecventă a lui Hanns-Martin Schleyer de către Baader-Meinhof-RAF, în octombrie 1977, și a lui Thorsten Wiedler, la începutul lui noiembrie, prin acțiunea Reîntrupaților. Ambii în cadrul așa-numitei Toamna Germană din 1977. Deosebirea este că Schleyer a fost ales drept țintă în primul rând fiindcă fusese nazist și ofițer SS în timpul războiului, în Cehoslovacia, și în al doilea rând fiindcă era un industriaș prosper, membru în consiliul de administrație al firmei Daimler-Benz și lider al angajatorilor din Germania de Vest, având legături politice strânse cu Uniunea Creștin-Democrată, aflată la putere. Desigur, contextul care a condus la răpirea lui Schleyer și, după șase săptămâni, la uciderea acestuia, avea în centru incidentul din Mogadishu și sinuciderea lui Raspe, Baader și Ensslin în închisoarea Stammheim. Pe de altă parte, deși Thorsten Wiedler era și el un industriaș de succes, nu era totuși de rangul lui Schleyer. El provenea dintr-un mediu social-democrat, din clasa muncitoare, fusese prea tânăr pentru serviciul militar în timpul războiului și n-avea nici un fel de preferințe sau merite politice. Motivul pentru care fusese luat în vizor de către Reîntrupați a fost, se pare, acela că fabricile sale poluau intens. Sigur că s-au vehiculat o grămadă de cuvinte sforăitoare cu privire la așa-zisa „solidaritate" cu RAF în decursul Toamnei Germane, iar Wiedler simboliza și el, chiar dacă la un nivel mai modest, capitalismul vest-german. Dar răpirea lui a fost considerată contraproductivă „revoluției" și n-a făcut decât să-i izoleze și mai tare pe Reîntrupați de restul facțiunilor. Cred că acesta este motivul pentru care gruparea nu a declarat niciodată nimic legat de soarta lui Wiedler. Era o rușine pentru ei. Cadavrul n-a fost niciodată găsit, prin urmare familia lui Wiedler a fost privată de dreptul de a-l îngropa și de a-l jeli. Însă, pe lângă toate astea, mai

era și acea turnură „hippy" pe care Franz cel Roșu și Reîntrupații o conferiseră politicii lor. O grămadă de aiureli de tip New Age, am zice noi azi.

– Ce fel de aiureli? vru să știe Fabel.

– Ei bine, Reîntrupații sunt una dintre grupările cel mai dificil de investigat, pentru că erau relativ izolați, însă unul dintre ei, Benni Hildesheim, a început să cârtească și într-un final a trecut în tabăra RAF. În anii 1980, când a fost arestat, Hildesheim a declarat că Reîntrupații erau prea sonați pentru gustul lui. A mai afirmat că gruparea își datora numele credinței lor că spiritul Pământului se proteja pe sine însuși dând naștere unei bande de războinici, de credincioși adevărați, care aveau să-i sară în apărare în caz de pericol. Acești războinici aveau să se întrupeze iar și iar, de-a lungul timpului, de câte ori este nevoie. De aici denumirea de Reîntrupați. Franz cel Roșu Mühlhaus obișnuia, se pare, să pretindă că ei se strânseseră la un loc din pricina faptului că trăiseră și luptaseră împreună și înainte, în alte momente din istorie în care Pământul avusese nevoie de protecția lor. Teoria aceasta nu se potrivea deloc cu ideologia profund marxistă, rațională, rigidă și intransigentă a celor din Baader-Meinhof.

– Și cum se raportează Müller-Voigt și Hans-Joachim Hauser la Franz cel Roșu Mühlhaus? întrebă Fabel.

– Hauser? Nu știu. Hauser era un egocentric dornic de afirmare și un parazit ce se cățăra pe umerii altora. Nu știu să fi avut vreo legătură directă cu Reîntrupații sau cu Mühlhaus, în afară de faptul că era, cel puțin la nivel declarativ, un adept al „intervențiilor" lui Franz cel Roșu de odinioară – de pildă, întreruperea ședințelor senatului landului Hamburg, inițierea unor greve la nivel corporatist sau industrial și alte acțiuni de genul acesta. Dar după ce lucrurile s-au înfierbântat și au început să jefuiască bănci, să plaseze bombe și să omoare oameni, înfocarea lui Hauser, la fel ca a multor alți partizani ai stângii șic, a început să pălească. Asta nu înseamnă că nu s-a implicat în mod direct. De fapt, tăcerea lui, în comparație cu gălăgia pe care o făcea înainte, ar fi putut trece drept o încercare de a-și păstra

anonimatul. Cât despre Müller-Voigt, el și Franz cel Roșu s-au întâlnit în ultima parte a anilor 1970. După ce Mühlhaus a fost dat în urmărire pentru uciderea directorului unei companii farmaceutice din Hanovra și mai apoi, desigur, pentru afacerea Thorsten Wiedler, bănuiesc că Müller-Voigt a început să opereze ca „legalist" în slujba Reîntrupaților.

– Și credeți că implicarea lui a mers și mai adânc?

– Am să vă mărturisesc ceva foarte personal, *Herr* Fabel. Tatăl meu a înregistrat o casetă audio. În timp ce era încă în spital a cerut să i se aducă un casetofon. El fusese un om foarte energic și capabil, așa că, la gândul că avea să-și petreacă viața într-un scaun cu rotile, a căzut în depresie. Dar s-a și înfuriat teribil. Era hotărât să facă tot posibilul ca să dea o mână de ajutor la găsirea lui Wiedler și la prinderea răpitorilor acestuia. La multă vreme după moartea tatălui meu, când eram la vârsta la care încă nu știam ce facultate să urmez, am ascultat caseta cu pricina. Tatăl meu descria tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, cu maximum de amănunte. Era clar că voia să se afle adevărul. După ascultarea acelei casete m-am decis să devin jurnalistă. Să spun adevărul.

– Și ce anume spunea pe casetă?

Ingrid Fischmann păru să ezite pentru o clipă. Apoi zise:

– Am să vă spun totul, am să vă trimit o copie a casetei. Și am să caut câteva fotografii și niște informații generale, pe care am să vi le trimit prin poștă. Dar, pe scurt, tatăl meu afirma că erau implicați șase teroriști. Nu apucase să-l vadă la față decât pe unul dintre aceștia. Ceilalți purtau măști de schi. A putut să dea o descriere amănunțită la poliție, iar desenatorul a făcut portretul-robot al teroristului. Dar n-a fost de nici un folos. După cum știți, nimeni n-a fost arestat pentru răpirea lui Wiedler. Decât dacă socotim că moartea lui Franz cel Roșu Mühlhaus a însemnat o înfăptuire a dreptății.

– Și de unde știți atât de sigur că Bertholdt Müller-Voigt a fost implicat în această operațiune? vru să știe Fabel.

– Vă aduceți aminte de Benni Hildesheim, despre care am

pomenit adineaori? Dezertorul care a trecut din tabăra Reîntrupaților în Baader-Meinhof? Ei bine, l-am intervievat după eliberarea sa din pușcărie și el a susținut că există un număr de indivizi care în prezent se bucură de influență și care în trecut au fost implicați în acțiunile Reîntrupaților fie în mod direct, fie prin furnizarea de suport logistic și strategic. Adăposturi sigure, arme și explozibili, genul acesta de lucruri. Hildesheim mi-a spus că erau șase inși implicați în răpirea lui Wiedler, ceea ce se potrivea perfect cu declarația tatălui meu. A mai afirmat că îi poate identifica pe toți șase, la fel ca și pe ceilalți membri ai rețelei de sprijin.

– Și nu v-a dat alte informații?

Ingrid Fischmann râse scurt: era un râs plin de cinism.

– Hildesheim a dat dovadă de o atitudine capitalistă pentru un fost terorist marxist. Voia bani în schimbul informațiilor. Desigur, nu știa că eu sunt fiica uneia dintre victimele grupării, dar i-am spus să se ducă naibii. Voiam să aflu cine l-a împușcat pe tatăl meu. Dar nu cu orice preț. Hildesheim era convins că avea să găsească vreun tabloid care să-i ofere suma pretinsă. Nu contenea să spună că unele dintre numele respective aveau să zguduie din temelii însăși conducerea țării și alte prostii de genul ăsta. Nu uitați că toate astea se întâmplau în aceeași perioadă în care Bettina Röhl, fiica lui Ulrike Meinhof, i-a trimis o scrisoare de șaizeci de pagini procurorului general, cerând ca ministrul de externe Joschka Fischer să fie acuzat și trimis în judecată pentru tentativa de asasinare a unui polițist, în anii 1980. Nu mi se pare de neconceput să mai existe și alte persoane în guvern sau în diverse poziții înalte care să aibă tot felul de schelete în dulap.

– Dar Hildesheim n-a bătut palma până la urmă cu nici un ziar? întrebă Fabel.

– Nu. A murit înainte să încheie vreun târg.

– Cum a murit? A existat vreo suspiciune legată de moartea sa?

– Nu. Nu-i vorba de nici o conspirație. Un om de vârsta a

doua care a fumat prea mult și n-a făcut destulă mișcare. Atac de cord. Dar a apucat să-mi spună totuși ceva. Mi-a spus că știe fără cea mai mică umbră de îndoială cine era șoferul din ziua aceea și că respectivul devenise între timp o figură publică proeminentă. Însă n-a vrut să-mi dea o declarație fermă – aceasta, ca și dovada aferentă, făcea parte din oferta sa contra cost. Din nefericire, n-a mai apucat să-mi dezvăluie nimic.

– Hildesheim nu a pomenit niciodată de Hauser?

Fischmann clătină din cap.

– Nici de Gunter Griebel?

– Mă tem că nu... nu cred că am dat de numele astea în cercetările pe care le-am întreprins.

Mai stătură de vorbă încă un sfert de oră. Ingrid Fischmann îi schiță istoria mișcărilor activiste din Germania și tranziția de la simple proteste la acțiuni directe și mai apoi la terorism. Discutară despre obiectivele diferitelor grupări, despre sprijinul pe care acestea îl primeau din partea fostei Germanii de Est comuniste, despre rețelele de susținători și simpatizanți grație cărora atâția teroriști reușiseră să scape neprinși. Mai discutară despre faptul că peste tot se pot ascunde indivizi cu un trecut violent, necunoscut nici măcar de familie și de prietenii cei mai apropiați și pe care reușesc să și-l mascheze în spatele unei vieți normale. Într-un târziu, când se spusese tot ce era de spus, Fabel se ridică să plece.

– Vă mulțumesc că mi-ați acordat atât de mult din timpul dumneavoastră, zise el. Dădu mâna cu jurnalista. Mi-a fost de mare ajutor ce am aflat.

– Mă bucur. Vă voi trimite acele informații când fac rost de ele. S-ar putea să dureze o zi-două, mai adăugă ea zâmbind. Așteptați un minut, cobor și eu cu dumneavoastră. Trebuie să ajung în centru.

– Pot să vă duc undeva cu mașina?

– Nu, mulțumesc, răspunse femeia. Trebuie să mă opresc în câteva locuri pe drum. Își așeză o pereche de ochelari pe vârful nasului și începu să scotocească prin geanta încăpătoare, de

unde scoase în cele din urmă un carnețel negru. Îmi cer scuze... am un nou sistem de securitate. Trebuie să introduc codul când plec și nu mi-l amintesc nici în ruptul capului.

Se opriră în ușă cât timp Fischmann tastă încet codul în panoul de control, verificând ca fiecare cifră să coincidă cu ceea ce-și notase în carnețel.

Odată ajunși în stradă, Fabel își luă rămas-bun de la Ingrid Fischmann și o urmări cu privirea în timp ce aceasta se îndepărta. O femeie tânără care-și petrecuse toată viața cercetând generația precedentă. O femeie aflată în căutarea Adevărului. Fabel își aduse aminte de motivul pentru care Frank Grueber se făcuse tehnician criminalist: Din cauza adevărului pe care îl datorăm celor morți.

„Aproape că ar putea fi mottoul național al Germaniei", își zise Fabel în sinea sa.

7.30 p.m.: Speicherstadt, Hamburg

Fabel se întorsese la sediu înainte de ora cinci. Convocase rapid Brigada Omucideri la o ședință și-și informase echipa cu privire la cele aflate în cursul zilei. Începea să prindă contur ipoteza că aceste crime nu erau niște acte săvârșite la întâmplare, ci motivul părea să fie legat de trecutul politic al victimelor.

Anna și Henk prezentară un rezumat al informațiilor pe care le aflaseră sau nu le aflaseră la barul The Firehouse. Părea tot mai puțin probabil ca Hauser să fi fost ucis din cauza orientării sale sexuale, iar Anna avea senzația că bărbatul mai vârstnic cu care acesta se întâlnea la club avea de-a face mai degrabă cu trecutul său politic decât cu preferințele sale sexuale.

– Poate era Paul Scheibe, sugeră Werner.

– Vom afla diseară, rosti Fabel. Vreau ca voi – Anna, Henk, Werner și Maria – să mă însoțiți la recepția de lansare. Va trebui să îi examinăm cu atenție pe invitați, iar eu voi sta de vorbă pe-ndelete cu Scheibe.

Fabel se duse acasă și mâncă repede ceva, făcu un duș și se schimbă în altă ținută, după care se întâlni cu restul echipei, în Speicherstadt. Anna și Henk sosiseră primii și discutaseră cu membrii echipei lui Scheibe.

– Rahatul începe să se împrăștie, îi spuse Anna lui Fabel. Se pare că invitatul de onoare lipsește. Nimeni nu l-a văzut pe Scheibe. Iar asta e o seară importantă. Angajații săi sunt extrem de agitați, pentru că Scheibe le-a spus în repetate rânduri că doar el e în măsură să dezvelească macheta proiectului. Se pare că a finalizat modelul de unul singur și, deși senatul a văzut planurile, pentru tot restul lumii inaugurarea va avea loc în seara asta... Se spune că a mai adăugat câteva detalii de ultim moment, pe care nu le-a văzut nimeni până în clipa de față.

– Și ce-o să facă echipa lui?

– Actualmente se urcă pe toți pereții. Au invitat aici toate personalitățile Hamburgului și iată că vedeta serii lipsește.

– A mai făcut lucruri de genul ăsta vreodată?

– Nu la evenimente de o asemenea importanță... Însă Paulsen a fost foarte îngrijorat pentru el în ultima vreme. Scheibe părea stresat de ceva anume, lucru aparent destul de neobișnuit pentru el. Beție, da, aroganță și infatuare, da... dar Scheibe nu e în nici un caz genul de om predispus la stres.

– Ceea ce sugerează că s-ar putea să fi intervenit ceva nou în viața lui, opină Werner.

– Sau ceva vechi... replică Fabel. Bun – haideți să ne amestecăm printre invitați!

Fabel își conduse echipa în sala de recepții, prezentându-și cu toții insignele de polițiști paznicilor încruntați de la intrare. Sala era înțesată de bogătași și de persoane publice, toți puși la patru ace și adunați în grupulețe. Râdeau și discutau între ei, în timp ce chelnerii îmbrăcați în uniformă le turnau fără încetare băuturi scumpe în pahare.

Fabel se îndreptă împreună cu Maria și cu Werner spre latura cea mai îndepărtată a sălii; Annei și lui Henk le ceru să

rămână lângă ușa de la intrare, să observe eventuala sosire a lui Scheibe. În timp ce-și croia drum prin mulțime, Fabel îl zări pe Müller-Voigt întreținându-se cu un grup mare de admiratori. Privirile li se încrucișară și Fabel îl salută înclinându-și capul. Ministrul mediului se încruntă ușor, parcă derutat de prezența detectivului aici.

Luminile din sală se estompară treptat, iar Fabel observă o oarecare agitație pe scena iluminată, unde macheta lui Paul Scheibe zăcea acoperită sub o învelitoare albă, ascunsă de privirile spectatorilor tot mai nerăbdători. Paulsen, asistentul lui Scheibe, purta o discuție aprinsă cu alți doi membri ai echipei arhitectului.

După o scurtă pauză, Paulsen se îndreptă stânjenit spre centrul scenei și, oprindu-se în fața machetei acoperite, privi temător microfonul preț de câteva secunde.

– Doamnelor și domnilor, vă mulțumim pentru răbdarea de care ați dat dovadă. Din nefericire, *Herr* Scheibe a fost reținut de anumite probleme de familie, survenite într-un mod cu totul neașteptat. Desigur, Domnia Sa face tot posibilul să ni se alăture cât mai curând cu putință. Oricum însă, însușirile inovatoare ale lucrării lui Paul Scheibe vorbesc de la sine. Viziunea sa de viitor cu privire la HafenCity și la întregul land Hamburg este un concept îndrăzneț și remarcabil, menit să reflecte ambițiile mărețului nostru oraș.

Paulsen făcu o pauză. Privirea îi fu atrasă de o femeie care tocmai intrase în sală și despre care Fabel presupuse că era tot o membră a echipei lui Scheibe. Femeia scutură din cap aproape imperceptibil, iar Paulsen își fixă din nou privirea asupra publicului, cu un zâmbet slab și resemnat.

– În regulă... Cred că... hmmm... cel mai bine ar fi să trecem la prezentarea proiectului... Doamnelor și domnilor, am plăcerea deosebită, în numele firmei de arhitectură Scheibe, să vă prezint modelul, de o creativitate și de o frumusețe inegalabile, conceput de *Herr* Scheibe pentru Überseequartier, din HafenCity. Aveți aici *KulturZentrumEins*...

Paulsen se trase la o parte și învelitoarea de pânză, de un alb imaculat, începu să se ridice. Publicul începu să aplaude, cu un entuziasm moderat, în timp ce modelul de pe podium era treptat dezvelit.

Aplauzele se stinseră brusc.

Învelitoarea fu ridicată complet și dispăru din lumina reflectoarelor, iar în sală se așternu o liniște de mormânt. Timpul păru să stea pe loc. Fabel era conștient de ceea ce vedea, însă creierul său refuza să proceseze informația. Restul spectatorilor încremeniseră și ei, paralizați parcă sub efectul clipei de coșmar, încercând să perceapă imaginea grotescă pe care o aveau în fața ochilor.

Luminile reflectoarelor, una roșie, una albastră și una albă, predominantă, fuseseră aranjate cu multă măiestrie, încât să dezvăluie privirii și să scoată în evidență fiecare detaliu, fiecare unghi al uriașului model arhitectural. Însă ceea ce le apăru în fața ochilor, scăldat în lumina orbitoare, nu era modelul creat de Paul Scheibe.

Țipetele izbucniră dintr-odată.

Se propagau molipsitor de la un om la altul asemenea unei flăcări. Stridente și pătrunzătoare. Peste larma generală, Fabel o auzi pe Anna Wolff înjurând. Câțiva dintre cei prezenți, îndeosebi cei aflați cel mai aproape de scenă, începură să vomeze.

Macheta miniaturală era scăldată în lumina reflectoarelor. Însă piesa centrală, *KulturZentrumEins,* nu se vedea. Trupul despuiat al lui Paul Scheibe o strivise sub greutatea sa. Ca și când un zeu gigantic, hidos fusese azvârlit din ceruri și aterizase în HafenCity. Carnea dezvelită avea irizații albe și albăstrui din cauza reflectoarelor, iar sângele scurs din cadavru scânteia, roșu aprins, pe toată suprafața machetei. Cel care așezase cadavrul aici folosise piesele machetei ca puncte de sprijin, iar Scheibe se holba la public, cu ochii lipsiți de viață.

Scalpul îi fusese smuls de pe craniu. Zăcea la picioarele sale, tot răvășit și, la fel ca la celelalte victime, vopsit într-un roșu

nefiresc. Craniul său însângerat strălucea în lumina puternică. Gâtul îi fusese tăiat.

Fabel își dădu brusc seama că alerga. Îi împinse la o parte pe cei care-i stăteau în cale, încremeniți din cauza șocului, iar aceștia nu protestară în nici un fel, de parcă erau niște manechine expuse în vitrina unui magazin. În goana lui se lovi de Anna, Henk și Werner. Unul dintre reporterii prezenți își ridică aparatul și blițul acestuia străfulgeră încăperea. Anna își croi cu greu drum până la reporter, îi smulse camera cu o mână, iar cu cealaltă îl îmbrânci. Fotograful începu să protesteze și-și ceru camera înapoi.

– Aparatul nu-ți mai aparține. De-acum e probă judiciară. Cercetă din priviri grupul de reporteri aflați în sală. Asta e valabil și pentru restul presei. Este locul crimei, așa că o să confisc toate aparatele care au fost folosite aici.

De-acum Fabel ajunsese în față, lângă scenă și îl apucă de braț pe Paulsen, care rămăsese nemișcat, cu privirea ațintită asupra imaginii din centrul podiumului.

– Strânge-ți oamenii și veniți de urgență pe coridor! Acum! strigă el la asistent. Apoi se întoarse spre subalternii săi. Anna, Henk... scoateți și invitații pe coridor. Werner... postează niște oameni la intrare și asigură-te că nimeni nu părăsește clădirea.

Își deschise telefonul mobil și formă numărul de la Brigada Omucideri. Dădu ordin să fie trimisă la fața locului echipa de tehnicieni criminaliști, precum și o unitate de jandarmi care să izoleze numaidecât zona. De asemenea, solicită o echipă de polițiști în haine civile, care să ia declarații de la toți cei prezenți. După ce termină de dat ordinele de rigoare, formă un alt număr.

Van Heiden nu avu nimic de obiectat în privința faptului că îl deranjă acasă: știa că Fabel nu l-ar fi sunat dacă nu era vorba de ceva extrem de urgent. Acesta îi descrise cele întâmplate pe un ton neutru, inexpresiv. Van Heiden păru mai afectat de faptul că trupul fusese descoperit într-un loc public decât de pierderea încă unei vieți.

După ce încheie convorbirea cu van Heiden, Fabel se trezi singur în sala imensă. Doar el și ceea ce mai rămăsese din Paul Scheibe. Scheibe ar fi avut să-i spună anumite lucruri. Lucruri importante, pe care probabil nu i le-ar fi destăinuit de bunăvoie. Dar acum zăcea pe tronul său de cartoane strivite, mort, scalpat și despuiat: un rege tăcut, neîncoronat, privind cu ochii goi la regatul său cel pustiu.

11.45 p.m.: cartierul Grindelviertel, Hamburg

Leonard Schüler băuse prea mult. Nu era prima oară când i se întâmpla asta. Și, la urma urmei, avusese o săptămână tare grea. Încă îl bântuia amintirea acelui chip palid, rece, lipsit de orice expresie, pe care-l văzuse pe geamul apartamentului lui Hauser. Totuși, amintirea era tot mai estompată cu fiecare zi care trecea. Mai mult ca oricând, era convins că procedase corect nefurnizând poliției descrierea completă a ucigașului. Leonard Schüler, care nu-și bătea capul cu prea multe lucruri și nu se obosea cu reflecțiile, se trezise în repetate rânduri gândindu-se la noaptea aceea, la bărbatul din apartament și întrebându-se dacă diavolul există în realitate.

Însă acum era timpul să uite toate aceste lucruri. Să le lase în urmă, acolo unde le era locul.

Avusese chef să sărbătorească, așa că își dăduse întâlnire cu amicii în barul de la colțul străzii, aflat la două blocuri distanță de locuința sa. Era un local zgomotos și plin de fum, în care muzica rock răsuna asurzitor. Exact locul în care simțea nevoie să fie.

Era ora unu noaptea când părăsi localul. Nu umbla împleticit, dar își dădea seama că fiecare pas, pe care în mod normal îl faci în mod inconștient, acum îi solicita un oarecare grad de concentrare. Fusese o seară plăcută, în care își dăduseră frâu liber; poate cam prea mult, cel puțin din punctul de vedere al lui Willi, proprietarul barului. Însă acum, când se îndrepta spre casă, Schüler simțea un gol lăuntric. Asta era viața lui. Doar până în

punctul ăsta reușise să ajungă. Nu provenea dintr-un mediu foarte prielnic, e drept, dar era conștient că alții, proveniți dintr-un context familial similar, izbutiseră să realizeze mai multe. Era suficient de sincer să recunoască faptul că el era de vină pentru eșecurile din viața sa, deși în momentele cele mai negre arunca o parte din responsabilitate pe umerii mamei lui. Mama sa era o femeie încă tânără, de vreo patruzeci de ani, căci îl născuse pe Leonard la vârsta de optsprezece ani. Leonard nu-și cunoscuse niciodată tatăl și bănuia că nici maică-sa nu știa cu siguranță cine era acesta. Ea evitase mereu acest subiect, pretinzând că tatăl lui Leonard fusese un iubit al ei care murise din cauza unei boli nedepistate la timp, înainte să apuce să se căsătorească. Însă punând laolaltă toate frânturile mărunte și disparate pe care reușise să le obțină cu privire la trecutul mamei sale, iar pe celelalte citindu-le printre rânduri, ajunsese la concluzia că aceasta lucrase ca prostituată la un moment dat, iar tatăl lui era, probabil, vreun client de-al ei.

Dar toate astea se petrecuseră înainte ca în memoria lui Leonard să se imprime primele amintiri legate de această lume. Mama lui îl crescuse de una singură, fapt care păruse să trezească în ea o rușine anacronică. La un moment dat, în primii ani de viață ai copilului, femeia devenise o creștină „născută din nou". Lucrul acesta o transformase într-un model de cinste și abstinență, iar copilăria lui fusese marcată de omniprezența religiei. Leonard detesta de când se știa corectitudinea afectată afișată de mama sa. Îl stingherea. Îl irita. Ar fi fost mai puțin rușinat chiar și dacă maică-sa ar fi continuat să-și ofere serviciile sexuale contra cost. Deseori se gândea că tocmai din acest motiv devenise el hoț: ca s-o facă de rușine pe maică-sa.

– Să nu furi... îi repetase ea de nenumărate ori, clătinând din cap dezaprobator când poliția îl adusese acasă pentru prima oară. Să nu furi... Știi ce se va alege de tine, Leonard? îl întrebase ea. Diavolul va veni după tine. Va veni și te va duce direct în iad.

Cuvintele acestea îi răsunaseră în minte atunci când

detectivul mai vârstnic vorbise cu el; când îi descrisese ce avea să-i facă psihopatul acela dacă avea să afle despre el. Dacă avea să-l găsească.

Schüler nu era prost deloc. Nu-și făcea nici un fel de iluzii legate de modul în care venise pe lume. Un act sexual sordid și rapid, în schimbul câtorva mărci germane. Însă îi plăcuse mereu să-și imagineze că tatăl lui era un om de afaceri prosper sau un specialist în vreun domeniu anume, care, sub influența alcoolului, apelase la serviciile mamei sale. Un om inteligent. De calitate. Cum altfel se explica istețimea sa? Terminase douăsprezece clase și era evident că, doar cu un pic de efort din partea sa, ar fi putut să-și ia bacalaureatul, iar asta i-ar fi deschis calea către facultate. Însă Schüler nu făcuse nici un efort. Își dăduse seama că în viață există două modalități de a pune mâna pe lucrurile râvnite: fie le câștigi în mod cinstit, fie le furi. Iar obținerea lor pe căi cinstite presupunea prea mult efort.

Și iată unde ajunsese. La douăzeci și șase de ani, era șomer și hoț. Era prea târziu să mai schimbe ceva? Să o ia de la capăt? Să-și clădească o viață nouă?

Deschise ușa de la intrarea în blocul unde locuia. Fiecare treaptă îi solicita un efort teribil. Descuie ușa apartamentului și-și aruncă cheile pe bufetul second-hand de la intrare. Rezemându-se de tocul ușii, rămase o clipă în prag, la granița dintre lumina puternică din casa scărilor și întunericul dinăuntrul apartamentului. Se auzi un clic în momentul în care becul de pe scări, cu întrerupător temporizat, se stinse și totul se cufundă într-o beznă deplină. Trase adânc aer în piept și gustul sălciu de hamei, de la berea băută, îi inundă gura. Acum, că nu mai avea nici un reper vizual, simți că îl cuprinde amețeala.

În sufragerie se aprinse dintr-odată lumina. Schüler clipi nedumerit, socotind că apăsase pe întrerupător din greșeală, când îl zări șezând pe scaun, lângă televizor. Bărbatul acela. Fața aceea care-l studiase atent pe geamul apartamentului lui Hauser. Ucigașul.

Diavolul venise după el, să-l ducă în iad.

11.
LA PAISPREZECE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MARȚI, 1 SEPTEMBRIE 2005

12.02 a.m.: cartierul Grindelviertel, Hamburg

Din clipa în care îl zări pe bărbatul înarmat ce ședea în colț, lângă televizor, Leonard știu că avea să moară. Într-un fel sau altul.

Primul lucru care-i izbi privirea fu părul bărbatului, negru ca pana corbului, contrastând flagrant cu tenul său palid. Ținea în mână un pistol automat negru și Leonard observă că avea mănuși chirurgicale de culoare albă. Bărbatul se ridică de pe scaun. Era înalt și suplu. Leonard se gândi că ar putea să-l doboare cu ușurință dacă n-ar avea arma din mână. „Aruncă-te asupra lui, își zise Leonard. Chiar dacă apucă să apese pe trăgaci, măcar o să mori rapid. Sau poate că ratează." Îi veni în minte cele două fotografii pe care i le arătaseră polițiștii și care demonstrau de ce era în stare bărbatul acesta tânăr și înalt, cu fața palidă, impasibilă. Leonard cugetă intens, atât de intens, încât începu să-l doară capul. „De ce nu te arunci asupra lui? Ce ai avea de pierdut? Mai bine un glonț în cap decât ce ți-a pregătit el."

– Relaxează-te, Leonard. Bărbatul cu părul negru parcă îi citise gândurile. Păstrează-ți cumpătul și vei rămâne teafăr. Vreau doar să stăm de vorbă. Asta-i tot.

Leonard știa că nu-i adevărat. „Aruncă-te pe el." Dar își dorea din toată inima să-l creadă.

– Te rog, Leonard... te rog ia loc, ca să stăm de vorbă. Bărbatul făcu un gest înspre scaunul de pe care tocmai se ridicase.

„Fă-o acum... pune mâna pe pistol." Leonard se așeză pe scaun. Bărbatul îl privea impasibil. Aceeași lipsă a oricărei

emoții, a oricărei expresii.

– N-am vorbit cu ei. Nu le-am spus nimic, zise Leonard cu toată convingerea.

– Ei, Leonard, spuse bărbatul cu părul negru pe tonul pe care-l folosește un adult ca să dojenească un copil, știm amândoi că nu-i așa. Nu le-ai spus *totul*. Dar le-ai spus destule. Ar fi fost de-a dreptul supărător dacă le-ai fi spus mai mult decât atât.

– Uite ce e, nu vreau să iau parte la povestea asta. Știi că așa e. N-o să le mai spun nimic în plus față de ceea ce le-am zis deja. O să plec... Îți promit... N-o să mă mai întorc niciodată în Hamburg.

– Liniștește-te, Leonard. N-am de gând să-ți fac nici un rău. Decât dacă faci vreo prostie. Vreau doar să discutăm despre... *situația* noastră.

Omul cu părul negru se rezemă de perete și puse pistolul pe masă, lângă cheile lui Leonard. „Fă-o! Fă-o acum!" Instinctele lui Leonard îl îndemnau să acționeze, dar cu toate astea el rămânea nemișcat, de parcă era lipit de scaun. Bărbatul își vârî mâna în buzunarul jachetei, de unde scoase o pereche de cătușe. I le dădu lui Leonard, după care luă din nou pistolul de pe masă.

– Nu intra în panică, Leonard. Astea sunt pentru protecția mea, sunt sigur că înțelegi. Te rog... pune-ți-le.

„Acum. Fă-o acum. Dacă îți pui cătușele, o să aibă control deplin asupra ta. Va putea să-ți facă tot ce poftește. Fă-o!" Leonard își prinse cătușele în jurul uneia dintre încheieturi, apoi și în jurul celeilalte.

– În regulă, spuse bărbatul cu părul negru. Acum putem sta liniștiți. În timp ce vorbea, merse în dormitor și se întoarse cu o geantă de voiaj mare și neagră, din piele. Nu te impacienta, Leonard. Vreau doar să mă asigur că nu-ți vine vreo idee năstrușnică.

Scoase din geantă o rolă de bandă izolatoare neagră și începu s-o înfășoare în jurul pieptului și brațelor lui Leonard, trecând-o pe după spătarul scaunului. Strâns de tot. Apoi rupse o fâșie de bandă și i-o lipi pe gură. Protestele tânărului hoț fură reduse la

niște mormăieli înfundate. Banda de pe gură, ca și cea din jurul toracelui îi îngreunau respirația, iar inima bătea mai-mai să-i spargă pieptul chinuit. Acum că Leonard nu mai reprezenta o amenințare, celălalt bărbat puse din nou pistolul pe masă. Își trase celălalt scaun – singurul care mai exista în apartament – în fața prizonierului său, aproape de acesta. Se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe genunchi și cu bărbia proptită în palmă. Păru să-l studieze îndelung pe Leonard, până când, într-un târziu, deschise discuția:

– Crezi în reîncarnare, Leonard?

Tânărul legat se holbă la ucigaș de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

– Crezi în reîncarnare? Nu e o întrebare foarte complicată.

Leonard clătină din cap vehement. Ochii săi, larg deschiși, exprimau o spaimă nebună. Cercetă chipul atacatorului său, în căutarea unui semn de înțelegere sau compasiune, a unei urme de emoție.

– Nu crezi? Ei bine, atunci ești în minoritate, Leonard. Cea mai mare parte din populația acestei lumi crede în reîncarnare. Hinduismul, budismul, taoismul... multe culturi consideră logic și firesc să creadă în reîntruparea sufletului. În satele din Nigeria vei găsi la tot pasul câte un *ogbanje*... un copil care este reîncarnarea cuiva care a murit în copilărie. Îmi pare rău... nu te deranjează faptul că vorbesc în timp ce fac pregătirile necesare, nu-i așa? Bărbatul cu păr negru se ridică de pe scaun și scoase din geantă o coală mare și neagră de poliuretan, precum și o pungă de plastic de aceeași culoare. Pe sub banda care îi astupa gura, Leonard scoase un sunet neinteligibil pe care ucigașul îl luă drept aprobare, continuându-și monologul.

– Până și Platon credea că noi am fost niște ființe divine, care s-au reîncarnat aici, pe Pământ, drept pedeapsă pentru căderea în dizgrație – idee care făcea parte din credința creștină primară, de altfel, până să fie extirpată și etichetată drept erezie. Dacă stai să te gândești, reîncarnarea e ușor de acceptat, pentru că toți am avut experiențe care nu se pot explica altfel. Ucigașul întinse pe

podea coală pătrată de plastic și păși pe ea. Își scoase jacheta și cămașa de pe el, le împături cu grijă și le vârî în punga neagră. Ni se întâmplă tuturor... facem cunoștință cu cineva cu care nu ne-am mai întâlnit niciodată și, cu toate astea, avem o senzație stranie de familiaritate, de parcă am cunoaște persoana respectivă de foarte multă vreme. Își scoase și pantofii. Sau mergem undeva, într-un loc nou, unde n-am mai fost niciodată, și la fel, simțim că îl știm de-o viață, în chip inexplicabil. Își desfăcu apoi cureaua de la pantaloni, pe care și-i dădu jos, vârându-i și pe aceștia, împreună cu pantofii, în punga de plastic. Acum stătea în picioare pe pătratul cel negru, având pe el doar lenjeria și șosetele. Trupul său era palid, slab și deșirat. Ca de băiețandru. Fragil parcă. Scoase din geantă o salopetă albă, ca cele folosite de tehnicienii criminaliști la locul unei crime, doar că aceasta părea căptușită cu o foiță subțire de plastic lucios. Leonard simți că i se face rău când realiză că era genul de îmbrăcăminte de protecție folosită de lucrătorii din abator. Vezi tu, Leonard, noi toți am mai fost aici. Sub o formă sau alta. Și uneori se întâmplă să ne întoarcem sau să fim trimiși înapoi, ca să rezolvăm anumite lucruri rămase nerezolvate în decursul vieții anterioare. În ce mă privește, eu am fost trimis înapoi.

Bărbatul mai luă din geantă o plasă pentru păr pe care și-o trase pe cap, îndesându-și înăuntru părul negru și des, după care își trase gluga de la salopetă și o legă cu șnurul elastic sub bărbie, până când formă un cerc strâns în jurul feței. În picioare își puse o pereche de galoși albaștri, de plastic, după care începu să elibereze spațiul din mijlocul încăperii, mutând mobilierul și lucrurile lui Leonard în colțuri. Proceda cu mare atenție, de parcă se temea să nu spargă ceva.

Nu-ți face griji, Leonard, o să pun totul la loc, cum era... Zâmbi – un zâmbet rece, sec. Când terminăm.

Făcu o pauză, aruncând o privire de jur împrejur, de parcă ar fi vrut să se asigure că locul era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze. Apoi împături cu grijă coala de plastic de pe jos și o vârî înapoi în geantă.

Lui Leonard i se umplură ochii de lacrimi înțepătoare. Se gândi la mama lui. Cât de mult o dezamăgise. Se apucase de furat doar ca s-o rănească.

Ucigașul desfăcu o altă coală de plastic negru, mult mai rezistentă și mai mare decât prima, și o întinse pe podea în mijlocul camerei, în spațiul liber. Apoi merse în spatele lui Leonard, înșfăcă spătarul scaunului, îl înclină pe picioarele din spate și începu să-l târască pe podea, până pe coala de plastic. Leonard își simțea tâmplele zvâcnind și inima bătându-i nebunește.

– În fine, reluă ucigașul. În ce mă privește, reîncarnarea nu e o simplă presupunere, ci o certitudine. O lege a naturii, la fel de adevărată și de incontestabilă ca gravitația. Scoase din geantă un sul de catifea pe care îl așeză pe coala de plastic, lângă scaun. Vezi tu, Leonard, mie mi s-a dat un dar. Darul amintirilor – amintiri care merg dincolo de momentul nașterii sau al morții. Amintiri din viețile mele anterioare. Am de îndeplinit o misiune. Misiunea de a răzbuna un act de trădare care a fost comis în viața mea precedentă. Pentru asta mă aflam acolo în noaptea aceea, când dădeai târcoale apartamentului lui Hauser. Acela a fost primul pas al misiunii mele. Apoi, în noaptea următoare, l-am ucis pe Griebel. Însă mai am multe de făcut, Leonard. Foarte multe. Nu te pot lăsa să te amesteci în misiunea mea.

Bărbatul cu părul negru se dădu câțiva pași în spate și-și examină victima, care era strâns legată de scaun. Aranjă coala de plastic de pe podea, netezind-o perfect. Apoi cercetă pereții încăperii, părând să-i evalueze din priviri. Se îndreptă spre unul dintre pereți și smulse de pe el afișul care înfățișa o trupă americană de muzică rock, dezvelind petele de mizerie pe care Leonard, într-un moment neobișnuit de atașament față de propria locuință, încercase să le ascundă. Din nou, ucigașul se dădu un pas în spate și examină peretele.

– Aici e bine. Se întoarse spre Leonard și-i adresă un zâmbet larg, dezvelindu-și dinții albi, fără cusur. Știai, Leonard, că scalparea a făcut parte din tradiția culturii europene încă de la începutul începuturilor?

Leonard urlă, dar urletul său nu răzbătu de sub banda izolatoare decât sub forma unor mormăieli îngrozite.

– Toți înaintașii neamului nostru au practicat acest ritual: celții, francii, saxonii, goții și, desigur, vechii sciți din stepele pustii, leagănul civilizațiilor europene. Scalparea dușmanilor înfrânți în bătălie sau pur și simplu a unui inamic personal pe care l-am ucis ca să punem capăt dușmăniei stă la baza identității noastre culturale. Luarea scalpului era un obicei larg răspândit și îl practicam cu mândrie. Ai auzit vreodată de Herodot, istoricul grec din Antichitate?

De la Leonard nu veni nici un răspuns, decât hohotele înnebunite ale unui om care-și vedea moartea cu ochii și se zbătea frenetic să se elibereze. Ucigașul nu păru să-i dea atenție și continuă să vorbească pe tonul acela relaxat, ca de taifas, de parcă s-ar fi aflat la un dineu festiv. Nonșalanța sa, calmul acela imperturbabil îl îngrozeau pe Leonard cel mai tare. I-ar fi fost mai ușor să înțeleagă, să-și accepte soarta dacă omul care urma să-i ia viața ar fi manifestat vreo urmă de furie, de teamă sau orice altă emoție intensă.

– Herodot este considerat părintele istoriei. El a străbătut toate meleagurile cunoscute la vremea aceea și a scris despre oamenii pe care i-a întâlnit. Însă Herodot s-a aventurat și pe tărâmuri necunoscute, sălbatice, dincolo de hotarele lumii civilizate. A fost și în Ucraina, care era inima regatului sciților, și a studiat viața localnicilor.

Ucigașul examină din nou peretele de pe care dezlipise afișul. Se opri din monologul său pentru câteva clipe, ca să desprindă bucățelele de hârtie rămase, frecând suprafața pătată cu degetele învelite în mănușile de cauciuc.

– Potrivit lui Herodot, războinicii sciți răzuiau tot țesutul de pe fața interioară a scalpurilor luate și apoi le frecau încontinuu între degete până când deveneau moi și elastice. Odată prelucrate în felul acesta, le foloseau la ospețe pe post de șervete, iar în rest le agățau de căpăstrul cailor. Cu cât mai multe scalpuri avea un războinic, cu atât mai respectat era printre semenii săi.

Herodot mai spune că erau numeroși războinici care chiar își coseau scalpurile laolaltă și-și făceau mantii din ele.

Ceva ca un soi de venerație străbătu fugar chipul inexpresiv al ucigașului.

– Și nu-i vorba aici de vreun tărâm îndepărtat sau de un popor sălbatic. E vorba de *propria noastră* cultură. Din care ne tragem cu toții. Făcu o pauză, părând să cugete adânc pentru câteva secunde. Ia gândește-te un pic... imaginează-ți o sală cu nouăzeci, o sută de oameni. Nu-i un număr prea mare. Și toți acești oameni sunt înrudiți între ei, cât mai strâns cu putință: tată și fiu, mamă și fiică. Acum imaginează-ți că au cu toții aceeași vârstă, nouăzeci de generații strânse laolaltă în același timp. În sală poți observa cu ochiul liber asemănările dintre cei prezenți. Poate cu șase, șapte, opt generații în urmă vezi o față ce seamănă leit cu a ta. Doar atât ne desparte, și pe mine și pe tine, de acei războinici sciți, Leonard. Nouăzeci de indivizi strâns înrudiți între ei. Și adevărul pe care l-am descoperit este că nu numai trăsăturile fizice, gesturile, aptitudinile și talentele se propagă de-a lungul generațiilor. Noi înșine suntem aceiași, Leonard. Suntem eterni. Ne întoarcem iar și iar. Uneori viețile noastre chiar se suprapun. Cum mi s-a întâmplat mie. Eu am fost propriul meu tată, Leonard. Am văzut aceleași lucruri din două perspective diferite. Și mi le amintesc pe amândouă...

Bărbatul luă sulul de catifea bleumarin și-l desfăcu pe coala de plastic. Se dădu un pas în spate și-și contemplă opera timp de câteva secunde.

Leonard privi, la rândul lui, înspre bucata de catifea întinsă la picioarele sale. Pe ea se afla un cuțit mare, cu lama și mânerul confecționate dintr-o singură bucată de oțel scânteietor, inoxidabil. Hohotele lui se întețiră. Începu să se zbată violent, dar zadarnic. Ucigașul își puse mâna pe umărul său, cu blândețe, de parcă ar fi vrut să-l consoleze.

– Liniștește-te, Leonard. Tu ai ales asta. Mai știi că ai cochetat cu gândul de a te lupta cu mine, ca să-mi iei arma? Oh, da, Leonard, te citesc ca pe o carte. Dar până la urmă ai decis că

e mai bine să n-o faci. Ai ales să te agăți de fiecare secundă care ți-a mai rămas de trăit, oricât de îngrozitoare ar fi. Vrei să-ți spun ceva nostim, Leonard? Ridică pistolul de pe masă și-l ține în dreptul ochilor prizonierului său. Nici măcar nu e un pistol adevărat. E fals. Ai capitulat în fața mea, în fața morții, de frica armei. O armă imaginară – o bucată neputincioasă de metal.

Leonard începu să se vaite înăbușit. Fața îi era brăzdată de lacrimi.

– Ei, Leonard, spuse ucigașul fără nici o urmă de răutate în glas. Știu că nu ești prea mulțumit de viața ta. Așa că am să te trimit în viața următoare. Dar, mai întâi, vezi porțiunea aceea de perete pe care am curățat-o? Acolo am să-ți agăț scalpul. Se opri pentru o clipă și, ignorând țipetele înăbușite ale victimei, păru să se gândească la ceva. Apoi pe față îi răsări un zâmbet: un zâmbet rece, crud, de o intensitate ce nu se potrivea deloc cu masca inexpresivă de până atunci. Nu... nu acolo... dacă mă gândesc mai bine, am un loc mult mai bun pentru asta...

10.00 p.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

Fabel era treaz de douăzeci și patru de ore. Parcă se dezlănțuise iadul, stârnit de presă și de toți cei care aveau un cuvânt de spus în oraș. Fabel se vădea încă o dată constrâns să-și desfășoare investigațiile navigând cu grijă printre cele două vârtejuri: atenția mass-mediei și presiunea politică. Acesta era un alt aspect al profesiei sale care îl exaspera; cu siguranță existase o vreme în care era mult mai simplu să fii polițist, când singura grijă a unui detectiv era aceea de a identifica și de a prinde făptașul.

După ce-și petrecuse toată ziua la locul crimei, Fabel se întorsese la sediu pentru o ședință pe tema strategiei care trebuia adoptată în continuare. Dintr-odată, resursele nu mai reprezentau o problemă, iar Fabel se trezi cu o armată de detectivi din tot Hamburgul, repartizați în subordinea sa. Ședința fu convocată în sala principală de conferințe, în care Fabel ceru să fie aduse, de la Brigada Omucideri, toate dosarele referitoare la ancheta în

curs. Frânt de oboseală, se văzu pus în situația de a vorbi în fața a cincizeci de oameni: detectivi, șefi ai unităților de jandarmi și diverse personalități. De asemenea, observă că Markus Ullrich și câțiva dintre amicii săi de la BKA veniseră să ia și ei parte la spectacol. Fabel nu mai avea nici o îndoială că cele întâmplate căpătaseră o puternică tentă politică, poate chiar și o conotație teroristă.

Susanne îl adusese pe Fabel acasă cu mașina. După părerea ei, acesta era prea obosit ca să conducă și avea nevoie de somn. Fabel, în schimb, îi spuse că vrea să bea ceva. Anna, Henk și Werner i se alăturară. Era clar că aveau cu toții nevoie să se deconecteze și să-și tragă sufletul după evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore. Maria consimți să vină și ea în Pöseldorf, la barul unde mergea Fabel de obicei, dar avea să-l aștepte pe Frank Grueber, urmând să vină apoi amândoi cu un taxi. Era aproape zece seara când sosiră la bar. Bruno, barmanul-șef, îl întâmpină pe Fabel cu entuziasm. Acesta dădu mâna cu el și-i adresă un zâmbet obosit, de genul „am avut o zi grea de tot". Apoi se așezară cu toții la bar și-și comandară de băut. De pe un CD se revărsau acordurile unui cântec specific campionatelor de fotbal, intitulat *Hamburg, meine Perle,* și un grup de tineri așezați la celălalt capăt al barului cântau și ei, în gura mare, acest imn neoficial al Hamburgului. Entuziasmul lor păru să se întețească în momentul când ajunseră la versul adresat berlinezilor: „Facem pe voi și pe cântecul vostru". Era o atmosferă veselă și gălăgioasă. Fabel o savura din plin. Era zgomotul vulgar, exuberant al vieții, al tinereții. Parcă se afla la mii de kilometri distanță de tărâmul morții, unde își petrecuseră ultimele treizeci de ore el și colegii săi. Era exact ceea ce avea nevoie să audă în momentul acela.

Fabel avea chef să se îmbete. După a șasea bere, începu să simtă efectul alcoolului; era conștient că limba începea să i se împleticească și că mișcările îi devin mai stângace, cum se întâmplă atunci când bei prea mult. Mereu ajungea în punctul acesta, dar nu

trecea niciodată dincolo de el. „În seara asta, își zise în sinea sa, în seara asta o să te îmbeți criță." Adevărul era că niciodată nu îi plăcuse să bea excesiv. Nu i se întâmplase niciodată să se îmbete criță, nici chiar în vremea studenției. Existase mereu o limită pe care știa că, dacă ar depăși-o, și-ar pierde controlul, iar gândul acesta îl speria. Îi era teamă că s-ar putea face de rușine.

Maria și Grueber sosiră și ei la un moment dat, și atunci se mutară cu toții de la bar, de lângă corul cel răgușit, la una dintre mesele mai ferite, din fundul localului. Dintr-una într-alta, Fabel deschise discuția cu privire la cercetările doctorului Gunter Griebel, pomenind, în treacăt, despre experiența pe care i-o împărtășise Dirk.

– Poate că toți ne întoarcem la un moment dat, își dădu Anna cu părerea, iar expresia posomorâtă de pe chipul ei dădea de înțeles că ideea nu o încânta. Poate că toți suntem variațiuni ale aceleiași teme și trăim fiecare viață ca și când ar fi singura.

– Luigi Pirandello a scris o povestire tragică, minunată, intitulată „Celălalt fiu", interveni Susanne. Este vorba despre o mamă din Sicilia, care de îndată ce auzea că cineva vrea să emigreze în America, îl ruga pe cel în cauză să ia cu el niște scrisori pe care să le dea celor doi fii ai săi, care emigraseră cu mult timp în urmă și de la care nu mai primise nici o veste de atunci. Femeia suferea enorm din cauza despărțirii. Celor doi fii nu le păsa de ea câtuși de puțin, dar femeia mai avea un fiu, care rămăsese alături de ea și care o iubea din toată inima. Cu toate astea, nu avea ochi pentru el și nu-i arăta nici un pic de afecțiune. Reiese că, în urmă cu mulți ani, când femeia era tânără, un bandit faimos, împreună cu banda lui, ar fi atacat satul unde locuia ea. Cu acel prilej, banditul a violat-o cu brutalitate, iar femeia a rămas însărcinată. Crescând, deși era un băiat sensibil și afectuos, fiul ei devenea tot mai robust și mai mare de statură, semănând tot mai mult cu tatăl său natural, banditul. Astfel, ori de câte ori se uita la el, mama sa nu simțea decât dezgust și aversiune. Băiatul nu era ca tatăl său. Dar ea nu putea vedea în el decât o reîncarnare a banditului care o violase. E o poveste tristă,

scrisă cu mare măiestrie. Însă, mai presus de asta, conține un adevăr cu care rezonăm toți, căci toți facem asta. Cu toții vedem în oameni trăsăturile predecesorilor lor.

– Dar povestea asta se referă la înfățișarea exterioară. La asemănările fizice dintre un tată și fiul său. Personalitatea fiului, în schimb, era cu totul diferită, spuse Fabel.

– Da, replică Susanne. Însă mama presupunea că dedesubtul acelei înfățișări asemănătoare se ascundea o personalitate identică. O variațiune a aceleiași teme.

– Îmi aduc aminte, interveni Henk Herrmann, pe un ton gânditor, că în copilărie mama și bunica îmi spuneau întruna cât de mult semăn cu bunicul meu. Și la înfățișare, și la temperament, și la caracter – tot pachetul. Eram sătul să tot aud: „Oh, exact ca bunicu-său..." sau: „E leit bunicu-său..." Pentru mine, persoana respectivă era un necunoscut, pierdut în negura trecutului. Murise demult, în timpul războiului. Prin casă erau multe fotografii cu el, dar eu nu pricepeam ce văd ele. Apoi, după ce bunica a murit, iar eu eram de-acum adult, am dat din nou peste acele fotografii. Eu *eram* cel din poze. Am găsit chiar și o poză cu el îmbrăcat în uniformă militară. Vă spun, a fost o experiență de-a dreptul bizară, să mă văd pe mine însumi în uniforma aceea. Așa ceva te pune pe gânduri. Adică cineva identic cu mine a trăit pe vremea aceea...

Trecură la alte subiecte. Însă Fabel sesiză că Henk căzuse pe gânduri și rămase așa pe tot parcursul serii, ceea ce-l făcu să regrete că deschisese subiectul.

Barul se afla la doar câțiva pași de apartamentul său, așa că Fabel și Susanne merseră acasă pe jos. Odată ajunși în fața apartamentului, Fabel deschise ușa și făcu o plecăciune exagerată, poftind-o pe Susanne să intre înaintea lui.

– Te simți bine? îl întrebă Susanne. Trebuie să fii mort de oboseală.

– O să-mi revin... răspunse el și o sărută. Mulțumesc că-ți faci griji pentru mine. Apăsă pe întrerupător.

Amândoi îl zăriră în același timp.

Fabel auzi țipătul îngrozit al lui Susanne și simți, surprins, că orice urmă de amețeală i se evaporă brusc din cauza ororii care li se arătă în fața ochilor.

Fabel străbătu camera cu pași mari. Își scoase din toc pistolul automat și îl armă cu o mișcare bruscă. Se întoarse apoi spre Susanne. Aceasta stătea încremenită, cu ambele mâini la gură și cu ochii larg deschiși din cauza șocului. Fabel își ridică mâna, indicându-i să rămână pe loc. Se îndreptă apoi către dormitor, deschise ușa și păși înăuntru, cu pistolul în mână. Aprinse lumina, ca să fie sigur, după care merse să verifice la baie.

Apartamentul era pustiu.

Fabel veni înapoi la Susanne, punând pistolul pe măsuța de cafea. Își petrecu brațul pe după umerii acesteia și o conduse înspre dormitor, el poziționându-se pe partea ce dădea înspre fereastra uriașă a sufrageriei.

– Rămâi aici, Susanne. O să sun după ajutor.

– Doamne, Jan, chiar la tine acasă... Chipul îi era livid, iar machiajul i se întinsese pe toată fața, contrastând puternic cu paloarea sa nefirească.

Fabel închise ușa de la dormitor și străbătu sufrageria din nou, fără să arunce nici o privire în direcția ferestrei atât de îndrăgite, care îi oferise atâtea priveliști încântătoare. Își deschise telefonul mobil și apăsă pe butonul de apelare rapidă la sediu. Vorbi cu comisarul de serviciu de la Brigada Omucideri, căruia îi spuse că Anna Wolff, Henk Hermann, Maria Klee și Werner Meyer erau pe drum spre casele lor și îi ceru să-i sune pe toți pe telefoanele mobile și să-i trimită la el acasă.

– Dar înainte de toate, spuse el, cu o voce ce suna sec în liniștea apartamentului, trimite-mi o echipă de tehnicieni criminaliști. Am de-a face cu un loc secundar al crimei.

Închise telefonul, strângându-l în mână pentru câteva clipe și silindu-se să rămână cu spatele la fereastră. Apoi se întoarse.

În centrul ferestrei, presat pe sticla de care stătea lipit prin însăși textura sa lipicioasă și datorită fâșiilor de bandă adezivă, se afla un scalp omenesc. Firicele vâscoase de sânge și vopsea

roșie brăzdau geamul. Lui Fabel i se făcu greață și-și întoarse capul, însă imaginea i se întipărise în minte și n-o mai putea alunga de acolo. Se duse în dormitor, de unde răzbăteau suspinele lui Susanne. În depărtare se auzeau din ce în ce mai tare sirenele mașinilor de poliție care goneau pe Mittelweg.

1.45 a.m.: cartierul Pöseldorf, Hamburg

Fabel aranjă ca o polițistă s-o conducă pe Susanne acasă și să rămână cu ea acolo. Susanne își revenise după șocul suferit și încerca să-și pună în funcțiune detașarea sa de psiholog criminalist. Însă adevărul era că, de data aceasta, ucigașul mersese prea departe – intrase în viața lor. Nici un alt criminal nu mai făcuse asta. Fabel încerca să-și stăpânească furia ce clocotea în el. Propria lui casă! Ticălosul fusese aici, în locuința lui. Asta însemna că individul știa mai multe despre Fabel decât știa Fabel despre el. De asemenea, însemna că Susanne trebuia ținută sub observație. Protejată.

Colegii săi de echipă își făcură apariția. Șocul și mânia se citeau pe fețele lor, chiar și pe a Mariei Klee. Iubitul ei, Frank Grueber, conducea echipa de tehnicieni criminaliști sosită la fața locului, dar, realizând că șeful său era în relații apropiate cu Fabel, atât pe plan profesional, cât și personal, îl sunase pe Holger Brauner. Acesta apăru la scurt timp după restul echipei și, deși îl lăsă pe Grueber să se ocupe de prelevarea probelor, urmări îndeaproape fiecare perimetru, fiecare eșantion.

Fabel simțea că i se face rău. Oroarea cu care se confruntaseră el și Susanne, băutura consumată mai devreme, lipsa de somn din ultimele două zile și profanarea căminului său, toate combinate îi dădeau o puternică senzație de greață. Apartamentul său era prea mic ca să încapă toată lumea, așa că cei din echipa sa stăteau în fața ușii, pe palier. Fabel vorbise deja cu vecinii, care manifestau acea curiozitate speriată, frenetică, pe care Fabel o văzuse de nenumărate ori la locul unei crime. Dar de data aceasta era vorba de vecinii săi. Locul crimei era casa lui.

Fabel observă că echipa sa era prinsă într-o discuție aprinsă afară, pe palier. La un moment dat, Maria îi lăsă pe ceilalți și veni la el, culegându-l și pe Grueber pe traseu.

– Ascultă, *Chef,* spuse Maria. Am stat de vorbă și cu ceilalți. Nu poți rămâne aici, iar doamna doctor Eckhardt are nevoie de ceva timp ca să-și revină după toate acestea. Va trebui să stai la unul dintre noi pentru câteva nopți, cel puțin. Investigarea locului o să dureze ore întregi și la sfârșit... ei bine, n-o să ai chef să mai stai aici. Werner a spus că poți sta cu el și cu soția sa, dar ați fi cam înghesuiți. Așa că am discutat cu Frank despre asta.

– Eu am un apartament spațios în Osdorf, spuse Grueber. Cu o grămadă de camere. Ce-ar fi să-ți împachetezi niște lucruri? Poți sta la mine oricât timp dorești.

– Mulțumesc. Mulțumesc mult. Dar o să merg la un hotel...

– Părerea mea e că ar fi bine să primești oferta lui *Herr* Grueber. Vocea venise de undeva din spatele lui Fabel. Comandantul Horst van Heiden stătea în capul scărilor. Fabel păru surprins pentru o clipă. Îl măgulea gândul că șeful său se deranjase să vină până aici, și încă în miez de noapte. Apoi pricepu motivul vizitei sale.

– Vă faceți griji că o să pun poliția la cheltuială? Fabel zâmbi ușor la propria-i glumă.

– Pur și simplu cred că în locuința lui *Herr* Grueber ai fi mai în siguranță decât la hotel. Până îl vom prinde pe dementul ăsta ești pus sub protecție, Fabel. Vom posta doi oameni în fața apartamentului lui *Herr* Grueber. Van Heiden aruncă o privire în direcția lui Grueber, căutând aprobarea acestuia.

Grueber clătină din cap, în semn de încuviințare.

– Prea bine, consimți Fabel. Mulțumesc. O să-mi iau niște lucruri mai târziu.

– Atunci rămâne stabilit, încheie van Heiden.

Maria avea să-l ducă pe Fabel cu mașina ei, Grueber urmând să meargă cu mașina lui Fabel, după ce termina de cercetat locul.

– Mulțumesc, Frank, spuse Fabel. Dar va trebui să trec pe la sediu mai întâi. Trebuie să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Van Heiden îl apucă pe Fabel de cot și îl conduse într-un colț. În ciuda vălului de oboseală ce părea să-i încețoșeze gândirea, Fabel nu putu să nu se mire de faptul că șeful său era atât de în formă la ora două noaptea.

– E grav, Fabel. Nu-mi place deloc faptul că tipul ăsta a pus ochii pe tine. Se știe cum a intrat în apartament?

– Până acum criminaliștii n-au găsit nici o urmă de efracție. În plus, ca de obicei, criminalul n-a lăsat nici un semn al prezenței sale la locul faptei. Fabel simți din nou un fior când pronunță cuvintele „locul faptei".

– Așadar, nu știm cum a intrat, conchise van Heiden. Dumnezeu știe cum o fi aflat unde locuiești.

– Avem altă întrebare, mult mai presantă decât asta, la care să găsim răspuns... Fabel făcu un gest cu capul în direcția ferestrei, unde se găsea scalpul cu părul roșu. Și anume cui îi aparține scalpul de-acolo?

2.00 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Toată Brigada Omucideri își făcuse apariția. Faptul că van Heiden considera că prezența sa este încă necesară îl deprima pe Fabel. Toți aveau o expresie nefirească, de oameni extenuați, dar animați de o nervozitate intensă. Lui Fabel îi era, la rândul său, extrem de dificil să se concentreze, însă era conștient că lui îi revenea sarcina de a mobiliza echipa, ca și de a se pune pe picioare.

– Tehnicienii încă mai cercetează locul, spuse el. Dar știm cu toții că vom găsi numai ceea ce individul ăsta vrea să găsim. De data asta locul faptei se deosebește de celelalte în două privințe. În primul rând, avem un scalp, dar nici un cadavru. Trebuie să existe pe undeva un cadavru. În al doilea rând, acum știm cu certitudine că ucigașul se folosește de scalpurile respective ca să transmită un mesaj. În cazul ăsta, mesajul mi se adresează mie. O fi vreun avertisment sau vreo amenințare. Deci, dacă mergem pe raționamentul ăsta, scalpurile din celelalte două locuri aveau

și ele scopul de a transmite un mesaj. Dar cui?

– Nouă? Anna Wolff se foi pe scaun. Fața ei era lipită de rujul și fardurile obișnuite și arăta foarte palidă și obosită, sub coama de păr negru și des. Poate că tipul are senzația că-și bate joc de poliție în felul ăsta. La urma urmelor, am mai fost puși în situații asemănătoare. Iar faptul că s-a folosit de locuința unuia dintre noi drept sală de spectacole pare să întărească ipoteza asta.

– Nu știu ce să zic, spuse Fabel. Dacă ar fi fost doar scalpurile, poate că așa era. Dar faptul că vopsește părul roșu... dacă vrea să ne comunice ceva, o face într-un limbaj pe care noi nu-l înțelegem. Poate că, de fapt, comunică *prin* noi, mai degrabă decât pentru noi. Am senzația că ținta mesajelor sale e altcineva.

– Se prea poate, dar cine e cea de-a treia victimă? Van Heiden se ridică de pe scaun și se îndreptă către planșa de investigație, examinând cu atenție fotografiile celor două victime. Dacă toată povestea are legătură cu trecutul lor, trebuie să presupunem că mai există pe undeva o victimă de vreo cincizeci-șaizeci de ani.

– Doar dacă... Anna sări de pe scaun ca arsă.

– Dacă ce? întrebă Fabel.

– Tipul pe care l-ai reținut. Potențialul martor. Nu crezi că...

– Un martor? Van Heiden era surprins să audă una ca asta.

– Schüler? Mă îndoiesc. Fabel se opri o clipă. Își aduse aminte că îl amenințase pe măruntul infractor că avea să cadă pe mâna ucigașului obsedat de scalpuri. Dar nu era posibil: ucigașul n-ar fi avut cum să afle despre declarația acestuia. Anna, tu și cu Henk mergeți până la el acasă, pentru orice eventualitate.

– Despre ce martor vorbiți, Fabel? vru să știe van Heiden. Nu mi-ai spus nimic despre existența vreunui martor.

– Păi nu avem nici un martor. E vorba de un tip care a furat bicicleta lui Hauser și cu acest prilej a văzut pe cineva înăuntru în apartament, dar n-a putut să ne dea decât o descriere parțială și destul de vagă.

După plecarea Annei și a lui Henk, Fabel dezbătu încă o dată detaliile cazului cu restul echipei sale. N-aveau nici o informație în plus. Nici o pistă. Ucigașul era atât de priceput în a-și acoperi urmele încât erau nevoiți să se bazeze exclusiv pe informațiile deduse din modul de selectare a victimelor. Ceea ce nu-i conduse la nici o concluzie, în afară de bănuiala că omorurile aveau legătură cu trecutul lor politic.

– Haideți să luăm o pauză, propuse Fabel. Cred că toți avem nevoie de-o cafea.

Cantina Poliției era aproape pustie. Doi polițiști în uniformă ședeau într-un colț, discutând liniștit. Fabel, van Heiden, Werner și Maria își luară cești le de cafea și se îndreptară înspre o masă aflată în celălalt capăt al sălii. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

– De ce te-a ales pe tine, Fabel? întrebă van Heiden în cele din urmă.

– Poate ca să-și demonstreze măiestria, spuse Werner. Ca să ne arate cât de inteligent și de priceput e el... și cât de periculos.

– Oare chiar crede că poate să ne sperie? Să ne facă să renunțăm la investigații?

– Sigur că nu, spuse Fabel. Dar s-ar putea ca Werner să aibă dreptate. Am primit un telefon ciudat zilele trecute, pe când mă aflam în mașină. La momentul respectiv am crezut că e vorba de o farsă. Dar acum sunt convins că era omul nostru. Poate consideră că în felul ăsta mă intimidează, mă bagă-n sperieți. Ei bine, uite că a reușit, al naibii. Poate speră chiar să mi se ia cazul, dacă reușește să creeze impresia c-aș fi implicat în mod personal.

Din nou se lăsă tăcerea. Fabel își dori dintr-odată să fi fost singur. Avea nevoie de timp ca să reflecteze. Mai întâi să doarmă, iar apoi să reflecteze. Începu să-l doară capul. Realiză că prezența lui van Heiden, oricât de bine intenționată, îl împiedica să gândească. Sorbi o gură de cafea, care îi lăsă un gust amar și nisipos. Durerea de cap i se accentuă și dintr-odată i se făcu foarte cald. Transpira abundent și se simțea murdar.

– Scuzați-mă puțin, spuse el și porni în grabă spre toaleta bărbaților.

Se stropi cu apă pe față, dar tot nu se simți răcorit sau împrospătat. Îl năpădi o senzație intensă de greață, încât de-abia apucă să intre în cabina closetului, unde vomă violent. Stomacul i se golise, dar trupul continua să-i fie zguduit de spasme puternice. Senzația de vomă dispăru, așa că reveni la chiuvetă și-și clăti gura cu apă rece. Se stropi din nou pe față; de data aceasta se simți puțin mai înviorat. Sesiză prezența masivă a lui Werner în spatele său.

– Ești în regulă, Jan?

Fabel smulse câteva prosoape de hârtie și-și șterse fața, privindu-se în oglindă. Arăta obosit. Îmbătrânit. Și un pic îngrozit.

– Sunt în regulă. Se îndreptă de spate și aruncă prosoapele la coșul de gunoi. Sincer. A fost o zi lungă. Și o noapte așijderea.

– O să punem mâna pe el, Jan. Nu-ți face griji. N-are cum să scape...

Țârâitul telefonului lui Fabel îi întrerupse cuvintele ce se voiau încurajatoare.

– Alo, *Chef*... Fabel intui numaidecât, din glasul tremurător al Annei Wolff, ce avea să urmeze. Am avut dreptate, *Chef*, el era. Ticălosul l-a ucis pe Schüler.

3.00 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Fabel se trezi din somn cu senzația alarmantă că irosise timp prețios. Pe lângă marginile draperiilor grele și întunecate ce acopereau fereastra amplasată altundeva decât în locul ei obișnuit se strecura o geană de lumină. El zăcea într-un pat mai mic decât patul său obișnuit, care era poziționat în chip nefiresc, în mijlocul unei camere străine. Preț de câteva secunde ce i se părură nesfârșite nu-și putu da seama unde se afla și de ce se afla în locul acela. Era total dezorientat, iar inima îi bătea în piept nebunește.

Când, într-un târziu, începu să-și amintească, fu un proces treptat. Fiecare fragment din evenimentele întâmplate în ajun îl izbea cu forța unei locomotive cu aburi. Își aduse aminte de imaginea oribilă din locuința sa, de profanarea dezgustătoare a căminului său; de țipătul lui Susanne; de îngrijorarea lui van Heiden și, în fine, de cabina în care-și vărsase parcă toate măruntaiele. Amintirea clipelor de relaxare petrecute în compania lui Susanne și a echipei sale se pierdea undeva în trecutul îndepărtat.

Se afla în locuința lui Frank Grueber. Acum își amintea. Așa conveniseră. Își luase cu el o valiză și o geantă de mână, iar Maria îl adusese cu mașina aici, în Osdorf. Van Heiden postase la intrarea în clădire o mașină de-ale poliției.

Apoi își aduse aminte de cele petrecute înainte să ajungă aici. Ceva și mai îngrozitor. De data aceasta priveliștea era una tristă, de-a dreptul jalnică: Leonard Schüler, pe care Fabel voise cu tot dinadinsul să-l sperie, zăcea legat de un scaun în apartamentul său sărăcăcios, cu scalpul smuls și cu gâtul tăiat, cu fața neînsuflețită brăzdată de firicele de sânge și vopsea roșie. Și de lacrimi.

Stând adunați în jurul cadavrului, cu toții se gândeau la același lucru cumplit care-l măcina și pe Fabel, dar nimeni nu îndrăznea să-l rostească cu voce tare: amenințările sale, născocirile îngrozitoare cu care voise să-l înspăimânte pe măruntul infractor deveniseră realitate. Fabel îl apucă de braț pe Frank Grueber, care conducea echipa de tehnicieni la locul crimei, și îi spuse pe un ton implorator: „Găsește ceva de la care să pornesc. Orice. Te rog..."

Fabel își dădu picioarele jos din pat și se așeză pe marginea patului. Își sprijini coatele pe genunchi și-și cuprinse capul în palme. Încă îl durea și îi era greață. Se simțea apatic și epuizat, de parcă era învăluit într-o ceață apăsătoare, care i se furișa perfid în minte, întunecându-i toate gândurile și făcându-i mădularele ca de plumb. Se căzni să-și dea seama de ce anume îi aducea aminte senzația aceea de greață ce-i strângea

stomacul. Și dintr-odată își aminti. Era vorba de sentimentul pierderii cuiva drag. O formă atenuată a suferinței care îl copleșise odinioară, când își pierduse tatăl. La fel și când i se destrămase căsnicia.

Șezând pe marginea patului străin, Fabel se întreba care era motivul tristeții apăsătoare pe care o resimțea. Ceva prețios, un lucru deosebit de drag lui, pe care îl ținuse departe de influența slujbei sale, fusese pângărit. Fabel nu era nicidecum un om superstițios, dar îi veni în minte faptul că încălcase regula nerostită de a nu discuta cu Susanne chestiuni de serviciu; și o făcuse chiar acasă, în apartamentul său. Avea senzația că în felul acesta deschisese o ușă nevăzută și pe acolo se năpustise întunericul pe care se căznise cu atâta ardoare să-l țină departe de universul vieții sale personale. După aproape douăzeci de ani, cele două sfere ale vieții sale se ciocniseră una de alta.

Fabel găsi veioza de pe noptieră și o aprinse, clipind rapid din cauza iluminării bruște. Se uită la ceas: era ora trei după-amiaza. Dormise doar trei ore. Fabel fusese uluit de dimensiunile și de confortul apartamentului lui Grueber. „Părinți cu bani, *o grămadă* de bani..." îi spusese Maria, pe un ton voit conspirativ, însă tentativa de umor, atât de neobișnuită pentru ea, păruse stângace și nepotrivită. Grueber îl condusese în dormitorul pentru oaspeți, care era la fel de spațios ca sufrageria lui Fabel de acasă. Acesta se dădu jos din pat și merse la baia din dormitor; se bărbieri și apoi făcu un duș rece, care nu-l ajută să-și alunge senzația de mizerie. Împărtășise de atâtea ori această senzație cu victimele sau cu martorii unui act violent. Dar niciodată n-o trăise pe propria piele. Deci asta simțeau cei în cauză.

Socoti că Maria și Grueber se aflau încă în pat și nu voi să le tulbure odihna de care amândoi aveau nevoie, după o noapte atât de istovitoare. Îi urmărise cu atenție când se întorseseră acasă. Fabel îl simpatizase mereu pe Grueber și îi părea rău să constate că, deși acesta ținea mult la Maria, nu păreau să formeze un cuplu armonios. Bineînțeles, Fabel cunoștea motivele care o făceau pe Maria incapabilă de intimitate, așa că

înțelegea reticența lui Grueber de a-și manifesta afecțiunea sub formă fizică. Însă îl întrista să vadă doi tineri – care, evident, țineau mult unul la celălalt – incapabili să funcționeze ca un cuplu din pricina unui zid invizibil ce se ridica între ei.

Apartamentul era dispus pe două niveluri și, după ce se bărbieri și făcu duș, Fabel coborî la bucătărie. După o scurtă explorare găsi niște ceai și-și umplu o ceașcă, așezându-se la masa uriașă din lemn de stejar. Auzi niște pași coborând pe scări și Grueber își făcu apariția în bucătărie. Arăta uimitor de proaspăt, și Fabel se simți ușor invidios pe vioiciunea sa tinerească.

– Cum te simți? îl întrebă Grueber.

– Extrem de șifonat. Unde e Maria?

– Mai doarme. Vrei s-o trezesc?

– Nu... nu, las-o să doarmă. Dar eu trebuie să mă duc la sediu. Pista e caldă încă și nu ne putem permite s-o lăsăm să se răcească.

– Mă tem că se răcește chiar în momentul ăsta, când stăm de vorbă, spuse Grueber pe un ton de scuză. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, zău. Dar n-am descoperit nimic care să ne ajute să-l identificăm pe dementul ăsta. În nici unul din cele două locuri. Ne-a lăsat, din nou, obișnuitul său fir de păr roșu – de data asta la tine acasă, nu la locul crimei propriu-zise. L-am sunat pe Holger Brauner în timp ce dormeai: a spus că firul se potrivește cu celelalte două și are aceeași vechime, datează de vreo douăzeci-treizeci de ani.

– Altceva nimic?

Tonul sumbru al lui Fabel trăda neîncrederea. O singură greșeală, atât își dorea. O singură scăpare din partea ucigașului.

– Mă tem că nu.

– *Shit.* Fabel folosi termenul englezesc pentru a-și exprima frustrarea. Nu-mi vine să cred că ticălosul ăsta a intrat la mine în apartament și mi-a lipit pe geam un scalp uman, fără să lase nici o urmă.

– Îmi pare rău, spuse Grueber, de data asta pe un ton ușor defensiv, dar chiar n-a lăsat nici o urmă. Atât eu, cât și *Herr*

Brauner am verificat și reverificat ambele locuri. Dacă ar fi fost ceva, cât de mic, am fi găsit.

– Știu, îmi cer scuze, n-am vrut să sugerez că ați procedat necorespunzător. Doar că...

Fabel renunță să mai continue, făcând un gest furios, de frustrare și neputință. Propria sa echipă îi chestionase vecinii în repetate rânduri: nici unul dintre aceștia nu văzuse pe nimeni intrând sau ieșind din apartament. Parcă aveau de-a face cu o stafie.

– Oricine ar fi ucigașul, spuse Grueber, am acest sentiment ciudat de fiecare dată... cum că ar *steriliza* locul crimei înainte de a-l părăsi. De parcă ar cunoaște tehnicile de cercetare la fața locului.

– Ce vrei să spui, că tipul face curățenie în urma lui?

– Mai mult decât atât. Grueber se încruntă, de parcă ar fi încercat să-și concentreze atenția asupra unui punct aflat în afara razei sale vizuale. Cred că sunt trei etape. În primul rând, trebuie să fie echipat cu materiale de protejare a locului. Folii de plastic, eventual poate și îmbrăcăminte de protecție, ca să nu lase urme la locul faptei. În al doilea rând, trebuie să curețe după fiecare crimă. Am învinuit-o pe femeia aceea, menajera, că a distrus probele judiciare la locul primei crime. Dar n-a făcut-o. Nu avea ce să distrugă. Apoi, își lasă semnătura – firul de păr roșu – într-un loc unde știe sigur că o să-l găsim. Din nou, parcă ar cunoaște modul în care investigăm noi locul crimei.

– Dar prima oară era cât pe ce să nu-l găsiți, spuse Fabel.

– *Asta* a fost, cu adevărat, vina menajerei. Ea l-a decolorat, parțial, împingându-l în crăpătura de la baza căzii. Părerea mea este că ucigașul l-a plasat undeva mai la vedere.

– Doar nu vrei să sugerezi că avem de-a face cu un tehnician criminalist?

Grueber ridică din umeri.

– Poate s-o fi documentat temeinic cu privire la tehnicile criminaliste.

Fabel se ridică în picioare.

– Mă duc la sediu...

– Dacă vrei părerea mea, spuse Grueber, turnându-i încă o cană de ceai, ar trebui să te odihnești astăzi. Oricine ar fi ucigașul, indiferent dacă are sau nu experiență în domeniul criminalisticii, e un tip deștept și îi place să arate asta. Dar, după cum știm amândoi, la indivizii de genul ăsta orgoliul e și mai mare decât inteligența. Va face o greșeală în curând. Și atunci o să punem mâna pe el.

– Așa crezi? zise Fabel mohorât. După faza de astă-noapte, nu mai sunt atât de sigur.

– Cu toate astea, părerea mea e că ar trebui să rămâi acasă și să te odihnești. Cu cât ești mai odihnit, cu atât sunt mai multe șanse să gândești corect.

Fabel îi aruncă o privire tăioasă; tânărul își ridică mâinile într-un gest defensiv.

Știi bine ce vreau să zic... În orice caz, ți-am mai spus, vreau să te simți ca acasă. De fapt... vino puțin...

Grueber ieși din bucătărie, străbătu coridorul și intră într-o cameră luminoasă și spațioasă, pe care o transformase în birou de studiu. Pereții erau acoperiți cu rafturi pline cu cărți și în încăpere tronau două birouri: unul clasic, cu un computer și tot felul de dosare și caiete pe el, iar celălalt, un fel de masă de lucru. Lui Fabel îi atrase atenția un craniu modelat din lut în care, din loc în loc, la distanțe regulate, erau înfipte niște dopuri mici, albe.

– M-am gândit că o să ți se pară interesantă camera asta – aici îmi desfășor eu munca. Și cea mai mare parte a cercetărilor.

Fabel se apropie de craniul de lut și îl examină cu atenție.

– Am auzit de chestia asta, spuse el. De la Holger Brauner. Ești expert în reconstrucțiile faciale, din câte știu.

– Îmi place să-mi ocup timpul liber cu treaba asta. De obicei e vorba de arheologie, dar speranța mea e să ajung să-mi aplic cunoștințele și în domeniul criminalisticii. Atunci când se descoperă un cadavru care e prea descompus ca să mai poată fi identificat prin metode obișnuite.

– Da, ne-ar fi de mare folos. Dedesubtul lutului se află un

craniu adevărat? vru să știe Fabel. În pofida oboselii, era foarte curios.

Se vedeau straturile de material moale pe care Grueber le aplicase pe suprafața oaselor. Mai întâi mușchii principali, apoi tendoanele mai mici. Era reprezentarea perfectă a unui chip omenesc, lipsit de stratul exterior de grăsime și de tegument. Lui Fabel lucrarea i se păru de o precizie anatomică. Și în mod ciudat, era chiar frumoasă. Știință transformată în artă.

– Da, replică Grueber. Eh, nu cel original. Cei de la universitate mi-au trimis un șablon. Ei construiesc o matriță din alginat și fontă, așa încât pot crea o reproducere perfectă a craniului real. Pe șablonul respectiv îmi încep eu mai apoi munca de reconstrucție.

– Cine e? Fabel examină detaliile lucrării lui Grueber. Avea senzația că are în fața ochilor unul dintre desenele anatomice ale lui Da Vinci.

– Femeia provine din Schleswig-Holstein, însă dintr-o epocă în care nu exista nici Schleswig-Holstein, nici Germania, iar limba pe care o vorbea ea nu era înrudită cu limba noastră actuală. Era o limbă protoceltică. Cel mai probabil, femeia era din neamul cimbrilor sau al ambronilor[1]. Asta înseamnă că limba ei nativă era mai apropiată de galeza modernă decât de oricare altă limbă din prezent.

– E frumoasă, opină Fabel.

– E frumoasă, nu-i așa? Cred că am s-o termin în vreo două săptămâni. Nu mai am decât să adaug țesutul moale deasupra stratului de mușchi. Asta îi va da aspectul viu, real.

– Cum apreciezi grosimea stratului de țesut? întrebă Fabel. Bănuiesc că rămâne la latitudinea ta cât de gros să-l faci.

– De fapt, nu-i chiar așa. Există instrucțiuni referitoare la grosimea țesutului facial în cazul fiecărui grup etnic. Evident, femeia în cauză ar fi putut să fie grasă sau, din contră, foarte slabă. Dar trebuie să ținem seama de faptul că a trăit într-o

[1] Cimbrii și ambronii – triburi antice, de presupusă origine celtică, ce au populat, în jurul secolului al II-lea d.Hr., zona de vest a Europei, mai precis actuala Danemarcă (n.tr.)

vreme în care hrana nu era ușor de procurat, iar viața de zi cu zi era mult mai grea decât în prezent. Cred că voi reuși să-i dau o înfățișare cât mai apropiată de felul cum arăta această femeie în realitate, în urmă cu două mii două sute de ani.

Fabel clătină din cap, plin de uimire. La fel ca atunci când Severts îi arătase imaginea mumiei numite Omul din Cherchen, și acum i se oferea șansa de a arunca o privire asupra unei vieți trăite cu două milenii înainte ca el să se fi născut.

– Lucrezi în mod preponderent cu cranii ale cadavrelor din mlaștină? se interesă el.

– Nu. Am reconstruit chipuri de soldați uciși în războaiele napoleoniene, de victime ale ciumei din Evul Mediu și am mult de lucru cu mumiile egiptene. Astea îmi plac cel mai mult – o fi datorită vechimii, presupun. Și datorită civilizației lor exotice. E ciudat, deseori simt o oarecare afinitate față de preoții-chirurgi care pregăteau pentru mumificare cadavrele regilor, ale reginelor și ale faraonilor. Își pregăteau stăpânii pentru reîncarnare, pentru a se reîntrupa. Adesea am senzația că eu le duc sarcina la bun sfârșit... dând viață mumiilor pregătite de ei cu atât de multă migală.

Fabel își aduse aminte că arheologul Severts spusese ceva asemănător la un moment dat.

– Lucrul cel mai important pentru mine, continuă Grueber, este ca tot ceea ce creez să fie cât mai aproape de realitate. Autentic. O fac din același motiv pentru care am studiat la început arheologia și mai apoi am ales tehnica criminalistică. Din același motiv pentru care tu și Maria ați ales profesia de detectivi. Cu toții îmbrățișăm același crez: că adevărul e o datorie pe care o avem față de cei morți.

– După noaptea care a trecut, nu mai știu de ce fac ceea ce fac, ca să fiu sincer, replică Fabel. Studie chipul grav al tânărului. Își făcuse atâtea griji în privința Mariei, dar adevărul era că nu-și putea imagina un partener mai potrivit pentru ea decât Grueber.

– Ia uită-te aici. Grueber arătă înspre una din părțile laterale ale craniului, mai sus de tâmplă. Mușchiul ăsta e primul pe care îl aplic, e mușchiul temporal. Iar asta... Indică o fâșie musculară

lată, de pe frunte. Este mușchiul occipitofrontal. Aceștia sunt cei mai mari mușchi ai capului uman. Atunci când ucigașul ia scalpul, face o incizie de jur împrejur, de-a lungul întregii circumferințe a craniului. Luă un creion și, fără să atingă lutul, trasă o linie imaginară de-a curmezișul mușchilor pe care tocmai îi descrisese. E destul de ușor să desprinzi scalpul. Iar dacă secționezi de jur împrejur, inclusiv stratul dermic, îl poți dezlipi aproape fără nici un efort. Practic scalpul acoperă țesutul muscular, de care e lipit prin intermediul unui țesut conjunctiv. Ultimele două scalpuri așa au fost desprinse; în schimb, în cazul lui Hauser incizia a fost mult mai profundă. Îți aduci aminte că avea o expresie de parcă era încruntat? Asta din cauză că a fost secționat mușchiul occipitofrontal, ceea ce a făcut ca sprâncenele să-i atârne. Grueber azvârli creionul pe masă. Devine tot mai priceput. Omul nostru se perfecționează în meserie.

Preț de o clipă, Fabel fu transportat înapoi în timp, în noaptea anterioară, la el în apartament. Îi răsări în fața ochilor „suvenirul" pe care ucigașul i-l lăsase, ca o dovadă a măiestriei sale.

– După cum am mai spus, continuă Grueber, individul nu e chiar atât de inteligent pe cât se crede. Știu că asta nu înseamnă prea mare lucru, dar totuși e o dovadă că nu procedează de fiecare dată fără cusur. Scoase un oftat. În fine, m-am gândit că ți-ar face plăcere să arunci o privire prin biblioteca mea. Maria mi-a spus că și tu ai studiat istoria. După cum știi, eu sunt arheolog, ca formare profesională – te rog să te servești cu orice crezi că ți-ar plăcea să citești cât timp stai la mine. Eu trebuie să plec la serviciu... sunt câteva lucruri pe care vreau să le rezolv; în plus, pentru mine noaptea trecută nu a fost la fel de stresantă ca pentru tine.

După plecarea lui Grueber, Fabel studie pe îndelete craniul parțial reconstruit. Ca și când ar fi vrut să-l facă să vorbească, să dea viață mușchilor și să oblige gura să-i șoptească numele monstrului care săvârșea acele orori. În altă ordine de idei, Grueber probabil că era plin de bani, dacă își permitea o asemenea locuință. Camera era mobilată în stil *vintage,* cu piese valoroase. Asta contrasta puternic cu computerul și cu restul tehnologiei de

ultimă oră prezente în încăpere.

Amestecul ciudat de obiecte personale și profesionale din biroul de studiu îi aduse aminte de camera în care descoperiseră cadavrul lui Gunter Griebel, cu toate că aici, la Grueber, bunăstarea era mult mai evidentă. Fabel era tulburat de asemănare și, pentru o clipă, imaginația îi zbură într-o direcție extrem de neplăcută: dacă dementul pe care îl urmărea avea să-și îndrepte atenția asupra lui și asupra colegilor lui? În chip spontan și nedorit, Fabel îl văzu, cu ochii minții, pe tânărul Frank Grueber legat de fotoliul său *vintage,* din piele, cu creștetul mutilat. Se gândi la Maria, care trecuse deja o dată prin experiența cumplită de a fi fost înjunghiată. Pe Maria, care acum dormea liniștită, acea experiență o făcuse să-i fie teamă de orice atingere fizică. Se întoarse cu gândul în trecut, la aceeași anchetă teribilă, cu prilejul căreia Anna fusese drogată și răpită. Iar acum, oroarea de la el de-acasă.

Fabel simți imboldul de-a sări în mașină și de-a merge direct la sediu, însă Grueber avea dreptate: era mult prea obosit și cu mintea prea tulbure ca să poată fi de vreun folos cuiva. Avea să se odihnească timp de câteva ore, poate chiar să doarmă, și abia după aceea avea să se ducă la serviciu.

Se plimbă încet pe lângă rafturile din lemn de nuc. Întotdeauna se simțea reconfortat în prezența cărților, iar biblioteca lui Grueber era foarte vastă, dar nu neapărat diversificată, din punctul de vedere al subiectelor tratate. Arheologia rămânea nucleul principal al scrierilor de pe rafturi; în rest, erau cărți de istorie, acoperind diferite perioade din istoria omenirii, de geologie, de tehnici și metodologii de expertiză criminalistică și de anatomie. Tot ceea ce nu era arheologie propriu-zisă era totuși legat de domeniul respectiv, într-un fel sau altul.

Luând câteva volume de pe raft, Fabel se tolăni pe canapeaua *vintage* din piele. Prima carte care îi captase interesul era una referitoare la mumii. Era o carte de dimensiuni uriașe, cu foile lucioase și colorate, în care descoperi exact aceeași fotografie a Omului din Cherchen pe care i-o arătase și Severts. Din nou, Fabel fu uluit de gradul perfect de conservare al

bărbatului de cincizeci și cinci de ani, care murise cu trei mii de ani înainte să se nască el. Citi câteva rânduri, după care continuă să răsfoiască, până când dădu de imaginea, la fel de izbitoare, a Omului din Neu Versen: Franz cel Roșu. Simți un nod în stomac când văzu craniul cu smocul de păr roșu, des. Îi amintea de scalpurile pe care ucigașul le lăsase la locul crimelor. Cartea relata în mod amănunțit descoperirea lui Franz cel Roșu în Mlaștina Bourtanger, în apropierea orășelului Neu Versen, în noiembrie 1900. De asemenea, se făceau speculații cu privire la viața și la moartea lui Franz cel Roșu. Se presupunea că acesta fusese rănit în timpul unei lupte și sfârșise cu gâtul tăiat, probabil în cadrul unei ceremonii, înainte de-a fi aruncat în apele întunecate ale turbăriei.

Fabel mai răsfoi câteva pagini. Fiecare foaie înfățișa un chip din trecut, conservat în apele reci ale mlaștinii bogate în turbă sau în deșerturile aride, ori pregătit pentru viața de apoi de preoții-chirurgi despre care vorbise Grueber. Fabel încercă să citească, să se concentreze la ceva care să-i abată gândurile de la cele petrecute în ultimele douăzeci și patru de ore, dar pleoapele îi atârnau tot mai grele.

Adormi.

Trecuse mult timp de când Fabel nu mai avusese vreunul dintre visele sale. Chiar și mai mult de când îi mărturisise despre ele lui Susanne, care era foarte îngrijorată din pricină că ororile și poverile slujbei îi bântuie somnul.

Visă că se afla în mijlocul unei câmpii întinse. Fabel, care crescuse pe câmpiile verzi ale Saxoniei Inferioare, știa că nu era vorba de locurile natale. Era un loc străin, total necunoscut. Iarba îi ajungea până la jumătatea gambei, dar era uscată și sfărâmicioasă, de culoarea oaselor. În depărtare se zărea linia orizontului atât de dreaptă și de clară, încât îl dureau ochii dacă o privea un timp mai îndelungat. Deasupra, cerul lipsit de culoare atârna greu, străpuns din loc în loc de pâlcurile de nori de culoarea ruginii.

Fabel se răsuci încet pe călcâie, privind de jur împrejur.

Totul era la fel: o monotonie continuă, ce te scotea din minți. Stătea în picioare și se întreba ce să facă. Era inutil s-o ia din loc, căci n-avea încotro să se îndrepte și nu existau nici un fel de repere ca să-l îndrume. Era o lume lipsită de direcție, lipsită de destinație.

Dintr-odată se iviră trei siluete, care veneau înspre el. Ele nu erau împreună, ci umblau la o distanță de câteva sute de metri una de cealaltă, asemenea unei caravane epuizate străbătând deșertul inform.

Prima siluetă se apropie de el. Un bărbat înalt și deșirat, îmbrăcat în veșminte viu colorate. Avea o barbă îngrijită și șuvițele lungi ale părului castaniu îi fluturau în aer în timp ce umbla. Fabel îi întinse mâna, dar bărbatul nu păru să-i observe gestul și trecu pe lângă el de parcă nici n-ar fi fost acolo. Fabel observă că fața bărbatului era nefiresc de îngustă, în timp ce pleoapele îi erau căzute inegal pe ochi. Buza de jos îi era strâmbă, dezvelindu-i dinții parțial. Fabel îl recunoscu. Întinse mâna către Omul din Cherchen, însă acesta trecu pe lângă el fără să-l vadă. Următoarea siluetă care i se perindă prin fața ochilor aparținea unei femei înalte și grațioase, în care Fabel o recunoscu pe Frumoasa din Loulan.

Când veni rândul celei de-a treia siluete să se apropie, se auzi un zgomot îngrozitor. Ca un tunet, dar incomparabil mai puternic. Simți pământul cutremurându-se și crăpându-se sub picioarele sale, iarba uscată foșnind înfricoșată și, dintr-odată, în jurul lor răsăriră clădiri negre devastate, asemenea unor dinți ciobiți și murdari. Cea de-a treia siluetă era mai măruntă decât celelalte două și era îmbrăcată cu haine moderne. Se apropie de el: un tânăr cu părul blond, fin, îmbrăcat într-un costum de mătase albastră, mult prea larg pentru el. Pe când ajunse în dreptul lui Fabel, în jurul lor răsări un oraș negru, hidos, format din clădiri ascuțite, de o pustietate dezolantă. La fel ca celelalte două mumii care trecuseră pe lângă el, tânărul avea obrajii supți și ochii adânciți în orbite, înconjurați de cearcăne negre. În timp ce umbla, își ținea brațul întins în față, în aceeași poziție împietrită

în care-l văzuse Fabel pentru prima oară, pe jumătate îngropat în nisipul de pe malul Elbei. Odată ajuns lângă Fabel, nu trecu pur și simplu, cum făcuseră ceilalți, ci își înclină capul pe spate și privi cu ochii săi înfundați în orbite la cerul mohorât.

Fabel își ridică și el privirea. Cerul se întunecă, parcă împânzit de stoluri de păsări, dar nu erau păsări. Recunoscu zumzetul monoton și amenințător al vechilor avioane de război. Zumzetul spori în intensitate, devenind de-a dreptul asurzitor când avioanele ajunseră deasupra capetelor lor. Fabel stătea încremenit, fără să scoată un cuvânt, privind la cascada de bombe care cădeau din cer. O furtună îngrozitoare se dezlănțui în clipa aceea, aerul fierbinte se învolbura și răgea în jurul lor, în timp ce clădirile negre scânteiau asemenea unor cărbuni incandescenți. Totuși, Fabel și tânărul rămaseră neatinși de furtuna care mugea cu o furie dezlănțuită.

Preț de o clipă, tânărul îl privi pe Fabel absent, cu chipul său lipsit de expresie, lipsit de vârstă. Apoi se întoarse și străbătu cei câțiva pași care îi despărțeau de cea mai apropiată clădire. Aceasta, cuprinsă de flăcări, sorbea cu lăcomie aerul de-afară, ca să hrănească vâlvătaia uriașă ce-i rodea mărunțaiele. Tânărul se întinse la pământ în fața clădirii, care lui Fabel îi păru a fi biserica Sfântul Nicolae, își trase peste el o pătură roșie de asfalt topit și se culcă, cu brațele întinse înspre clădirea cuprinsă de flăcări.

Fabel se ridică în șezut, pe jumătate adormit, ciulindu-și urechile câteva secunde, ca să audă zgomotul bombelor de deasupra. Privi în jurul său și recunoscu biroul lui Grueber, cu mobilierul său *vintage,* cu rafturile din lemn de nuc și bustul neterminat al fetei din Schleswig-Holstein, decedate cu mult timp în urmă.

Fabel se uită la ceas: era ora șase și jumătate. Dormise încă două ore. Mai simțea și acum oboseala, dar, auzind un zgomot dinspre bucătărie, o luă într-acolo. O găsi pe Maria Klee bând o cană de cafea.

– Te simți în stare să vii cu mine? Întrebarea lui sunase mai degrabă a ordin, deși nu intenționase asta.

Maria încuviință din cap și se ridică de pe scaun, sorbind o ultimă gură de cafea.

– La treabă, spuse el. Hai să adunăm echipa. O să verificăm toate informațiile pe care le deținem. Încă o dată. Trebuie să fie ceva ce ne-a scăpat până acum.

Pregătindu-se să iasă din apartament, Fabel o sună pe Susanne de pe telefonul mobil, ca să vadă cum se simte. Aceasta îl asigură că totul era în ordine, însă în tonul ei se deslușea o nesiguranță pe care Fabel n-o mai auzise la ea. Își luă jacheta și cheile și apoi coborî la mașina de poliție parcată în fața clădirii.

Partea a doua

12.

LA DOUĂZECI ȘI PATRU DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: DUMINICĂ, 11 SEPTEMBRIE 2005

Miezul nopții: Altona, Hamburg

Publicul devenea tot mai restrâns de fiecare dată. În anii 1980 și 1990 asistase la cea mai drastică reducere a numărului de spectatori, când o nouă generație de artiști își făcuse apariția. *Schlager*-ul, forma aceea anostă și siropoasă a muzicii pop germane, existase întotdeauna, iar asta le fusese chiar de ajutor unor cântăreți de genul lui Cornelius Tamm; lipsa totală de substanță a acestui gen de muzică nu făcea decât să scoată în evidență versurile sale elaborate, adresate intelectualilor. Dar apoi apăru muzica punk și, mai târziu, rapul, care dădea glas nemulțumirilor noii generații apolitice. De asemenea, năvălise peste ei valul irezistibil de importuri anglo-americane. Într-un fel sau altul, fiecare nou curent îl dăduse câte puțin la o parte, pe el și pe alții asemenea lui, alungându-l de sub luminile rampei. Și de la radio.

Însă nimic nu-i putuse fura publicul de la concerte: fanii săi credincioși, care îmbătrâniseră, se maturizaseră odată cu el. Apoi însă Zidul fusese dărâmat, iar Germania se reunificase. Protestele nu-și mai aveau rostul. Versurile cu iz politic își pierduseră relevanța.

Acum Cornelius cânta prin crame și primării de provincie, iar publicul era format din persoane de cincizeci de ani sau mai în vârstă. Alți artiști din generația sa renunțaseră de tot la a mai concerta și se resemnau să-și vândă vechile albume pe internet, așa cum făcea și Cornelius.

Dar el avea nevoie de public. Oricât de mic ar fi fost acesta. De fiecare dată când era pe scenă dădea tot ce avea mai bun, chiar și atunci când îl dezgusta felul în care fanii săi se căzneau să compenseze prezența redusă printr-un entuziasm exagerat. Privea la puținii spectatori cu păr cărunt – asta în cazul fericit în care mai aveau păr pe cap –, la fețele supte sau buhăite ale acestora și retrăia, în mod deprimant, emoțiile tinereții lor apuse.

Publicul din seara aceasta nu era cu nimic diferit. Cornelius râdea și făcea glume, și cânta, interpretând aceleași piese, la aceeași chitară pe care o avea de aproape patruzeci de ani. Concertul din seara aceasta avea loc într-o veche fabrică de bere, situată la răspântia a două dintre canalele ce împânzeau Hamburgul, asemenea unei urzeli menite să țină orașul închegat. Spectatorii ședeau cu toții la niște mese lungi și joase, bând bere și rânjind prostește în timp ce el cânta. Nu mai avea puterea de a-și impresiona publicul în așa măsură încât să-i vadă prosternați la picioarele sale.

Observă totuși o față tânără printre spectatori. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, așezat la bar. Avea tenul palid și părul negru, bogat. Cornelius nu era sigur, dar i se părea că îl cunoaște de undeva.

De fiecare dată își încheia recitalul cu aceeași melodie – piesa lui de rezistență. Dacă Reinhard Mey avea drept simbol melodia *Über den Wolken*[1], a lui Cornelius Tamm era *Ewigkeit*. Eternitate. În sfârșit, publicul se ridică în picioare cu chiu, cu vai, cântând împreună cu el cântecul acesta, care promitea că generația lor va trăi veșnic. Că vor triumfa. Dar

[1] *Über den Wolken – Deasupra norilor* (în lb. germ., în orig.) (n.tr.)

nu erau veșnici și nu triumfaseră, fapt adeverit de viața lor, o viață banală, mediocră. Inclusiv a lui.

După ce-și încheie recitalul, urmă rutina obișnuită. Era, bineînțeles, umilitor să stea la o masă plină cu CD-uri de vânzare, dar își făcea treaba cu același entuziasm cu care învățase să se desfășoare și pe scenă. De cele mai multe ori nu vindea decât o mână de CD-uri. La urma urmelor, spectatorii săi erau mereu aceiași și majoritatea aveau deja albumele sale. Un capitalist ar fi zis că își saturase propria piață.

Cu toate astea, continua să zâmbească și să converseze politicos cu cei care mai zăboveau după concert – niște străini, cu care vorbea ca și când i-ar fi fost vechi prieteni, pentru simplul motiv că făceau parte din aceeași generație. Dar, pe dinăuntru, sufletul său gemea de obidă. Cornelius Tamm fusese glasul generației sale. El întruchipase un moment special din curgerea timpului. Cântase pentru și în numele milioanelor de oameni care se revoltaseră împotriva păcatelor înaintașilor lor, împotriva păcatelor propriei generații. Iar acum ajunsese să-și vândă albumele dintr-o servietă, într-o *Bierkeller*[1] din Hamburg.

Era aproape două noaptea când își aduse furgoneta la intrarea din spate a fabricii, ca să-și încarce amplificatorul și restul echipamentului. În decursul acestei operațiuni, își simți cei șaizeci și doi de ani clătinându-se sub greutatea echipamentului. Plouase cât timp el își susținuse recitalul, iar pietrișul ce pava curtea din spatele fabricii sclipea în lumina lunii. Unul dintre angajații barului îl ajută să care amplificatorul, după care îi ură noapte bună și încuie ușa din spate, lăsându-l singur în curte. Își ridică ochii, privind luna și streșinile argintii ale acoperișurilor din jur. De undeva de pe Ost-West Strasse se auzi tânguirea unei sirene. Cornelius se gândi la Julia, care dormea la ora aceasta, la trupul ei cald și proaspăt. La faptul că locul lui nu era lângă ea. De fapt, locul lui nu mai

[1] Bierkeller – cramă cu bere (în lb. germ., în orig.) (n.tr.)

era nicăieri. Contemplând luna, în curtea pustie a vechii fabrici de bere, Cornelius Tamm se simți teribil de singur. Scoase un oftat și închise ușile din spate ale furgonetei.

Tocmai dădea să intre în mașină, când îl zări pe tânărul cu față palidă și păr negru stând în fața sa.

– Bună, Cornelius, spuse străinul. Brațul i se arcui fulgerător, iar Cornelius observă, ca prin ceață, un obiect lung și compact. Îl izbi în plină față, se auzi un pârâit ca de oase rupte, iar Cornelius simți că jumătate din față și o parte din gât îi explodează. Se prăbuși la pământ atât de rapid încât creierul său nu apucă să conștientizeze căderea. Simți o pietricică din pavaj înfigându-i-se în obrazul rănit și-și dădu seama că umezeala de sub el nu era de la ploaie, ci de la propriul sânge.

– Îmi pare rău pentru fața ta... Agresorul se aplecă deasupra lui. Dar nu te puteam lovi în cap.

Cornelius simți în gât înțepătura unui ac hipodermic, iar în clipa următoare lumina lunii păli, înghițită de bezna adâncă.

– Ți-aș fi deteriorat scalpul...

11.00 a.m.: HafenCity, Hamburg

Primul lucru care îi sări în ochi lui Fabel fu faptul că de la fereastra apartamentului se zărea situl arheologic unde descoperiseră cadavrul mumificat. Asta îi aduse aminte de coșmarul pe care îl avusese mai devreme, acasă la Grueber. Cortegiul acela de mumii și furtuna de foc din vis. Poate că amintirile moștenite nu aveau nimic de-a face cu epigenetica.

Apartamentul era, fără îndoială, cel mai reușit dintre toate pe care le văzuseră până acum. Dar, în chip inexplicabil, Fabel constată că nu reușea să se arate suficient de entuziasmat. Agenta imobiliară, *Frau* Haarmeyer, era o femeie înaltă, între două vârste, cu o coafură sofisticată. Avea părul vopsit în culoarea aceea blondă-nisipie pe care păreau s-o prefere multe femei germane de vârsta ei, din clasa de mijloc, atunci când începeau să încărunțească. Pe parcursul prezentării

apartamentului, *Frau* Haarmeyer izbuti să le comunice tacit două mesaje: în primul rând că apartamentul era, în mod cert, peste posibilitățile lor financiare și, în al doilea rând, că munca aceasta era, la fel de cert, sub nivelul aptitudinilor sale. Deși era încântată de apartament și de faptul că se găsea în vecinătatea HafenCity-ului, atitudinea ei dădea de înțeles că făcea toate astea fără nici o tragere de inimă.

Susanne se îndrăgostise de apartament, se vedea asta. O urma pe agentă peste tot, ascultând-o cu atenție, cu capul ușor înclinat într-o parte, așa cum făcea de fiecare dată când era concentrată la ceva. În consecință, *Frau* Haarmeyer își îndreptă atenția exclusiv asupra ei, ignorându-l pe Fabel cu totul până în momentul în care acesta se oprea ca să examineze vreun anumit detaliu. Atunci *Frau* Haarmeyer îl urmărea cu atenție, peste umărul lui Susanne, adresându-i o privire încruntată.

De la un moment dat Fabel sesiză aceeași privire încruntată și pe chipul lui Susanne. În sinea sa era conștient de faptul că s-ar fi cuvenit să manifeste mai mult interes. La urma urmelor, el venise cu ideea să se mute împreună. La început, Susanne se arătase reticentă și tocmai entuziasmul lui o cucerise într-un final. Cu toate astea, apartamentele pe care le vizitară îl lăsară rece, pentru că de fiecare dată le compara cu priveliștea pe care o avea de la fereastra apartamentului său din Pöseldorf și cu amplasamentul unic al acestuia. În același timp însă, știa că, după profanarea locuinței sale, acea priveliște n-avea să i se mai pară niciodată la fel. Întâmplarea îi aducea aminte de destrămarea căsniciei sale; de faptul că fusese silit să înceapă o nouă viață, când tot ce și-ar fi dorit el ar fi fost să și-o recapete pe cealaltă, de dinainte. Să dea timpul înapoi și să repare tot ceea ce se stricase.

Susanne nu părea să-i înțeleagă reținerile. Intuise că la mijloc era teama lui de schimbare, incapacitatea lui de-a ieși din rutina care îl ținea pe loc. Dar era vorba de mai mult de atât. Încă nu-și dăduse seama nici el care era motivul, dar cert

era că i se punea un nod în gât de fiecare dată când se gândea să renunțe la locuința sa. Cumpărarea acelui apartamentul fusese, fără doar și poate, o mișcare inteligentă din punct de vedere financiar, însă și mai important era faptul că în locul acela își linsese rănile după destrămarea căsniciei sale. Acolo își redefinise propria identitate. Își clădise o nouă viață.

Frau Haarmeyer îi conduse în bucătărie. La fel ca la celelalte încăperi, peretele exterior era format numai din ferestre dintr-un capăt în celălalt. Bucătăria sclipea datorită mobilierului din sticlă și oțel lustruit, iar în aer plutea un miros vag și plăcut de cafea. Fabel se întrebă într-o doară dacă investitorul imobiliar avea un spray special cu care pulverizase în bucătărie ca să-i dea mirosul acela încântător sau era chiar aroma de cafea prăjită care venea din Speicherstadtul aflat în apropiere.

– Nu-i așa că e minunat? întrebă *Frau* Haarmeyer, cu un entuziasm la fel de fals ca și culoarea părului ei.

– Chiar impresionant... Susanne îi aruncă lui Fabel o privire plină de subînțeles.

– Grozav, rosti acesta, pe un ton la fel de convingător ca al agentei. Privi din nou înspre situl unde fusese descoperit cadavrul mumificat. Săpăturile arheologice fuseseră finalizate cu câteva săptămâni în urmă și constructorii luaseră terenul în stăpânire. Excavatoarele de un galben strălucitor și tractoarele – care, văzute de-aici, semănau cu niște insecte mărunte – mișunau dintr-un capăt în celălalt al șantierului. Peste viziunea pe care o avea Fabel cu privire la viitor se suprapuse o imagine din trecut, imaginea unui tânăr sufocat și pârjolit de căldura infernală a conflagrației iscate de om.

Fabel fu cuprins de neliniște. Avea senzația că lăsase ceva neterminat. Își jurase să dea de urma familiei bărbatului mumificat și încă nu reușise s-o facă.

În timp ce agenta imobiliară le descria încă o dată priveliștea pe care aveau s-o aibă asupra cheiului Kaispeicher A, unde se înălțau uluitoarea clădire a Operei și sala de

concerte – fără să uite să precizeze că zona este una dintre cele mai dezirabile adrese din Hamburg –, privirea lui Fabel continuă să rătăcească pe șantierul din depărtare și dincolo de el. Se întrebă cum ar descrie un agent imobiliar un asemenea *memento mori* încât să-l transforme într-un punct de atracție al proprietății.

Afară era răcoare, dar soarele strălucea și cerul era albastru ca de mătase.

– Mi-a plăcut mult apartamentul, spuse Susanne în timp ce se îndreptau spre mașină. În glasul ei catifelat, cu un ușor accent bavarez, se deslușea o undă de iritare. N-ai avut prea multe de spus.

Fabel îi povesti ce simțise în legătură cu priveliștea de la fereastră.

– Crezi că te-ar deranja chiar atât de tare? întrebă Susanne pe un ton ușor neîncrezător. Tot e mai bine decât amintirea *acelui*... știi tu...

– În al doilea rând, încercă Fabel să găsească alt inconvenient, mai puțin subiectiv, mi s-a părut atât de... nu știu, rece. Lipsit de suflet. Parcă ai trăi într-o clădire de birouri.

Susanne scoase un oftat.

– Mă rog, mie mi-a plăcut.

– Îmi pare rău, Susanne. Dar cazul ăsta îmi ocupă toate gândurile, nu mai am resurse să mă gândesc la mutare.

– Ascultă, Jan, cazul ăsta ne-a dat unul dintre principalele motive pentru care ar trebui să te muți din locuința ta. Ne putem permite apartamentul ăsta. Ar însemna un nou început pentru noi. Împreună.

– O să mă gândesc la asta. Fabel zâmbi. Îți promit.

11.00 a.m.

Cornelius Tamm se deșteptă treptat. Prima senzație fu una de durere: partea stângă a feței parcă îi fusese sfâșiată și

simțea că-i plesnește capul. Apoi deveni conștient de sunetele care răzbăteau până la el: erau nedesluşite, de parcă veneau de la mare depărtare. Un fel de huruit metalic, ca un foşnet nedefinit. Apoi, încetul cu încetul, realiză că nu se putea mişca după bunul plac, însă drogul ce-i fusese administrat de agresorul său îi tulburase simțurile, împiedicându-l pentru moment să înțeleagă ce anume îi restricționa libertatea de mişcare. Pe măsură ce își recăpătă simțul orientării, își dădu seama că era legat de un scaun, cu mâinile prinse la spate, în timp ce în gură îi fusese vârât un căluş. Într-un final își recăpătă pe deplin cunoştința, cu tot cu bagajul ei de spaimă şi durere, şi își deschise ochii, reuşind cu greu să-şi focalizeze privirea asupra locului în care se afla.

La început crezu că se află într-o peşteră cu pereți cenuşii, sticloşi. Apoi realiză că era înconjurat de perdele groase, aproape opace, din plastic. Scaunul de care fusese legat era aşezat şi el pe o coală de poliuretan negru, rezistent. Simți un fior pe şira spinării: era clar că toate învelitoarele acelea de plastic aveau scopul de a proteja spațiul din jur. De ce anume să-l protejeze? De sângele şi țesuturile care aveau să-i fie sfâşiate înainte să moară. Se zbătu înnebunit pe scaun. Efortul nu făcu decât să-i sporească durerea, iar din nas i se prelinse un firicel de sânge. Scaunul de care fusese legat era un scaun masiv, deduse el; nici nu se clintea pe carpeta de poliuretan întinsă pe jos.

Cornelius avea impresia că se află într-un fel de pivniță. Oricine ar fi fost cel care îl adusese aici, își dăduse toată osteneala să amenajeze locul în mod corespunzător: până şi tavanul fusese acoperit cu folie de plastic, bine întinsă şi lipită la margini cu fâşii de bandă neagră. Din tavan atârna un singur bec, iar în jurul firului electric de care era agățat becul se vedea puțin din tencuiala de culoare cenuşie. Tavanul era jos, prea jos pentru o încăpere obişnuită. Huruitul metalic se auzea în continuare, provenind parcă de la sistemul de ventilare dintr-o fabrică.

Perdelele groase de plastic fură date la o parte și în mica încăpere își făcu apariția un bărbat. Cornelius îl recunoscu pe tânărul care ședea la bar în timpul concertului și care îl așteptase în curtea fabricii de bere, cu o bară de fier în mână. Avea pe el o salopetă de culoare albastru-deschis și galoși albaștri, de plastic, în picioare. Părul negru îi era ascuns sub o cască de duș cu marginea elastică. Imediat ce păși înăuntru, își trase peste gură și nas o mască chirurgicală, iar când vorbi glasul îi sună ușor înfundat:

– Bună, Cornelius. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când nu te-am mai văzut. Arăți oribil, nu te supăra că-ți spun. N-am înțeles niciodată cum poate un bărbat de vârsta ta să își poarte părul prins în coadă de cal. Lumea s-a schimbat de pe vremea când erai tu student, Cornelius. Tu de ce te-ai încăpățânat să rămâi pe loc? Se aplecă, apropiindu-și fața la câțiva centimetri de a prizonierului său. Nu mă recunoști, Cornelius? Da... eu sunt. Franz. M-am întors.

Cornelius avu impresia că-și pierduse mințile, la fel ca torționarul său. Preț de o clipă reflectă la asemănarea fizică dintre tânărul acesta și cel care se pretindea a fi. Dar era imposibil. Franz era mort de douăzeci de ani, iar asemănarea era doar superficială. Totuși, suficientă încât să-i declanșeze sentimentul de familiaritate pe care-l avusese când dăduse cu ochii de el pentru prima oară.

– Ești un nimeni, Cornelius. Nimănui nu-i mai pasă de versurile tale stupide. Ai reușit să-ți distrugi și căsnicia. Ești un ratat pe toate planurile – ca tată, ca soț, ca muzician. M-ai trădat, ca să poți să pui punct vieții pe care o duceai înainte și să începi una nouă. Asta e noua ta viață? Asta ai făcut cu timpul, cu viața pe care le-ai dobândit în schimbul trădării?

Cornelius se holbă la torționarul său, cu ochii căscați de groaza și uluirea pe care i le provoca demența colosală a acestuia. În mod evident, individul era convins de spusele sale. Atunci, dintr-odată, în pofida groazei și durerii ascuțite, Cornelius realiză că îl mai văzuse pe omul acesta.

– Cel puțin Gunter a încercat să facă ceva cu viața lui. Cel puțin el a folosit timpul pe care l-a obținut în urma trădării sale încercând să facă ceva bun. Dar tu, Cornelius, tu m-ai abandonat degeaba... ca să-ți irosești viitorul prin tentative zadarnice de a retrăi trecutul. M-ai trădat. Tu împreună cu toți ceilalți.

Tânărul se lăsă pe vine și desfăcu sulul de catifea pe coala neagră de pe jos. Scoase la iveală trei cuțite, fiecare confecționat dintr-o singură bucată de oțel sclipitor, dar având forme și dimensiuni diferite.

– Ceilalți erau înnebuniți de spaimă când le-am curmat viața. Au murit într-o teroare și o durere înfiorătoare. Dar ei nu însemnau nimic pentru mine. Tu, în schimb, mi-ai fost mai mult decât un simplu tovarăș. Te-am crezut prietenul meu. Trădarea ta a fost cea mai gravă dintre toate.

„Știu cine ești!" Gândul îl străfulgeră pe Cornelius și încercă să-i dea glas, dar călușul din gură îi reduse cuvintele la niște mormăieli incoerente.

– Suntem veșnici, rosti tânărul cu păr negru. Dar Cornelius știa acum că în realitate părul lui nu era negru. Budiștii sunt încredințați că fiecare viață umană, fiecare conștiință umană este asemenea unei lumânări, care își ia flacăra de la cea de dinainte și o transmite mai departe, la lumânarea următoare. Imaginează-ți că aprinzi o lumânare cu ajutorul alteia, apoi te slujești de aceasta pentru a o aprinde pe următoarea, și tot așa, la nesfârșit. O mie de flăcări, care se perpetuează fără întrerupere, de-a lungul generațiilor. Fiecare dintre ele împrăștie o lumină diferită, fiecare arde altfel. Cu toate astea, este vorba despre una și aceeași flacără. Acum mă tem că a sosit timpul să îți sting flacăra. Dar nu te îngrijora... suferința pe care ți-o voi provoca nu înseamnă decât că, la sfârșit, flacăra ta va fi și mai strălucitoare. Făcu o pauză și luă de pe bucata de catifea cuțitul cel mai mic. Ți-am pregătit ceva foarte deosebit, Cornelius. Ție o să-ți dedic mai mult timp și mai mult efort decât tuturor celorlalți la un loc. Vechii azteci credeau și ei în

reîncarnare. Nu știu dacă știi asta. Ei vedeau în fiecare plantă proaspăt încolțită, an de an, o metaforă a reîntrupării sufletului. Un ciclu etern. Cornelius văzu în ochii tânărului scânteia nebuniei, arzând mocnit, ca o stea întunecată. În fiecare primăvară ei aduceau o jertfă, o jertfă umană, zeilor fertilității. Vedeau cum șerpii își dau jos pielea, cum plantele își scutură floarea și încercau să oglindească acest miracol în ritualul lor. Vezi tu, luau omul ales să fie jertfit și-l jupuiau de viu. Îi tăiau toată pielea de pe el. Moartea ta nu mi-e de ajuns. Pentru mine e important să suferi. O să te fac să suferi, Cornelius. O să te fac să suferi atât de cumplit...

13.

LA DOUĂZECI ŞI CINCI DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: LUNI, 12 SEPTEMBRIE 2005

3.00 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel îşi petrecu cea mai mare parte a zilei comparând şi analizând informaţiile strânse de echipa sa, transmiţându-le mai departe, iniţiind noi direcţii de investigaţie şi redistribuind resursele ce-i fuseseră alocate.

Anna Wolff merse cu fotografia lui Paul Scheibe în clubul The Firehouse, iar barmanul de culoare fu de părere că era posibil ca acesta să fi fost bărbatul mai vârstnic cu care se întâlnea Hauser. Dar nu putea spune cu certitudine. Fabel era singur la el în birou când Markus Ullrich, ofiţerul de la BKA, bătu la uşă. De data aceasta Ullrich n-avea pe faţă zâmbetul său obişnuit.

– *Herr* Fabel... mă întrebam dacă aş putea să stau puţin de vorbă cu *Frau* Klee – în particular...

– Plec la Köln, îi dădu de ştire Maria, după ce termină de discutat cu Ullrich. Ăsta n-a fost un nenorocit de accident.

– Pleci pe naiba, spuse Fabel. În sala de şedinţe se aflau doar el, Ullrich şi Maria. E treaba poliţiei din Köln să facă investigaţiile de rigoare. Pe lângă asta, dacă n-ai observat, ne aflăm în mijlocul unei anchete.

– Poliția din Köln nu-l cunoaște pe Vitrenko. Chipul Mariei se înăspri. E clar că ei consideră că a fost un accident. Un accident și o coincidență nemaipomenită.

Ullrich își ridică mâna.

– Nu sunt proști, *Frau* comisar. Eu am spus doar că dovezile sugerează că ar fi vorba de un accident. Din cauza vitezei excesive. Se întâmplă mereu pe autostradă. Crede-mă, am plecat din Köln fără cel mai mic dubiu cu privire la moartea lui *Herr* Turchenko. Și, după cum v-am spus, polițiștii de acolo au pornit deja o anchetă cu privire la Vitrenko.

Fabel își aminti cum stătuse în cantina Poliției, cu doar două săptămâni în urmă, și discutase cu Turchenko despre renașterea Ucrainei. Acum Turchenko era mort și garda sa de corp din GSG 9, care îl însoțea la momentul accidentului, se afla în comă, într-un spital din Köln.

– Bine, acceptă Maria, o să aștept să încheiem ancheta. Dar imediat ce punem mâna pe ticălosul ăsta, mă duc la Köln, să văd ce s-a întâmplat cu Turchenko.

– Cu tot respectul, spuse Ullrich, *implicarea* dumitale în ancheta noastră a dus deja la dispariția unui martor. Ți-aș recomanda să stai deoparte în continuare.

Maria ignoră spusele ofițerului BKA.

– După cum am spus, *Chef,* mă duc la Köln să fac niște cercetări de îndată ce terminăm cu cazul ăsta. Mai am câteva zile de concediu și am să mi le iau atunci. Dacă îmi ordoni să nu plec, o să-mi dau demisia și mă duc oricum. Orice-ar fi, mă duc acolo.

Fabel oftă.

– O să vorbim despre asta mai încolo, Maria. Acum vreau să te concentrezi sută la sută asupra investigației în curs.

Maria încuviință scurt din cap.

– Între timp, continuă Fabel, trebuie să mă întâlnesc cu cineva pentru o altă chestiune.

6.00 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Beate deschise ușa doar atât cât permitea lanțul de siguranță. Se uitase pe vizor și văzuse cine era, totuși nu voia să renunțe la orice măsură de precauție până nu afla motivul acestei vizite neanunțate, la o oră destul de târzie. Atât vizorul, cât și lanțul de la ușă le instalase recent, ca măsuri de securitate, după ce aflase de moartea lui Hauser și a lui Griebel. N-ar fi deschis ușa deloc, dacă nu ar fi citit în ziar că mai fusese comisă o crimă, cu o zi înainte. Cea de-a treia victimă nu avea nici o legătură cu restul grupului, așa că își zise că s-ar putea ca toată povestea să fie doar o coincidență.

– Îmi cer scuze, spuse tânărul cu părul negru pe un ton grav. N-am vrut să te deranjez, dar trebuia să vin la tine. Nu știu cum să-ți descriu starea în care mă aflu... cred că e vorba de renașterea mea... știi tu, ceea ce ai zis că trebuie să se întâmple... am tot felul de vise.

– E târziu. Sună-mă mâine și facem o nouă programare.

– Te rog, insistă tânărul. Cred că ultima ședință mi-a provocat starea asta. Am convingerea că sunt pe punctul de a face o mare descoperire și asta mă înnebunește. Am mare nevoie de ajutorul tău. N-am nimic împotrivă să plătesc în plus, pentru că am venit în afara programului...

Beate îl studie pe tânărul care vorbea cu atâta însuflețire și oftă. Apropiind ușa, desfăcu lanțul de siguranță, după care o deschise din nou, lăsându-l să intre.

– Mulțumesc, îmi cer încă o dată scuze pentru deranj. Și pentru asta... spuse el în timp ce intră în apartament, arătând spre geanta voluminoasă din mâna sa. Eram în drum spre sala de sport...

7.30 p.m.: cartierul Hammerbrook, Hamburg

Deși Heinz Dorfmann avea un trup suplu și viguros, cei șaptezeci și nouă de ani ai săi își lăsaseră totuși amprenta

asupra sa, constată Fabel la o privire mai atentă. Îl văzuse într-o fotografie, alături de Karl Heymann: doi tineri privind zâmbitori dintr-un trecut îndepărtat, monocromatic. Cu toate astea, Fabel văzuse cadavrul lui Heymann cu doar câteva săptămâni în urmă: era trupul unui băiat de șaisprezece ani, al cărui chip mumificat era sortit să poarte pecetea unei tinereți veșnice. *Herr* Dorfmann se scuză pentru o clipă, cât merse până în bucătăria micuțului său apartament.

– Soția mea a murit acum șapte ani, spuse el, de parcă ar fi vrut să se justifice în fața musafirului său pentru faptul că era nevoit să aducă el însuși cafeaua.

– Îmi pare rău să aud asta, *Herr* Dorfmann, spuse Fabel.

În timp ce bătrânul îi turnă cafea în ceașcă, cercetă din priviri încăperea. Era curată și ordonată, deși bănuia că nu mai fusese renovată din anii 1970 sau de la începutul anilor 1980. Dar apoi își dădu seama că fusese renovată, doar că în același stil, în aceleași tonuri de bej și alb-murdar. Pe Fabel îl fascinase întotdeauna neputința bătrânilor de a se desprinde de anumite vremuri care i-au marcat într-un mod aparte, ca și când acea perioadă îi definește ca individualitate. Sau poate că marchează momentul în care au încetat să mai observe schimbările din jurul lor.

Rafturile de pe pereți erau pline cu cărți având ca temă orașul Hamburg: proiecte stradale, fotografii ale metropolei, tratate de istorie, informații referitoare la *Hamburger Platt,* cu forma sa unică în întreaga Germanie, precum și dicționare de limba engleză. Pe unul dintre rafturi, fixat deasupra unui scut din lemn de tec, se afla un basorelief de bronz înfățișând fortăreața Hammaburg, prezentă și pe stema orașului.

– Ați fost ghid turistic, nu-i așa, *Herr* Dorfmann?

– Am fost profesor de limba engleză vreme de douăzeci de ani. Apoi am devenit ghid. La început am lucrat pentru primărie, iar mai apoi, pe cont propriu. Întrucât cunosc bine limba engleză, în general mă orientam către grupuri din Canada, America sau Marea Britanie, dar serveam și turiști de-ai

noștri, germani. Pentru mine nu era ca o slujbă. Îmi place orașul meu și mă bucur dacă pot ajuta oamenii să-l descopere. M-am pensionat de mai bine de zece ani, dar mai colaborez și acum, ocazional, cu primăria... Însoțesc turiștii care vor să viziteze landul Hamburg. Ați vrut să vorbim despre Karl Heymann? *Herr* Dorfmann își turnă cafea în cană. Ei bine, ăsta e un nume pe care nu l-am mai auzit de foarte multă vreme.

– Îl cunoșteați bine? Fabel îi arătă fotografia cu cei doi adolescenți surâzând timid în fața camerei.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Dorfman zâmbind. De unde ați făcut rost de poza asta? Sora lui Karl ne-a făcut-o. Îmi aduc aminte de ziua aia de parcă ar fi fost ieri. Era o zi frumoasă, însorită. În vara lui 1943. Una dintre cele mai fierbinți veri din câte îmi aduc aminte. Își ridică privirea la Fabel. Da, l-am cunoscut pe Karl Heymann. Era prietenul meu. Am fost vecini și colegi de școală. Karl era un băiețandru tare isteț. Gândea prea mult într-o vreme în care nu merita să gândești. O știam și pe sora lui, Margot – ea era cu câțiva ani mai mare decât noi și îl cocoloșea întruna pe Karl, ca o cloșcă. Era o fată frumoasă, de care se îndrăgosteau toți băieții. Margot îl iubea pe Karl ca pe ochii din cap... După dispariția acestuia, a susținut mereu că fratele ei fugise din Germania. Că-și găsise o slujbă pe un cargobot, ca să scape de recrutare. Am întâlnit-o după război și mi-a spus că prietenul meu Karl era în America și o ducea foarte bine. A mai spus că el se gândea la asta încă dinainte de război.

– Și ați crezut-o?

Herr Dorfmann ridică din umeri.

– Ea așa mi-a zis. Voiam s-o cred. Dar cu toții știam că, din păcate, Karl dispăruse din noaptea bombardamentului. La fel ca mulți alții. În noaptea aceea l-am și văzut pentru ultima oară. O noapte a morții, *Herr* Fabel, din care puțini au scăpat cu viață. Ulterior am presupus că și el se număra printre cei morți. Încă un nume pe lista agățată pe-un perete. Erau mii de oamenii trecuți pe lista aceea, știți? Mii și mii – nenumărate

foi de hârtie pe care erau scrise numele celor dispăruți, uneori însoțite și de-o poză. Dedesubt era trecută rugămintea ca, dacă îi vede cineva printre ruinele caselor și blocurilor bombardate, să îi anunțe unde își pot găsi familiile. Vă aduceți aminte că tot așa au procedat când teroriștii au atacat turnurile acelea din New York? Zidurile erau pline de bilețele și de fotografii. Ei bine, așa a fost și atunci, doar că bilețelele erau de vreo zece ori mai numeroase.

– Spuneați că l-ați văzut pe Karl în noaptea aceea? Pe 27 iulie?

– Noi locuiam pe aceeași stradă. De-aici, imediat după colț. Eram prieteni buni. Nu cei mai buni, dar buni. Karl era un băiat liniștit. Sensibil. Ne înțeleseserăm să mergem dincolo de Alster și urma să luăm tramvaiul până în oraș. Dar nu ne-am mai dus.

– De ce?

– Eram pe punctul de-a ne urca în tramvai, când Karl m-a prins brusc de mânecă. Mi-a spus că simte că ar trebui să rămână acasă. L-am întrebat de ce, dar n-a știut să-mi răspundă. Era mai degrabă un soi de presimțire, presupun. În orice caz, nu ne-am mai dus. Ne-am întors acasă și ne-am luat bicicletele. Avea dreptate. Era o noapte în care trebuia să rămânem acasă.

– Unde vă aflați în momentul când au început bombardamentele?

Heinz Dorfmann schiță un zâmbet trist și nesigur și, pentru prima oară, Fabel sesiză pe chipul său ceva din expresia tânărului din fotografie.

– După cum am mai spus, era o vară minunată. Îmi aduc aminte de cât de bronzați eram amândoi. Își lăsă capul ușor pe spate, de parcă ar fi privit la spectrul soarelui demult apus. Atât de fierbinte, atât de uscată. Britanicii știau lucrul ăsta. Îl știau și au profitat de el. Știau că focul avea să se aprindă ca într-un hambar plin cu paie. Eram deja obișnuiți cu raidurile aeriene. Britanicii mai bombardaseră Bremenul și Hamburgul

în 1941, dar atunci nu reușiseră niște atacuri semnificative. Avioanele fuseseră nevoite să se întoarcă din minut în minut deasupra orașului. În plus, Hamburgul era bine echipat: toți fuseserăm îndemnați să ne transformăm și să ne fortificăm pivnițele, pentru a le putea folosi pe post de adăposturi antiaeriene. În afară de asta, existau și adăposturile publice, de dimensiuni uriașe. Astea erau extrem de solide, putând să cuprindă, cu ușurință, patru sute de oameni fiecare. Erau construite din ziduri de beton de doi metri grosime, cele mai rezistente adăposturi din toată Europa. Probabil că ne-ar fi putut proteja de explozii, dar nu și de căldură. În 1943 însă, bombardierele britanice erau capabile să transporte o încărcătură mult mai mare de explozibil și, de asemenea, să rămână mai mult timp deasupra orașului. Prin urmare, locuitorii erau nevoiți să petreacă tot mai mult timp în adăposturi. Apoi, la sfârșitul lui iulie 1943, britanicii s-au năpustit cu toată forța asupra Hamburgului. Cu două nopți înainte bombardaseră centrul orașului... atunci au lovit biserica Sfântul Nicolae și Grădina Zoologică. În noaptea următoare lansaseră un atac ușor, doar cât să bage spaima-n noi. Dar în noaptea de 27 iulie și în dimineața următoare s-a dezlănțuit iadul în întregul Hamburg. Intențiile lor erau evidente și după numele pe care îl dăduseră operațiunii – în nici un caz nu puteau pretinde că a fost vorba de un accident. Au denumit-o Operațiunea Gomora. Știți ce s-a întâmplat cu cetatea Gomora din Biblie, nu-i așa?

Fabel dădu din cap a încuviințare.

– A început cu puțin timp înainte de miezul nopții. Din motive inexplicabile, sirenele nu ne-au avertizat ca de obicei. Noi nu aveam pivniță în clădirea în care locuiam, așa că am luat-o la goană pe străzi. Era o noapte frumoasă, caldă, și cerul a fost acoperit dintr-odată de avioane și de „pomi de Crăciun", cum le spuneam noi. Erau feerice, realmente feerice. Pâlcuri imense de luminițe roșii și verzi, nori întregi, pluteau grațios deasupra orașului. Chiar m-am oprit ca să mă

uit la ele. Bineînțeles, în realitate erau flăcări ce indicau valul iminent de bombardiere. Le-am auzit apropiindu-se. Nu vă puteți imagina zgomotul produs de motoarele a aproape opt sute de bombardiere, reunite toate într-un zumzăit asurzitor. Teroarea pe care ți-o provoacă un asemenea zgomot nu poate fi descrisă în cuvinte. În momentul acela s-a auzit un alt sunet. Unul chiar și mai cumplit. Ceva ca un tunet, dar de o mie de ori mai puternic s-a năpustit asupra orașului. Oamenii au intrat în panică. Alergau în toate direcțiile, țipând. Era un haos total și în mijlocul acestui haos m-am rătăcit de restul familiei mele. Și Karl la fel. La un moment dat nici pe el nu l-am mai văzut. Apoi a apărut ca din senin și m-a apucat de braț. Era înnebunit de spaimă – și el se rătăcise de familia sa. Ne-am hotărât să ne refugiem în adăpostul public principal, presupunând că familiile noastre aveau să facă la fel. Am ajuns la adăpost, dar ușile erau încuiate și a trebuit să batem în ele cu toată puterea până să ne deschidă un bătrân cu o cască de gardian pe cap. Am căutat peste tot, dar n-am reușit să dăm de familiile noastre, așa că am cerut să ni se dea drumul să ieșim, dar n-au mai vrut să deschidă ușile. Îmi aduc aminte că mi-am spus că nu mai contează. Aveam să murim cu toții, oricum. Nu mai auzisem niciodată atâtea bombe explodând. Parcă un uriaș lovea orașul cu un baros. Apoi zgomotul s-a domolit. Valul următor n-a mai fost atât de violent. Exploziile erau mai reduse în intensitate, de parcă azvârleau niște bombe mai mici. Dar, desigur, altul era motivul. Ticăloșii aruncau cu bombe cu fosfor asupra noastră. Plănuiseră totul: mai întâi explozibilii care să distrugă clădirile, iar apoi fosforul care să declanșeze focul. Eram nevoit să stau neputincios și să mă întreb pe unde or fi rătăcind mama și surorile mele. Nu puteam decât să nădăjduiesc că găsiseră și ele vreun adăpost. Karl se găsea în aceeași situație, dar el era de-a dreptul înnebunit de teamă. Voia să iasă, să-și caute mama și sora. La început toată lumea din adăpost era calmă, dar în curând panica s-a instalat în mințile noastre la fel de devastate ca

edificiile de-afară. Atunci a început să fie tot mai cald. O căldură pe care nu pot s-o descriu în cuvinte. Adăpostul public devenea, încet-încet, asemenea unui cuptor. La fel ca în celelalte adăposturi, alimentarea cu aer se făcea doar cu ajutorul pompelor ce trăgeau aerul din afară. Aveam la dispoziție o pompă manuală, dar a trebuit să renunțăm la ea, din cauză că nu făceam decât să umplem adăpostul cu fum și cu aer fierbinte, dogoritor. În cele din urmă oamenii au început să se sufoce, unul câte unul. Nu știam că asta se întâmpla peste tot, în toate pivnițele și în toate adăposturile din Hamburg. Era o furtună de foc. Ca o bestie flămândă ce se hrănea cu oxigenul pe care îl sugea din aer. În tot orașul, mai întâi copiii și bătrânii, apoi și restul, au murit fie prin sufocare, fie pârjoliți, în interiorul adăposturilor lipsite de aer. Unii dintre noi am insistat să se deschidă ușile, ca să vedem ce se întâmplă afară, dar ceilalți s-au împotrivit. În cele din urmă, odată ce bombardamentele s-au domolit, toată lumea era atât de disperată după aer, încât au decis să riște. Nu pot să vă descriu ce am văzut afară, *Herr* Fabel. Când am deschis ușile, a fost ca și când am fi deschis ușile iadului însuși. Primul lucru care s-a întâmplat a fost că aerul dinăuntrul adăpostului a fost aspirat într-o clipită, trăgându-i totodată pe oameni afară. Totul ardea. Dar nu așa cum v-ați imagina că arde o clădire. Era ca un furnal gigantic. Britanicii anticipaseră că, distrugând mai întâi clădirile și apoi împrăștiind fosforul, aveau să se producă niște curenți de aer apți să dea naștere unor temperaturi atât de ridicate încât să provoace combustia spontană a clădirilor și a persoanelor care nu fuseseră lovite direct. În unele zone ale orașului temperatura ajunsese și la o mie de grade. Am ieșit împleticindu-mă din adăpost și am început să gâfâi și să icnesc de parcă alergasem ore-n șir. Pur și simplu nu reușeam să-mi oxigenez plămânii. Nu-mi venea să cred ce vedeam. Oameni arzând ca niște torțe. Era un copilaș... nu știu dacă era fetiță sau băiat, dar, după mărimea sa, am presupus că avea în jur de opt sau nouă ani... zăcea pe jos, cu fața aproape

îngropată în asfaltul care se topise. În clipa aceea am văzut o siluetă umblând pe stradă. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut vreodată și, în același timp, cel mai fascinant. Era o femeie, care ținea ceva strâns la piept. Cred că era un bebeluș. Umbla cu pași siguri, fără să se clatine și fără să ezite. Fără să se grăbească. Însă atât ea, cât și pruncul din brațele sale erau... singurul cuvânt care-mi vine în minte este *incandescenți*. Ca și când ar fi fost modelați dintr-o singură flacără scânteietoare. Aveam impresia că văd un înger de foc. Îmi aduc aminte că din clipa aceea nu mi-a mai păsat dacă trăiesc sau mor. Mi-am zis că nimeni nu ar trebui să fie supus la supliciul de a trăi o viață întreagă cu amintirea unei asemenea imagini. Iar apoi a dispărut. După cum știți, exploziile produc niște curenți de aer având forța unui uragan. Vânturi de două sute cincizeci de kilometri pe oră, care luau oamenii pe sus și îi azvârleau în flăcări. Femeia și pruncul au fost smulși și aruncați înăuntrul unei clădiri în flăcări, de parcă focul însuși – bestia flămândă – și-ar fi întins mâna și ar fi înșfăcat o nouă bucățică de mâncare.

Fabel îl privi pe bătrân. Vocea acestuia rămăsese calmă, neutră, însă ochii îi erau umezi de lacrimi.

– Îmi aduc aminte că Îl blestemam pe Dumnezeu că m-a adus pe lumea asta. Că a făcut să mă nasc tocmai în locul și în vremurile alea. Și m-am gândit că venise sfârșitul lumii. Mi-era mai ușor să îmi închipui că lumea, în întregime, avea să piară în război. Abia atunci am realizat că nu-l mai aveam pe Karl alături de mine. M-am uitat în jur după el, dar era ca și cum aș fi căutat un biet suflet în întinderea nesfârșită a iadului cel cumplit. Îmi mai amintesc că instinctele mă îndemnau să merg la râu. Mi-am spus că dacă ajung la Alster sau la Elba – Alsterul era mai aproape – am mai multe șanse de supraviețuire. Dorfmann căzu pe gânduri pentru câteva clipe. Mă întreb dacă nu cumva și Karl o fi încercat același lucru. Mi-ați spus la telefon că l-ați găsit jos, lângă port. Poate că s-o fi gândit să meargă la Elba. Când am ajuns eu la Alster, acolo era

deja plin de oameni. Morți sau pe moarte. La fel ca mulți alții, adevărate torțe umane. Se aruncaseră în apă, încercând să stingă flăcările, dar din cauza fosforului cu care fuseseră împroșcați continuau să ardă în timp ce pluteau pe apă.

Fabel scoase pe măsuța de cafea buletinul de identitate și fotografia cadavrului mumificat. Heinz Dorfmann își puse din nou ochelarii de citit.

– Ăsta e Karl... Examină fotografia cu o privire încruntată. Așa arată acum? Scutură din cap, cuprins de uimire. Uluitor. Pare atât de slab... de uscat. Dar l-aș fi recunoscut numaidecât.

– Nu știți ce s-a întâmplat cu sora lui, Margot? Aveți cumva cunoștință unde locuiește – dacă mai trăiește? Încerc să dau de familia lui.

– Nu știu prea multe, din păcate. S-a măritat cu un bărbat mai în vârstă după încheierea războiului. Numele lui era Pohle. Gerhard Pohle.

8.30 p.m.: cartierul Hammerbrook, Hamburg

Fabel se întorcea la mașina sa. Plouase cât timp stătuse în apartamentul lui *Herr* Dorfmann, iar acum, după o zi caldă, aerul serii, spălat de ploaie, avea un parfum proaspăt. Privi în jos, în timp ce mergea pe trotuar, la asfaltul înnegrit de aversă și se gândi la noaptea aceea uscată și fierbinte, descrisă de *Herr* Dorfmann, în care Hamburgul devenise un adevărat infern. Hamburgul lui. Nu și-o putea imagina.

Ajuns la mașină, o descuie cu telecomanda, se urcă la volan și închise portiera. Rămase cu mâinile pe volan pentru câteva secunde. Istoria. O studiase și el; își dorise chiar s-o predea. Culmea ironiei era că pe parcursul acestor investigații ajunsese să se simtă sufocat de atâta istorie.

Vârî cheia în contact și o răsuci. Nimic.

– *Shit!* rosti Fabel în engleză.

Era un tip înțelept de felul lui, cu o paletă vastă de

cunoștințe, ce includea subiecte dintre cele mai variate, și nu scăpa niciodată ocazia de a învăța ceva nou, lărgindu-și necontenit perspectiva asupra vieții, în general. Însă cunoștințele sale nu le înglobau și pe cele de mecanică auto. Scotoci nervos prin buzunare, în căutarea telefonului mobil. Abia puse mâna pe el, că acesta începu să sune. Îl deschise cu un gest brusc.

– Alo... spuse el, cu o iritare nedisimulată.

– Alo, *Herr* Fabel...

Fabel știu instantaneu că vorbea cu ucigașul, care folosea și de data aceasta un dispozitiv electronic ce-i modifica vocea. Era o voce nefiresc de groasă, iar cuvintele sunau lent, distorsionat, artificial. Neomenește.

– Mă bucur că nu ai scos cheia din contact. Altfel, nu am fi putut avea această conversație.

– Ce vrei să spui? Fabel simți că i se usucă gura. Știa la ce se referea interlocutorul său. La o bombă. Se aplecă în față și examină podeaua mașinii, apoi se uită pe sub arborele volanului, după fire. Cine e?

– O să vorbim despre asta imediat, *Herr* Fabel. Dar, pentru moment, vreau să știi că am plasat o cantitate ridicol de mare de explozibil la tine în mașină. Dacă deschizi ușa, fie și numai pentru o secundă, dispozitivul va exploda; dacă scoți cheia din contact, dispozitivul va exploda; dacă te ridici de pe scaunul șoferului... ei bine, cred că ai prins ideea. Mă tem că oricare dintre aceste mișcări va avea drept consecință o explozie de proporții. Iar asta va duce nu numai la dispariția dumneavoastră, *Herr* Fabel, ci și la moartea mai multor rezidenți din Hammerbrook și la devastarea zonei. Oh, era să uit, dispozitivul poate fi detonat și prin telecomandă, în orice moment decid eu.

– Bine, spuse Fabel, ai reușit să-mi captezi atenția.

Inima îi bătea nebunește. Se uită afară prin parbriz la seara frumoasă de vară, la strada spălată de ploaie și la lumina roșiatică pe care soarele, pregătindu-se să apună, o proiecta pe zidurile dinspre vest ale clădirilor. La oamenii care umblau agale, văzându-și de treburile lor. Fabel se simți atât de singur

în centrul propriului său univers, singurul conștient de faptul că moartea și distrugerea stăteau la pândă. Dintr-odată, imaginile evocate de *Herr* Dorfmann mai devreme îi reveniră în minte cu o claritate sporită. Un cuplu de tineri împingând un cărucior în care se afla un copil mic trecu pe lângă BMW-ul lui Fabel, părând să nu aibă altă preocupare decât aceea de a se bucura de atmosfera plăcută a serii de vară. Lui Fabel îi veni să coboare geamul și să strige la ei, să-i îndemne să fugă, să se adăpostească, dar se temea ca nu cumva gestul său să ducă la declanșarea dispozitivului. Îi urmări cu privirea până trecură de mașină, lucru care i se păru că durează o veșnicie.

– Sunt convins că ți-am captat atenția, *Herr* Fabel. Vocea distorsionată electronic era lipsită de orice intonație cât de subtilă. Și mă aștept să captez, de asemenea, atenția multor ofițeri din Poliția Hamburg, inclusiv a unității de geniști, în decursul următoarelor câteva ore. Vezi tu, îmi convine mai mult să te las în viață, pentru că oamenii tăi vor avea nevoie de o grămadă de timp ca să te salveze din situația delicată în care te afli. La care se adaugă timpul pe care tehnicienii îl vor petrece culegând probe de la fața locului. Dar poți să fii sigur că, la cel mai mic gest nechibzuit din partea ta, am să detonez dispozitivul. Efectul va fi tot același, în fond.

Mintea lui Fabel alerga în toate direcțiile. Era posibil ca individul de la telefon să-l urmărească de undeva de la o distanță sigură. Iscodi cu privirea ambele părți ale străzii și se uită și în oglinda retrovizoare, având grijă să-i păstreze spatele lipit de scaun.

– Așadar, dintr-odată ești expert în explozibili? Vocea lui Fabel era plină de dispreț. Ai impresia că eu o să cred că te pricepi să îmi plasezi o bombă în mașină, în plină stradă, într-un răstimp de patruzeci și cinci de minute, cât am lipsit eu? Credeam că jocul tău preferat e de-a scalparea, *Winnetou.*

– Foarte amuzant. Vocea groasă, distorsionată izbucni în hohote de râs, ce răsunară ca într-un coșmar. *Winnetou...* Dar n-ai să pretinzi că nu înțelegi cultura din care fac parte, *Herr*

Fabel. Nu sunt din neamul pieilor-roșii, nici un personaj din romanele lui Karl May. Știi prea bine că tradiția pe care eu o readuc la viață datează din vremuri străvechi și e europeană la origini. Și, știi ce, n-ai decât să-mi pui la încercare priceperea în materie de bombe... sau de farsor. Nu trebuie decât să te dai jos din mașină. Dacă mint, n-ai să pățești nimic. În caz contrar... Cât despre dispozitiv... Ți l-am instalat în mașină de mai multă vreme. Acum n-am făcut decât să-l activez de la distanță. Oh, că veni vorba, ți-a plăcut micul cadou pe care ți l-am lăsat în apartament?

– Ticălos dezaxat... șuieră Fabel în telefon. Am să pun mâna pe tine. Îți jur că am să te găsesc, indiferent cât timp o să-mi ia.

– Știi, *Herr* Fabel, ești uimitor de agresiv pentru un om care în momentul de față șade pe o cantitate uriașă de explozibil. Dacă eu aș apăsa pe-un buton, n-ai mai putea să *prinzi* pe nimeni. Niciodată. Așa că ce-ar fi să-ți ții gura și să asculți ce am de zis?

Fabel nu răspunse. Simți o peliculă de transpirație între ureche și telefon. Inima continua să-i bată nebunește și simțea că i se face rău. Dădu crezare vocii neomenești care-i răsuna în ureche. Nu mai avu nici o îndoială cu privire la existența bombei de sub el.

– Bun, continuă vocea. Acum putem sta de vorbă. Înainte de toate, poate te întrebi ce m-a determinat să fac efortul de a-ți pune viața în pericol. Și de ce nu am detonat dispozitivul până acum. Ei bine, răspunsul e simplu. După cum ți-am mai spus, salvarea ta din această situație dificilă va necesita o bucată bună de timp. Timp în care eu mă voi îndeletnici cu luarea încă unui scalp. O situație interesantă pentru dumneata, *Herr* Fabel. Va trebui să decizi câți oameni să consacri propriei salvări și pe câți să-i trimiți să mă împiedice să mai curm o viață.

– Dispun de mai multe resurse decât îți închipui, replică Fabel pe un ton plat, inert.

– Așa o fi, dar trebuie să-ți spun că cea pe care stai tu e doar una dintre bombe. Cealaltă se află într-un loc pe care n-o să ți-l dezvălui acum. Dar am tipărit un bilet cu adresa și toate detaliile necesare.

– Unde e?

– Asta-i chestia. L-am lipit pe dispozitivul din mașina ta. Așadar, chiar presupunând că geniștii reușesc să dezactiveze senzorul de presiune din scaun sau din portieră, tot nu vor putea provoca o explozie controlată. Dacă fac asta, distrug singurul indiciu referitor la locul de amplasare a celei de-a doua bombe. Iar a doua bombă *va fi detonată,* crede-mă, *Herr* Fabel.

– Când? La ce oră e programată să explodeze cea de-a doua bombă?

– N-am spus că ar fi programată, *Herr* Fabel.

– Deci acum ești și terorist? De ce toate astea?

– Nu ești un tip prost, *Herr* Fabel. De la bun început a fost vorba de terorism, cum l-ai numit. Și de trădare. Și uite așa ajungem la subiectul principal. Vreau să renunți la cazul ăsta. Ia-ți o vacanță. O pauză. Ți-am oferit o justificare: stresul provocat de întâmplarea dramatică din clipa de față. Vezi dumneata, *Herr* Fabel, am să-ți dau acum, de bunăvoie, niște informații. Mai multe decât ai reușit să strângi singur. Oamenii pe care îi ucid merită să moară. Sunt ei înșiși niște criminali. Iar după ce termin cu ei, n-am să mai ucid niciodată. N-au mai rămas mulți, Fabel. Doar doi. După ce-i ucid și pe aceștia, o să dispar și n-o să mai ucid niciodată. După cum am spus, toate victimele mele sunt vinovate. De fapt, chiar și tu i-ai considera pe oamenii ăștia vinovați de crime împotriva statului.

– Hauser? Griebel? Scheibe? Vrei să spui că oamenii ăștia erau teroriști?

– M-ai auzit bine. Vocea modulată pe cale electronică era lipsită de orice inflexiune. Dar ține minte, *Herr* Fabel, este alegerea ta. Poți decide să te retragi din cazul ăsta și să mă lași să termin ceea ce am început sau voi adăuga alte victime pe lista mea. Niște victime speciale. Nimeni nu trebuie să afle despre

partea aceasta a conversației noastre. Poți decide să pleci și să-ți vezi de viață, lăsându-i și pe alții să trăiască. La urma urmelor, oamenii pe care trebuie să-i execut nu înseamnă nimic pentru tine. În schimb, ceilalți, Fabel... Ceilalți oameni, care nu merită să moară, s-ar putea să moară, în funcție de decizia pe care ai s-o iei. Acum am să închid. Îți sugerez să-ți suni numaidecât colegii din unitatea de geniști. Dar, înainte să închid, am să-ți trimit câteva fotografii pe telefon. Apropo... are un păr atât de frumos. Splendidă nuanță de roșcat. Aproape roșu.

Convorbirea se întrerupse. Telefonul vibră, iar pe ecran apăru înștiințarea că primise un mesaj însoțit de imagini. Deschise mesajul și în clipa următoare simți că i se face rău.

– Ticălosule... Fabel simți că îl ustură ochii din cauza lacrimilor în timp ce se uita la poze, una după alta.

Le privi încă o dată, de la capăt. În fotografii era o fată cu părul lung, roșcat. Mergând sau venind de la școală, însoțită de prietene sau făcând cumpărături pe Neuer Wall împreună cu tatăl ei.

9.15 p.m.: cartierul Hammerbrook, Hamburg

Întreaga stradă fusese transformată într-o scenă de teatru. Fabel privea, cu ochii mijiți, la luminile orbitoare ale reflectoarelor cocoțate pe niște postamente, ce fuseseră postate de jur împrejurul mașinii sale. Zona fusese evacuată în totalitate și Fabel se întreba, în sinea sa, ce i-or fi spus lui *Herr* Dorfmann când îl escortaseră afară din locuința sa. Cu siguranță nu pomeniseră nimic despre bomba din fața casei sale.

Prima persoană cu care stătuse de vorbă era comandantul unității de geniști LKA 7, care se apropiase singur de mașină. Comandantul îi vorbise pe un ton calm, dar suficient de tare încât să-l poată auzi prin geamul închis al mașinii. Îi ceruse să-și amintească în detaliu tot ce-i spusese necunoscutul cu privire la dispozitiv și orice eventual indiciu referitor la amplasarea celei de-a doua bombe. Fabel își simțea gura

uscată și avea o senzație de greață, dar se străduí să-și păstreze calmul și să se concentreze la ceea ce i se ceruse.

Comandantul îl ascultă cu atenție, încuviințând din cap, își luă notițe și continuă să-i vorbească pe un ton calm, vădit exersat, care nu făcu decât să-i sporească neliniștea. Nici apariția șefului unității de geniști nu reuși să-i alunge tulburarea. Acesta venise lângă mașină purtând o apărătoare din fibră sintetică, confecționată din bucăți îmbinate între ele, pe care o îmbrăcase peste salopeta neagră. Pe cap avea o cască rezistentă, iar fața îi era protejată de o vizieră din plexiglas gros. Specialistul se lăsă pe vine și apoi se întinse într-o rână lângă mașină, vârând cu grijă dedesubtul acesteia un baston negru, telescopic, cu o oglindă atașată în capăt.

După câteva clipe, apăru din nou în dreptul geamului de la mașină, icnind în timp ce se îndrepta de spate.

– În regulă... spuse, cu un zâmbet strâmb. Mă tem că nu e vorba de o farsă – cel puțin din câte văd eu. Doar dacă nu-i o imitație extrem de convingătoare, s-ar părea că aveți sub mașină o cantitate substanțială de explozibil puternic. O să vă scoatem de-aici, *Herr* comisar-șef. Vă garantez asta. Dar va trebui să stați cât mai liniștit o bucată de vreme.

Fabel schiță un zâmbet slab, își rezemă capul de tetieră și-și închise ochii. Se simțea total neputincios. Știa că acesta e punctul său cel mai vulnerabil: să nu poată controla situația, să fie nevoit să se lase în voia sorții. Încercă să nu se mai gândească la bomba de sub el, la faptul că viața sa depindea de experții care încercau s-o dezamorseze și pe care, în clipa de față, îi asemăna în mintea sa cu niște chirurgi ce se pregăteau să-i extirpe o tumoră malignă. Tot ce putea face era să stea acolo nemișcat și să aștepte să fie salvat.

Cel puțin avea timp să raționeze.

Știa că echipa lui se afla pe undeva prin apropiere, așteptând cu sufletul la gură. Când sunase la Polizeipräsidium, vorbise mai întâi cu geniștii și abia apoi ceruse să i se dea legătura la Brigada Omucideri. Însă cei de la unitatea de geniu

îl sfătuiseră să nu mai dea nici un telefon și să-și închidă mobilul imediat după terminarea convorbirii. Ar fi putut să lase un mesaj, dar decisese să n-o facă. Nu știa ce-ar fi putut să le spună colegilor săi. Fotografiile cu Gabi îl tulburaseră peste măsură.

Era clar că individul îl urmărise. Îl pândise din umbră. Asta explica, probabil, cum de aflase despre Leonard Schüler: ticălosul cunoștea, în mod inexplicabil, fiecare mișcare a celor de la Omucideri. Poate că îl urmărise pe Schüler când acesta plecase de la poliție. Nu. Nu era posibil. De unde ar fi putut să știe că Schüler fusese reținut? Tânărul hoț fusese adus la sediu de o echipă de jandarmi. Ofițerii criminaliști îl văzuseră abia când ajunsese în incinta Poliției. În mintea lui Fabel încolți o idee: poate că Leonard Schüler nu fusese pe deplin sincer când le spusese ce văzuse, ce știa despre ucigaș. De ce să le fi ascuns adevărul? Să fi fost implicat în comiterea crimelor, până la urmă? Să fi fost complicele individului de la telefon? Poate că intuiția îl înșelase pe Fabel de data aceasta.

Trei membri ai trupei de genești li se alăturară șefului lor. Aveau la ei patru genți negre, mari, de pânză, pe care le așezară pe jos, la câțiva metri de mașină, și începură să scoată din ele diverse echipamente, punându-le pe caldarâm. Pe Fabel îl liniști să observe mișcările lor hotărâte, de profesioniști. Doi dintre ofițeri luară un obiect ce semăna cu un laptop voluminos și niște cabluri și dispărură din raza sa vizuală, dedesubtul mașinii.

Stătea în BMW-ul său decapotabil, pe care îl avea de șase ani, și aștepta. Se străduia să-și continue reflecțiile, în pofida situației tensionate.

Gabi. Fabel încerca să-și stăpânească panica, impulsul de a-și chema colegii și de a le ordona s-o pună sub protecție. Dacă ar fi făcut asta, ucigașul și-ar fi dat seama că le divulgase superiorilor săi conversația lor. Pentru moment, Gabi era în siguranță: misiunea Frizerului din Hamburg din seara aceea viza una dintre persoanele de pe lista sa. Gabi era asul pe care îl

ținea ascuns în mânecă deocamdată. Fabel era conștient de faptul că, deși părea să-i fi spus mai mult decât ar fi trebuit, de fapt ucigașul îi destăinuise doar atât cât dorea ca el să afle. Cel puțin acum era convins că era vorba de ceva din trecutul victimelor.

De dedesubtul mașinii se auzeau tot felul de sunete, de la geniștii care se străduiau să dezamorseze bomba. Mișcările acestora erau cât de poate de fine, dar pentru simțurile lui Fabel, exacerbate din cauza fricii, fiecare sunet îi reverbera în urechi precum dangătul unui clopot.

Era în stare s-o facă. Să renunțe la caz. De fapt, dacă i-ar fi mărturisit comandantului său, lui van Heiden, tot ce-i spusese ucigașul, acesta ar fi insistat el însuși să renunțe. Fabel reflectă cu amărăciune la adevărul afirmațiilor acestui individ: oamenii respectivi nu însemnau nimic pentru el, în schimb fiica sa însemna totul. „Renunță la caz. Lasă pe altcineva să preia ancheta."

Din nou se auziră sunete de sub mașină. Gura îi era și mai uscată. Se uită la ceas: 23.45. De trei ore nu putea să deschidă geamul și nici ușa, prin urmare nu băuse apă. Poate că totul avea să se sfârșească așa. Era suficient ca unuia dintre geniști să-i tremure mâna în care ținea patentul sau să taie firul greșit, pentru ca totul să se sfârșească. Ar fi ajuns la capătul drumului pe care îl alesese cu atâția ani în urmă, după ce Hanna Dorn fusese ucisă. Un drum greșit.

Stând acolo, în căldura înăbușitoare din mașină, conștient de fiecare sunet și de fiecare mișcare a geniștilor de sub el, Fabel era convins că persoana cu care vorbise la telefon cu aproape trei ore în urmă omorâse și probabil mutilase între timp încă un om. Felurite gânduri și imagini i se îngrămădeau în minte, o minte mult prea obosită ca să mai poată gândi rațional. Prea mult timp îi fusese frică să privească dincolo de această experiență singulară. Imaginea fiicei sale, urmărite pe furiș de un dezaxat, îi apărea necontenit în fața ochilor.

În timp ce stătea în mașină, așteptându-și fie salvarea, fie moartea, Jan Fabel luă o hotărâre cu privire la viitorul său.

Se întâmplă atât de rapid, încât nici nu apucă să-și dea seama. Dintr-odată, portiera fu deschisă de unul dintre membrii echipei de geniști, în timp ce altul îl smulse afară din mașină. Cei doi bărbați îl zoriră să se îndepărteze de automobil și să se refugieze în zona sigură, dincolo de lumina reflectoarelor. Van Heiden, Anna Wolff, Werner Meyer, Henk Hemann, Maria Klee, Frank Grueber și Holger Brauner îl așteptau cu toții lângă cordonul polițienesc. Grueber și Brauner erau îmbrăcați deja în salopetele de lucru, la fel și cei șase tehnicieni care îi însoțeau. Lui Fabel i se dădu o sticlă cu apă, iar el începu să bea cu sete.

Comandantul echipei de geniști se apropie de el.

– Am reușit să dezamorsăm dispozitivul. Acum îl desfacem, ca să găsim adresa celei de-a doua bombe. Până acum n-am găsit nimic. Ce-i cu individul ăsta, *Herr* Fabel? E terorist sau doar psihopat?

– Ambele, răspunse Fabel obosit.

– Oricare i-ar fi motivele, tipul se pricepe. Șeful echipei de geniști dădu să se întoarcă la vehiculul său blindat. Fabel îl opri, punându-i mâna pe umăr.

– Nu numai el se pricepe, spuse el. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Șeful geniștilor zâmbi.

– Ești bine, Jan? întrebă Werner.

Fabel mai bău o înghițitură de apă. Se șterse la gură cu dosul palmei.

– Nu, Werner. Nici vorbă. Apoi se întoarse spre van Heiden: Trebuie să stăm de vorbă, *Herr* comandant.

14.

LA DOUĂZECI ŞI ŞASE DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MARŢI, 13 SEPTEMBRIE 2005

9.45 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Conferința de presă era susținută de însuși șeful Poliției, Hugo Steinbach, care, însoțit de comandantul van Heiden, fu nevoit să țină piept reprezentanților presei și posturilor de radio și televiziune, care se înghesuiau pe treptele Poliției.

– Putem confirma faptul că ieri-seară un ofițer de rang superior din cadrul Poliției a fost victima unei tentative de omor eșuate. În urma acestui fapt, din motive de siguranță personală, ca și pentru a se reface după trauma suferită, ofițerul respectiv și-a dat demisia din funcție.

– Puteți confirma că ofițerul în cauză este comisarul-șef Fabel de la Brigada Omucideri? Un reporter scund și bondoc, cu părul negru, îmbrăcat cu o jachetă de piele prea strâmtă pentru el, își croi drum până în rândul din față. Jens Tiedemann era renumit printre tovarășii săi de breaslă.

– Nu suntem pregătiți, în această fază a investigației, să furnizăm detalii referitoare la identitatea ofițerului în cauză, răspunse van Heiden. Dar vă pot confirma că este vorba de un membru al Brigăzii Omucideri, care se afla în exercițiul funcțiunii la momentul respectiv.

– Aseară, o zonă din cartierul Hammerbrook a fost evacuată

și izolată de poliție, insistă Tiedemann pe un ton ridicat, acoperind celelalte voci. S-a raportat plasarea unui dispozitiv exploziv despre care s-a presupus că era un proiectil britanic din al Doilea Război Mondial și o echipă de genișți a procedat la dezamorsarea sa. Puteți să confirmați dacă a fost, de fapt, vorba de o bombă teroristă plantată în mașina acestui ofițer?

Întrebarea lui Tiedemann păru să declanșeze asemenea unei scântei un tir de întrebări din partea celorlalți ziariști. Când răspunse, șeful Poliției Steinbach i se adresă lui Tiedemann în mod special:

– Putem confirma faptul că membrii echipei de genișți au fost însărcinați cu dezamorsarea unui dispozitiv exploziv de la fața locului, spuse el. Însă nu avem nici un indiciu că ar fi fost vorba despre un atac terorist.

– Dar nu a fost o bombă din al Doilea Război Mondial, nu-i așa? stărui scundul reporter, cu încăpățânarea unui câine de vânătoare. Cineva a încercat să-l omoare pe unul dintre ofițerii dumneavoastră, nu-i așa?

– După cum am declarat deja, repetă van Heiden, s-a atentat la viața unui ofițer din Brigada Omucideri. Pentru moment nu putem dezvălui mai mult, căci investigația este în curs de desfășurare.

Mai mulți ziariști preluară subiectul inițiat de Tiedemann. Însă, neavând informațiile de care dispunea acesta, întrebările lor erau lipsite de substanță. Jurnalistul cel rotofei rămase tăcut, lăsându-i pe ceilalți să-i hărțuiască pe ofițeri o bucată de vreme. În final le dădu lovitura de grație:

– Domnule comandant van Heiden... glasul nu i se auzea din pricina larmei generale. Domnule comandant van Heiden... Repetă, de data aceasta mai tare, iar ziariștii amuțiră, curioși să-l urmărească. Este adevărat că bomba din mașina comisarului-șef Fabel a fost plasată de Frizerul din Hamburg – un criminal în serie care ucide foști membri ai mișcărilor radicale din 1970 și 1980? Și, de asemenea, este adevărat că, în urma acestui atentat la viața sa, *Herr* Fabel s-a retras de la conducerea anchetei?

Chipul lui van Heiden se întunecă și-i aruncă lui Tiedemann o privire încruntată.

– Ofițerul în cauză s-a retras din toate anchetele în care era implicat în momentul de față, predându-le unor colegi de-ai săi. Singurul motiv este acela că are nevoie de o pauză pentru a-și reveni după experiența suferită. Asta e tot. Vă asigur că ofițerii din Poliția Hamburg nu se lasă atât de ușor intimidați de un caz...

Micuțul reporter nu mai spuse nimic. Zâmbi doar, lăsându-i pe ceilalți să preia firul discuției. Van Heiden împreună cu șeful Poliției Steinbach le întoarseră spatele și urcară treptele ce duceau în incinta Polizeipräsidium, în timp ce gardienii de serviciu se străduiau să-i țină pe ziariști la distanță.

Pâlcul de ziariști de pe treptele Polizeipräsidium începu să se împrăștie, când unul dintre aceștia se întoarse spre Tiedemann:

– De unde știai toate astea?

Reporterul făcu un gest cu capul în direcția Polizeipräsidium:

– Am o sursă în interior. Una foarte bună...

10.15 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

Poate n-ar fi trebuit să activeze sistemul de alarmă de la birou pentru o absență atât de scurtă. Ingrid Fischmann se întorsese de la oficiul poștal aflat în apropiere, de unde expediase pachetul cu fotografii și informații pe care le pregătise pentru Fabel, polițistul.

Scoase o înjurătură când scăpă pe jos carnețelul negru în care-și notase codul alarmei. Se aplecă să-l ia, moment în care conținutul poșetei de pe umăr i se răsturnă și se împrăștie pe jos. Auzi zăngănitul cheilor ce se loviră de gresie. Atâta agitație de fiecare dată când intra sau ieșea din birou numai pentru că mintea ei refuza pur și simplu să rețină codul de acces. Însă Ingrid Fischmann știa că e un rău necesar. Trebuia să fie prudentă.

Facțiunea Armata Roșie se dizolvase oficial în 1998, iar căderea Zidului Berlinului făcuse ca filosofia după care se

ghidau astfel de grupări să devină inutilă. Facțiuni radicale precum RAF, IRA – chiar și ETA, se părea – erau de-acum de domeniul trecutului. Terorismul european părea un concept și mai depășit, în comparație cu cel venit din afară. În secolul douăzeci și unu terorismul căpătase o nouă formă, cu o ideologie mai degrabă religioasă decât socio-politică. Cu toate astea, oamenii pe care Fischmann îi atacase în articolele sale existau și în clipa de față, și mulți dintre ei avuseseră un trecut violent.

– Bine, bine... vorbi ea cu panoul de control al alarmei, care începuse să scoată niște bipuri rapide, stridente.

Deschise carnețelul și, nemaiavând timp să-și caute ochelarii, citi cifrele cu ochii mijiți, încercând să le tasteze pe panou, cu mișcări hotărâte. Bipurile încetară. Dar acum se auzea altceva.

Era un sunet asemănător alarmei, doar tonalitatea era diferită. Și nu venea de la panoul de pe perete. Îi trebuiră câteva momente ca să-și dea seama din ce direcție venea sunetul. Dinăuntru, de la ea din birou.

Deschise ușa și intră, atentă să identifice sursa sunetului. Acesta venea din sertarul de la biroul său. Îl descuie și apoi trase de el.

– Oh... îngăimă ea.

Fu tot ce mai apucă să spună. Creierul ei abia apucă să deslușească ceea ce vedea: o încâlcitură de cabluri, baterii, un monitorul LED care pâlpâia și un pachet voluminos, de culoarea nisipului.

Ingrid Fischmann muri la o fracțiune de secundă după ce creierul ei reușise să pună laolaltă toate acele elemente care formau un singur cuvânt.

Bombă.

10.15 a.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

– Sper că a meritat să ținem conferința de presă, spuse van Heiden. Munca noastră se bazează în mare parte pe

cooperarea presei. Când vor afla adevărul, nu vor fi prea fericiți.

– E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, răspunse Fabel. Era așezat la masa de conferință, alături de Maria, Werner, Anna, Henk și cei doi specialiști criminaliști, Holger Brauner și Frank Grueber. Mai era un om la masă: un bărbat scund și rotofei, cu ochelari și jachetă de piele.

– O să le treacă, spuse Jens Tiedemann. Dar, pentru binele ziarului meu, aș prefera să creadă toți că am fost tras pe sfoară, decât să-și dea seama că am fost complice la născocirea acestei povești.

Fabel dădu din cap a încuviințare.

– Îți rămân îndatorat, Jens. Profund îndatorat. Ucigașul știe cum să ia legătura cu mine, dar eu nu pot comunica cu el. Singurul mod în care îl pot face să creadă că am renunțat la caz e să anunț public lucrul acesta.

– Cu plăcere, Jan. Tiedemann se ridică să plece. Sper doar să muște momeala.

– Și eu la fel, spuse Fabel. Măcar am scos-o pe Gabi, fiica mea, din oraș și am pus-o sub protecție. De asemenea, am dat ordin ca Susanne să fie supravegheată non-stop. Cât despre mine, o să-mi petrec aici cea mai mare parte a timpului și, ascuns vederii, o să trag sforile prin intermediul echipei mele. Oficial, cazul a fost preluat de *Herr* van Heiden. Se ridică și el și dădu mâna cu Tiedemann. Ți-ai jucat rolul extrem de convingător. Asta ne va pune la dispoziție un pic de timp. Repet, îți rămân îndatorat.

– Da, și cred că ai și de ce. Fața cărnoasă a reporterului se lăți într-un zâmbet. Poți fi sigur că într-o bună zi am să-ți aduc aminte de asta.

– Sunt convins.

După plecarea reporterului, zâmbetul de pe buzele lui Fabel păli.

– Trebuie să ne mișcăm cât mai rapid. Frizerul din Hamburg pare să ne ghicească toate mișcările. Și pare să dispună

de resurse incredibile, atât intelectuale, cât și materiale. Din câte presupun, anunțul pe care ni l-a „smuls", chipurile, Jens în cadrul conferinței de presă este exact lucrul la care se aștepta din partea mea. Dacă a dat crezare acestui anunț, s-ar putea să se simtă puțin mai relaxat la gândul că nu mai conduc eu ancheta. Ce nu înțeleg totuși este de ce-i atât de important pentru el ca eu să dispar din peisaj.

– Ești cel mai bun detectiv criminalist. Cu o rată foarte mare de condamnări la activ, îl lămuri van Heiden.

După ședință, Fabel își exprimă dorința de a vorbi cu van Heiden între patru ochi.

– Sigur, Fabel. Despre ce este vorba?

– Iată despre ce... Fabel îi înmână un plic sigilat. Demisia mea. Am vrut să vă spun de pe-acum, ca să știți care sunt intențiile mele. Evident, n-am să plec înainte de finalizarea cazului. Dar imediat după terminarea anchetei am de gând să plec din poliție.

– Doar nu vorbești serios, Fabel. Van Heiden avea o expresie șocată.

Era o reacție la care Fabel nu se așteptase din partea acestui om, cu care fusese mereu în relații destul de reci. În primul rând din cauza aparentei desconsiderări pe care o afișa Fabel la adresa autorității lui van Heiden.

– Cred cu tărie ceea ce am afirmat mai devreme: că nu ne putem permite să te pierdem, Fabel...

– Apreciez faptul că simțiți asta, *Herr* comandant. Dar mă tem că hotărârea mea e definitivă. Luasem această decizie mai demult, dar când am văzut fotografiile acelea cu Gabi pe telefonul meu... În fine, sunt convins că o să îmi găsiți un înlocuitor cât se poate de competent. Maria Klee și Werner Meyer sunt amândoi niște detectivi extraordinari.

– Ei știu?

– Încă nu, recunoscu Fabel. Și, dacă se poate, vă rog să nu

mai spuneți nimănui, până la finalizarea cazului. Au destule pe cap în clipa de față.

Van Heiden cântări din priviri plicul pe care îl ținea în palmă.

– Nu-ți face griji, Fabel. N-am să spun nimănui decât dacă voi fi nevoit. Oricum, până atunci sper să te răzgândești.

Se auzi o bătaie în ușă și Maria își făcu apariția.

– Nu știu cât de ascuns ai de gând să stai, *Chef*. Dar am aflat unde a plasat cea de-a doua bombă...

10.30 a.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

La locul exploziei era mare agitație, iar Fabel realiză că trebuie să facă eforturi pentru a ține situația sub control.

În încercarea de a păstra aparențele retragerii sale din anchetă, căutară o uniformă de polițist de circulație care să i se potrivească și îl duseră la locul faptei într-o dubă Mercedes-Benz de-a poliției, verde strălucitoare, cu geamuri fumurii. Un elicopter de la Poliția Hamburg survola locul exploziei.

Echipele de jandarmi împrejmuiseră perimetrul și evacuaseră clădirile din zonă.

Fabel ieși din duba poliției și cercetă locul, care fusese devastat. Toate geamurile de la biroul lui Ingrid Fischmann erau sparte și bucățile de sticlă fuseseră azvârlite pe stradă, lăsând în urma lor doar tocurile înnegrite ale ferestrelor. Trotuarul îngust, șoseaua și acoperișurile mașinilor parcate, ale căror alarme continuau să țiuie, protestând față de explozie, scânteiau din pricina puzderiei de cioburi de sticlă. La una dintre ferestre atârnau câteva fâșii arse și zdrențuite din jaluzelele verticale care până nu demult acopereau geamurile biroului lui Ingrid Fischmann. Perimetrul fusese împrejmuit de polițiștii din trupele speciale, solicitați de Fabel, însă la fața locului se aflau, de asemenea, numeroși ofițeri, înarmați până-n dinți, purtând veste inscripționate pe spate cu inițialele BKA, ceea ce indica faptul că făceau parte din Oficiul Federal al Poliției Criminale.

Fabel nu fu deloc surprins să-l vadă pe Markus Ullrich. Cazul căpătase dintr-odată o importantă conotație politică.

Holger Brauner și asistentul său Frank Grueber își făcură și ei apariția împreună cu o echipă numeroasă de tehnicieni criminaliști, dar numărul acestora pălea în comparație cu cel al criminaliștilor aduși la fața locului de către conducerea BKA.

Toți aceștia rămaseră însă pe margine cât timp trupele de geniști făcură investigațiile de rigoare, ca să se asigure că se putea intra în clădire în siguranță. Fabel profită de ocazie pentru a-l aborda pe Markus Ullrich, care stătea lângă ușa clădirii. Aceasta, fiind amplasată puțin mai jos de nivelul la care se afla biroul, supraviețuise exploziei. Ullrich stătea de vorbă cu un ofițer din cadrul BKA, dar își întrerupse discuția când îl zări pe Fabel apropiindu-se. Pe față i se așternu un rânjet cinic.

– Îți stă foarte bine, spuse el, făcând un gest înspre uniforma lui Fabel. Bănuiesc că n-a fost vorba de o explozie provocată de scurgerile de gaz.

– Mă îndoiesc să fi fost din cauza asta, fu de acord Fabel. Ascultă, trebuie să lămurim un lucru. Asta e o anchetă pe care o face Poliția Hamburg. Femeia al cărei birou a fost aruncat în aer mă ajuta cu niște informații referitoare la uciderea lui Hauser și a lui Griebel. Faptul că biroul ei a fost atacat nu poate să fie o coincidență.

– Da, înțeleg lucrul ăsta. Dar femeia respectivă era, totodată, o persoană care se scălda în apele primejdioase ale expunerii unor figuri publice din Germania. Există șansa să se fi apropiat prea tare de cineva care o fi decis să-și repună în funcțiune niște abilități dobândite în urmă cu douăzeci de ani, inclusiv aceea de a construi o bombă și de a o detona. Trebuie să înțelegi că există toate premisele să fie vorba de un caz care intră în competența noastră, a BKA. În tonul lui Ullrich nu se deslușea nici o undă de înverșunare, dar asta nu reuși să-l liniștească pe Fabel. Ascultă, Fabel, eu n-am intenția să îți fac concurență; vreau doar să colaborăm. Avem un interes comun în cazul ăsta. N-am făcut decât să îți pun la dispoziție câteva resurse suplimentare. La fel stă treaba și cu echipa de

criminaliști: ei vor lucra sub comanda șefului tău. Se știe dacă jurnalista se afla înăuntru la momentul exploziei?

Fabel scoase un oftat și se mai destinse puțin. Știa că Ullrich era un tip dintr-o bucată.

– Încă nu știm asta, îl informă el. Am verificat la ea acasă, și nu e acolo, și am sunat-o și pe telefonul mobil. Tot nimic. Își ridică privirea spre clădire. Părerea mea e că făptașul și-a nimerit ținta. În fine, *Herr* Ullrich, ăsta e cazul meu și vreau să știi minte asta.

– O să țin. Dar vom lucra cot la cot, *Herr* Fabel. Fie că-ți place sau nu, povestea asta s-ar putea să aibă niște implicații care merg dincolo de Hamburg. Poate vei constata că e util să ai parte de suportul unei agenții federale. Vei avea nevoie de tot sprijinul posibil ca să conduci această anchetă de la distanță și deghizat. Te las bucuros să stai la cârmă. Deocamdată.

– În regulă... încuviință Fabel. Acum să discutăm despre ceea ce ai spus mai devreme, cum că s-ar putea să fie vorba de un fost terorist care vrea să-și îngroape urmele, mai degrabă decât de Frizerul din Hamburg. Mă tem că s-ar putea să vorbim despre una și aceeași persoană.

Fabel îi relată, pe scurt, cele aflate de la Ingrid Fischmann cu privire la răpirea lui Wiedler și afirmația lui Benni Hildesheim, cum că ar cunoaște identitatea mai multor Reîntrupați. De asemenea, îi spuse despre pretenția acestuia că ar avea dovada faptului că Bertholdt Müller-Voigt era șoferul dubei cu care fusese răpit Thorsten Wiedler.

– Ideea asta circulă de foarte multă vreme, Fabel, replică Ullrich. Am verificat-o și răsverificat-o. Nu există nici o dovadă că ar fi avut vreo legătură cu răpirea aceea sau că ar fi fost membru al grupării respective. După moartea lui Hildesheim am făcut rost de un mandat de percheziție și i-am cercetat toate lucrurile, în căutarea dovezii pe care pretindea că o are. Nimic. Asta nu înseamnă că nu-l cred, ci doar că, dacă Müller-Voigt a luat cu adevărat parte la răpirea și asasinarea lui Wiedler, mă îndoiesc că vom putea vreodată să dovedim lucrul ăsta.

Fabel clătină din cap și privi din nou la clădirea devastată, la zidurile ei cu graffiti și la stilul arhitectural modern.

– Poate că tocmai de lucrul ăsta se apropiase ea prea tare...

Telefonul său începu să zbârnâie.

– Nu te mai obosi să cauți indicii, se auzi o voce răgușită, modificată electronic. Te sun de pe telefonul ultimei mele victime. Până când vei reuși să localizezi apelul, eu voi dispărea, iar telefonul va fi distrus. După cum vezi, am fost ocupat. Ticăloasa de Fischmann și-a căutat-o cu lumânarea. Regret doar că a murit atât de repede. Dar nu-i nimic, astă-noapte m-am distrat pe cinste. Nu-ți spun unde se află următorul cadavru. După calculele mele, va fi descoperit în curând de fiul victimei.

– Renunță, spuse Fabel.

– Mă dezamăgești, Fabel, i-o reteză vocea de la capătul firului. Ai încercat să mă tragi pe sfoară cu micul tău spectacol din dimineața asta. Te deghizezi și circuli ascuns într-o dubă. Mă tem că va trebui să te pedepsesc pentru asta. Îți vei petrece tot restul vieții blestemându-te pe tine însuți și învinovățindu-te în fiecare zi pentru chinurile pe care le va îndura fiica ta înainte să moară.

Convorbirea se întrerupse.

– Gabi! Fabel se repezi la Maria. Dă-mi cheile de la mașina ta, Maria... Se duce după Gabi! Trebuie să ajung la ea.

Maria îl apucă de braț.

– Așteaptă! Îi tăie calea și îl privi direct în ochi. Ce a spus?

Fabel îi relată. Între timp Werner, van Heiden și Ullrich se apropiară de ei în grabă.

– De unde-o fi aflat? Cum și-o fi putut da seama atât de repede? Fabel își examină propria uniformă, cu o privire încruntată. Și de unde naiba o fi știut de deghizarea mea? Trebuie să ajung la Gabi.

– Stai o clipă, spuse Maria. Chiar tu ai spus că s-ar putea să nu se lase păcălit. Dar asta nu înseamnă că are de unde să știe unde am ascuns-o pe Gabi. Se prea poate să ne

urmărească chiar în clipa asta, caz în care l-ai conduce direct la ea. Însă eu nu cred că pe el îl interesează Gabi, la fel cum nu l-a interesat să te omoare cu bomba din mașină. E exact la fel cum s-a întâmplat cu Vitrenko în noaptea aceea, Jan. O diversiune. O tactică de obstrucționare. Maria vorbea cu toată seriozitatea. Lăsase la o parte orice armură, orice scut de apărare. Se joacă cu tine, Jan. Vrea să-ți distragă atenția. Bomba avea scopul de a te imobiliza cât timp avea el de lucru. Și acum procedează exact la fel. Vrea să mergi la Gabi, pentru ca el să poată isprăvi treaba pe care a început-o.

– Sună logic, Fabel, interveni Ullrich.

Un polițist în uniformă se apropie în grabă de Fabel.

– Aveți un apel prin stație, *Herr* comisar-șef. Cineva tocmai a raportat găsirea unui cadavru scalpat. La câteva blocuri distanță de-aici.

Maria îi dădu drumul la braț.

– E pentru tine apelul, *Chef*.

11.00 p.m.: cartierul Schanzenviertel, Hamburg

O echipă de polițiști sosise deja la fața locului și primul lucru pe care-l făcuseră fusese să-l scoată pe Franz Brandt din camera în care acesta descoperise cadavrul mamei sale. Când Fabel ajunse și el la locul crimei, Brandt era încă sub imperiul șocului. Avea în jur de treizeci de ani, dar arăta mai tânăr de-atât; cel mai tare izbea privirea părul său lung și bogat, de culoare roșcată, ce-i încadra chipul palid, plin de pistrui. Camera în care fusese mutat era o încăpere spațioasă, ce îndeplinea deopotrivă rolul de dormitor și de birou de studiu. Cărțile care umpleau rafturile de pe pereți îi aduseră aminte lui Fabel de biroul lui Frank Grueber: aproape toate erau manuale de arheologie, paleontologie și istorie.

Cărțile nu erau singurul lucru care îi părea lui Fabel familiar. Pe perete se găsea un afiș uriaș cu cadavrul descoperit în mlaștină, în Neu Versen. Franz cel Roșu.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, spuse el.

Se simțea întotdeauna stânjenit în situațiile de genul acesta, în pofida atâtor ani de experiență. Îi părea rău cu adevărat pentru familiile victimelor și mereu fusese conștient de faptul că viețile acestor oameni erau devastate. În același timp însă, știa că are de îndeplinit o misiune.

– Bănuiesc că asta e camera dumneavoastră, presupuse el. Locuiți aici împreună cu mama dumneavoastră?

– Când sunt în țară. De multe ori sunt plecat în străinătate, pe diverse șantiere arheologice. Călătoresc mult în general.

– Mama dumneavoastră avea propria afacere pe care o desfășura la domiciliu, să înțeleg? vru să știe Fabel. Cu ce se ocupa, mai exact?

Franz Brandt râse cu amărăciune.

– Cu terapii gen New Age, în principal. Niște porcării, ca să fiu sincer. Cred că nici ea nu credea o iotă din toate astea. În general era vorba de reîncarnare.

– Reîncarnare?

Lui Fabel îi zbură gândul la Gunter Griebel și la cercetările sale legate de memoria genetică. Se putea să existe vreo legătură? Apoi își aduse aminte. Müller-Voigt pomenise ceva despre o femeie care fusese implicată în Gruparea Gaia. Își scoase agenda și răsfoi prin ea. Iată. Beate Brandt. Se uită la tânărul palid din fața sa. Era pe punctul de-a ceda nervos. Aruncă o privire de jur împrejur, prin dormitorul-birou, și în cele din urmă rămase cu ochii pe afiș.

– Îl cunosc pe individul ăsta... spuse Fabel zâmbind. Vine din Saxonia Inferioară, ca și mine. Ciudat, dar în ultima vreme pare să se țină după mine peste tot. Să fie o coincidență sau altceva?

Brandt zâmbi slab.

– Franz cel Roșu... Asta era porecla mea în timpul studenției. Din cauza părului meu. Și pentru că toată lumea știa că era mumia mea preferată, ca să zic așa. Franz cel Roșu a fost motivul pentru care am ales să devin arheolog. Prima

oară am citit despre el când eram la școală și de-atunci au început să mă fascineze descoperirile legate de viața înaintașilor noștri. Adevărul cu privire la felul în care au trăit. Și în care au murit.

Rămase tăcut și-și întoarse capul în direcția ușii ce dădea înspre sufrageria în care zăcea cadavrul mamei sale.

Fabel îi puse mâna pe umăr.

– Ascultă, Franz... rosti el pe un ton liniștit, mângâietor. Știu cât îți este de greu în momentele astea. Știu că te simți șocat și înspăimântat. Dar trebuie să-ți pun câteva întrebări legate de mama ta. Vreau să pun mâna pe nebunul ăsta înainte să mai omoare pe cineva. Crezi că ești în stare să-mi răspunzi?

Brandt îl fixă cu privirea pentru o clipă, parcă fără să priceapă.

– De ce? De ce i-a făcut... *așa ceva*... mamei mele? Ce înseamnă asta?

– Nu știu, Franz.

Brandt luă o înghițitură de apă și Fabel observă că mâinile îi tremurau.

– Mama ta avea vreo legătură cu orașul Nordenham?

Brandt scutură din cap.

– Știi cumva dacă a fost o activistă politică în tinerețe?

– Ce legătură are asta cu ceea ce s-a întâmplat?

– Trebuie să știu – s-ar putea să aibă legătură cu mobilul crimei.

– Da... da, a fost. În domeniul ecologismului. Și în mișcările studențești. Îndeosebi în anii 1970 și la începutul anilor 1980. A rămas preocupată de chestiunile ce țineau de mediul înconjurător.

– Îi cunoștea pe Hans-Joachim Hauser sau pe Gunter Griebel? Numele acestea îți sunt cunoscute?

– Hauser, da. Mama îl cunoscuse bine. Pe vremuri, vreau să spun. Amândoi au fost implicați în protestele antinucleare și, mai târziu, în mișcarea ecologistă. Însă în ultimii ani nu cred că mai păstra legătura cu Hauser.

– Dar Gunter Griebel?

Brandt ridică din umeri.

– Nu cred că am auzit numele ăsta. Ea cu siguranță nu l-a pomenit. Dar nu pot afirma cu certitudine că nu-l cunoștea.

– Ascultă, Franz, o să fiu absolut sincer cu tine, spuse Fabel. Nu știu dacă acest psihopat acționează din dorința de răzbunare sau are, pur și simplu, ceva împotriva persoanelor din generația mamei tale, care au manifestat aceleași convingeri politice. Însă trebuie să existe o anumită legătură între victime, printre care se numără și mama ta. Dacă am dreptate, s-ar putea ca ea să facă legătura între moartea lui Hauser și cea a lui Griebel. N-ai observat nimic ciudat în comportamentul ei pe parcursul ultimelor săptămâni? Mai precis, de la data anunțării primei crime, cea comisă asupra lui Hans-Joachim Hauser?

– Bineînțeles că a fost zguduită când a aflat. După cum am spus, lucrase cu Hauser în trecut. A fost șocată când a citit în ziar despre felul îngrozitor în care fusese mutilat. Ochii lui Brandt se umplură de lacrimi când realiză că același tratament înfiorător îi fusese aplicat și mamei sale.

– Dar cu celelalte crime cum a fost? Fabel încercă să-i capteze tânărului atenția. A pomenit ceva despre ele? Ori au tulburat-o în mod deosebit?

– Nu știu ce să spun. Eu am fost plecat pe un șantier arheologic timp de vreo trei săptămâni. Dar acum, că spui asta, mi s-a părut mai retrasă și mai tăcută în ultimele câteva zile.

Fabel îl studie pe tânăr cu atenție.

– Ai găsit-o azi-dimineață, când ai coborât la micul dejun?

– Da. Aseară am ajuns acasă cam târziu și m-am dus direct la culcare. Am presupus că mama dormea deja.

– Cât de târziu?

– Pe la unsprezece și jumătate.

– Și n-ai intrat în sufragerie?

– Sigur că nu. Dacă aș fi intrat, aș fi văzut-o pe mama... așa. Aș fi sunat la poliție numaidecât.

– Și unde ai fost aseară până la ora unsprezece?

– La facultate, am avut ceva de scris.

– Te-a văzut cineva? Îmi pare rău, Franz, dar trebuie să întreb asta.

Brandt scoase un oftat.

– L-am văzut pe domnul doctor Severts pentru câteva minute. În afară de asta, pe nimeni.

Pomenirea numelui lui Severts îl ajută pe Fabel să-și aducă, în sfârșit, aminte.

– Aha, deci acolo ne-am mai întâlnit. Nu-mi dădea pace gândul ăsta. Tu ești cel care a descoperit cadavrul mumificat în situl din HafenCity.

– Așa e, spuse Brandt posomorât. Avea alte lucruri mai importante pe cap decât să-și dea seama unde-l mai văzuse pe detectivul ce se ocupa cu investigarea uciderii brutale a mamei sale.

– Știi cumva dacă mama ta aștepta vreun musafir la ora aceea?

– Nici vorbă. Mi-a spus că avea de gând să se bage-n pat mai devreme.

Fabel îl observă pe Frank Grueber, care între timp intrase în cameră, făcându-i semn că terminase de cercetat locul crimei, prin urmare Fabel avea acces la încăperea alăturată.

– Ai unde să mergi în noaptea asta? îl întrebă pe Brandt. Dacă nu, pot aranja ca o mașină a noastră să te ducă la un hotel.

Fabel reflectă la propria situație; la felul în care fusese alungat din propria locuință în urma unui act violent.

Brandt dădu din cap, scuturându-și claia de păr roșcat.

– Nu-i nevoie. Am o prietenă la care pot să stau. Am să-i telefonez.

– În regulă. Să lași adresa și numărul de telefon la care pot da de tine. Îmi pare grozav de rău pentru pierderea suferită, Franz.

15.

LA DOUĂZECI ŞI ŞAPTE DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MIERCURI, 14 SEPTEMBRIE 2005

1.00 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Zilele își pierduseră individualitatea: curgeau una după alta, într-o continuă letargie. Fabel înhățase, parcă din zbor, câteva ore de somn zbuciumat în incinta poliției. Însă faptul că două crime fuseseră comise în moduri total diferite și de către același ucigaș la un interval atât de scurt una după alta îl determina să muncească până la epuizare, atât el, cât și echipa sa. Toți erau extrem de obosiți. Atunci când ești obosit, nu poți să ai randament maxim. Iar cel pe care îl vânau era un ucigaș cu randament maxim.

În dimineața precedentă, Fabel își găsise un pic de timp să meargă acasă, să tragă un pui de somn și să facă un duș, în speranța că asta avea să-i învioreze simțurile și capacitatea de a gândi.

Fabel se trezi conducând prin traficul aglomerat al dimineții, frustrat din cauza orei matinale la care îi era dat să se întoarcă acasă. Se făcuse ora opt când vârî cheia în ușa apartamentului său. Imaginile din locuința lui Brandt îl bântuiau încă. Parcă se aștepta să mai găsească un scalp la el în casă. Aici fusese refugiul său. Adăpostul său, departe de nebunia și violența lumii. Dar acum nu mai era. Geamurile

fuseseră spălate cu rigurozitate, la fel și restul apartamentului, dar el ar fi putut să jure că simțea încă mirosul vag de sânge plutind în aer. Soarele dimineții strălucea pe cer, deasupra Alsterului, și inunda apartamentul, ale cărui ferestre erau orientate spre răsărit. Totuși, pentru ochii săi obosiți, lumina părea cumva rece și sterilă. Ca într-o morgă.

Țârâitul alarmei îl trezi cu puțin timp înainte de prânz. Îi fusese greu să doarmă înconjurat de sunetele orașului alert, iar când se trezi fu dezamăgit să constate că senzația de oboseală nu dispăruse cu totul. Făcu un duș și se hotărî să mănânce ceva înainte de a se întoarce la sediu.

– Ai un colet pe masă, *Chef,* îl anunță Anna în timp ce se îndrepta spre biroul său. A sosit azi-dimineață, când erai plecat. Date fiind cele petrecute recent, coletul a fost reținut jos de cei de la securitate, care l-au scanat de două ori. E curat.

– Mulțumesc. Fabel intră la el în birou și-și puse jacheta pe spătarul scaunului. Coletul era voluminos și când îl desfăcu dădu peste un dosar gros, cu copertă albastră, legat cu două benzi de elastic. Dedesubtul uneia dintre benzile de elastic era îndesată o casetă audio, iar sub cealaltă era vârât un bilețel pe care se zăreau cuvintele „cu respect". Luă bilețelul și-l privi un timp îndelungat, de parcă n-ar fi înțeles ce scrie, deși scrisul era clar și ordonat.

„Așa cum am promis. Sper să vă fie de folos. Cu respect și prietenie, I. Fischmann."

Rămase cu ochii pe cuvintele acestea scrise de o femeie cu care stătuse de vorbă în urmă cu numai două săptămâni. I se părea imposibil ca, într-un răstimp atât de scurt, inteligența, ființa umană căreia îi aparținea scrisul acela să fi dispărut dintre cei vii.

Fabel scoase caseta și benzile de elastic de pe dosar. Ingrid Fischmann își dăduse osteneala să alcătuiască un dosar cu toate informațiile pe care le deținea cu privire la Reîntrupați, precum și cu cele referitoare la Baader-Meinhof și la alte

grupări militante sau teroriste. Fotocopiase și scanase diferite articole, fotografii, dosare. Nu exista nici un act original: făcuse efortul de a-i furniza copii după toate dosarele mai importante. Acum Fabel ținea în mâini tot ce mai rămăsese din munca lui Ingrid Fischmann: niște stafii ale originalelor pe care ea dorise cu orice preț să le păstreze la loc sigur, dar care fuseseră distruse în explozie și în incendiul subsecvent.

Avu nevoie de o bucată de vreme să găsească un casetofon în incinta poliției și trecură mai bine de cincisprezece minute până ca acesta să-i fie adus în birou. În așteptarea casetofonului, răsfoi prin dosar; era un material extrem de cuprinzător și avea să-i ia mult timp să-l studieze în mod amănunțit, dar știa că trebuie s-o facă. Undeva în multitudinea aceea de informații exista un amănunt insignifiant, un firicel aproape invizibil care avea să-i dea indiciul de care avea nevoie pentru dezlegarea enigmelor acestui caz.

După ce primi casetofonul, Fabel închise ușa de la birou – un semnal că nu voia să fie deranjat, după cum știau toți cei care lucrau cu el – și își activă mesageria vocală la telefon. Caseta trimisă de Ingrid Fischmann nu avea aceeași vechime ca înregistrarea originală. Mai mult decât atât, când apăsă pe butonul de pornire se auzi un sâsâit care indica clar faptul că era copia unei copii. Dădu volumul puțin mai tare, ca să compenseze sâsâitul acela deranjant. Se auziră niște tropăituri și sunetul înăbușit al ajustării unui microfon. Apoi vocea unui bărbat:

„Numele meu este Ralf Fischmann. Am treizeci și nouă de ani și am fost șoferul lui *Herr* Thorsten Wiedler, de la Grupul Industrial Wiedler. În această slujbă am fost împușcat de trei ori, o dată lateral și de două ori în spate, de către teroriștii care l-au răpit pe domnul Wiedler. Nu știu cu ce am greșit încât să merit lucrul acesta. Dar, pe de altă parte, nu știu cu ce a greșit *Herr* Wiedler încât să merite să fie despărțit de familia sa.

Au trecut mai bine de două luni de când am fost împușcat.

La început medicii au fost foarte optimiști și mi-au spus că e o nimica toată și că am să mă vindec. Atunci când îmi va dispărea umflătura de pe șira spinării, ziceau ei. Ei bine, umflătura mi-a dispărut, dar acum medicii nu mai sunt la fel de optimiști. Sunt infirm. N-am să mai pot umbla niciodată. Eu știu asta; și ei o știu, chiar dacă nu vor să admită încă. Eu sunt un om simplu. Nu sunt prost, dar n-am avut niciodată ambiții prea înalte. Tot ce mi-am dorit a fost să muncesc din greu, ca să-mi pot întreține familia, și să fiu un om cumsecade. Din motive inexplicabile, se pare că felul în care mi-am trăit viața, cu cinste și modestie, a deranjat pe cineva. Până într-atât încât a considerat necesar să-mi înfigă un glonț în șira spinării.

Am lucrat pentru *Herr* Wiedler timp de trei ani. Era un om bun. Vorbesc la timpul trecut pentru că nu cred că sunt șanse să mai fie în viață. Un om bun și un șef bun. Era din Köln și, ca majoritatea celor de prin părțile acelea, era foarte prietenos, un om cu picioarele pe pământ... își trata toți angajații în mod egal. Dacă făceai ceva greșit, ceva care nu-i convenea, ți-o spunea pe șleau. Mereu se interesa cum le merge copiilor mei, Ingrid și Horst. Știa că Ingrid este o fată deșteaptă și îmi spunea că are să ajungă departe.

Munca mea în slujba lui *Herr* Wiedler era cea de șofer. Îl duceam cu mașina de acasă la birou și invers în fiecare zi, precum și la tot felul de întâlniri în Hamburg și în toată țara. Lui *Herr* Wiedler nu-i plăcea să zboare cu avionul. Când aveam de parcurs distanțe mari, de pildă până la Stuttgart sau München, nu mă plictiseam pe autostrăzile interminabile, căci stătea de vorbă cu mine. Uneori avea de lucru, și atunci stătea în spate, cu maldăre de hârtii în brațe, dar de cele mai multe ori se așeza în față, lângă mine, și sporovăia vrute și nevrute. Îi plăcea mult să vorbească. Țineam la el și era genul de om pe care, dacă nu ar fi fost șeful meu, mi-ar fi plăcut să-l numesc prieten. Îmi place să cred că și el mă considera la fel.

În dimineața zilei de 14 noiembrie 1977 ne aflam amândoi în mașină. Îl luasem, ca de obicei, de la el de acasă, din

Blankenese. Spre deosebire de celelalte dimineți, când îl duceam direct la birou, în dimineața aceea l-am luat puțin mai târziu și am pornit către Bremen, unde avea o întrevedere cu un client al companiei. Ăsta e un lucru care m-a nedumerit și la care mă tot gândesc de atunci încoace. Mi s-ar fi părut mai logic ca ambuscada să aibă loc pe traseul nostru obișnuit, în drum spre biroul lui *Herr* Wiedler, care se afla în partea de nord; în schimb, indivizii ne așteptau în centrul orașului, de unde noi aveam de gând să o luăm pe autostrada A1, ce ducea către Bremen. Nu pot decât să concluzionez că teroriștii aveau pe cineva în interiorul companiei ori că ne urmăriseră de acasă de la *Herr* Wiedler și luaseră legătura între ei printr-o stație de emisie-recepție.

Era în jur de ora zece și jumătate dimineața. Eram pe punctul de a intra pe autostradă, când am văzut o dubă Volkswagen, neagră, parcată într-o poziție ciudată, care sugera că efectuase un viraj brusc. Un bărbat îmbrăcat în costum ne făcea semn cu mâinile, frenetic, iar în mijlocul șoselei zăcea ceva ce părea a fi trupul unui om. Mi-a dat impresia că cel căzut pe jos fusese lovit de dubă. Am tras pe dreapta. În spatele nostru mai era o mașină, care a oprit și ea. *Herr* Wiedler și cu mine am alergat la persoana rănită de pe șosea. Cuplul de tineri din mașina din spate ni s-a alăturat. Când ne-am apropiat, am observat că omul de pe jos era îmbrăcat într-o salopetă albastră și nu se vedea dacă era bărbat sau femeie. Apoi, dintr-odată, insul respectiv a sărit în picioare și am văzut că pe față avea o mască de schi. Cred că era bărbat, dar nu era foarte înalt. Avea o mitralieră în mâini. Bărbatul în costum și pardesiu elegant a scos un pistol, pe care l-a îndreptat înspre noi. Am încremenit cu toții. *Herr* Wiedler, eu și cei doi tineri. Dintr-odată, alți doi indivizi cu salopete albastre și măști de schi au țâșnit afară din duba Volkswagen. Și aceștia aveau mitraliere. Îmi aduc aminte că mă gândeam că teroristul îmbrăcat ca un om de afaceri era singurul fără mască pe față și m-am uitat bine la el. El a observat lucrul ăsta și s-a

înfuriat. A strigat la mine și la ceilalți să nu-l mai privim.

Cei doi indivizi mascați din dubă s-au repezit la *Herr* Wiedler, l-au înșfăcat și au început să-l împingă spre mașină, în timp ce ceilalți doi stăteau de pază, cu armele ațintite asupra noastră. Am făcut un pas înainte și bărbatul în salopetă și-a îndreptat mitraliera spre mine, așa că m-am oprit, cu mâinile sus. Asta a fost tot ce am făcut. N-am mai îndrăznit să mă clintesc din loc, iar momentul favorabil a trecut. Nu înțeleg de ce m-a împușcat. Bărbatul în costum a zis că m-am uitat din nou la el și în clipa următoare am auzit o împușcătură. Îmi aduc aminte că am crezut că foloseau gloanțe oarbe, căci era imposibil să nu mă fi nimerit de la o distanță atât de mică, dar nu simțeam nici o durere, nici o lovitură. Nimic. Apoi am simțit ceva umed într-o parte și de-a lungul piciorului. M-am uitat în jos și am văzut că sângeram, de la o rană de deasupra șoldului. M-am întors și am pornit înapoi, spre mașină. Nu gândeam limpede, probabil din cauza șocului. Nu aveam în cap decât să ajung la mașină, ca să mă așez pe scaun. Apoi am auzit încă două împușcături și am știut că mă împușcaseră în spate. Picioarele au încetat brusc să mă mai asculte și am căzut pe burtă, ca un bolovan. Am auzit-o pe tânăra din spatele meu țipând, apoi un scrâșnet de cauciucuri în clipa în care duba demară, cu *Herr* Wiedler cu tot. Nu i-am văzut plecând, pentru că zăceam cu fața pe caldarâm, dar știu că așa s-a întâmplat.

Cei doi tineri au alergat la mine și femeia s-a dus puțin mai jos, pe șosea, să caute ajutor, timp în care tânărul a rămas lângă mine. A fost o senzație teribil de stranie. Zăceam acolo, cu fața pe caldarâm, și îmi amintesc că mi se părea că e fierbinte. De asemenea, mă gândeam că îl dezamăgisem pe *Herr* Wiedler. Că ar fi trebuit să fac mai mult. Aveam să mor, oricum, așa că aș fi putut încerca să-l salvez. Apoi m-am gândit la soția mea, Helga, și la micuții Ingrid și Horst, care aveau să fie nevoiți să se descurce fără mine. Acela a fost momentul în care am decis că n-o să mor. În timp ce zăceam pe șosea, în așteptarea ambulanței, m-am străduit să rămân conștient și

pentru asta am încercat să-mi întipăresc în memorie fiecare trăsătură de pe chipul bărbatului care nu apucase să-și pună masca. Dacă reușesc să pună mâna pe el, îmi ziceam, o să-i prindă și pe ceilalți.

Toate acele trăsături i le-am descris ulterior desenatorului poliției. L-am pus să refacă portretul de nenumărate ori. De fiecare dacă când mă întreba dacă a reușit să redea, în mare, înfățișarea teroristului, spuneam că da, dar că mai are de lucru. Îi spuneam că trebuie să creăm un portret cât mai fidel al individului care mă împușcase. Așa că a refăcut desenul, iar și iar. Când am terminat, în cele din urmă, portretul era la fel de fidel ca o fotografie.

Eu voi fi țintuit în scaunul cu rotile pentru tot restul vieții. În decursul ultimelor două luni am încercat să înțeleg ce cred oamenii ăștia că pot obține prin actele lor de violență. Ei susțin că e o revoluție, o răzvrătire. Dar împotriva cui? Va veni vremea când mi se va face dreptate. S-ar putea ca eu să nu mai fiu în viață atunci, dar caseta asta, precum și portretul întocmit cu ajutorul meu reprezintă declarația mea."

Fabel apăsă pe butonul de oprire. Acum înțelegea ce anume o motivase pe Ingrid Fischmann să caute adevărul cu atâta înverșunare. După ce ascultase vocea de pe casetă, se simțea dator să-i găsească pe cei care îl răpiseră și îl asasinaseră pe Thorsten Wiedler, condamnându-l, totodată, pe Ralf Fischmann la o viață scurtă și nefericită, în scaunul cu rotile; dacă el simțea asta, își imagina ce putuse simți Ingrid, care era fiica bietului șofer.

Deschise dosarul și căută printre hârtii portretul despre care vorbise Ralf Fischmann. Îl găsi. Un fior electrizant îi străbătu șira spinării, zbârlindu-i părul de pe ceafă. Ralf Fischmann avusese dreptate: îl făcuse pe desenator să atingă o acuratețe a detaliilor care depășea limitele obișnuite ale unui portret-robot. Era, cu adevărat, ca o fotografie.

Fabel avea în fața ochilor chipul cât se poate de real al

unei persoane cât se poate de reale. Un chip pe care îl cunoștea.

– Acum înțeleg, ticălosule, spuse cu voce tare, adresându-i-se portretului din fața sa. Acum știu de ce nu ai lăsat pe nimeni să te fotografieze. Ceilalți aveau fețele ascunse, tu erai singurul fără mască.

Fabel puse pe masă portretul tânărului Gunter Griebel, se ridică de pe scaun și deschise larg ușa biroului.

1.20 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Werner convocase întreaga echipă în sala principală de ședințe. Fabel îi ceruse să organizeze această întrunire, spre a le putea împărtăși descoperirea pe care o făcuse cu privire la Gunter Griebel. Acum era clar faptul că toate victimele fuseseră membre ale grupării teroriste conduse de Franz cel Roșu Mühlhaus – Reîntrupații. De asemenea, era foarte probabil ca persoanele respective să fi fost implicate toate în răpirea și asasinarea lui Thorsten Wiedler. Fabel era încredințat că mobilul crimelor avea legătură cu evenimentul acela. Însă persoana care ar fi avut cele mai temeinice motive să comită crimele respective, Ingrid Fischmann, era moartă și ea. Atât Ingrid, cât și tatăl ei pomeniseră despre existența unui frate. Fabel hotărî să dea de urmele acelui frate și să vadă unde se afla el la momentul comiterii crimelor.

Toate aceste planuri ale sale aveau însă să mai aștepte.

Cei mai mulți dintre membrii Brigăzii Omucideri fuseseră, asemenea lui Fabel, privați de somn pe parcursul ultimelor câteva zile, dar se vedea că ceva le alungase parcă toată oboseala. Ședeau nerăbdători în jurul mesei de conferință din lemn de cireș, în timp ce un șir de chipuri lipsite de viață, scalpate – Hauser, Griebel, Schüler și Scheibe – îi priveau de pe planșa de investigație. Încă nu apucaseră să facă rost și de fotografia ultimei victime, Beate Brandt, dar Werner îi scrisese numele pe tablă, lângă pozele celorlalți. Era ca un mormânt

proaspăt săpat, dar în care nu fusese coborât încă sicriul. În centrul tablei, deasupra șirului de victime, trona o fotografie veche a lui Franz cel Roșu Mühlhaus, a cărui privire arzătoare părea să răscolească fiecare ungher al încăperii.

– Ce ați mai aflat? Fabel se așează în capătul mesei, chiar lângă ușă, și-și frecă ochii cu podul palmelor, încercând să-și alunge oboseala.

Anna Wolff se ridică de pe scaun.

– Ei bine, pentru început, ni s-a raportat dispariția unei persoane. E vorba de un oarecare Cornelius Tamm.

– Cântărețul? întrebă Fabel.

– Chiar el. Puțin cam depășit pentru gusturile mele, mă tem. Cazul ne-a sărit în ochi pentru că Tamm e contemporan cu restul victimelor. E dat dispărut de trei zile, după ce-a susținut un concert în Altona. Nici furgoneta lui nu e de găsit.

– Cine se ocupă de caz? vru să știe Fabel.

– Am desemnat o echipă, spuse Maria Klee. Aceasta arăta la fel de obosită ca Fabel. Dintre ofițerii care ne-au fost repartizați suplimentar. I-am informat că s-ar putea să fie vorba de o nouă victimă a ucigașului nostru.

– Te simți bine? o întrebă Fabel. Arăți tare zdruncinată.

– Sunt bine... doar că mă doare capul.

– Ce altceva mai avem? se întoarse Fabel din nou spre Anna.

– Am încercat să ne dăm seama ce înseamnă toate astea, zâmbi Anna Wolff. S-o fi ridicat din mormânt Franz cel Roșu Mühlhaus, care se presupune că a murit în urmă cu douăzeci de ani? Ei bine, poate că așa o fi. Am verificat toate datele pe care le avem cu privire la Mühlhaus, precum și articolele din ziar de la vremea respectivă. Anna făcu o pauză și răsfoi prin dosarul pe care îl avea în față, pe masă. Poate că Franz cel Roșu s-a întors ca să se răzbune. Prin fiul său. Mühlhaus nu era singur pe peronul gării din Nordenham. Era cu partenera lui de-o viață, Michaela Schwenn, și cu fiul lor, în vârstă de zece ani. Băiatul a văzut totul. Și-a văzut ambii părinți murind.

Fabel simți că i se zburlește părul de pe ceafă, dar se mulțumi să spună:

– Asta nu înseamnă că fiul său caută să se răzbune.

– Potrivit ofițerilor GSG 9 care au fost la fața locului, ultimul cuvânt rostit de Mühlhaus înainte să moară a fost „trădători". Crimele cu care ne confruntăm nu sunt atacurile întâmplătoare ale unui psihopat, *Chef.* E vorba de răzbunare aici. De o dispută soldată cu vărsare de sânge. Anna se opri din nou. În colțul buzelor cărnoase îi mijea un zâmbet.

– Prea bine... oftă Fabel. Să auzim atunci. E clar că ai să ne dai un pont senzațional.

Zâmbetul tinerei polițiste se lărgi. Arătă în direcția fotografiei alb-negru a lui Mühlhaus, de pe planșa de investigație.

– E ciudat, nu-i așa, cum unele imagini se transformă în adevărate simboluri. Cum ajungem să asociem în mod automat o imagine cu o persoană și persoana cu un anumit loc și timp, cu o anumită idee...

Fabel avu un gest de nerăbdare, așa că Anna continuă:

– Îmi aduc aminte că am fost șocată să văd o fotografie a lui Ulrike Meinhof înainte ca aceasta să devină o teroristă cu părul lățos și blugi lăbărțați. Era o poză cu ea și cu soțul ei la o cursă de cai. Ulrike era îmbrăcată în stilul acela modest și conservator, tipic unei gospodine din anii 1960. Înainte să devină o revoluționară. Asta m-a pus pe gânduri și am început să caut și alte fotografii de-ale lui Mühlhaus. După cum se știe, există foarte puține poze cu el. Cea pe care o avem aici e cea mai cunoscută, cea care a fost pusă pe afișele din anii 1980, când a fost dat în urmărire generală. E alb-negru, dar, după cum vedeți, părul lui Mühlhaus e foarte, foarte negru. Ca pana corbului. Și atunci mi-am amintit de fotografiile lui Andreas Baader, arestat în 1972. Părul său negru fusese vopsit în blond-cenușiu.

Anna luă o coală mare, lucioasă și o lipi alături de poza lui Mühlhaus. De data aceasta era vorba de o fotografie viu colorată. Un Franz Mühlhaus în versiune mai tânără, fără barbișonul său distinctiv. Însă ceea ce izbea ochiul era părul său. În

poza de pe afișul poliției, părul lui Mühlhaus era pieptănat spre spate, dezvelindu-i fruntea largă și palidă, pe când în această fotografie cârlionți bogați și dezordonați îi cădeau pe frunte, încadrându-i toată fața. În plus, părul era roșcat. Un roșcat aprins, cu nuanțe aurii.

– Porecla Franz cel Roșu nu i se trăgea de la convingerile sale politice, ci de la părul său. Anna puse degetul pe fotografia cu pricina și se uită țintă la Fabel. Vezi? Cât timp a fost urmărit de autorități, și-a ascuns părul roșcat, care l-ar fi dat de gol, vopsindu-l negru. BKA a aflat că Mühlhaus și-a vopsit părul, așa că i-au modificat poza ca atare. Dar asta nu-i tot... se pare că fiul lui Mühlhaus avea părul de aceeași culoare aparte. În timp ce erau urmăriți, i-a vopsit și băiatului părul la fel.

În încăpere se așternu tăcerea după ce Anna își încheie pledoaria. Apoi Werner luă cuvântul, dând glas la ceea ce gândeau cu toții:

– Rahat. Scalpurile și vopseaua de păr. Se întoarse către Fabel. Iată simbolismul după care tânjeai.

– Ce știm despre soarta băiatului? o întrebă Fabel pe Anna.

– Cei de la asistență socială nu vor să ne dea dosarul în lipsa unui mandat. Am solicitat deja emiterea acestuia.

Fabel examină fotografia tânărului Mühlhaus. Acum ar fi trebuit să aibă în jur de douăzeci de ani. Se vedea că era o poză făcută de un amator, undeva afară, în lumina soarelui unei veri demult apuse. Mühlhaus zâmbea larg în fața camerei, cu ochii mijiți din cauza soarelui. Un tânăr fericit, lipsit de griji. Nimic de pe chipul său nu prevestea un viitor presărat cu crime și violență. Exact la fel ca în fotografia lui Ulrike Meinhof, despre care pomenise Anna. Mereu i se păruseră fascinante astfel de fotografii: fiecare om are un trecut. Fiecare om a fost altcineva odinioară.

Fabel își îndreptă din nou atenția la părul ce strălucea în nuanțe de roșu și auriu în lumina soarelui. Mai văzuse un păr de culoarea aceasta undeva. Nu de mult, cu doar câteva ore în urmă.

– Anna... Se întoarse cu spatele la planșa de investigații.

– Da, *Chef*?

– Fă niște săpături în trecutul lui Beate Brandt. Urgent. Vrea să știu ce fel de relație a avut, dacă a avut, cu Franz Mühlhaus. Apoi se întoarse spre Werner. Vreau să verifici adresa aceea pe care ne-a dat-o Franz Brandt. Cred că ar trebui să stăm din nou de vorbă cu el.

Chiar în clipa aceea începu să-i sune telefonul. Era Frank Grueber, care conducea echipa de tehnicieni aflată în locuința lui Beate Brandt.

– Să înțeleg că ați mai găsit un fir de păr? i-o luă Fabel înainte.

– Am găsit, confirmă Grueber. Omul nostru devine poetic. L-a lăsat pe pernă, lângă cadavru. Dar asta nu-i totul. Am cercetat toată casa, să vedem dacă ucigașul n-a comis vreo greșeală când a intrat.

– Și?

– Și am găsit niște urme ciudate într-un sertar. În biroul sau dormitorul fiului victimei. Se pare că acolo ar fi fost depozitată o cantitate de explozibil.

2.10 p.m.: cartierul Eimsbüttel, Hamburg

Lucrurile începeau să se limpezească în mintea lui Fabel în timp ce străbăteau orașul în viteză, îndreptându-se spre adresa din Eimsbüttel pe care Franz Brandt i-o dăduse lui Werner.

Brandt fusese la înălțime. Își jucase rolul perfect. În timp ce Fabel îl chestiona, tânărul îl întrebase de ce ucigașul vopsea firele de păr cu roșu. El cunoștea deja răspunsul, dar se folosise de așa-zisa sa durere, cauzată de pierderea mamei, ca să-și ascundă adevăratele intenții: de a afla cât de mult știa poliția cu privire la mobilul crimelor. Mai mult decât atât, stătuse în fața afișului cu celălalt Franz cel Roșu, cel original, și îi spusese că în facultate porecla lui era Franz cel Roșu.

Totul se potrivea: același păr, aceeași profesie, chiar și același prenume. Vârsta lui Brandt, de asemenea, se potrivea. Fabel presupunea că Beate îl luase la ea pe băiatul de zece ani, ca să-l crească, după ce acesta asistase la uciderea mamei și a tatălui său în schimbul de focuri de pe peronul gării din Nordenham. Poate că Beate o făcuse din cauza sentimentului de vinovăție. Oricare ar fi fost trădarea săvârșită, ea avusese o implicare și, în ciuda faptului că îl crescuse ca pe propriul fiu, Franz îi aplicase același ritual justițiar ca și celorlalte victime.

Trecură dincolo de cordonul polițienesc cu care echipele speciale sosite la fața locului împrejmuiseră zona din capătul străzii. Primul lucru pe care îl ordonă Fabel fu detașarea la fața locului a unei trupe de ofițeri înarmați, specializați în luptele de stradă. Fabel se întrebase adesea dacă există vreo deosebire între un terorist și un criminal în serie: ambii ucid în masă, ambii se ghidează după un plan abstract, pe care celorlalți le este imposibil să-l înțeleagă. Brandt reușise să estompeze această deosebire ca nimeni altul. Crimele sale, motivate de dorința de răzbunare, erau săvârșite după un simbolism ritualic profund psihotic, dar cu toate astea plasase, plin de sânge rece, bombe sofisticate menite să-i elimine pe toți cei ce reprezentau o amenințare. Iar când îl sunase pe telefonul mobil, ca să-i dea de știre că avea o bombă în mașină, folosise un modulator de voce, în caz că Fabel i-ar fi recunoscut glasul, după scurta discuție pe care o purtaseră în HafenCity.

Adresa pe care le-o dăduse Franz Brandt era reprezentată de un bloc de apartamente cu patru etaje, în care se intra direct din stradă, ceea ce le reducea șansele de a năvăli în apartament pe nepusă masă.

– Spune-le oamenilor tăi să stea de pază în spatele clădirii, îi ceru Fabel comandantului trupelor speciale. Tipul ăsta încă nu știe că-l suspectăm și am un motiv justificat să-l interoghez din nou în legătură cu moartea mamei sale. Asta presupunând că era mama sa naturală. Am să-i iau cu mine pe doi dintre

oamenii mei.

– Ținând cont de tot ce mi-ai spus despre el, nu cred că e indicat să procedezi așa, opină comandantul. Mai ales dacă e așa de priceput cum s-a dovedit a fi în materie de bombe. Am luat legătura cu unitatea de geniști și sunt pe drum. Aș zice să așteptăm sosirea lor, după care oamenii mei vor intra cu sprijinul acestora.

Fabel se pregătea să obiecteze, dar comandantul trupelor speciale i-o reteză scurt.

– Tu și echipa ta puteți veni după noi, dar dacă insiști să mergeți singuri s-ar putea să vă alegeți cu pierderi în rândul ofițerilor voștri.

Afirmația comandantului îi trezi lui Fabel amintiri dureroase. Mai trecuse o dată prin asta, se mai confruntase o dată cu un adversar periculos într-un perimetru restrâns. Și se pierduseră vieți omenești.

– Prea bine, oftă el. Dar am nevoie de el viu.

Chipul comandantului se întunecă.

– Asta urmărim de fiecare dată, *Herr* comisar-șef. Însă individul acesta este, evident, un terorist profesionist. Nu-i așa de ușor întotdeauna.

Fabel, Maria, Werner, Anna și Henk se îmbrăcară toți cu veste antiglonț și porniră pe urmele celor patru ofițeri din trupele speciale, care erau însoțiți și de un specialist în dezamorsarea bombelor. Se îndreptară spre intrarea în clădire, alergând ușor ghemuiți, cum făceau la antrenamente, cu trupurile cât mai plecate la pământ și cât mai apropiate de zidurile clădirii. După ce intrară în bloc, comandantul îi făcu lui Fabel un semn cu mâna prin care îi dădea de înțeles să rămână în hol, împreună cu oamenii lui, în timp ce ofițerii din trupele speciale urcară scările. Lui Fabel i se părea de necrezut faptul că niște indivizi atât de robuști și atât de înarmați puteau să se miște pe nesimțite, fără nici un zgomot.

În holul blocului domnea o tăcere mormântală, care fu spartă brusc în clipa când ofițerii pătrunseră în apartamentul

de deasupra. De jos, din hol, Fabel și ceilalți auziră răcnetele celor din trupele speciale. Apoi se lăsă liniștea. Fabel le făcu semn oamenilor săi să îl urmeze pe scări; se opriră cu un etaj mai jos de apartament. Comandantul își făcu apariția la ușa apartamentului.

– E liber. Dar mai așteptați puțin, să arunce o privire și cei din unitatea de geniști.

În clipa aceea, un alt membru al unității de geniști, îmbrăcat în salopetă albastră, urcă scările pe lângă ei, în fugă.

– La naiba cu toate, spuse Fabel. Brandt habar n-are că îi dăm târcoale. În plus, ăsta e apartamentul prietenei sale. Nu cred că a pus vreo bombă aici. Eu urc.

Porni în fugă pe scări, pe urmele genistului, urcând câte două trepte deodată, și se năpusti în apartament, fără să țină seama de protestele comandantului trupelor speciale. Werner ridică din umeri și se luă după șeful său, urmat de Maria, Anna și Henk.

Apartamentul era mic și toate decorațiunile, precum și mobilierul sugerau existența unei prezențe feminine. Fabel presupuse că Brandt nu petrecea prea mult timp aici. Aceeași impresie o avusese și în locuința mamei sale, așa că îi trecu prin minte gândul că s-ar putea ca tânărul arheolog să mai aibă un adăpost pe undeva – vreo ascunzătoare neștiută de nimeni. N-avea rost să mai zăbovească aici: micuțul apartament era plin de polițiști și Fabel știu dintr-o singură privire că n-aveau să găsească nimic relevant, cu toate că regulamentul îi cerea să cheme tehnicienii criminaliști la fața locului, de îndată ce geniștii aveau să-i dea undă verde.

Telefonul Mariei începu să zbârnâie. N-auzea mai nimic din cauza gălăgiei din apartament, așa că ieși pe hol.

Fu unul dintre momentele acelea în care în minte ți se învălmășesc mii de gânduri, mii de ipoteze și mii de consecințe, într-un interval de timp mult prea scurt pentru a putea fi măsurat. Unul dintre geniști ridică brusc mâna și, întorcându-se cu spatele la restul polițiștilor prezenți, scoase un singur strigăt: „Liniște!"

Fabel auzi bipurile numaidecât. Semănau cu ticăitul unui ceasornic. Cel de-al doilea specialist în explozibili se duse lângă primul, își scoase casca și se răsuci în direcția de unde venea sunetul. Toți cei prezenți se întoarseră deodată, uitându-se în aceeași direcție în care priveau cei doi geniști.

Era așezat pe un CD-player. La prima vedere semăna cu un aparat electronic oarecare: o cutie mică de metal, de culoare gri, cu o lumină roșie ce pâlpâia în ritmul sunetului.

Cu ochii ațintiți la dispozitiv, parcă hipnotizat de luminița roșie ce clipea intermitent, Fabel se întreba de ce stă nemișcat, în loc să fugă mâncând pământul.

În clipa următoare ticăitul se transformă într-un țiuit constant, iar luminița roșie încetă să mai pâlpâie.

2.20 p.m.: cartierul Eimsbüttel, Hamburg

În clipa când Maria Klee intră înapoi în apartament, cu telefonul în mână, fețele celor prezenți se întoarseră spre ea, parcă secătuite de orice culoare și expresie.

– Am ratat ceva? întrebă ea.

– Nu chiar, spuse Fabel. Cred că, dimpotrivă, ceva tocmai ne-a ratat pe noi.

Specialistul în explozibili ținea în mâna înmănușată detonatorul gri, de metal, cu firele atârnând. În clipa când lumina intermitentă se transformase într-o lumină roșie constantă, se aplecase rapid și smulsese pur și simplu firele din detonator.

– Nimic periculos, explică el ulterior.

Colegul lui luă cu grijă CD-playerul și amplificatorul de pe raft.

– Gata, spuse el, desprinzând un pachețel gri, învelit într-o folie de plastic, de pe partea posterioară a aparatului. E în siguranță.

– Bravo, îl felicită Fabel pe genist. Dacă nu te-ai fi mișcat atât de rapid...

Specialistul în explozibili scutură din cap.

– Mă tem că nu pot să-mi asum nici un merit pentru asta. Am acționat mai mult din reflex. Mi-ar fi fost imposibil să mă mișc suficient de repede încât să deconectez detonatorul la timp. E vina dispozitivului. A ratat explozia, din motive inexplicabile. Părerea mea este că detonatorul era defect. Puțin probabil ca firele să se fi desprins de la sine – din câte am văzut la bomba din mașina dumneavoastră, tipul ăsta e foarte meticulos.

Celălalt genist puse cu grijă pachețelul cu explozibil într-un recipient cu pereții rezistenți.

– Cantitatea de exploziv era suficient de mare ca să omoare toți oamenii din apartament, dar n-ar fi distrus structura clădirii, ci ar fi azvârlit doar geamurile până hăt departe, în Buxtehude.

– Într-adevăr, se pare că am ratat ceva important, spuse Maria.

– Cine era la telefon? întrebă Fabel.

– Oh... era Frank. Frank Grueber. Tocmai s-a întors de la locul crimei din locuința mamei lui Brandt. A prelevat niște fire de păr din dormitorul lui Brandt. De pe o perie. Le-a supus unui test ADN, să vadă dacă există o legătură între firul acesta și cel vechi.

– Și?

– Sunt suficienți indicatori comuni încât să sugereze o legătură de rudenie apropiată. Probabil e vorba de tată și fiu. Așadar, se pare că am dat de Franz cel Roșu junior.

Situațiile periculoase pot provoca o stare de oboseală aparte. Adrenalina pompată în organism se scurge încet, sorbind fiecare dram de energie. Mușchii care n-au făcut nimic altceva decât să se lase întinși la maximum, precum coardele unei viori, încep să doară și să tremure, în timp ce o stare groaznică, de epuizare, se instalează încet în creier și în organism. Întorcându-se înapoi la mașină, Fabel se simți absolut extenuat.

Werner se trânti pe scaunul din dreapta șoferului în BMW-ul lui Fabel. Cei doi bărbați rămaseră nemișcați câteva momente, fără să scoată un cuvânt.

– Sunt prea bătrân pentru porcării de genul ăsta, spuse el într-un târziu. Am crezut că ne-am ars de data asta. N-am mai fost în viața mea atât de speriat.

Fabel oftă.

– Din nefericire, Werner, eu am mai fost. Este a treia oară când mă aflu în vecinătatea letală a unei bombe și mi-e de ajuns. Tot ce mi-am dorit eu a fost să îi protejez pe oameni. Pentru mine asta a însemnat întotdeauna meseria de polițist – să ne punem ca o pavăză între omul obișnuit și pericol. Cu mulți ani în urmă, pe vremea când eram încă împreună cu Renate, iar Gabi era mică, am mers într-o vacanță în Statele Unite. La New York. Îmi aduc aminte că am văzut o mașină a NYPD trecând pe lângă noi. Pe portieră scria *To Protect and Serve*[1]. Îmi amintesc că m-am gândit că ar trebui să scriem asta și pe mașinile noastre din Hamburg. Mi-am zis atunci: asta fac eu, asta sunt.

– Jan, spuse Werner, a fost o zi îngrozitor de lungă. Lasă-mă să conduc eu. Te duc acasă.

– Ce căutăm noi aici, Werner? Un psihopat se răzbună pe niște oameni care au complotat să-i ucidă pe alții cu douăzeci de ani în urmă. Un ucigaș care ucide alți ucigași. Trebuie să recunoști, există un soi de justiție naturală în toată povestea asta. Țara noastră a fost aproape sfâșiată de neisprăviții ăștia. Mai am și azi în trupul meu fragmente dintr-un glonț tras de o fată de optsprezece ani. Și pentru ce? La ce bun moartea lui Franz Weber? La ce bun faptul că eu am împușcat o fată care n-ar fi trebuit să aibă în cap altceva decât băieți și hainele pe care să le poarte la discotecă? Astăzi fata aceea ar fi avut treizeci și opt de ani, Werner. Dacă n-aș fi ucis-o eu. Dacă Svensson nu și-ar fi înfipt colții în ea, acum și-ar duce copiii la școală. Ar merge la sala de sport de trei ori pe săptămână, ca să-și recapete silueta de altădată. Și poate că s-ar gândi, pentru a câta oară: „Nu-i așa că eram smintită în tinerețe? Oare la ce-mi stătea capul?" Ar fi avut copii, Werner. O generație întreagă anihilată pentru că eu am apăsat pe trăgaci.

---

[1] *To Protect and Serve* – Protejăm și slujim (în engl., în orig.) (n.tr.)

– Asta e meseria noastră, Jan, spuse Werner. Dacă tu n-ai fi fost acolo în timpul atacului comis asupra băncii, ar fi murit altcineva. Poate și mai mulți oameni.

– Îmi doresc o nouă viață, Werner. O viață departe de toate astea. I-am spus lui van Heiden că ăsta e ultimul meu caz. Am terminat – îmi dau demisia din poliție de îndată ce ticălosul ăsta ajunge după gratii. Un vechi coleg de școală mi-a oferit o slujbă. Am de gând s-o accept.

– Nu se poate să vorbești serios, Jan. Nu-mi pasă ce spui tu, dar n-am fi avut niciodată atâtea condamnări dacă n-ai fi fost tu la cârmă. Și, dacă tot vorbim despre moarte, de fiecare dată când ai băgat un criminal la răcoare, ai salvat Dumnezeu știe câte vieți.

– Poate c-așa o fi, Werner. Dar a venit vremea să preia altcineva ștafeta. Fabel schiță un zâmbet trist și obosit. Sunt hotărât. În fine, să ne întoarcem la sediu. Am de terminat o treabă.

Tocmai răsucise cheia în contact când simți mâna lui Werner apucându-l de braț. Se întoarse spre acesta și-l văzu privind drept în față, prin parbrizul mașinii, ca hipnotizat.

– Spune-mi că nu am halucinații, murmură Werner, făcând un gest cu capul înspre cordonul polițienesc.

Fabel privi într-acolo. O pereche de tineri intrase în dispută cu un ofițer de poliție. Bărbatul arăta întruna spre blocul de apartamente.

Fabel și Werner deschiseră ușile de la mașină în același timp și o luară la fugă înspre locul unde Franz Brandt se certa cu polițistul.

9.30 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel îl supuse pe Franz Brandt unui interogatoriu amănunțit. Anna și Henk o interogau în altă cameră pe prietena acestuia, Lisa Schubert. Franz Brandt răspunse la întrebări mai întâi cu uimire, apoi cu îngrijorare, pentru ca în cele din urmă să devină de-a dreptul furios. Susținea că nu știe nimic

despre bomba din apartamentul Lisei Schubert și era tot mai indignat de acuzația, voalată, că ar avea vreo legătură cu moartea mamei sale. După ce puse capăt interogatoriului și dispuse ca Brandt să fie dus în arest, Fabel discută cu Anna și cu Henk, care îl informară că Lisa Schubert reacționase la fel. Aceasta se afla în stare de șoc.

Lui Fabel nu-i mirosea a bine. Brandt fusese atât de inteligent și de meticulos în acțiunile de până acum. Păruse mereu cu un pas înaintea lor. Pur și simplu nu i se potrivea o strategie atât de copilărească precum negarea. Pe de altă parte însă, era evident că individul nu era în toate mințile, din moment ce putuse să facă ceea ce făcuse.

Fabel se întoarse la el în birou. O trimisese acasă pe Maria mai devreme: arăta foarte rău și durerea de cap n-o mai lăsa. În schimb, Anna și Henk rămăseseră la birou. Fusese emis în sfârșit mandatul, iar Anna făcuse rost de codurile și parolele de care aveau nevoie pentru accesarea înregistrărilor din arhiva serviciilor de asistență socială. Acum încercau să afle dacă Franz Brandt era, într-adevăr, băiatul în vârstă de zece ani care asistase la moartea lui Franz cel Roșu Mühlhaus în gara Nordenham. Care își auzise tatăl jurându-le răzbunare celor care îl trădaseră, înainte să-și dea ultima suflare. După ce ieșiseră din camera de interogatoriu, Fabel îi spusese lui Werner să meargă acasă să se odihnească, dar acesta îi răspunsese că mai avea ceva de lucru la el în birou.

Fabel luă din sertar dosarul primit de la Ingrid Fischmann și-l așeză pe masă. Scoase un oftat adânc, oftatul unui om care se vede nevoit să se întoarcă înapoi, în timp, în căutarea unor răspunsuri.

9.30 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Înainte să intre la duș, Grueber îi dăduse Mariei două pastile de codeină. Aceasta merse în bucătărie după un pahar cu apă, ca să-și ia medicamentele.

Durerea de cap, care debutase ca o senzație vagă de disconfort, se transformase între timp într-o migrenă acută, atât de puternică încât simțea că-i plesnesc ochii din cap. Avusese mereu o oarecare reținere să ia medicamente pentru durerile de cap: ceva din sufletul ei, sub influența învățăturii luterane primite în copilărie, îi spunea că e mai bine să lase natura să-și urmeze cursul firesc. Dar de data asta durerea n-avea cum să dispară cu un pahar cu apă și un strop de puritanism nord-german. Luă un păhărel din dulapul de vase și-l umplu cu apă. Dădu să se întoarcă și paharul îi alunecă din mână, izbindu-se de podeaua bucătăriei și făcându-se țăndări. Maria trase o înjurătură și privi în jur după o mătură și un făraș. Le găsi în dulăpiorul de sub chiuvetă, unde Grueber își ținea ustensilele de curățenie.

Lângă coșul de gunoi, îndesată în fundul dulăpiorului și așezată cu fața înspre perete, observă o cutie care îi atrase atenția. Avu senzația că fusese dosită acolo în mod deliberat, ca să nu fie găsită. Asta o făcu să se lase în genunchi pe dalele de gresie ce pardoseau podeaua bucătăriei și să se întindă după cutie.

Vopsea de păr.

Un gând nebunesc o străfulgeră: pentru o fracțiune de secundă revăzu locurile crimelor, cu scalpurile acelea oribile îmbibate în vopsea roșie. Și-l imagină pe Grueber stând acolo, în salopeta sa de criminalist, cu cutia de vopsea în mână. Apoi vedenia dispăru. Era un gând absurd: ce legătură ar putea avea Grueber cu victimele? Examină din nou recipientul de plastic. Conținea vopsea de culoare neagră; nu roșie. Scoase un oftat și dădu să pună cutia la loc, dar în clipa următoare se opri și o privi din nou. Era culoarea părului lui Grueber. Brunet-închis. Aproape negru. Frank își vopsea părul?

Maria puse la loc recipientul în fundul dulăpiorului, cu eticheta spre perete, așa cum îl găsise, apoi vârî înapoi și celelalte obiecte, care îl ascundeau vederii. Zâmbi la gândul că iubitul ei avea asemenea preocupări. De ce să-și fi vopsit părul? Oare încărunțea prematur? Văzuse fotografii de-ale

părinților săi, ambii la fel de bruneți ca el, dar nu păreau să fi încărunțit înainte de vreme, din câte își dădea ea seama. Doar dacă nu-și vopseau și ei părul. Rămase o clipă cu privirea ațintită pe cutia de vopsea de sub chiuvetă. Nu înțelegea de ce un lucru atât de mărunt îi trezea o senzație de neliniște. Fusese ascuns intenționat. Poate că aparținea vreunei foste iubite. Dar de ce să-l fi pus acolo, în loc să-l arunce pur și simplu?

Maria se ridică în picioare și zdrobi sub călcâi un ciob din paharul spart. El era în spatele ei când se întoarse. Aproape de ea. Foarte aproape. Stătea fix așa cum stătea Vitrenko în visele ei. Ochii lui aveau altă formă și altă culoare, dar pentru prima oară Maria zări în ei aceeași cruzime rece, impasibilă.

În clipa aceea știu. Îi zâmbi lui Grueber și îi spuse pe un ton vesel:

– Nu te-am auzit venind. M-ai speriat.

Dar știu adevărul.

Frank îi zâmbi, la rândul lui – un zâmbet rece, inexpresiv. Își întinse mâna și dădu la o parte o șuviță blondă de pe fruntea Mariei.

– Îți aduci aminte de ziua când ne-am cunoscut? întrebă el.

Maria încuviință din cap.

– Te ocupai de cadavrul acela din Sternschanzen Park. Fabel era plecat și eu conduceam ancheta... Maria zâmbi din nou. Încercă să pară relaxată. Pistolul și-l lăsase pe cuierul *vintage* din hol. Erau atâtea antichități în casa asta. Toate aveau legătură cu trecutul.

– Așa e. Grueber continua să-i mângâie părul, obrazul, cu o privire absentă, cu gândul departe. Îmi amintesc de prima oară când te-am văzut. Fiecare gest, fiecare trăsătură a ta mi s-a întipărit în minte din prima clipă. Ca și când te-aș fi cunoscut de-o viață. Ca și când ne-am fi știut de undeva, dar nu ne aminteam de unde. Ai simțit și tu asta?

Maria se gândi să mintă, dar în loc de asta se mulțumi să ridice din umeri. Încercă să calculeze distanța până la ușa bucătăriei, apoi până la cuierul de pe hol, plus timpul necesar

ca să-și scoată pistolul din toc și să-i tragă piedica de siguranță. Dacă îl nimerea din prima...

Grueber zâmbi. Își luă de la spate mâna cealaltă, scoțând la iveală pistolul Mariei, și îi împunse ușor obrazul cu țeava armei.

– Te iubesc, Maria. Nu vreau să te rănesc, dar dacă sunt nevoit s-o fac, o fac. Asta înseamnă că va trebui să așteptăm până în viața viitoare ca să ne revedem.

Maria își înclină ușor capul pe spate, dar Grueber continuă s-o apese cu țeava pistolului, apucând-o cu cealaltă mână de după ceafă.

– Să nu faci vreun gest prostesc, Maria. Sunt în stare să te ucid și pe tine, și pe mine. Te rog nu mă sili să fac asta. Am mai murit o dată împreună, pe vremuri. Pe peronul unei gări, cu mult timp în urmă. Dar acum nu ne-a sosit timpul. Încă nu.

– De ce, Frank? De ce i-ai ucis pe toți acei oameni?

Grueber zâmbi.

– Haide, Maria. Încă n-ai văzut toată casa asta.

9.45 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Anna Wolff își arcui spinarea și se frecă la ochi. Avea nevoie să ia o pauză din fața computerului. Își petrecuse o oră întreagă scotocind prin actele serviciului de asistență socială, încercând să afle când și unde îl înfiase Beate Brandt pe Franz. Nu găsise nimic. Ieși pe coridor și-și turnă o ceașcă de cafea de la aparat. Veniră încă vreo doi-trei colegi de-ai săi și sporovăiră o bucată de vreme. N-avea nici un chef să se întoarcă la computer și să se afunde din nou în șirul nesfârșit de nume înregistrate în arhivă.

Tocmai se pornise înapoi, către birou, când își făcu apariția Henk.

– Cum merge treaba? se interesă el.

Anna schiță o grimasă.

– Nicicum. N-am găsit nimic cu privire la înfierea lui Franz sau la luarea lui în plasament de către Beate Brandt.

– Asta din cauză că am apucat-o pe o pistă greșită. Henk se așează pe marginea biroului Annei. Pe chipul acestuia licărea un zâmbet triumfător. Cred că ar fi mai bine să mergem să discutăm cu Fabel.

9.55 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Creierul Mariei procesă toate informațiile disponibile cu cea mai mare viteză posibilă. Încercă să-și păstreze cumpătul și evaluă rapid situația. Grueber îi ceruse să-și ducă mâinile la spate, probabil ca să i le lege. Din clipa aceea avea să fie complet neajutorată. Însă avea motive să spere că, în pofida demenței de care dădea dovadă și în pofida violenței extreme și mutilării la care își supusese victimele, Grueber nu avea intenția s-o omoare. Ea nu avea nici o legătură cu uneltirile sale. Nu făcea parte din lista sa de victime. Pe de altă parte, mai fuseseră și alții care îl încurcaseră, și atunci îi eliminase, pur și simplu: Ingrid Fischmann și Leonard Schüler. Îi omorâse fără să fi făcut parte din planurile sale. Pe Schüler îl și scalpase și îi lipise scalpul pe geamul din locuința lui Fabel, în semn de avertisment.

Maria își aduse aminte că Grueber o sunase deunăzi, când se afla în apartamentul prietenei lui Franz Brandt. O sunase tocmai ca s-o determine să iasă din apartament în momentul când el avea să detoneze bomba dinăuntru. Voia ca ea să trăiască.

Făcu ceea ce i se ceruse și-și duse mâinile la spate. Grueber îi legă încheieturile cu o sfoară, răstimp în care, își zise ea, lăsase probabil pistolul pe tejgheaua din bucătărie. Preț de o clipă îi trecu prin minte să-l îmbrâncească și să încerce să pună mâna pe armă. Însă în clipa următoare simți strânsoarea aspră a sforii în jurul încheieturilor.

Grueber o prinse de braț, fără duritate, și o conduse afară din bucătărie, de-a lungul holului, până la baza scărilor ce urcau la etaj. Dedesubtul scărilor era o ușă joasă și boltită, despre care Grueber îi spusese mai demult că duce într-o

pivniță plină cu boxe de depozitare. Îi făcu semn cu pistolul să se îndepărteze puțin de el cât timp căută cheia prin buzunare. Descuie ușa, păși înăuntru și aprinse lumina, după care o pofti pe Maria s-o ia înaintea lui.

Din momentul acela începu să regrete amarnic faptul că nu îndrăznise să sară asupra lui înainte de-a apuca s-o lege.

10.00 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel era așezat la birou, examinând cu atenție o fotografie pe care se căznea s-o deslușească în profunzime, când îi sună telefonul. Era Susanne, care îl suna de la ea de acasă, și Fabel se simți puțin iritat de deranj.

– Ești în regulă? întrebă ea. Ai o voce ciudată.

– Sunt bine, spuse el, continuând să privească poza din fața sa. Doar obosit.

– Când vii acasă?

– Nu știu, răspunse el. Sunt prins aici până peste cap cu tot felul de treburi. Bănuiesc că o să ajung destul de târziu. N-are rost să mă aștepți. De fapt, cred că ar fi mai bine să mă duc la mine acasă în seara asta. În felul ăsta n-o să te deranjez când sosesc.

– Bine, spuse ea pe un ton ușor nesigur. Atunci ne vedem mâine. Ești sigur că totul e în regulă?

– Da, sunt bine. Nu-ți face griji pentru mine. Am nevoie de somn, atâta tot. Acum trebuie să te las... ne vedem mâine.

Fabel închise telefonul și rămase cu el în mână. Avusese de atâtea ori astfel de conversații cu fosta sa soție, Renate. Telefoane târzii, în miez de noapte, date de aici, de la sediu, sau de la locul vreunei crime, sau de la morgă. Prea multe telefoane de genul acesta îi erodaseră căsnicia, precum și fidelitatea soției sale.

Însă de data aceasta nu fusese pe deplin sincer cu Susanne în privința motivelor pentru care nu avea de gând să meargă la ea. În seara asta simțea nevoia să fie singur, să aibă

libertate de gândire, de reflecție. Se simțea îngropat sub o povară insuportabilă, ce nu putea fi dată la o parte dintr-o singură mișcare, fie ea cât de intensă. Ca și când ar fi trebuit să se sforțeze să se elibereze dintr-un morman de dărâmături, îndepărtându-le bucată cu bucată.

Iar una dintre aceste bucăți se afla în fața ochilor săi. Fiecare om are un trecut.

„Fiecare om a fost altcineva odinioară." Acest gând îi trecuse prin minte și când văzuse fotografia tânărului Franz Mühlhaus, dinainte să se transforme într-un terorist; și atunci când Anna îi descrisese fotografia lui Ulrike Meinhof, proaspăt căsătorită. „O viață necunoscută nouă."

Își petrecuse ultimele două ore răsfoind dosarul trimis de Ingrid Fischmann chiar înainte să moară. Împrăștiase conținutul acestuia pe tot biroul: decupaje din ziare, interviuri, un grafic ce consemna evoluția și diversificarea, în timp, a grupărilor protestatare, activiste și teroriste, copii după diferite lucrări germane despre anarhism și terorism.

Și fotografii.

Poza din fața lui nu avea nici o legătură cu cazul pe care îl investiga. Nici cu ceea ce i se întâmplase lui în urmă cu douăzeci de ani. Avea legătură cu altceva, cu altcineva.

O descoperise în spatele dosarului, cu o notiță atașată pe verso. Fotografia data din 1990, vreme la care influența și rațiunea de a fi a grupărilor activiste de stânga intraseră într-un declin rapid. Zidul tocmai fusese dărâmat și cele două Germanii se îmbrățișau încă pline de speranță și de entuziasm. Era o vreme în care lumea asista la răzvrătirea milioanelor de oameni din Europa de Est împotriva dictaturilor comuniste. Vechile slogane ale activismului de stânga începeau să sune tot mai sec, mai fără substanță, ba chiar stânjenitor.

Notița de pe spatele fotografiei suna în felul următor: „Christian Wohlmut, un anarhist din München, căutat sub învinuirea de a fi subminat interesele guvernamentale și comerciale ale Statelor Unite, pe teritoriul Republicii Federale

Germania. Fotografiat în compania unei femei necunoscute".

Femeie necunoscută. Fotografia era neclară și părea să fi fost făcută de la distanță. O fată care putea fi studentă, după vârstă, se afla în stânga lui Wohlmut, puțin mai în spate. Era înaltă și subțire, cu părul lung și negru, dar trăsăturile feței nu i se puteau desluși. Cu toate astea, putea fi recunoscută. De cineva care o cunoștea.

Fabel citi dosarul lui Wohlmut. Era ultima zvâcnire a unei mișcări muribunde. Acesta formase o grupare care până la urmă se dizolvase de la sine, dar nu înainte de a fi plantat mai multe bombe rudimentare în incinta unor obiective americane. O scrisoare-capcană îi retezase degetele de la mâna dreaptă secretarului, în vârstă de nouăsprezece ani, al unei companii petroliere americane. Wohlmut fusese arestat și condamnat la trei ani de închisoare.

Fabel privi din nou la fata cea înaltă, cu părul negru. Wohlmut vorbea cu cineva aflat în afara obiectivului camerei foto, iar fata de lângă el asculta cu atenție, cu capul ușor înclinat într-o parte. Era o poziție de maximă concentrare.

Fiecare om are un trecut. Fiecare om a fost altcineva odinioară. Se auzi un ciocănit ușor în ușă, așa că strecură fotografia la loc, în spatele dosarului.

Anna și Henk se iviră în pragul ușii.

10.00 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

În pivnița lui Grueber nu era nici o boxă de depozitare. Nu era deloc dezordine.

Pivnița era spațioasă, disproporționat de mare în comparație cu ușa de acces, cea de sub scări. Maria examină pereții, căutând o eventuală fereastră sau ușă care să dea în exterior. Știa însă că încăperea e situată prea jos, posibil sub nivelul solului. Își imagină ultimele raze ale soarelui ce apunea strecurându-se printre tufișurile și plantele din grădina lui Grueber. Dintr-odată Maria conștientiză faptul că deasupra ei

apăsa greutatea întregii case; la fel și pământul negru ce împresura zidurile pivniței în care era captivă.

Pivnița avea puțin sub doi metri înălțime, din câte bănuia ea, și fusese amenajată ca spațiu de lucru. De-a lungul zidurilor erau aliniate bănci și diverse aparate, rafturi cu cărți și dulăpioare metalice pentru scule. Se auzea un zumzăit metalic constant și pe unul dintre pereți Maria observă o cutie mare, din oțel lustruit, în care se învârtea un ventilator adăpostit în spatele unei plase protectoare. Presupuse că Grueber instalase un sistem de reglare a temperaturii și umidității. Spațiul din interiorul pivniței era întrerupt, din loc în loc, de niște stâlpi groși, paralelipipedici, având rolul evident de a susține greutatea casei. În centrul pivniței, patru stâlpi delimitau o zonă împrejmuită, ce părea să fie o spălătorie improvizată, cu niște folii din plastic gros, semiopac, pe post de pereți. Maria simți cum teama i se intensifică: era clar că zona aceea servea unor scopuri speciale, iar instinctul îi spunea că scopurile respective o priveau în chip direct și imediat.

Grueber păru să-i sesizeze teama. O privi încruntat, iar în ochii lui se deslușea tristețea și furia deopotrivă. Își întinse mâna și o mângâie pe obraz.

– N-am de gând să-ți fac rău, Maria, spuse el. Nu ți-aș face rău *niciodată,* sub nici o formă. Nu sunt un psihopat. Eu nu ucid fără motiv. Ar fi trebuit să știi asta până acum. Am fost înzestrat cu harul de a vedea dincolo de vălul care separă viețile, existențele unei ființe umane. Iar asta mă face să prețuiesc viața și mai mult, nu s-o nesocotesc. Aceia pe care i-am ucis... au meritat-o. Tu nu, însă. Nici Fabel. Tocmai de aceea nu am detonat bomba pe care i-am pus-o în mașină. Vezi tu, noi trei suntem legați unul de celălalt. În fiecare viață am fost puși laolaltă ca să ducem la bun sfârșit lucrurile rămase nerezolvate din existența precedentă. Eu, tu și Fabel – toți am mai fost aici și vom mai fi. Nu-ți face griji, Maria. N-am să te rănesc. Doar că nu pot să te las să-mi tulburi planurile pe care le am în noaptea asta. În noaptea asta răzbunarea mea se va împlini.

– Frank, spuse Maria. Nu mai ucide. Pune punct la toată povestea. O să am eu grijă de tine. O să te ajut.

Grueber zâmbi din nou.

– Scumpa mea Maria, tot n-ai înțeles, nu-i așa? Tot ce am învățat în viața aceasta, toate abilitățile pe care le-am deprins au drept scop deznodământul din noaptea asta. O prinse de braț și o conduse înspre perdelele groase de plastic.

– Am să-ți dau un exemplu, ca să înțelegi despre ce vorbesc. Ai văzut lucrările mele de reconstrucție facială. Cum reconstruiesc fața unui mort, aplicând strat după strat, acoperind craniul cu mușchi și cu tegument. Îi redau identitatea. Ei bine, pot face același lucru și în sens invers: să desprind straturile de țesut de pe un craniu viu. Să îi distrug identitatea...

Grueber trase la o parte perdeaua opacă de plastic. Un sunet ascuțit sfâșie încăperea și Maria realiză că era propriul ei țipăt de groază.

10.03 p.m.: Polizeipräsidium, Hamburg

– Henk a descoperit ceva, spuse Anna.

– Grozav, răspunse Fabel, lăsându-se pe spătarul scaunului. Să auzim...

– Așa cum ne-ai cerut, am verificat trecutul lui Brandt și pe cel al mamei sale, Beate. Frank Grueber, de la Criminaliști, a confirmat paternitatea lui Franz Brandt, după cum știi. Este, fără urmă de îndoială, fiul lui Franz Mühlhaus.

– Spune-mi ceva nou, zise Fabel pe un ton obosit.

– O fi fost Franz Mühlhaus tatăl lui, dar n-a fost înfiat de Beate Brandt. Henk puse o fotocopie pe biroul lui Fabel. Certificatul de naștere al lui Franz Karl Brandt. Tatăl, necunoscut. Mama, Beate Maria Brandt, la vremea respectivă cu domiciliul în cartierul Niendorf, Hamburg, Hubertusstrasse, numărul 22. Nu l-a înfiat. Tipul ne-a spus adevărul: era mama lui naturală. Poate nici nu știe că Franz cel Roșu Mühlhaus e tatăl său natural. Nu am găsit absolut nimic care să sugereze

existența vreunei legături între Beate Brandt și Franz cel Roșu Mühlhaus sau faptul că ea ar fi fost o simpatizantă a radicalismului în anii 1970 și 1980. Însă analiza ADN dovedește că a avut un copil cu el.

În concluzie, Franz Brandt este fiul lui Mühlhaus. Dar nu și al Michaelei Schwenn. Iar asta înseamnă că nu el era băiatul de pe peronul gării din Nordenham, cu părul vopsit negru.

– Să fi avut vreun frate?

– Se știe că Mühlhaus a avut relații intime cu multe dintre adeptele sale, precum și cu alte femei care nu aveau legătură cu gruparea sa. S-ar putea ca ucigașul nostru să fie un frate al său doar după tată, a cărui existență Brandt nici măcar să n-o bănuiască, explică Anna.

– Dar stai un pic, spuse Fabel. Uiți că Brandt a pus o bombă în locuința prietenei sale, ca să ne arunce pe toți în aer.

– După care el și prietena lui au venit direct la noi, replică Henk. Chiar și tu ai spus că e cam ciudat. Părerea mea e că el nu știa nimic despre bombă.

– *Shit,* înjură Fabel în engleză. Asta înseamnă că ucigașul e încă în libertate. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu băiatul de pe peron.

– La asta m-am referit când am spus că suntem pe o pistă greșită, continuă Henk. Am încercat să dovedim că Brandt e fiul pe care îl căutăm. Am mers cu raționamentul în sens invers. Va trebui să căutăm din nou în dosarele de adopție. De data asta după numele Schwenn.

– Am aici codurile de acces. Anna își flutură agenda prin aer. Pot să folosesc computerul tău?

Împingând într-un colț al mesei dosarul de la Ingrid Fischmann, Fabel se ridică de pe scaun și o lăsă pe Anna în locul său. Aceasta se conectă la baza de date și introduse criteriile de căutare: numele Schwenn și intervalul cronologic 1985–1988.

– Am găsit! exclamă ea. Mi-a dat patru nume. Două dintre ele se referă la adopții care au avut loc în 1986. Ar trebui

să fie una dintre astea... Deschise primul fișier. Nu, asta e o fetiță de patru ani. Îl accesă pe următorul. Ăsta s-ar putea... nu... vârsta nu se potrivește. Deschise cel de-al treilea fișier.

Expresia de pe chipul Annei îl făcu pe Fabel să se cutremure. Se așteptase la zâmbetul ei obișnuit, de satisfacție insolentă la descoperirea vreunei dovezi cruciale. Însă tânăra țâșni brusc de pe scaun, cu fața complet lividă.

– Ce s-a întâmplat, Anna? întrebă Fabel.

– Maria... fiecare mușchi de pe fața Annei părea încordat la maximum, mai-mai să plesnească. Unde e Maria?

– Am trimis-o acasă. Avea o migrenă, spuse Fabel. O să vină mâine-dimineață.

– Trebuie s-o găsim, *Chef*. Trebuie s-o găsim *în clipa asta*.

10.05 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

– Fascinant, nu-i așa?

Maria nu auzi întrebarea lui Grueber. Urechile îi țiuiau și fiecare nerv părea să-i fi luat foc la vederea trupului de bărbat ce zăcea pe masa de metal. Era complet dezbrăcat. Dezbrăcat nu numai de haine, ci și de piele. Semăna cu o sculptură în carne vie – o carne roșie, însângerată. Stropi mici, rotunzi de sânge punctau suprafața de aluminiu a mesei pe care era întins.

– Am investit mult în amenajarea acestui spațiu de lucru. Am vrut să fie perfect. Tonul lui Grueber nu suna nici bombastic, nici a laudă de sine. Maria își dădu seama de intensitatea demenței sale după tonul său uniform, colocvial. Am cheltuit o avere pentru izolarea fonică a acestei pivnițe. Constructorilor le-am spus că am să lucrez aici cu un echipament extrem de zgomotos. De aceea a trebuit să instalez pompa de aer și sistemul de reglare a temperaturii. Atunci când ușa e închisă, locul e complet izolat fonic și nu pătrunde nici un firicel de aer. Fapt care s-a dovedit a fi bine-venit, căci individul ăsta – făcu un semn înspre cadavrul de pe masă, despuiat de piele și de propria-i umanitate – a țipat ca o fată.

Mariei îi pulsau tâmplele și îi venea să vomeze.

– Oh, îmi pare rău – acesta e Cornelius Tamm. Grueber își ceru scuze ca și când ar fi uitat să-i facă cunoștință cu un alt invitat, la o petrecere. Știi tu, cântărețul.

– De ce? reuși să îngaime Maria.

– De ce? De ce am făcut asta? Pentru că m-a trădat. Toți m-au trădat. Au făcut un târg cu autoritățile fasciste și m-au vândut. Mi-au vândut viața. Piet van Hoogstraat era singurul despre care aflase poliția, în afară de mine, așa că l-au trimis să mă identifice. Însă Paul Scheibe a fost cel care a negociat totul, de la distanță. Ceilalți l-au urmat orbește. Chiar și Cornelius. Prietenul meu. Se întoarse spre Maria. Ochii îi erau umezi de lacrimi. Am murit, Maria. Am murit. Își apăsă palma pe piept. Mai simt și acum pătrunderea glonțului în trupul meu. Te-am văzut pe tine murind, apoi am murit și eu, îngenuncheat pe peronul acela.

– Ce tot vorbești? Cum adică, ai murit? Cine crezi că ești, Frank?

Grueber își îndreptă spatele.

– Sunt Franz cel Roșu și sunt veșnic. Trăiesc de aproape două mii de ani. Poate chiar și mai de mult, dar nu-mi amintesc. Am fost un războinic care și-a sacrificat viața pentru poporul său, pentru ca Pământul să renască. De două ori. Prima oară, acum o mie cinci sute de ani, iar a doua oară, în persoana lui Franz cel Roșu Mühlhaus.

– Franz cel Roșu Mühlhaus? spuse Maria pe un ton neîncrezător. Chiar și fără să mă leg de treaba asta cu reîncarnarea, calculele tale sunt incorecte. Erai născut cu mult timp înainte să moară Mühlhaus.

– Nu înțelegi. Grueber zâmbi, cu un aer de superioritate. Eu eram tatăl și fiul. Viețile mele s-au suprapus. Mi-am văzut propria moarte din două perspective. Eu sunt propriul meu tată.

– Oh, înțeleg. Îmi pare rău, Frank. Maria pricepea acum cum stăteau lucrurile. Franz cel Roșu Mühlhaus a fost tatăl tău?

– Eram într-o fugă continuă. Mereu. A trebuit să ne vopsim părul. Negru. Grueber își trecu mâna prin părul negru și des. Altfel toată lumea ne remarca părul roșcat. Și apoi am fost trădați. Mama și tata au fost uciși amândoi de trupele GSG 9. Un sacrificiu pus la cale de trădătorii aceia. L-am văzut pe tatăl meu murind. L-am auzit numindu-i „trădători". După aceea am fost luat de acolo. Soții Grueber m-au înfiat. Nu aveau copii. Nu puteau să aibă. Însă m-au crescut ca și când primii zece ani din viața mea nici n-ar fi existat. Ca și când aș fi fost al lor dintotdeauna. După o vreme chiar și eu am ajuns să cred că tot ceea ce se întâmplase odinioară era doar un vis urât. Mi-am dat seama că nu-mi mai aduceam aminte aproape de nimic, de parcă viața de dinainte ar fi fost înlăturată cu totul. Ștearsă cu buretele.

– Ce s-a întâmplat, Frank? Ce anume te-a făcut să te schimbi?

– Eram la facultate, studiam arheologia. Am vizitat Landesmuseum, din Hanovra. Acolo l-am văzut pe Franz cel Roșu. Era expus într-un fel de sicriu transparent, cu fața putrezită încât nu mai rămăsese aproape nimic din ea, dar cu coama aceea fabuloasă de păr roșu încă intactă. Am știut pe loc că priveam la rămășițele unui trup care îmi aparținuse cândva. Atunci mi-am dat seama că noi avem capacitatea de a ne vedea așa cum am fost odinioară. Așa cum am trăit în viața anterioară. Iar în clipa aceea mi-am adus aminte de tot. Mi-am amintit că tatăl meu îmi spusese că a ascuns o cutie într-un vechi sit arheologic. Și că dacă avea să i se întâmple vreodată ceva, să mă duc să caut cutia, ca să aflu adevărul.

Grueber lăsă perdeaua de plastic să cadă la loc, ascunzând vederii imaginea îngrozitoare a cadavrului jupuit al lui Cornelius Tamm. Se îndreptă spre unul dintre dulăpioarele aliniate de-a lungul peretelui pivniței. De îndată ce se întoarse cu spatele la ea, Maria se căzni să-și elibereze mâinile din strânsoarea funiei. Însă erau prea bine legate. Grueber scoase din dulăpior o cutie de metal, toată ruginită.

– Jurnalul secret al tatălui meu și detaliile referitoare la gruparea sa. Mi-am adus aminte unde a spus că îngropase cutia. Cu precizie. M-am dus în locul cu pricina, am săpat și am aflat întreaga poveste. Inclusiv numele trădătorilor. Grueber se opri pentru o clipă. Însă nu doar amintirile din copilărie mi-au revenit în ziua când l-am văzut pe Franz cel Roșu, ci și propriile mele amintiri. Amintiri legate de *tot* ceea ce s-a întâmplat înainte de viața prezentă. Știam că trupul la care mă uitam fusese cândva al meu. Că îl ocupasem în urmă cu mai bine de o mie cinci sute de ani. De asemenea, știam că locuisem și în trupul tatălui meu. Că tatăl și fiul erau una și aceeași ființă.

– Frank... Maria îi privi chipul palid, de băiețandru. Își aduse aminte că, atunci când se cunoscuseră, îl poreclise „Harry Potter". Că îl considerase întotdeauna un tip de treabă. Un om cumsecade. Ești bolnav. Suferi de halucinații. Nu trăim decât o singură dată, Frank. În capul tău e o... harababură. Te înțeleg. Zău că te-nțeleg. Să-ți vezi părinții uciși în felul ăsta. Ascultă-mă, Frank, vreau să te ajut. *Pot* să te ajut. Doar dezleagă-mă.

Grueber zâmbi. O conduse pe Maria către un scaun și o sili să se așeze.

– Știu că ai intenții bune, spuse el. Și știu că atunci când spui că vrei să mă ajuți, spui adevărul, nu e doar un șiretlic. Dar în noaptea asta, Maria, cel mai mare trădător dintre toți o să-și vadă sfârșitul. Era cel mai bun prieten al meu, adjunctul meu în gruparea Reîntrupaților. El a pus la cale răpirea lui Wiedler. Tot el a fost cel care a apăsat pe trăgaci și l-a ucis pe Wiedler. Un eveniment pe care a încercat să-l îngroape, odată cu mine. A văzut în mine un obstacol în calea ambițiilor sale politice. Ambiții pe care le are și în ziua de azi. Însă în noaptea asta ambițiile sale, ca și viața sa, se vor sfârși. Nu te pot lăsa să îmi stai în cale în noaptea asta, Maria. Îmi pare rău, dar nu pot...

Grueber luă o rolă de bandă adezivă rezistentă și o

înfășură în jurul bustului Mariei, lipind-o de spătarul scaunului. O legă strâns de tot.

– Chiar nu te pot lăsa să mă împiedici... repetă el, scoțând la iveală sulul de catifea.

10.30 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Fabel și Werner opriră mașina în fața casei lui Grueber. Cele două mașini argintii cu albastru de la Poliția Hamburg, care veneau în spatele lor, își stinseseră semnalele luminoase înainte să dea colțul și acum parcară în spatele lui Fabel. Patru ofițeri în uniformă se dădură jos din mașini.

Pe când stăteau cu toții adunați pe trotuar, telefonul lui Werner începu să sune. După mai multe răspunsuri monosilabice, acesta închise și se întoarse spre Fabel.

– A fost Anna. Ea și Henk n-au reușit să dea de Maria pe telefonul mobil și nici pe numărul de acasă. S-au dus la ea acasă. Nu era acolo. Acum sunt pe drum încoace. Werner își ridică privirile spre vila impunătoare în care locuia Grueber. Dacă e s-o căutăm undeva, aici e cu siguranță...

– Bun. Fabel se întoarse către ofițerii în uniformă. Doi dintre voi s-o ia prin spate. Ceilalți doi să vină cu noi.

Ușa de la intrare era din lemn de stejar, având forma și înfățișarea unei uși de biserică. Era clar că n-avea să cedeze ușor la lovituri, așa că Fabel le ordonă ofițerilor să spargă unul dintre geamurile uriașe, rectangulare. Își amintea, în mare, felul în care erau dispuse camerele, din scurta sa ședere în casa lui Grueber, așa că nu-i fu prea greu să-i ghideze spre biroul acestuia.

– După ce spargem geamul, trebuie să intrăm și s-o găsim pe Maria cât mai rapid cu putință.

La semnalul lui Fabel, cei doi ofițeri în uniformă izbiră cu o grindă în centrul ferestrei, spărgând ochiurile de geam și cercevelele din lemn. Golul format nu era suficient de mare încât să permită trecerea unui om, așa că mai izbiră de două

ori. Fabel își scoase din toc pistolul semiautomat și se cățără pe fereastra distrusă, aterizând tocmai pe masa de lucru a lui Grueber și răsturnând pe podea capul reconstruit al fetei care trăise cu două mii cinci sute de ani în urmă. Werner și cei doi ofițeri îl urmară.

Zece minute mai târziu se aflau cu toții în holul principal, la baza scărilor. Verificaseră fiecare cameră, fiecare dulap. Nimic. Fabel o și strigase pe Maria, sfâșiind liniștea casei ce părea a fi pustie.

Se auzi un ciocănit în ușa de la intrare și Fabel o deschise, lăsându-i să intre pe ceilalți doi ofițeri în uniformă.

– Am verificat grădina și garajul. Nu-i nimeni acolo, *Herr* comisar-șef.

O mașină opri în fața casei, iar Anna și Henk veniră alergând.

– Nimic... spuse Fabel, pe un ton sumbru. E clar că a luat-o cu el.

– *Herr* comisar-șef! strigă unul dintre ofițeri din apropierea scărilor bogat ornamentate. Văd aici un fel de ușă. Ar putea fi o pivniță...

10.40 p.m.

Frank Grueber acumulase cunoștințe toată viața lui. Oficial, studiase arheologia și istoria, dar își petrecuse o mare parte din timpul liber însușindu-și o multitudine de abilități dintre cele mai diverse. Bogăția părinților săi vitregi îi îngăduise să facă din viața lui un continuu program de instruire, o nesfârșită pregătire pentru misiunea vieții sale. Acum, stând în fața casei ultimei sale ținte, sentimentul împlinirii era extrem de puternic. Copleșitor.

Grueber stătea pe aleea din fața casei, cu sulul de catifea într-o mână și cu pistolul Mariei în cealaltă. Închise ochii și trase adânc și prelung aer în piept. Se goli de orice emoție. Lăsă să coboare peste el o stare de liniște profundă, care avea

să-i îngăduie să acționeze cu o precizie și o eficiență mortale.

Zanshin.

10.40 p.m.: cartierul Osdorf, Hamburg

Ușița încuiată de sub scări era tot din lemn masiv de stejar, la fel ca cea de la intrare, prin urmare nu cedă la loviturile ofițerilor. Abia după mai multe izbituri puternice cu grinda reușiră s-o deschidă.

– Maria! strigă Fabel, strecurându-se prin cadrul ușii înăuntru, în pivniță.

– Aici!

Fabel o luă în direcția de unde se auzea vocea, străbătând în fugă imensa încăpere. O găsi pe Maria legată de scaun, în apropierea zonei împrejmuite cu perdele de plastic.

– Grueber... îngăimă ea. E Frank. E nebun. Se crede reîncarnarea lui Franz cel Roșu Mühlhaus – eu cred că este fiul lui Mühlhaus.

– Așa este, spuse Fabel, dezlegându-i mâinile și căznindu-se să desfacă fâșiile de bandă adezivă. Făcu un semn întrebător cu capul înspre zona delimitată de perdelele de plastic.

– Cornelius Tamm, îl lămuri ea.

Fabel își folosi briceagul ca să taie banda. Maria se ridică de pe scaun.

– Crede-mă, Jan, nu-i o imagine plăcută. Dar acum n-avem timp de asta... s-a dus după ultima victimă.

– Cine e?

– Bertholdt Müller-Voigt. Frank a spus că merge după cel mai important membru al grupului, al doilea după Mühlhaus. A mai spus că e politician. Uită-te aici, în cutia asta. Mühlhaus a îngropat-o și i-a spus lui Frank unde s-o găsească după moartea sa. Conține toate numele.

Fabel deschise cutia. Înăuntru erau mai multe caiete, un jurnal, o pungă mică de plastic, o fotografie și un registru contabil. Toate erau înfășurate într-o bucată de piele maro, care

devenise lucioasă și pătată pe alocuri din cauza solului umed în care fusese îngropată. Fabel examină fotografia. Era o poză de familie: Mühlhaus, o femeie cu părul lung și deschis la culoare, despre care Fabel presupuse că era Michaela Schwenn, și un băiat de vreo nouă ani – Grueber, fără nici o îndoială. Femeia fu însă cea care îi atrase atenția.

– Rahat, Maria, spuse Fabel, dându-i fotografia. Michaela Schwenn – parcă ești tu... asemănarea e uluitoare...

Maria privi îndelung fotografia. Fabel cercetă și restul conținutului cutiei. Scoase punga de plastic și văzu că aceasta conținea un smoc de păr. Păr roșu. Grueber plasase câte un fir la locul fiecărei crime, iar când echipa de criminaliști nu-l descoperiseră în baia lui Hauser, îl mutase într-un loc în care să fie ușor de găsit. Fabel răsfoi toate caietele, receptând informațiile într-un ritm galopant, în speranța că avea să dea peste ceea ce căuta. Și găsi, într-un final.

– Să mergem! O porni spre ușa pivniței, ordonându-le celor doi ofițeri să rămână să păzească locul. Ai greșit politicianul, Maria – și cred că știu unde are de gând să-l ducă.

Maria rămase încă o clipă cu ochii ațintiți la chipul femeii care îi semăna atât de mult. Apoi puse poza înapoi în cutie și îl urmă pe Fabel afară din pivniță.

16.

LA DOUĂZECI ŞI OPT DE ZILE DUPĂ PRIMA CRIMĂ: MARŢI, 15 SEPTEMBRIE 2005

12.15 a.m.: gara din Nordenham, la o sută patruzeci şi cinci de kilometri vest de Hamburg

Fabel opri maşina şi sări afară din ea, lăsând-o parcată la întâmplare, cu farurile aprinse. Venise împreună cu Werner pe la capătul de sud al clădirii gării. Conformându-se ordinelor sale, Anna, Maria şi Henk urmau să intre pe la capătul de nord. Spre furia sa, echipajele de poliţie din Nordenham îşi anunţaseră sosirea de la kilometri distanţă, cu luminile şi sirenele lor care urlau în liniştea nopţii reci. Trei echipaje înconjuraseră spatele şi părţile laterale ale clădirii, în timp ce altele trei se opriseră, cu un scrâşnet puternic de frâne, undeva dincolo de calea ferată, cu farurile îndreptate spre peron şi clădirea gării.

După larma sirenelor şi a ordinelor răstite, după toată alergătura, se aşternu dintr-odată o linişte mormântală. Fabel se afla acum pe peronul gării, respirând accelerat: îşi auzea propria răsuflare în liniştea din jurul său, emanând aburi cenuşii în aerul rece şi rarefiat. Avea o puternică senzaţie de nelinişte. Faptul că se afla în locul acesta, în momentul acesta, înconjurat de oamenii aceştia îi dădea un sentiment straniu de déjà-vú. Sentimentul că asista la împlinirea destinului.

Mai era însă un grup de oameni care contribuiseră la

împlinirea acestui destin. Totul fusese plănuit în cele mai mici amănunte. Nimeni nu ar fi cercetat mai îndeaproape cauzele morții unui ucigaș și terorist. Odată cu sfârșitul lui Franz Mühlhaus, s-ar fi crezut că liderul, inima și creierul Reîntrupaților, a fost eliminat. Moartea sa însemna sfârșitul organizației. Târgul încheiat, în mod anonim, de Paul Scheibe cu serviciile de securitate presupunea renunțarea la orice alte investigații cu privire la gruparea Reîntrupaților. În schimb se promitea, desigur, că gruparea avea să se dizolve de la sine.

Farurile mașinilor de poliție din Nordenham, aliniate de-a lungul căii ferate, luminau siluetele de pe peron asemenea unor personaje de pe scenă, ale căror umbre exagerate se profilau gigantice pe fațada clădirii gării.

Fabel își scoase pistolul automat în timp ce se îndrepta, alergând, spre personajele de pe peron.

– Dacă aș fi în locul tău, m-aș opri în clipa asta, îi strigă Frank Grueber. Lama cuțitului din mâna sa scânteia în întunericul nopții. Grueber îl silise pe bărbatul din fața sa să îngenuncheze. Crezi că îmi pasă dacă mor aici, Fabel? Sunt veșnic. Moartea nu există în realitate. Există doar uitarea... să uiți cine ai fost cândva.

Mintea lui Fabel gonea printre sutele de deznodăminte posibile ale acestei situații. Indiferent ce avea să spună și indiferent ce avea să facă în continuare, cuvintele și acțiunile sale aveau să producă anumite consecințe, să declanșeze o succesiune de evenimente. Una dintre consecințele posibile era moartea mai multor persoane.

Începu să-l doară capul din cauza tensiunii momentului. Aerul nopții făcea ca aburii cenușii ai respirației sale să îi lase un gust ciudat, steril, de parcă se afla la mare altitudine. Avea senzația că aerul e prea rarefiat pentru a putea purta orice alte sunete în afară de suspinele bărbatului îngenuncheat. Fabel aruncă o privire înspre oamenii săi, care stăteau nemișcați, cu fețele albe de la lumina orbitoare a farurilor, cu expresia impasibilă a celui care urmează să ucidă. Remarcă mai cu seamă

chipul Mariei: era livid, în timp ce ochii săi albaștri scânteiau ca două bucăți de gheață, iar oasele și mușchii i se reliefau sub pielea întinsă a mâinii încleștate pe revolverul SIG-Sauer automat.

Fabel făcu un semn din cap, sperând ca echipa lui să-i observe gestul și să-l ia drept un semnal de a rămâne nemișcați.

Îl privi cu atenție pe bărbatul care stătea în mijlocul peronului scăldat în lumina orbitoare. Fabel și echipa lui se căzniseră luni în șir să descopere identitatea ucigașului pe care îl urmăreau. În cele din urmă se dovedise că acesta avea mai multe nume: lui îi plăcea să-și spună Franz cel Roșu, căci, în virtutea gândirii sale deformate, se considera un luptător, un cruciat, pe când mass-media, în determinarea sa plină de înflăcărare de a semăna teama și teroarea în rândul publicului, îl botezase „Frizerul din Hamburg". Dar acum Fabel cunoștea numele lui adevărat. Frank Grueber.

Grueber privea lumina farurilor, iar din ochii săi părea să țâșnească o strălucire și mai puternică, și mai pătrunzătoare, și mai rece. Îl ținea de păr pe bărbatul îngenunchеat, trăgându-i capul spre spate așa încât gâtul acestuia se arcuia, alb și dezgolit. Mai sus, deasupra feței schimonosite de groază, fruntea bărbatului era brăzdată de la o tâmplă la cealaltă de o tăietură lungă și dreaptă. Rana se căscă ușor când Grueber îl trase de păr, smucindu-i capul pe spate. Sângele șiroia pe fața bărbatului îngenunchеat, care scoase un scâncet ascuțit, ca de animal rănit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Fabel! Vocea bărbatului îngenunchеat era sugrumată de spaimă. Ajută-mă... Te rog... Ajută-mă, Fabel...

Fabel îi ignoră vaietul și rămase cu privirea pironită pe chipul lui Grueber. Își ridică mâna, ca pentru a dirija traficul.

– Ușurel... calmează-te. N-am de gând să-ți fac jocul. Nimeni de-aici n-are de gând să-ți facă jocul. N-o să acționăm cum ai vrea tu. În seara asta istoria nu se va repeta.

Grueber râse cu amărăciune. Mâna în care ținea cuțitul

zvâcni brusc și, din nou, lama scânteie, într-o strălucire orbitoare.

– Chiar crezi că o să-i dau drumul? Nemernicul ăsta... Îl înșfăcă din nou de păr și-l smuci cu putere pe bărbatul aflat în genunchi, care scoase un nou vaiet de durere, înecându-se în propriul sânge. Nemernicul ăsta m-a trădat, s-a lepădat de toate lucrurile în care noi credeam. S-a gândit că moartea mea avea să-i deschidă calea spre o viață nouă. La fel au gândit și ceilalți.

– Astea-s niște aiureli... rosti Fabel. Nu tu erai cel care a murit.

– Oare? Atunci cum se face că, în timp ce mă căutai, ai început să te îndoiești de toate convingerile tale de dinainte? Moartea nu există, în sensul propriu-zis al cuvântului; există doar aducerea aminte. Singura deosebire dintre mine și oricine altcineva e că mie mi s-a îngăduit să îmi aduc aminte, ca și cum aș privi pe o fereastră. Îmi amintesc *totul*. Făcu o pauză, iar liniștea care se așternu fu întreruptă doar de sunetul îndepărtat al unei mașini ce străbătea, târziu în noapte, străzile orașului Nordenham, undeva dincolo de gară. Zgomotul părea să vină dintr-un alt univers. Bineînțeles că istoria se va repeta. Ăsta e atributul istoriei. Pe *mine* m-a repetat... Te mândrești cu faptul că ai studiat istoria în tinerețe. Dar oare ai înțeles-o vreodată cu adevărat? Noi, oamenii, suntem simple variațiuni ale aceleiași teme – cu toții. Ceea ce a fost va fi din nou. Cel care a trăit o dată va trăi din nou. Iar și iar. Istoria înseamnă noi începuturi. Istoria înseamnă creație, nu nimicire.

– Atunci creează-ți propria istorie, îi propuse Fabel. Schimbă lucrurile. Hai, renunță, omule. În seara asta istoria *nu* se va repeta. În seara asta nu va muri nimeni.

Grueber zâmbi. Zâmbetul său era tăios ca un bisturiu și rece precum cuțitul din mâna sa.

– Așa să fie oare? Ei bine, o să vedem, *Herr* comisar-șef.

Lama cuțitului alunecă fulgerător de-a curmezișul gâtului bărbatului îngenuncheat.

Se auzi un țipăt, urmat de o împușcătură.

Fabel se întoarse în direcția de unde venise împușcătura și apucă s-o vadă pe Maria trăgând încă o dată. Primul glonț îl nimerise pe Grueber în coapsă și acesta se încovoie de spate. Cel de-al doilea glonț îl lovi în umăr, făcându-l să-și tragă mâna din părul bărbatului îngenuncheat. Werner se repezi la el, îl înșfăcă și-i puse cătușele.

Maria făcu un pas în față, cu pistolul ațintit în continuare asupra lui Grueber, care căzuse în genunchi. Fața ei era brăzdată de lacrimi.

– Nu, Frank, murmură ea. În noaptea asta nu va muri nimeni. N-am să te las să faci asta. Lasă cuțitul. Nu mai ai pe cine să rănești.

Grueber rămase privind în urma lui Werner și a bărbatului pe care avusese de gând să-l omoare. Sacrificiul final. Apoi își întoarse ochii spre Maria și zâmbi. Un zâmbet trist, de băiețandru. Trase adânc aer în piept. Lama cuțitului sclipi fulgerător când, apucându-l cu amândouă mâinile, și-l vârî în piept cu toată puterea.

– Frank! țipă Maria, repezindu-se la el.

Capul îi căzu în piept. Înainte să moară, mai apucă să șoptească un singur cuvânt în liniștea nopții:

– Trădători...

1.40 a.m.: Spitalul Clinic Wesermarsch, Nordenham

Când Fabel și Werner intrară în rezerva de la etajul al treilea al Spitalului Wesermarsch, comandantul van Heiden se afla deja acolo, lângă patul pe care stătea întins șeful cabinetului executiv din Hamburg, primarul general Hans Schreider. Asistenta de la recepție îl informase pe Fabel că lui Schreiber i se administrase un sedativ ușor, dar altfel rănitul se simțea bine.

Fruntea acestuia era bandajată, dar se vedea că tăietura de deasupra sprâncenelor era umflată și decolorată, în semn de

protest față de agresiunea comisă asupra scalpului. Restul feței sale avea un aspect buhăit, încât lui Fabel i-ar fi fost greu să-l recunoască. Schreiber se întoarse spre el, dar se vedea clar că nu are putere să se ridice în șezut. Zâmbi neajutorat.

– Mă bucur că ai venit, Fabel, îl întâmpină primarul general. Îți datorez mulțumiri. Făcu o pauză, după care se corectă. Îți datorez viața. Dacă n-ai fi ajuns la timp... Dacă domnișoara Klee n-ar fi tras la timp... Nu-și termină propoziția, lăsând ca sumbra alternativă să plutească în aer.

Fabel clătină din cap.

– Mi-am făcut doar datoria.

Schreiber făcu semn spre bandajul de pe capul său.

– Mi-au spus că am nevoie de o operație de reconstrucție. A fost afectat și nervul se pare.

În încăpere își făcură apariția doi ofițeri în uniformă. Fabel le dădu ordin să stea de pază la intrarea în rezervă.

– Nu intră nimeni în afara personalului medical în a cărui îngrijire directă se află *Herr* Schreiber, le spuse el ofițerilor, înainte ca aceștia să iasă.

– Mai târziu o să sosească și nevasta mea, interveni Schreiber.

– Nimeni, repetă Fabel.

– Nu cred că e necesară chiar atâta strictețe, *Herr* Fabel, protestă Schreiber. Primejdia a trecut. Grueber este mort și e evident că a acționat singur, potrivit planurilor sale demente.

– De ce v-a ales tocmai pe dumneavoastră? întrebă Fabel. Toate celelalte victime au avut legătură directă cu Franz cel Roșu Mühlhaus și cu Reîntrupații. De ce v-a ales pe dumneavoastră?

– Dumnezeu știe. Fața umflată a lui Schreiber era incapabilă să trădeze vreo expresie, însă în tonul său se deslușea o undă de iritare.

Fabel se aștepta ca van Heiden să îl apostrofeze pentru întrebările pe care i le adresase primarului general, însă comandantul său rămase tăcut.

– Ascultă, Fabel, continuă Schreiber. Am dureri mult prea mari și sunt prea traumatizat ca să mă apuc să analizez gesturile unui dement care a încercat să mă ucidă sau să-i ghicesc motivele. Era nebun. Era și terorist, totodată. Eu sunt capul acestui oraș și șeful cabinetului executiv. Du-te și dezleagă singur enigma. La urma urmelor, pentru asta te plătesc.

– Oh, dar am dezlegat-o deja, *Herr* primar general. Fabel se întoarse către Werner și întinse mâna. Acesta îi înmână o cutie de plastic pentru păstrarea dovezilor. Înăuntru se afla un caiet gros, cu învelitoarea de piele deteriorată de vechime și umezeală. Franz cel Roșu Mühlhaus știa că i se apropie sfârșitul. Știa că autoritățile aveau să-l prindă. Însă era ferm hotărât să nu se lase prins viu. De asemenea, avea mari îndoieli în privința loialității adepților săi. În special a adjunctului său, pe care jurnalista Ingrid Fischmann l-a identificat în persoana lui Bertholdt Müller-Voigt. Adjunctul cu pricina fusese, totodată, șoferul dubei cu care a fost răpit industriașul Wiedler, cu opt ani în urmă. În timp ce restul grupării s-a dat la fund după povestea cu răpirea, Franz cel Roșu, împreună cu Piet van Hoogstraat, supranumit Olandezul, au rămas singurii membri pe care autoritățile îi puteau identifica. Prin urmare, au fost siliți să trăiască o viață de fugari, fiind sprijiniți financiar de către foștii membri ai bandei.

– Fabel... Schreiber oftă și-și întoarse capul spre van Heiden. Nu putem vorbi despre toate astea altă dată?

– Iată ce s-a întâmplat în ziua aceea din 1985, pe peronul din Nordenham, continuă Fabel nestingherit, de parcă nici nu l-ar fi auzit pe Schreiber. Olandezul, van Hoogstraat, nu împărtășea zelul revoluționar al lui Mühlhaus. Era obosit după cei aproape zece ani în care trăise ca un fugar. Își dorea să pună capăt acestui stil de viață, dar fără a fi silit să își petreacă restul zilelor în închisoare. Așa că s-a încheiat un târg. Un târg prin care van Hoogstraat avea să beneficieze de o reducere a pedepsei. Un târg conceput de membrii bandei, care doreau să pună capăt acestui capitol din viața lor. Un târg

pus la punct de adjunctul lui Mühlhaus și intermediat, în chip anonim, de maestrul strateg al grupului, Paul Scheibe. Știau că Mühlhaus nu se va lăsa prins viu, iar moartea lui avea să înlăture amenințarea identificării și arestării celorlalți membri. Cumpăraseră deja tăcerea Olandezului, prin târgul încheiat cu autoritățile, însă moartea acestuia pe peronul gării a fost un bonus neașteptat. De-acum secretul era pecetluit. Reîntrupații n-aveau să mai renască.

Fabel făcu o pauză, examinând caietul din mâna sa.

– E ciudat, reluă el, cu un surâs. Frank Grueber a fost cel care mi-a spus odată că „adevărul e o datorie pe care o avem față de cei morți". Se apropie de patul lui Schreiber. Întrebarea e cum a aflat Grueber identitatea foștilor membri ai grupării Reîntrupaților? Singurii oameni care știau asta erau chiar cei în cauză. Dacă Brandt ar fi fost ucigașul, aș fi înțeles – mama lui, ea însăși o fostă membră, i s-ar fi putut destăinui fiului. Dar secretul era atât de mare și atât de bine păzit, încât nu i-a mărturisit nici măcar că Mühlhaus era tatăl său. Așadar, cum a aflat Frank Grueber identitatea lor? La urma urmelor, el fusese înfiat la vârsta de unsprezece ani și crescuse într-un mediu total diferit, alături de bogații săi părinți adoptivi, în Blankenese. Primii ani ai copilăriei, petrecuți într-o continuă teamă de a nu fi prinși, fără nici o altă formă de educație în afara fanatismului politic inoculat de părinții săi, trebuie să-i fi părut un coșmar demult îngropat în trecut. Însă exista un lucru pe care nu l-a uitat. Așa cum am spus, Mühlhaus nu avea încredere în foștii săi tovarăși, ci doar într-un singur om: fiul său. Franz Mühlhaus era arheolog și probabil l-a învățat pe tânărul Frank că pământul conservă adevărul despre trecut în beneficiul generațiilor viitoare. Mühlhaus i-a spus fiului său că îngropase adevărul în pământ, învelit cu grijă, protejat și ascuns de oameni. Probabil că i-a cerut să țină minte locul, așa încât, dacă avea să fie trădat, ceilalți să nu-și poată continua viața liberi, scăpați de orice pedeapsă.

Hans Schreiber zăcea nemișcat, fără să scoată o vorbă, cu

ochii ațintiți în tavan, privind pe sub sprâncenele și pleoapele umflate.

– Franz cel Roșu Mühlhaus a îngropat acest caiet, împreună cu alte câteva documente ce conțin informații detaliate despre fiecare membru al grupului și responsabilitățile acestora. Mai există și un jurnal. Cineva îl studiază chiar în clipa asta, cât stăm noi de vorbă. Sunt convins că vom afla multe lucruri interesante. Cel mai ciudat e faptul că... singurul nume pe care eram sigur că o să-l văd pe listă nu e acolo. Bertholdt Müller-Voigt. Nu el era adjunctul lui Mühlhaus. N-a fost nici măcar membru al grupului. După părerea mea, n-a avut nici o legătură cu Reîntrupații. Vedeți dumneavoastră, organizațiile teroriste de genul acesta sunt asemenea unor găuri negre. Sunt mici, dar greutatea lor, influența lor asupra lucrurilor din jur este inimaginabilă. Forța de gravitație pe care o generează absoarbe tot ceea ce se află în raza lor de acțiune. Gândiți-vă, de pildă, la un tânăr avocat și jurnalist radical care începe ca simplu susținător, după care devine membru. Apoi ajunge mâna dreaptă a liderului. Nu-i vorba de Müller-Voigt. Singura legătură a acestuia cu Reîntrupații a constat în faptul că, la fel ca Mühlhaus, și el a avut o relație cu Beate Brandt. Un lucru pe care nici dumneavoastră, nici Paul Scheibe nu i l-ați putut ierta, pentru că amândoi ați fost îndrăgostiți de ea. De aceea, cu douăzeci de ani mai târziu, n-ați putut rezista tentației de a complota pentru fabricarea unor dovezi pe care i le-ați oferit lui Ingrid Fischmann și care păreau să-l incrimineze. Însă nu suficient încât să retrezească interesul opiniei publice față de gruparea Reîntrupaților. Era un joc periculos, mai cu seamă când soția dumneavoastră a început să pună paie pe foc. Dar adevărul e că Müller-Voigt n-a trecut niciodată de o anumită limită. Era un ecologist fervent și un susținător ardent al echității sociale, însă principiile sale includeau și respectul față de viața unui om. Ingrid Fischmann s-a legat de omul greșit, nu-i așa, *Herr* primar general?

– Dumnezeule, Fabel, interveni van Heiden. Ești sigur de toate astea?

– Fără urmă de îndoială. Totul e scris aici. Fabel flutură caietul în aer. Mühlhaus a îngropat și alte dovezi care confirmă tot ce am spus. Le-am găsit în pivnița lui Grueber. De-acolo am știut că s-a dus după Schreiber. Îl lăsase pe cel mai important la urmă.

Werner făcu un pas în față.

– Hans Schreiber, sunteți arestat pentru răpirea și uciderea lui Thorsten Wiedler, în data de 14 noiembrie 1977 sau la scurtă vreme după această dată. Sunt convins că, fiind un avocat cu experiență, cunoașteți drepturile care vă revin conform Constituției Republicii Federale Germania.

Epilog

FEBRUARIE 2006:
LA ŞASE LUNI DUPĂ PRIMA CRIMĂ

Cartierul Barmbek, Hamburg

Hamburgul părea ireal, ca o pictură fantezistă închipuită de un artist romantic. Ninsorile abundente luaseră prin surprindere autoritățile, care avură nevoie de ceva timp pentru a deszăpezi șoselele și drumurile principale. Apoi ninsoarea încetase și cerul se înseninase, însă acum se lăsase un frig năprasnic, iar stratul de zăpadă ce învelea acoperișurile, parcurile și trotuarele înghețase rapid și sclipea sub cerul albastru, strălucitor.

Căminul de bătrâni în care locuia *Frau* Pohle era situat undeva la marginea districtului Barmbek. Fabel vorbise la telefon cu directoarea, *Frau* Amberg, pentru a-și programa vizita.

– *Frau* Pohle e puțin tulburată, Herr Fabel. Îi este greu să-și aducă aminte ce s-a întâmplat ieri, în schimb își amintește perfect lucrurile petrecute cu zeci de ani în urmă. Din păcate, e ceva firesc în cazul demenței incipiente, de care suferă *Frau* Pohle. Pot să o afecteze cele mai mărunte lucruri. Mă tem că vizita dumneavoastră nu i-ar face bine.

Atunci Fabel îi explicase că a descoperit niște lucruri care aparțineau fratelui lui *Frau* Pohle, dispărut de foarte multă vreme. Asta păru s-o liniștească pe directoare, care fu de acord să-l primească.

Fabel luă autobuzul până în Barmbek; pe de o parte, din cauza vremii, iar pe de altă parte, în ultimul timp căuta orice

pretext să nu meargă cu mașina. Avea de șase ani BMW-ul decapotabil și se slujise de el din plin. Însă din seara aceea în care fusese silit să stea nemișcat pe scaun vreme de trei ore, cât timp echipa de genişti dezamorsase bomba plantată de Grueber, parcă nu se mai simțea confortabil în mașină.

Șezând în autobuz și contemplând peisajul, demn de o ilustrată poștală, ce i se perinda prin fața ochilor, începu să reflecteze la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Nu putea să-și explice de ce i se păruse atât de important s-o găsească pe sora lui Karl Heymann și s-o anunțe că a fost descoperit trupul fratelui său. Își imaginase mereu că femeia suferea că nu-și putuse înmormânta fratele și că ar găsi o oarecare consolare în faptul că, de-acum, avea un loc în care să-l viziteze și să-și plângă pierderea, veche de șaizeci de ani. Frank Grueber avusese dreptate în această privință: adevărul e o datorie pe care o avem față de cei morți.

Frau Amberg îl întâmpină la sosire și îl conduse în camera de zi, o încăpere foarte luminoasă, cu ferestre panoramice care dădeau într-o grădină imensă, cu o fântână în mijloc. Atât grădina, cât și fântâna erau acoperite de un strat gros și înghețat de zăpadă.

Frau Pohle ședea într-un scaun cu spătar înalt, lângă fereastră. Fabel se întristă la vederea acestei femei care, în ciuda celor optzeci și opt de ani, avea o înfățișare tinerească. Îi dădea impresia că fusese trasă pe sfoară de propria-i minte, care se deteriorase, abandonând-o, perfidă. Era îmbrăcată elegant și, din nou, Fabel simți o durere în inimă la gândul că își pusese intenționat cea mai bună rochie, pentru că se întâmpla atât de rar să o viziteze cineva. Când îl văzu că se apropie, bătrâna îi zâmbi cu voioșie. Nerăbdătoare.

– Bună ziua, *Frau* Pohle. Mă numesc Jan Fabel. Am venit să vă dau veşti fratele dumneavoastră, Karl. Îi întinse mâna, pe care bătrâna o prinse cu ambele palme.

– Oh, mulțumesc pentru vizită, *Herr*... Numele îl uitase deja. Sunt atât de bucuroasă că ați venit. Trebuie să fiți obosit,

după atâta drum. Am așteptat multă vreme vești de la Karl. Cum îi merge? Râse. Pun pariu că are un accent american grozav după atâta timp. Să-i spuneți când îl vedeți că sunt tare supărată pe el. Nici nu-mi amintesc când am primit ultima oară vești de la el. Vă rog, luați loc și povestiți-mi despre viața lui Karl acolo, departe.

O îngrijitoare își făcu apariția cu ceai și biscuiți, iar *Frau* Pohle îi spuse că fratele ei își dorise dintotdeauna să fugă din Germania în America, ca naziștii să nu îl recruteze în armată. Ea știuse mereu că scumpul ei Karl a profitat de agitația din timpul raidurilor aeriene ca să dispară, să evadeze. Era și el, Fabel, din America? Lui Karl îi mergea bine?

În pofida tristeții profunde care îl cuprinse, Fabel zâmbea în timp ce o asculta pe bătrână imaginându-și că fratele ei supraviețuise și își găsise norocul pe meleaguri îndepărtate. Era o fantezie care o ajutase să reziste timp de șaizeci de ani; iar acum, în mintea ei tulburată, fantezia devenise un adevăr incontestabil.

Timp de un sfert de oră, Fabel stătu acolo și o minți pe bătrâna femeie. Născoci o viață și o familie care ar fi putut fi reale, dar nu erau. Când se ridică să plece, văzu lacrimi în ochii lui *Frau* Pohle și știu că erau lacrimi de bucurie – o bucurie amară.

– *Goodbye, Mrs.* Pohle, își luă el rămas-bun în engleză și plecă, lăsând-o lângă fereastra ce dădea în grădina acoperită de zăpadă.

Câteodată, totuși, nu le datorăm adevărul celor morți.

MULȚUMIRI

Vreau să-i mulțumesc lui Wendy, soția mea, pentru observațiile și retușurile pe care le-a făcut pe marginea versiunii inițiale a acestui roman; impresarei mele, Carole Blake, ca și întregului personal al Agenției Literare Blake Friedmann; prietenului și traducătorului meu în limba germană, Bernd Rullkötter; contabililor mei, Larry Sellyn și Elaine Dyer; iar din cadrul firmei Hutchinson, lui Paul Sidney, Nick Austin, Penny Isaac și Tess Callaway.

La scrierea acestei serii de romane am beneficiat de sprijinul nelimitat și plin de entuziasm al unora dintre cei mai buni polițiști din lume: cei ai Poliției Hamburg. Nu am cuvinte să descriu cât de prețioase mi-au fost sfaturile și informațiile oferite de aceștia. În mod deosebit, țin să-mi exprim recunoștința față de doamna comisar-șef Ulrike Sweden, care și-a consacrat o bună parte din timpul său liber lecturării și corectării manuscrisului meu; față de Werner Jantosch, șeful Poliției Hamburg; față de Bernd Spöntjes, șeful Poliției Fluviale din Hamburg; precum și față de toate cadrele din Poliția Hamburg, care mi-au oferit sprijin, consiliere și un ajutor de preț.